

ข่าวประเสริฐของยอห์น

เล่ม 3 (บทที่ 15-21)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

ข้อพระคำที่เป็นกุญแจสำคัญของ *ข่าวประเสริฐของยอห์น* ถูกพบในเล่มที่สามและเล่มสุดท้ายของ
อรรถาธิบายชุดนี้ของข่าวประเสริฐเล่มนั้น:

“พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จด
ไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระ
คริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (บทที่ 20 ข้อ
30,31)

นี่คือเป้าหมายของอรรถาธิบายชุดนี้ อรรถาธิบายชุดนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อเป็นแบบอย่างของความสำเร็จด้าน
โวหารหรืออัจฉริยภาพด้านวรรณกรรม จุดประสงค์สูงสุดของอรรถาธิบายสามเล่มนี้คือ เพื่อนำเสนอองค์พระผู้
เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ในฐานะพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, พระวา
หะผู้ทรงชีวิต, เพื่อคนเหล่านั้นที่อ่านข้อความเหล่านี้จะได้เชื่อในพระองค์ และเชื่อแล้ว “จะมีชีวิตโดยพระนาม
ของพระองค์”

อรรถาธิบายชุดนี้ทั้งสามเล่มถูกเสนอพร้อมกับคำอธิษฐานที่จริงใจว่าโดยทางความจริงหลายประการ
แห่งพระวาระของพระเจ้า คนบาปทั้งหลายจะได้รับความรอดและคริสเตียนทั้งหลายจะถูกนำเข้าสู่การเดินที่
ใกล้ชิดมากขึ้นกับพระคริสต์ผู้ซึ่งยอห์นนำเสนออย่างชัดเจนเหลือเกิน

ผู้แต่ง

บทที่ 15

15:1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

15:2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น

15:3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน

15:4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น

15:5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย

15:6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย

15:7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น

15:8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา

15:9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา

15:10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์

15:11 นี่คือน้ำที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม

15:12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน

15:13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน

15:14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

15:15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว

15:16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน

15:17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

15:18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน

15:19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน

15:20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย

15:21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

15:22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา

15:23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย

15:24 ถ้า ฌ ท่านกลางพวกเขา เรามิได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา

15:25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

15:26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา

15:27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

บทนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์นเป็นบทที่ผู้เชื่อทั้งหลายคุ้นเคยดี มันถูกอ่านบ่อยครั้ง-แต่ผมอยากรู้จริงๆว่าพวกเราส่วนใหญ่เข้าใจคำสอนของมันมากขนาดไหน? ยกตัวอย่างเช่น เหตุใดพระเยซูคริสต์เจ้าจึงทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือน*เถาองุ่น*? *ความคิดหลัก*ที่ถูกเสนอแนะโดยคำอุปมาเรื่องนี้คืออะไร? พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า “กึ่งทุกกึ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย” “ผล” นั้นคืออะไร? อะไรคือความหมายของคำตรัสของพระองค์ที่ว่า “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย”?

ขณะที่เราศึกษาบทนี้ เราต้องจำคำถามต่อไปนี้ให้ขึ้นใจ: พระเยซูทรงหมายถึง*ผู้ใดบ้าง*ขณะที่พระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกสาวก? และ*อะไรคือความคิดหรือหัวข้อหลัก*ในพระคำตอนนี้ที่ถูกให้ไว้ในที่นี้?

มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะค้นพบว่าพระเยซูกำลังตรัสกับใคร พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสกับฝูงชนที่ปะปนกันในที่นี้; พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสกับพวกคนไม่เชื่อ พระองค์กำลังตรัสกับเหล่าผู้เชื่อเท่านั้น-ข้อความนี้ถูกให้ไว้แก่*อัครทูตสิบเอ็ดคน*นั้น

ในสองบทนั้นที่มาก่อนบทนี้ พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพวกเขา-และเพื่อเหล่าผู้เชื่อทุกคน-ขณะที่พระองค์ทรงไม่อยู่กับพวกเขาแล้ว พระองค์ประทับอยู่ในสวรรค์ ฌ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้ว พระองค์กำลังวิงวอนเพื่อเราอยู่ พระองค์ทรงเป็นคนกลางของเราและผู้วิงวอนเพื่อเรา, มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเรา และขณะที่พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น พระองค์ก็กำลังจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับเรา และเมื่อถึงกาลครบกำหนดพระองค์ก็จะเสด็จกลับมารับเรา จนกว่าจะถึงเวลานั้น พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ภายในเรา และ*โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์* พระองค์ก็ตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเราและเราครบบริบูรณ์อยู่ในพระองค์

บัดนี้ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงนำเสนออีกด้านหนึ่งของความจริงนั้นเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายและพระองค์เอง ในบทนี้เราเรียนรู้สิ่งที่เราจะต้องกระทำและสิ่งที่เราจะต้องเป็นเพื่อพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงไม่อยู่กับเราแล้ว

ในบทที่ 13 และ 14 พระเยซูทรงรับประกันเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอ-ไม่เพียงพอเพื่อไถ่เราจากการปรับโทษนิรันดร์ของบาปเท่านั้น แต่เพื่อตอบสนองความต้องการทุกอย่างตั้งแต่วินาทีที่เราบังเกิดใหม่จนกระทั่งเราปลอดภัยกับพระเยซูในเมืองบรมสุขเกษมนั้นแล้ว แต่ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้พระเยซูทรงนำเสนอความรับผิดชอบของผู้เชื่อแต่ละคน-ความรับผิดชอบที่จะเกิดผล, ผลมาก, ผลมากขึ้น, อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

ถ้อยคำที่ท้ายของบทที่ 14 คือ “จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” แต่ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ พระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่าน” - และแค่ไม่กี่วินาทีก่อนที่พระองค์ประทานพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ซึ่งมีพระคุณของพระเจ้าเสริมด้วย พระองค์ได้นำเสนอสัญลักษณ์แห่งความมรณาของพระองค์-ขนมปังไร้เชื้อและผลของเถาองุ่น **ไม่อาจมีสันติสุขได้เลยหากไม่มีพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์** เรามีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

หลังจากคำประกาศของพระองค์ที่ว่าพระองค์จะประทานสันติสุขแก่พวกเขา พระเยซูทรงลุกขึ้นจากโต๊ะนั้นและตรัสว่า “ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” - และมันคือระหว่างทางไปยังสวนเกทเสมีนี่ที่พระองค์ประทานคำตรัสนี้ที่เราจะศึกษาในบทนี้ พระองค์ทรงขึ้นต้นคำเทศนาของพระองค์โดยตรัสว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา” คุณเห็นแล้วว่า เราไม่สามารถออกไปเพื่อเกิดผลได้จนกว่าเรารู้จักพระเยซูในฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ไม่อาจมีการเกิดผลได้จนกว่าเราได้ประสบกับชีวิตที่ฟื้นขึ้นใหม่ที่เชื่อมโยงเรากับเถาองุ่นแท้นั้น คือพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้น **ใจความหลักและความจริงที่สำคัญที่สุดที่ถูกนำเสนอตรงนี้จึงไม่ใช่การได้รับความรอดจากบาป มันไม่ใช่วิธีที่จะได้รับความรอดหรือวิธีป้องกันไม่ให้สูญเสียความรอด ใจความหลักตรงนี้คือ การเกิดผลและสถานะต่างๆที่ผู้เชื่อเกิดผล**

คำว่า “ผล” ปรากฏไม่น้อยกว่าแปดครั้งในบทที่ 15 และแปดคือเลขแห่งการฟื้นคืนชีพ พระเยซูทรงเป็นขึ้นในวันต้นสัปดาห์ วันสะบาโตของยิวคือวันที่เจ็ด วันอาทิตย์คือวันที่แปด-และพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ในวันอาทิตย์ “แปด” ในพระคัมภีร์ถูกเชื่อมโยงกับการเริ่มต้นใหม่ และแน่นอนว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคือ การเริ่มต้นของวันใหม่, ยุคแห่งพระคุณ ถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น เราก็คงไม่มีความรอด เพราะว่า “ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย” (1 คร. 15:14) จงศึกษาบทที่สิบห้าทั้งบทของ 1 โครินธ์

หลายครั้งในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม คนชาติอิสราเอลถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเถาองุ่น และพระเยซูทรงทราบว่าเหล่าสาวกของพระองค์น่าจะคุ้นเคยกับการที่พระองค์ทรงใช้เถาองุ่นเป็นภาพเปรียบเทียบนี้ เถาองุ่นไม่มีหน้าที่อื่นเลยนอกจากเกิดผล มันมีประโยชน์น้อยมากสำหรับจุดประสงค์อื่น **ต้นไม้ทั้งหลายให้วัสดุสำหรับก่อสร้าง แต่เถาองุ่นแทบไม่มีค่าอะไรเลยนอกเสียจากว่าพวกมันให้ผล** สวนองุ่นทั้งหลายเป็นภาพที่คุ้น

ตาดีในปาเลสไตน์ และพระเยซูกำลังสอนตรงนี้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์เองกับผู้เชื่อทั้งหลายบนแผ่นดินโลก เถาองุ่นทั้งหลายงอกออกมาจากแผ่นดินโลก และเถาองุ่นที่ตายแล้วก็เกิดผลไม่ได้แน่นอน พระเยซูตรัสตรงนี้ถึงเถาองุ่นที่เกิดผล ดังนั้นนี่คือเถาองุ่นที่มีชีวิต-ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว, คนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์

คำว่า “เข้าสนิท” ถูกพบเก้าครั้งในสืบข้อแรกของบทนี้ การเข้าสนิทหมายถึงการร่วมสามัคคีธรรม ไม่ใช่การไถ่ เฉพาะผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นสามารถมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและกับพระเยซูคริสต์เจ้าได้

เถาองุ่นและกิ่งทั้งหลายที่เชื่อมติดกับเถาองุ่นนั้น แสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกัน แน่แน่นอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ และพระองค์ทรงอยู่ในเรา (รม. 8:1; คส. 1:27) เราได้รับความรอดเพื่อที่จะเกิดผล และเราถวายเกียรติแด่พระเจ้าก็ต่อเมื่อเราเกิดผลจริงๆ มันเป็นความจริงที่ว่า การเกิดผลไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการไถ่ แต่มันเกี่ยวข้องในทุกสิ่งกับบำเหน็จเมื่อชีวิตนี้สิ้นสุดลง ถ้าเราเป็นคนต้นเรือกที่สัต์ยชื่อ ถ้าเราเกิดผลมาก เราก็จะได้รับการบำเหน็จ และถ้าเราไม่สัต์ยชื่อและสละเพรว์ในหน้าที่คนต้นเรือกของเรา เราก็จะขาดบำเหน็จ

ในบทที่ 14 พระเยซูทรงปลอบประโลมใจเหล่าสาวกของพระองค์โดยทรงสัญญาพวกเขาเรื่องผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว และพระองค์ทรงรับปากพวกเขาว่าเมื่อถึงเวลาที่กำหนด พระองค์เองจะเสด็จกลับมารับพวกเขาไป และทรงรับปากว่าที่ๆพระองค์ทรงอยู่ ผู้เชื่อทุกคนก็จะอยู่ที่นั่น เพื่อที่จะใช้เวลาชั่ววินรันดร์กับพระองค์

ในบทที่ 15 พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวกันของพวกเขากับพระองค์เอง และทรงแสดงให้เห็นว่าการเชื่อมต่อกับพระองค์และซึ่งกันและกันจะไม่ขาดตอน สูญสลาย หรืออ่อนแอลง แท้จริงแล้วสายใยที่ปรากฏภายนอกที่เชื่อมพวกเขาเข้าด้วยกันมานานกว่าสามปีนั้นจะถูกตัดขาด ผู้เลี้ยงแกะจะถูกตีและแกะฝูงนั้นกระจัดกระจายไป (ศคย. 13:7) แต่มีสายใยที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า การเชื่อมต่อที่สนิทสนมมากกว่า เพื่อให้ภาพประกอบเรื่องนี้และทำให้มันปรากฏชัดเจนแก่พวกเขา พระองค์ทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนเถาองุ่นและบุตรทั้งหลายของพระองค์เปรียบเหมือนกิ่งทั้งหลาย พวกเขาจะรู้และเข้าใจว่ากิ่งถูกเชื่อมติดกับเถาองุ่น และน้ำเลี้ยงซึ่งจำเป็นต่อชีวิตก็ออกมาจากเถาองุ่นเข้าสู่กิ่งเหล่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เพราะ**พระองค์ทรงเป็นอยู่ เราจึงเป็นอยู่** และปราศจากพระองค์เราก็คงไม่มีชีวิตวินรันดร์

ในบทที่ 12 ข้อ 24 พระองค์ทรงสอนพวกเขาแล้วว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็**จะงอกขึ้นเกิดผลมาก**” และ “ผลมาก” คือสิ่งที่ถวายเกียรติแด่พระบิดา ผลคือจุดหมายแห่งพระบัญชาของพระบิดา และนี่ถูกบรรลุได้โดยการเชื่อฟังพระเยซูพระบุตร (ยอห์น 10:17, 18) พระเจ้าได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงนำบุตรเป็นอันมากมาสู่สง่าราศี ชีวิตที่ไร้ตำหนิและไร้บาปของพระองค์ไม่มีทางช่วยให้รอดได้ มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ต้อง**สิ้นพระชนม์** พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของเรา “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) และเราได้รับความรอดโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

คำเทศนาระหว่างทางไปยังสวนนั้น

ข้อ 1: “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา”

“เราเป็น” ปรากฏอีกครั้ง พระเยซูฮว่าห์พระเจ้าคือ “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ นั่น และพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นพระองค์จึงตรัสอย่างสัตย์จริงได้ว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้”

เราพบคำว่า “แท้” ในข้อพระคำอีกหลายตอนและหลายข้อซึ่งพรรณนาถึงพระเยซูเจ้า:

ในบทที่ 1 ข้อ 9 พระองค์คือ **ความสว่างแท้**

ในบทที่ 6 ข้อ 32 พระองค์คือ **ขนมปังแท้**

ในฮีบรู 8:2 พระองค์คือ “ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ และแห่ง**พลับพลาแท้**”

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ “แท้” ไม่ได้ถูกใช้ในความหมายว่า “จริง” ที่ตรงข้ามกับ “เท็จ” แต่ทว่าพระคริสต์ทรงเป็นความเป็นจริงนั้นที่สมบูรณ์แบบ, ไร้บาป, ขอบธรรม, บริสุทธิ์, สำคัญและยั่งยืนซึ่งเถาองุ่นที่เหลือทั้งหมดเป็นเพียงภาพเงาและเงาเท่านั้น เถาองุ่นซึ่งถูกสร้างมาและถูกตั้งไว้อย่างที่มันเป็น ก็เป็นภาพแทนพระคริสต์ที่สมบูรณ์แบบ พร้อมกับผู้เชื่อทั้งหลายที่เกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (สำหรับการใช้คำว่า “แท้” ในลักษณะคล้ายๆกัน ดู ยอห์น 6:32-“ขนมปังแท้นั้น”) เราไม่จำเป็นต้องสันนิษฐานว่าพระเยซูทรงเลือกเถาองุ่นให้เป็นภาพเปรียบอย่างหนึ่งจากท่ามกลางสิ่งอื่นๆอีกมากมายเพียงเพราะว่ามีอยู่สิ่งเดียวที่**ปรากฏ**แตกต่างในขณะนั้น มันเป็นไปได้มากกว่าไม่ใช่หรือว่าพระองค์ทรงหมายถึงหลายแห่งในภาคพันธสัญญาเดิมที่ชนชาติอิสราเอลถูกเรียกว่าเป็นเหมือนเถาองุ่น-เช่นในอิสยาห์ บทที่ 5 ข้อ 1,2, และ 7?

“บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูก**เถาเปรี้ยว**...เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยซูฮว่าห์จอมโยธาคืออวงค์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย” (อิสยาห์ 5:1,2,7)

นอกจากนี้ในเพลงสดุดี 80:8,9 เราอ่านว่า “พระองค์ทรงนำ**เถาองุ่น**ออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลูกเถาองุ่นไว้ พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็หยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน”

ข้อพระคำเหล่านี้แสดงชนชาติอิสราเอลในฐานะเถาองุ่น, ภาพเงานั้น ชนชาติอิสราเอลได้ล้มเหลว แต่พระเยซู**เถาองุ่นแท้นั้น**ไม่ทรงล้มเหลว ในเยเรมีย์ 2:21 เราอ่านว่า “แต่เราได้ปลูกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไปได้”

และในโฮเซยา 10:1 “อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเฟื่องฟูขึ้นเขาก็ยิ่งให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น”

ชนชาติอิสราเอล เกาองุ่นแห่งภาคพันธสัญญาเดิม ล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า แต่พระเยซูเกาองุ่นแท้ทรงทำให้ทุกจุดและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17) และเพราะว่าพระองค์ทรง**แท้** พระองค์จึงล้มเหลวไม่ได้ พระองค์ไม่อาจทำให้พระบิดาในสวรรค์ผิดหวังได้

ผลกล่าวไปแล้วว่าเรากำลังศึกษาคำอุปมาเรื่องหนึ่งตรงนี้ เรารู้ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้เป็นเกาองุ่นจริงๆ เรารู้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ใช่ “กิ่ง” จริงๆ และเรารู้ว่าพระเยซูเจ้าพระวิญญูณนิรันดรองค์นั้นไม่ได้เป็นผู้ดูแลรักษาเกาองุ่นจริงๆ แต่พระเยซูทรงใช้เกาองุ่น, กิ่งทั้งหลาย, และผู้ดูแลรักษาเป็นภาพประกอบเพื่อเปิดเผยแก่ความคิดที่น่าสังเวชและอ่อนแอของเราและความสามารถที่มีขีดจำกัดของเรา ถึงความจริงที่พระองค์ทรงอยากให้เรา**รู้**เกี่ยวกับการเชื่อมต่อระหว่างพระองค์เองกับผู้เชื่อทั้งหลาย และกับพระบิดาในสวรรค์

พระเยซูทรงใช้เกาองุ่นเพื่อแสดงให้เห็นเหล่าสาวกที่หัวใจของพระองค์เห็นว่าผู้เชื่อ**แท้**ทั้งหลายถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างใกล้ชิดกับพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าพระบิดา ชีวิตฝ่ายวิญญาณ-รวมถึงการเกิดผล-ขึ้นอยู่กับ**การ**เป็นหนึ่งเดียวกันของเรา**กับ**พระเยซูคริสต์เจ้าผ่านทาง**การ**อัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จนถึงขณะนั้น *ชนชาติอิสราเอล* คือเกาองุ่นหนึ่ง และทุกคนที่นมัสการพระเจ้ายกก็สามารถนมัสการได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาถูกต่อกิ่งเข้ากับเกาองุ่นนั้น คือชนชาติอิสราเอล คนอื่นๆทั้งหมดคือคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้น เป็นคนต่างดาวต่อประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอล และปราศจากความหวัง; แต่**บัดนี้**วิวและคนต่างชาติเหมือนกันต้องรับความรอดโดยพระคุณ ถูกเชื่อมต่อเข้ากับเกาองุ่นนั้นโดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และพระวิญญาณบริสุทธิ์ บัดนี้**พระเยซู**คือเกาองุ่น**แท้**นั้น และเกาองุ่นที่เหลือทั้งหมดคือภาพเล็งและเงาทั้งหลาย

ในภาพประกอบนี้พระองค์กำลังตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “*เกาองุ่น*คือแหล่งที่มาแท้จริงของกิ่งทั้งหลายฉันใด เราก็เป็นแหล่งที่มาของชีวิตฝ่ายวิญญาณของท่านทั้งหลายฉันนั้น ท่านทั้งหลายต้องพึ่งพาเราอย่างขาดไม่ได้ และเพราะเราเป็นอยู่ **ท่านทั้งหลาย**จึงเป็นอยู่ กิ่งพึ่งพาเถาเพื่อรับอาหารและการเลี้ยงดูฉันใด ท่านทั้งหลายก็พึ่งพาเราฉันนั้น ท่านทั้งหลายมีชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยเรา ผ่านทางเรา และในเรา ดังนั้นความสัมพันธ์ของพวกเราจึงเหมือนกับความสัมพันธ์ที่มีอยู่ระหว่างเกาองุ่นกับกิ่งทั้งหลายของมัน”

ในภาพประกอบเดียวกันนี้ พระเยซูทรงแสดงให้เห็นเหล่าสาวกเห็นว่าพระเจ้าพระบิดาทรงห่วงใยและดูแลผู้เชื่อทั้งหลายอย่างอ่อนโยนเหมือนกับที่ผู้ดูแลสวนองุ่น, ผู้ดูแลรักษา, ห่วงใยและดูแลกิ่งทั้งหลายของเกาองุ่นเหล่านั้นในสวนองุ่นของเขา ผู้ดูแลรักษาคอยเฝ้าดู ลิดแขนง ใส่ปุ๋ย และดูแลรักษากิ่งเหล่านั้น-และเช่นเดียวกันพระบิดาในสวรรค์ทรงเฝ้าดูเราและดูแลเราผ่านทางองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดที่แสนวิเศษของเรา โดยจัดเตรียมสำหรับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราและทุกความต้องการของเรา และแน่นอนว่า เนื่องจากพระเจ้ากำลัง**ทำ**สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเพื่อเรา เราจึง**ควรเกิดผล**, ผลมากขึ้น, และ**ผลมาก**เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าพระบิดาทรงถูกมองว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สิน-หรือเจ้าของสวนองุ่น ดังที่**ถูก**แสดงให้เห็นในข้อพระคำตอนที่ยกมาจากอิสยาห์ 5 นั้น แต่ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็นผู้ดูแลรักษา, ผู้เพาะปลูก, ผู้ที่ลิดแขนงและดูแลสวนองุ่นนั้น พระเยซูทรงอยากให้เราเข้าใจความรักของ

พระเจ้า-ประการแรกคือเพื่อพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และจากนั้นคือเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย พระคริสต์ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้คนหนึ่ง พระองค์ทรงรับร่างกายหนึ่งที่ต่ำต้อย พระองค์ทรงรับสภาพที่ต้องพึ่งพาพระบิดา และพระเจ้าพระบิดาทรงเผด็จและปกป้องพระบุตรขณะที่พระองค์เติบโตขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ “อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง” (อสย. 53:2)

ยกตัวอย่างเช่น กระทั่งก่อนที่พระเยซูประสูติ เมื่อโยเซฟกำลังจะถอนหมั้นมารีย์เสีย พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและสั่งโยเซฟเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า และทรงบอกเขาชัดเจนว่าการปฏิสนธิพระบุตรของพระองค์นั้นเป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครรภ์ของมารีย์หญิงพรหมจารี (มธ. 1:18-20)

จากนั้นหลังจากพระเยซูประสูติไม่นาน เมื่อเฮโรดกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายประสงค์ที่จะทำลายพระองค์เสีย “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” (มธ. 2:13)

ถ้าพระเจ้าพระบิดาทรงรักเถาองุ่นแท้ขนาดนั้น เราก็มีการรับประกันจากพระเจ้าว่าพระองค์ทรงรักเถาองุ่นเหล่านั้นเช่นกัน นี่ถูกพิสูจน์ในข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงลิดแขนงและดูแลกิ่งเหล่านั้นเพื่อที่พวกมันจะเกิดผล ผมขอขอบคุณที่พระเจ้าไม่ทรงมอบงานแห่งการลิดแขนง, การปรับปรุงแก้ไข, และการสั่งสอนไว้กับมนุษย์ทั้งหลาย-คือเหล่าผู้รับใช้, บาทหลวง, สันตะปาปา, หรือเจ้าอธิการ ผมดีใจที่พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ทรงเป็นผู้ที่ดูแลเถาองุ่นและกิ่งทั้งหลายของมัน เพราะว่าการดูแลของพระองค์นั้นอ่อนโยนและสัตย์ซื่อ

ข้อ 2: “กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น”

พระคำข้อนี้ถูกตีความผิดและถูกใช้ในทางที่ผิดบ่อยๆ เมื่อเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ เราก็เรียนรู้ว่า “ตัดทิ้งเสีย” ในที่นี้ไม่เกี่ยวข้องกับความพินาศและการพิพากษาของโทษชั่ววินัยนรก ถ้าความหมายในที่นี้คือว่า ผู้เชื่อที่ถูกล้างชำระโดยพระโลหิตและบังเกิดใหม่แล้วจะถูกถอนทิ้งออกไปจากเถาองุ่นนั้นเพียงเพราะว่าผู้เชื่อคนนั้นไม่ได้กำลังเกิดผล มันก็คงเป็นการขัดแย้งโดยตรงกับถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ตอนอื่นๆ ที่ถูกบันทึกไว้แล้ว-ไม่ใช่แค่ในข่าวประเสริฐของยอห์นเท่านั้น แต่ในจดหมายฝากเหล่านั้นเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น:

ในยอห์น 4:14 เราอ่านว่า “แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 10:28: “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้”

ยอห์น 18:9: “ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”

โรม 5:9,10: “เพราะเหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น **เรา** จะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ **ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่**”

โรม 8:31-39: “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

“แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกัษ หรือการถูกคุมขัง หรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’

“แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก **หรือสิ่งอื่นใด ๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น** จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

เอเฟซัส 4:30: “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

เมื่อเรามาดูถึงข้อพระคำตอนยากๆในพระวจนะของพระเจ้า อรรถาธิบายที่ดีที่สุดสำหรับข้อพระคำตอนนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่า “อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น

“เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเราจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:11-14)

วิธีเดียวที่จะเข้าใจและตีความพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องคือ เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ หลายครั้งข้อพระคำตอนหนึ่งที่ดูเหมือนคลุมเครือ หรือยากที่จะเข้าใจ ก็สามารถถูกเข้าใจดีขึ้นได้ถ้าเรา

พิจารณาบุคคลเหล่านั้นที่ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวแก่พวกเขา ผมรู้ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการ
คลใจและเป็นประโยชน์แก่เรา (2 ทธ. 3:16) แต่เราต้องแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น
พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ให้สร้างเรือลำหนึ่ง และถ้าโนอาห์ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า เขาก็คงไม่ได้ช่วยครอบครัว
ของเขาให้รอดและกลายเป็น “ทายาทแห่งความชอบธรรมซึ่งเป็นโดยความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) แต่พระเจ้าไม่ได้
ทรงบัญชาผมให้สร้างเรือลำหนึ่ง-และถ้าผมสร้างเรือลำหนึ่ง ผมก็คงถูกคนในชุมชนของผมหัวเราะเยาะเป็นแน่

ในการทำงานเดียวกัน เมื่อพระเยซูประทานคำอุปมาสามทบในลูกา 15 พระองค์ก็กำลังตรัสแก่พวกศัตรู
ของพระองค์ (ลูกา 15:2) พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ โดยให้บทเรียนหนึ่งเกี่ยวกับการก
ลับสัตย์แก่พวกเขา ไม่ใช่เลยครับ ในคำอุปมาสามทบนั้นจากบทที่สิบห้าของลูกา พระองค์กำลังสอนเกี่ยวกับ
คนบาปและวิธีที่คนบาปได้รับความรอด ผู้เลี้ยงแกะคนนั้นไปตามแกะที่หลงหาย, ผู้หญิงคนนั้นค้นหาเหรียญที่
หายไป, บิดาคคนนั้นของบุตรน้อยหลงหายรอคอยการกลับมาบ้านของบุตรคนนั้น ผู้รับใช้หลายคนสอนว่าในข้อ
พระคำตอนนี้แกะและเหรียญหายไป และจากนั้นพวกเขาก็กล่าวว่าบุตรชายคนนั้นเป็นคนกลับสัตย์-แต่ไม่ใช่
เช่นนั้นเลยครับ บิดาผู้นั้น ในการต้อนรับบุตรชายของเขากลับมา ได้กล่าวว่า “ลูกของเราคนนี้ได้ตายไปแล้ว”-
และผู้กลับสัตย์ตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงก็ไม่ตาย เขาทำเหมือนเปโตรได้กระทำ, ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าและ
ติดตามพระคริสต์แบบต่างๆ บุตรน้อยหลงหายผู้นั้นไม่ใช่คนกลับสัตย์ เขาเคยเป็นผู้ที่หลงหาย แต่ในข้อพระคำ
ที่เราศึกษากันอยู่นี้ เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าคนเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังสนทนากับพวกเขาด้วยนั้นคือ ผู้คนที่ได้รับความ
รอดแล้ว, เหล่าสาวกของพระองค์เอง, และพระองค์ไม่ได้กำลังสนทนากับพวกเขาเกี่ยวกับความรอด แต่
เกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนและการเกิดผล

“กึ่งทุกกึ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย” ไม่มีเหตุผลเลยในการเสนอแนะว่านี่หมายถึง
ผู้คนที่อยู่ในคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาแต่ไม่ได้อยู่ในคริสตจักรแท้ เพราะพระเยซูตรัสว่า “กึ่งทุกกึ่งในเรา” กึ่งที่
ถูกกล่าวถึงตรงนี้อยู่ในถ้อยคำที่แน่นอน และพระเยซูทรงเป็นเถาองุ่นแท้ๆนั้น ผู้เชื่อส่วนใหญ่ชื่นชมกับการจดจ่อ
อยู่กับความรอดของตัวเองมากเกินไปและชินน้อยเหลือเกินกับการพิจารณาสง่าราศีของพระเจ้าและ
สง่าราศีของพระองค์ในเรา จนมีแนวโน้มอันน่าเศร้าที่จะใช้ข้อพระคำเหล่านี้กับคนที่ไม่รอด แทนที่จะแยกแยะ
พระวจนะอย่างถูกต้องและยอมให้ข้อพระคำเหล่านี้ชี้ไปยังผู้เชื่อแท้ทั้งหลายในการดักเตือน การตำหนิ การ
เตือนสติและการแก้ไข รวมถึงการสั่งสอนในความชอบธรรมด้วย

ตามทีฮีบรู 12:6,8 กล่าว พระเยซูทรงเตือนผู้เชื่อทุกคน: “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนผู้ที่
พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเฆี่ยนตีผู้นั้น’...แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูก
เตือนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ” ดังนั้น ถ้าเราไม่ถูกเตือน เราก็ไม่ได้
บังเกิดใหม่เลย ผู้เชื่อจำนวนมากลืมนึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเราได้รับความรอดไม่เพียงเพื่อที่จะหนีพ้น
นรกเท่านั้น แต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วย

ในข้อ 5 ของบทนี้พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นกึ่ง” และในข้อที่เรา
ศึกษากันอยู่นี้ พระองค์ตรัสชัดเจนว่าพระองค์กำลังหมายถึงใครเมื่อพระองค์ตรัสว่า “กึ่งทุกกึ่งในเราที่ไม่ออก
ผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย” ไม่มีทางที่จะเข้าใจผิดคำตรัสนี้ไปได้ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “ในเรา...ใน

พระองค์...ในพระคริสต์” มันก็กำลังหมายถึงบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระโดยพระโลหิตแล้ว และเนื่องจากวลีนี้ชี้ไปยังผู้เชื่อ และเนื่องจากมันไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อจะถูกเอาไปเสียเพื่อพิพากษาในบึงไฟ **งั้นพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรในที่นี้?**

ภาษากรีกอ่านว่า “**กึ่งทุกกึ่งในเราที่ไม่ออกผล**” พระเยซูกำลังตรัสถึงกึ่งใดที่เคยออกผลแต่หยุดออกผลแล้ว ถ้าเรามองไปที่เถาองุ่นจริงๆของแผ่นดินโลก เราก็มารู้ว่ามีหลายสิ่ง-เช่น โรคภัย, แมลง, ภัยแล้ง-ที่จะทำให้กึ่งไม่ออกผล เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว มีหลายสิ่งที่จะทำให้ผู้เชื่อคนหนึ่ง (กึ่งหนึ่งในนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณ) ไม่ออกผล เปโตรบอกเราว่าเราเป็น “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้ เอาความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง **เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็ จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา**” (2 ปต. 1:4-8)

ในทิตัส 3:14 เปาโลกล่าวว่า “**ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วยความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนทีไร้ผล**”

เถาองุ่นตามธรรมชาติที่มีแต่ใบอาจดูสวย แต่มันไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิงต่อเจ้าของของมัน แม้หากว่าใบเหล่านั้นถูกเก็บเกี่ยว พวกมันก็ไม่มีค่าเลย ในนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณ มันเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆเมื่อผู้เชื่อคนใดหยุดถ้อยคำอวดอ้างใหญ่โตและให้คำพยานยิ่งใหญ่ แต่ไม่เสนอผลเลย-มีแต่ใบ คนแบบนั้นไม่ใช่ผู้ชนะวิญญาณ และจะไม่ถวายเกียรติแต่พระเจ้าเพราะเขาไม่ออกผลเลย

เราได้เห็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าคนบาปไม่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้เลย เพราะเราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “ผู้ดูแลรักษา” (พระบิดาในสวรรค์) คือผู้ที่เอากึ่งที่ไม่เกิดผลนั้นไปเสีย-และพระเยซูตรัสว่า “**พระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร**” (ยอห์น 5:22) **พระเยซูพระบุตร**, ไม่ใช่พระเยซูฮาวาห์พระเจ้า, คือผู้ที่จะตรัสแก่ผู้ที่ถูกปรับโทษว่า “ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น” (มธ. 25:41)

“ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” (รม. 8:34) ตามที่พระคำข้อนี้กล่าว พระเยซูคือผู้ที่ปรับโทษถ้าจะมี การปรับโทษใดๆ และพระเยซูคริสต์เจ้าคือผู้ที่จะประทับบนพระที่นั่งใหญ่สีชาวนั้นในวันพิพากษาสุดท้ายนั้น เพื่อพิพากษาคนชั่ว (วิว. 20:11-15)-แต่ไม่มีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะปรากฏตัวที่นั่นเลย ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาและได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของตนในเวลาก่อนหน้านั้นอีก

ใน 1 โครินธ์ 9:19-27 เปาโลให้คำสั่งสอนต่างๆเกี่ยวกับวิธีและบำเหน็จของหน้าที่คนต้นเรือนฝ่ายวิญญานหรืองานรับใช้ที่แท้จริง:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังไม่ยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้” ควรถูกแปลเป็น *ไม่ถูกเห็นชอบ* และการไม่ถูกเห็นชอบโดยพระเจ้านั้นไม่ได้หมายความว่าดวงวิญญานนั้นหลงหาย เปาโลกำลังเขียนเรื่องการรับใช้ ไม่ใช่ความรอด เขากำลังพูดถึง**บำเหน็จ** ไม่ใช่การไถ่ เขากล่าวเรื่องนี้ชัดเจนใน 1 โครินธ์ 3:11-15:

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน **ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ!**”

ตามข้อพระคำตอนนี้จากพระวจนะของพระเจ้า จะมีผู้เชื่อหลายคนที่จะรอดแต่การงานทั้งหมดของพวกเขาจะถูกเผาผลาญและพวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จของตน

ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่าลูกที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงของพระเจ้า**จะออกผล**-บางทีอาจไม่ใช่ร้อยเท่า แต่หกสิบเท่าหรือแม้กระทั่งสามสิบเท่า และถ้าผู้เชื่อคนใดปล่อยให้ความกระวนกระวายใจต่างๆของโลก, การล่อลวงของทรัพย์สมบัติ, หรือดิ้นหาอยากได้สิ่งอื่นๆมากลบการเกิดผลในชีวิตของเขา พระเจ้าก็จะวางผู้เชื่อคนนั้นไว้บนชั้นวาง, ไม่เห็นชอบเขาในฐานะคนต้นเรือนที่ดี, และทรงถือว่าเขาเป็นคนที่ไม่ทำการใดๆเลย จากนั้นถ้าผู้เชื่อคนนั้นไม่กลับใจใหม่ เขาก็อาจทำบาปที่นำไปสู่ความตายและพระเจ้าจะต้องตัดเขาออกเสีย แต่มันจะเป็น**ร่างกาย**ที่ถูกทำลาย ไม่ใช่ดวงวิญญาน

เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่ามีบาปอย่างหนึ่งที่น่าไปสู่ความตาย และที่ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะอธิษฐาน
เผื่อคนที่ได้ทำบาปนั้น:

“ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และ
พระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี
ข้าพเจ้ามิได้ว่าให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น” (1 ยอห์น 5:16)

“และกิจทุกกิจที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” นี้ไม่ได้หมายความว่ากิจนั้นถูกลิด
หรือถูกทำให้ต้องทนการตีสอน ถึงแม้พระเจ้าทรงตีสอนผู้เชื่อทั้งหลายที่ออกนอกกลุ่มออกทางผู้ที่ออกไปจากทาง
ตรงและแคบนั้นของการดำเนินชีวิตที่อุทิศตัวก็ตาม “การลิด” ไม่จำเป็นต้องหมายถึงการทนทุกข์ คำกรีก
เดียวกันนี้อาจแปลได้ว่า “ชำระให้สะอาด” และเรารู้ว่าพระวจนะคือน้ำที่มีชีวิต (อฟ. 5:26) ข้อพระคำข้อถัดไป
ในบทที่เราศึกษาอยู่นี้ประกาศว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วย**ถ้อยคำ**ที่เราได้กล่าวแก่
ท่าน”

ในสวนองุ่นทั่วไปผู้ดูแลรักษาชำระกิ่งทั้งหลายให้สะอาดโดยการเอาน้ำพ่นพวกมันและสารทำความสะอาด
สะอาดบางอย่างเพื่อล้างออกและทำลายพวกแมลง, โรคพืช, และโรคเชื้อรา สำหรับกิ่ง**ฝ่ายวิญญาน** พระวจนะ
ของพระเจ้ามี่ข่าวสารแห่งพระโลหิตที่ชำระให้สะอาดของพระเยซูคริสต์ซึ่งไม่เพียงชำระ (ใจ) เราให้สะอาดเมื่อ
เราเชื่อเท่านั้น แต่ชำระเราให้สะอาดอย่างต่อเนื่องวันต่อวันด้วย งานปรนนิบัติของพระโลหิตไม่สิ้นสุดเมื่อเราได้
รับความรอดแล้ว มันดำเนินต่อไปในชีวิตประจำวันของเรา:

“แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็น
ความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราพร้อมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่
ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่าง
พระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็พร้อมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน **และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตร
ของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น**” (1 ยอห์น 1:5-7)

เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายถูกลิด (ถูกชำระให้สะอาด) โดยทางพระวจนะ เราจึงต้องฟังพระวจนะ, รับ
พระวจนะ, และดำเนินชีวิตตามพระวจนะ, เพื่อที่มันจะล้างออกหรือชำระเราให้สะอาดจากสิ่งใดที่จะเกิดขวาง
การไหลของความรักของพระเจ้าและพระวิญญานของพระเจ้าในเราและผ่านทางเราเหมือนกับกิ่งเหล่านั้นที่
ออกผล เราได้รับบัญชาให้ศึกษาพระวจนะ, ปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ, รับประทานขนมปังแห่ง
พระวจนะ, ดับความกระหายของเราผ่านทางน้ำแห่งพระวจนะ, และ**ดำเนินในความสว่างแห่งพระวจนะ** โดย
การทำเช่นนั้น เราจะถูกลิดและถูกชำระให้สะอาด เพื่อที่เราจะเป็นกิ่งที่เกิดผล

จงระลึกให้ขึ้นใจว่า “การลิด” ในที่นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการทำให้ผู้เชื่อเหมาะสมสำหรับสวรรค์
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันทำให้เขาเหมาะสมสำหรับการเกิดผลและการเป็นคนต้นเรือนที่มีประสิทธิผลซึ่งโดย
การทำเช่นนั้นเขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ใน 1 โครินธ์ 10:31 เราได้รับคำบัญชาว่า “**เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะ
รับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า**”

ไม่มีทางเลยที่จะประเมินความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้าได้

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และความเชื่อมาโดยการได้ยินพระวจนะ (อฟ. 2:8; รม. 10:17)

เราบังเกิดใหม่โดยทางพระวจนะ (1 ปต. 1:23)

เราถูกให้กำเนิดโดยทางพระวจนะ (ยากอบ 1:18)

พระวจนะคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด (รม. 1:16)

เราถูกชำระให้สะอาดโดยพระวจนะ (ยอห์น 15:3)

เราถูกแยกตั้งให้บริสุทธิ์โดยพระวจนะ (อฟ. 5:26)

เราเติบโตในพระคุณโดยการรับประทานพระวจนะ (1 ปต. 2:2)

ไม่แปลกเลยที่พญามารเกลียดชังพระวจนะของพระเจ้าและกำลังทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมัน เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะผ่านทางพวกเสรีนิยม, พวกสมัยใหม่นิยม, ฉบับแปลใหม่ๆ และฉบับแก้ไขใหม่ๆ โดยเพิ่มเข้าและตัดออกจากพระวจนะ!

หลายหน้ากระดาษสามารถถูกเขียนได้เกี่ยวกับการชำระผู้เชื่อทั้งหลายโดยผู้ดูแลรักษาของคัมภีร์ แต่เราไม่มีเวลาหรือพื้นที่ตรงนี้สำหรับการอภิปรายหัวข้อนี้อย่างเต็มรูปแบบ ข้อพระคำอ้างอิงต่อไปนี้นี้จะเพียงพอ:

1 เปโตร 1:7: “เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่ออันนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ”

ยากอบ 1:2-4: “พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร และจงให้ความเพียรนั้นกระทำจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย”

โรม 5:3-5: “...ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ และความหวังใจนี้ได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว”

ข้อ 3: “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายสะอาดแล้ว...” การลิด (การชำระให้สะอาดประจำวัน) ของผู้เชื่อเกี่ยวข้องกับสภาวะการเป็นอยู่ของเรา แต่ “บัดนี้ท่านทั้งหลายสะอาดแล้ว” เกี่ยวข้องกับตำแหน่งของเราต่อพระพักตร์พระเจ้า สภาวะของผู้เชื่อมีพัฒนาการต่อเนื่อง แต่ตำแหน่งเป็นอันเด็ดขาดและสิ้นสุด มันจะไม่ถูกเปลี่ยนแปลง-และนี่คือข้อพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์คำกล่าวนั้น:

“ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ปต. 1:22,23)

พวกเราที่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าแล้วและบังเกิดจากพระเจ้าโดยทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื้อยเนา ก็ชำระจิตวิญญาณของเราให้บริสุทธิ์แล้ว-นั่นคือ จิตวิญญาณของเราบริสุทธิ์เพราะเราได้เชื่อฟังพระวณะโดยทางพระวิญญาณ แต่เราต้องชำระตัวเราเองให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง: “และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3) การชำระให้บริสุทธิ์นี้มาโดยทางการอ่านประจำวันและการดูดซึมน้ำที่มีชีวิตแห่งพระวณะ ผู้เชื่อทุกคนถูกล้างแล้ว (1 คร. 6:11) แต่พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าเหล่าผู้จาริกต้องล้างเท้าของตนทุกวัน บางวัน-ขึ้นอยู่กับการเดินทางนั้น-เท้าก็ต้องถูกล้างมากกว่าหนึ่งครั้ง มันไม่ใช่ทั้งตัวที่ต้องถูกทำให้สะอาด แต่เป็นเท้า-การดำเนินประจำวัน

พระคัมภีร์ทุกตอนออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และในอำนาจสิทธิ์ขาดและความทรงสัตย์พยานของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบว่าจะมีพวกครูสอนเท็จที่จะแยกแยะพระวณะอย่างผิดๆ ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงแทรกข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่นี้เข้ามาเพื่อนำความไว้วางใจที่ไม่รู้สั่นคลอนมาสู่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่า “ถึงทุกสิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย” - และจากนั้นพระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว!” พวกสาวกที่พระองค์กำลังสนทนาด้วยนั้นถูกไถ่แล้ว พวกเขาเป็นผู้เชื่อที่แท้จริง แต่พระเยซูกำลังสอนพวกเขาว่าพวกเขาจะต้องการการลิด (การชำระให้สะอาด) ในการดำเนินประจำวันของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะออกผล, ผลมากขึ้น-ใจแล้วครับ ผลมากด้วยซ้ำ

ข้อ 4: “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน จึงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น”

คำว่า “เข้าสนิท” หรือ “คงอยู่ต่อไป” ถูกพบสิบครั้งในสิบเอ็ดข้อแรกของบทนี้ “เข้าสนิท” บ่งบอกถึงการคงอยู่ต่อไปแบบต่อเนื่อง การอยู่ต่อไปในสถานที่เดิมโดยไม่เคลื่อนย้ายไปไหน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็อยู่ในพระคริสต์ (รม. 8:1; คส. 1:27) ผู้เชื่ออยู่ในพระคริสต์แบบเดียวกับที่คนๆหนึ่งอยู่ (หรืออาศัยอยู่) ภายในกำแพงของเมืองที่มีป้อมปราการเข้มแข็ง-ถูกปิดกั้นไว้, ถูกรักษาไว้, และได้รับการปกป้อง

พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา” นั่นคือ “จงเกาะเราไว้, จงมอบน้ำหนักทั้งหมดของพวกท่านไว้บนเรา จงยอมให้เราแบกภาระของพวกท่านและรับน้ำหนักของพวกท่าน จงหยั่งรากและฝังรากอยู่ในเรา เหมือนกับกิ่งที่ถูกเชื่อมติดกับเถา” พระเยซูจะไม่มีวันละทิ้งหรือทอดทิ้งเราเลย พระองค์จะเสด็จไปกับเราตลอดทาง และพระองค์จะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา ไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม

เราไม่สามารถหาซึ่งความจริงที่ถูกลำเสนอในพระคำข้อนี้ได้อย่างถ่องแท้หากเราไม่เข้าใจข้อพระคำก่อนหน้าอย่างถ่องแท้ พระเยซูทรงประกาศแก่เหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายสะอาดแล้ว-ท่านทั้งหลายถูกล้างแล้ว, ถูกชำระให้สะอาดแล้ว, ท่านทั้งหลายสะอาดเรียบร้อยแล้ว” ดังนั้นพระองค์ผู้ทรงทราบทุกสิ่ง, พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็น, ทรงประกาศว่าผู้เชื่อทั้งหลายสะอาดหมดจดแล้ว, ดำเนินทุกอย่างถูกเอาออกไปแล้ว:

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18) ใช่แล้วครับ เราถูกทำให้ขาวอย่างหิมะแล้ว เมื่อเราถูกชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตของพระเยซู และถึงแม้เราในฐานะกึ่งเจอกับสิ่งมลทินต่างๆที่อาจขัดขวางการเกิดผลได้ นี่ก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการที่เรา “สะอาดหมดจดทุกส่วนแล้ว” **ในพระคริสต์**

พระเจ้าไม่สามารถอวยพรเราอย่างที่พระองค์**อยาก**อวยพรเราได้จนกว่าเราตระหนักอย่างถ่องแท้ถึงความ เป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับพระเยซูคริสต์เจ้าและความสะอาดของเราในพระองค์โดยและผ่านทางพระ วจนะอันประเสริฐของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ล้างเท้าของเปโตรจนกว่าเปโตรตระหนักเสียก่อนถึงข้อเท็จจริงที่ ว่าเขาถูกชำระให้สะอาดแล้วและเท้าของเขาเท่านั้นที่ต้องการการล้าง (ดู ยอห์น 13:2-12) เราที่เป็นกึ่งทั้ง หลายที่ถูกเชื่อมติดกับเถาผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ไม่สามารถเรียนรู้และเข้าใจสิ่งที่จำเป็นซึ่ง เกี่ยวข้องกับการเกิดผลได้หากเราไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อนและยอมรับคำตรัสที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวก ของพระองค์: “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” เมื่อเราตระหนัก เรื่องนี้ เราก็พร้อมแล้วสำหรับคำสั่งสอนเพิ่มเติมในเรื่องการเกิดผล

ไม่มี “การเข้าสนิท” ในพระคริสต์จนกว่าเราอยู่ในพระคริสต์ ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ เราถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้า, รอดโดยพระคุณ-“จะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดรอดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรง ดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:8-10)

นอกจากนี้ “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่านั้นก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

ไม่มีที่ใดในภาคพันธสัญญาใหม่และผู้เชื่อทั้งหลายถูกเตือนสติว่า “จงอยู่ในพระคริสต์” เพราะว่าผู้เชื่อทุก คนอยู่ในพระองค์; แต่เราพบข้อพระคำหลายข้อซึ่งเตือนสติเราให้ดำรงอยู่ในพระองค์-เช่นใน 1 ยอห์น 2:28: “และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มี ใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”

การดำรงอยู่ (เข้าสนิท) ในพระคริสต์หมายถึงอะไร? มันหมายความว่าผู้เชื่อได้ยอมจำนนต่อพระองค์ อย่างเต็มเปี่ยม-จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย มันหมายความว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำหรือกล่าวก็เพื่อถวาย เกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ ผู้เชื่อน้อยคนจริงๆมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนแห่ง “ชีวิต อันบริบูรณ์” ตามที่ถูกนำเสนอในยอห์น 10:10 ซึ่งมาโดยการเข้าสนิทในพระคริสต์เท่านั้น กึ่งต้องเข้าสนิทใน เถาอ่อนหากมันอยากมีชีวิตและออกผล และนี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลาย: เราต้องเข้าสนิทอยู่ใน พระคริสต์อยู่เสมอหากเราหวังว่าจะออกผล

พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา” (ยอห์น 6:56) เรา กลายเป็นคริสเตียนโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และการกระทำเบื้องต้นของการเชื่อก็ถูกพรรณนาว่า เป็นการมาหาพระองค์:

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มธ. 11:28)

“...ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37)

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่**มาหาเรา**จะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยอห์น 6:35)

“การเข้าสนิทในพระองค์” หมายถึงการรับประทานพระวจนะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง, การรับเข้าเป็นของตัวเองและการดูดซึมพระวจนะอย่างต่อเนื่อง โดยรับพระวจนะเข้าสู่มนุษย์ภายใน เช่นนั้นแล้วเราก็จะดำเนินในความสว่างนั้น, เช่นนั้นแล้วเราก็จะดำเนินในพระวิญญาน; และสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำหรือกล่าวก็จะถูกระงับและถูกกล่าวเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“จง**เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน**” การเข้าสนิทของเราในพระเยซูและการเข้าสนิทของพระองค์ในเราถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดแต่ก็แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด กล่าวอีกนัยหนึ่ง มีความแตกต่างอย่างแนบแน่นระหว่างการถูกไถ่กับการเป็นคนต้นเรือนที่ดี (การเข้าสนิท) **พระคริสต์ในเราทรงอยู่เป็นนิรันดร์**: เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาภายใน พระองค์ก็เสด็จมาเพื่อที่จะอยู่; พระองค์ไม่ทรงย้ายเข้าและย้ายออก-แต่ **ความเต็มบริบูรณ์ที่คงอยู่ของพระองค์**อาจถูกขัดจังหวะโดยการดำเนินชีวิตที่สะเพร่าในส่วนของผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงอยู่ในเราเพราะพระคุณ แต่มันเป็นความรับผิดชอบของเราที่จะรักษาภาชนะนี้ให้สะอาด เราเป็นผลพลได้ที่พระวิญญานบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายใน แต่เพื่อที่พระองค์จะทรงเติมเต็มชีวิตของเรา เราต้องสะอาด-ถูกแยกตั้งให้บริสุทธิ์, จิตใจ, วิญญาน, และร่างกาย (1 ธส. 5:23) พระเยซูทรงอยู่ในผู้เชื่อทุกคน แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนมีความสุขกับความเต็มบริบูรณ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะมีชีวิตและผู้เชื่อทุกคนมีชีวิต-ถึงแม้คริสเตียนบางคนยังคงเป็น**ทารก**ในพระคริสต์ โดยมีความสุขกับสิ่งที่ดีที่สุดอันดับสองหรือสามของพระเจ้าแทนที่จะมีความสุขกับชีวิตอันบริบูรณ์ที่เป็นสิทธิโดยกำเนิดของพวกเขา

เอเฟซัส 5:18 บัญชาเราให้ “**ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาน**”-แต่ก่อนที่เราจะถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาน เราต้องถูกทำให้ว่างเปล่าจากสิ่งอื่นทุกสิ่งก่อน ไม่มีภาชนะใดสามารถ**ถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์**ได้ด้วยสิ่งหนึ่งจนกว่ามันถูกทำให้ว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงจากอีกสิ่งหนึ่ง-นั่นคือ แท็งก์น้ำที่รั่วไหลไม่สามารถถูกเติมด้วยน้ำจนเต็มอย่างสมบูรณ์ได้หากมีเมล็ดทรายเมล็ดหนึ่งอยู่ในมัน มันจะมี**น้ำบวกราย** นี่เป็นจริงในชีวิตของคริสเตียน เพื่อที่เราจะมีความสุขกับการสถิตอยู่ด้วยที่ยั่งยืนและเติมเต็มของพระเยซู เราต้องถูกทำให้ว่างเปล่าจากตัวเราเองและจากสิ่งทั้งปวงที่จะ**กลบ**ความเต็มบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้เชื่อที่ถูกแยกตั้งไว้ย่อมรู้จักการตระหนักรู้อันเป็นสุขและมีสติเกี่ยวกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเยซูอยู่ทุกเวลา และผู้เชื่อเช่นนั้นก็รู้จักความมั่นใจเรื่องพระคุณอันเพียงพอของพระคริสต์, ความดีงามของพระองค์, และฤทธิ์เดชที่รักษาไว้ของพระองค์

“**กึ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉุนใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเรานั้น**” กึ่งที่ไม่ติดอยู่กับเถาก็ไม่ออกผล-กับคริสเตียนก็เป็นเช่นนั้น วิธีเดียวที่จะมีความสุขอย่างแท้จริงในพระเยซูคือ **ยอมจำนนอย่างเต็มเปี่ยมต่อพระองค์**, เข้าสนิท, ถูกทำให้ว่างเปล่าจากสิ่งทั้งปวง และถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญานของพระองค์, ความรักของพระองค์, และการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ผู้เชื่อ

หลายพันคนบ่นว่าพวกเขาไม่มีความชื่นชมยินดีที่คริสเตียนคนอื่นๆมี-แต่พวกเขาไม่ได้เอาการขาดความชื่นชมยินดีนั้นไปไว้ที่แหล่งที่มาอันถูกต้อง ผู้เชื่อแบบนั้นไม่ได้ถูกเติมเต็มด้วย “ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี” เพราะการร่วมสนิทของพวกเขากับพระคริสต์มีน้อยเหลือเกิน พวกเขาแสวงหาการเกิดผลและความชื่นชมยินดีในกิจกรรมต่างๆของคริสตจักร หรือในการทำบางสิ่งเพื่อชุมชนและเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน; แต่ความบริบูรณ์แห่งพระคุณของพระเจ้าและความเต็มเปี่ยมของความชื่นชมยินดีมาก็ต่อเมื่อสิ่งใดก็ตามที่เรากะทำ, ไม่ว่าจะน้อยหรือใหญ่, ถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวอย่างแท้จริงว่า “คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขาจะมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่” (เพลงสดุดี 92:13,14) ผู้เชื่อไม่สามารถออกผลโดยการพยายามที่จะทำหน้าที่คนต้นเรือนตามวิธีของเขาเอง, ทำเพื่อชมรมต่างๆ, กิจกรรมชุมชน, องค์กรฝ่ายพลเรือนทั้งหลาย-ไม่แม้แต่เพื่อคริสตจักร ผลเดียวที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้ามาจากหัวใจที่มอบถวายทั้งหมดแด่พระเยซู โดยกระทำการสิ่งทั้งปวงผ่านทางพระองค์และเพื่อถวายเกียรติพระนามประเสริฐของพระองค์ การเข้าสนิทในพระเยซู (และพระเยซูเข้าสนิทอยู่ในผู้เชื่อ) ย่อมก่อให้เกิดผล การดำเนินในสามัคคีธรรมกับพระเยซูคือ ข้อกำหนดที่จำเป็นของพระเจ้าหากเราอยากออกผล เพราะ **พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของการเกิดผลทุกอย่าง**

ข้อ 5: “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำการสิ่งใดไม่ได้เลย”

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทวนซ้ำความคิดสำคัญที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อแรกของบทนี้ และโดยการทวนซ้ำของพระองค์เราตระหนักถึงความสำคัญยิ่งยวดของคำสอนของพระองค์ตรงนี้-นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสเตียนต้องเหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างเถาองุ่นกับกิ่งทั้งหลายของมัน เคล็ดลับของการออก “ผลมาก” (และการเป็นสิ่งที่ดีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้เราเป็น) คือการเข้าสนิทในพระเยซู ประสบกับการร่วมสนิทอันใกล้ชิดกับพระองค์ทุกชั่วขณะของทุกวัน แสวงหาพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น กระทำแต่สิ่งเหล่านั้นที่จะถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามประเสริฐของพระองค์แทนที่จะนำสง่าราศีและเกียรติมาสู่ตัวเองหรือมาสู่เพื่อนมนุษย์ของเรา

“เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันไม่ใช่ความสามารถของเราหรือความพอเพียงของเราที่ทำให้เกิดผู้เชื่อที่ออกผล เราต้องยอมรับว่าเราไม่คู่ควรและไม่พอเพียง สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ก็คือว่า ภายในตัวเราเองเราไม่ดีไปกว่ากิ่งๆหนึ่งที่ถูกแยกขาดจากเถาเลย กิ่งเช่นนั้นก็จะแห้งตาย และไร้ผลอย่างแน่นอน แต่กิ่งที่ถูกเชื่อมติดกับเถาก็มีชีวิตอยู่ และเกิดผลออกมา

“เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำการสิ่งใดไม่ได้เลย” ในที่นี้เราเห็นว่าเราต้องพึ่งพาพระคริสต์ในทุกสิ่งและการออกผลของเราก็มาโดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์, ความสามารถของพระองค์, ความพอเพียงของพระองค์ กิ่งๆหนึ่งไม่มีทรัพยากรที่จะเกิดผลได้นอกเสียจากว่ามันถูกเชื่อมติดกับเถา เถาให้ชีวิต, พลัง, ความสามารถเพื่อที่จะเกิดผล ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกเชื่อมติดกับเถาองุ่นเท่านั้น คือพระเยซูคริสต์เจ้า-และผ่านทางพระองค์, โดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์, เราจึงได้รับความสามารถที่จะเกิดผลได้

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ *ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง* มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

ในสวนองุ่น กิ่งออกผลเป็นพวงองุ่น แต่กิ่งไม่ก่อให้เกิดองุ่นเหล่านั้น และหากไม่ใช่เพราะเถาองุ่นก็คงไม่มีพวงองุ่นเลย นี่เป็นจริงเช่นกันในชีวิตของผู้เชื่อ เราต้องตระหนักถึงความอ่อนแอของเราเอง, ความไม่พอเพียงของเราเอง, ความไม่สามารถของเราเองที่จะรับใช้พระเจ้าภายในตัวเราเอง เราต้องตระหนักถึงความจริงอันเต็มเปี่ยมของฟิลิปปี 4:13 และกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้ากระทำได้ทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

“ถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้ไม่ได้เลย” ในภาษากรีกอ่านว่า “แยกขาดจากเรา, หรือถูกตัดขาดจากเรา ท่านทั้งหลายก็ทำอะไรไม่ได้เลย” -แต่คำตรัสนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเยซูคริสต์เจ้ากับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว, การรวมเป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่อาจถูกตัดขาดได้ (รม. 8:38,39) พระเยซูกล่าวถึงตรัสในที่นี้ถึงการขัดจังหวะของการร่วมสามัคคีธรรม และตรัสถึงการที่เราต้องพึ่งพาพระองค์ในทุกสิ่ง คริสเตียนไม่สามารถทำอะไรได้ในฝ่ายวิญญาณได้เลย, เขาไม่สามารถพูดอย่างถูกต้อง, คิดอย่างถูกต้อง, หรือดำเนินชีวิตอย่างที่เขาคควรดำเนินได้หากเขาไม่เป็นคริสเตียนที่*เข้าสนิท* เมื่อถูกตัดขาดจากการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเยซู ผู้เชื่อก็ไม่สามารถหวังว่าจะถวายเกียรติพระองค์โดยการเกิดผลได้

ในเอเฟซัส 5:22-32 พระเยซูและคริสตจักรถูกเปรียบเทียบกับสามีและภรรยา ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว สามีและภรรยาไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อหนังเดียว กระนั้นมันก็เป็นไปได้แน่นอน (และไม่ใช่เรื่องแปลก) ที่คู่สามีภรรยาที่รักกันอย่างมากจะมีสามัคคีธรรมที่ขาดตอน, ขาดการติดต่อสื่อสารยามอยู่ด้วยกัน; แต่เขาทั้งสองก็ยังคงเป็นสามีภรรยากันอยู่เหมือนเดิม และเมื่อสามัคคีธรรมถูกฟื้นคืนดังเดิม พวกเขาจะไม่ไปหาผู้รับใช้เพื่อให้ประกอบพิธีสมรสใหม่อีกรอบ! สามัคคีธรรมถูกฟื้นคืนดังเดิมเพราะว่าพวกเขาแต่งงานกันแล้วและพวกเขารักกัน

นี่เป็นจริงเช่นกันกับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เรารักพระเยซู และพระองค์ทรงรักเรามากกว่าเป็นล้านเท่าเท่ากับที่เรารักพระองค์! พระองค์ทรงปรารถนาการร่วมสามัคคีธรรมกับเรามากกว่าที่เราจะรู้ได้ และเมื่อสามัคคีธรรมถูกตัดขาดระหว่างพระเยซูกับคริสเตียนคนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงฟ้องใจคริสเตียนคนนั้น และชักนำเขากลับมา ยกตัวอย่างเช่น เปโตรไม่ได้ถูกขับออกไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่าที่เกี่ยวกับความเป็นสาวกของเขา แต่เมื่อเขาปฏิเสธพระเยซู การร่วมสามัคคีธรรมของเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาก็ถูกตัดขาด จากนั้นเมื่อพระเยซูทรงมองไปที่เปโตรพร้อมกับความอ่อนโยนที่ทำให้เขาออกไปและร้องไห้ในการกลับใจใหม่อันขมขื่น การร่วมสามัคคีธรรมนั้นก็ถูกฟื้นคืนดังเดิม-และพระวจนะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนว่าเปโตรกลายเป็นผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ก่อนสิ้นสุดงานรับใช้ของเขา เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าก่อนเขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาไม่ได้หยุดที่จะเป็นลูกของพระเจ้าแม้ในยามที่การร่วมสามัคคีธรรมถูกตัดขาด เขาไม่ได้ถูกตัดออกจากสามัคคีธรรมที่มั่นคงของเขากับพระเยซู การร่วมสามัคคีธรรมระหว่างเขากับพระองค์ถูกตัดขาด

ท่านที่รัก เราต้องตื่นตัวอยู่เสมอเกรงว่าพญามารจะทำให้เรามีใจจดจ่ออยู่กับบางสิ่งนอกเหนือจากพระเยซู อันเป็นการทำให้เราขาดการมีสามัคคีธรรมกับพระองค์ และถ้าผู้ล่อลวงนั้นสามารถทำให้เราเริ่มที่จะสาละวนอยู่กับตัวเราเอง, ทำตามใจชอบ, และจดจ่ออยู่กับตัวเอง การออกผลของเราก็จะเป็นง่อยอย่างสิ้นเชิง! คนที่น่าสังเวชและหลอกตัวเองมากที่สุดในโลกคือ คริสเตียนที่, ในการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์, กินผลของตัวเองและโอ้อวดในความสำเร็จต่างๆและชัยชนะทั้งหลายของตัวเอง ยิ่งเราอุทิศตัวให้แก่พระคริสต์อย่างเต็มเปี่ยมมากเท่าไร พระองค์ก็ยิ่งควบคุมเราอย่างเต็มเปี่ยมมากเท่านั้น-จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย-เราจะมี ความนับถือต่อตัวเราเองน้อยลงและเราจะยิ่งถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามประเสริฐของพระองค์มากเท่านั้น

ข้อ 6: “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย”

นี่คือพระคำอีกข้อที่ถูกเข้าใจผิดและถูกตีความผิดอย่างกว้างขวาง แต่ผมขอกล่าวซ้ำว่า ถ้าเราศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เราก็จะไม่มีปัญหาในการเห็นว่าพระเยซูเจ้าทรงสอนอะไรในที่นี่

“ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา...” นักอรรถาธิบายบางท่านและอาจารย์บางท่านชี้ไปที่คำว่า “man” ในวลีนี้ แต่เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “man” ไม่ถูกพบในภาษาเดิมเลย ในภาษากรีกวลีนี้อ่านว่า “ถ้าผู้ใด (anyone) มิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง”

ที่พระเยซูทรงหมายถึงโดยถ้อยคำเหล่านี้ก็คือว่า ถ้าผู้เชื่อคนใดยังอยู่นอกการร่วมสามัคคีธรรมของพระองค์ต่อไป ผู้เชื่อคนนั้นก็ “ถูกโยนออกไป” บัดนี้แน่นอนว่าถ้อยคำเหล่านี้ไม่อาจถูกพูดถึงคนที่ไม่เชื่อได้ หรือถูกพูดถึงคนที่แค่อ้างตัวว่ารอดแล้ว พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้เกี่ยวกับกิ่งเหล่านั้นที่ถูกเชื่อมติดกับเถา และกิ่งใด (ผู้เชื่อคนใด) ที่ไม่ออกผลและที่ยังอยู่นอกการร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ต่อไปก็ถูกโยนออกไป-แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นไม่รอด, ถูกตัดออกและถูกพิพากษาลงโทษชั่ววันรันดร์ในบึงไฟนั้น มันหมายความว่าผู้เชื่อแบบนั้นได้มาถึงจุดแห่งความไร้ประโยชน์แล้วเท่าที่เกี่ยวข้อกับความเป็นคนต้นเรือนและการออกผล

ให้เราพิจารณาอย่างตั้งใจมากขึ้นในความจริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนในที่นี่: เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงคริสเตียนและการเดินทางของคริสเตียนในโลกนี้ และวัตถุประสงค์หลักของผู้เชื่อบนโลกก็คือ เพื่อเกิดผล-“ผลมากขึ้น ไข่แล้ว ผลเยอะ” อันเป็นการถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา

เราต้องจำให้ขึ้นใจด้วยถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อพระเยซูตรัสถึงผู้เชื่อที่ไร้ผลที่ถูก “โยนออกไป” การโยนออกไปนั้นจะต้องถูกกระทำโดย “ผู้ดูแลรักษา” นั่นคือ พระเจ้าพระบิดา และด้วยเหตุนี้จึงหมายถึงการเอาของประทานต่างๆไปเสียซึ่งได้ประทานให้แก่ผู้เชื่อคนนั้นแต่ซึ่งเขาไม่ได้พัฒนาหรือใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า มันหมายถึงโอกาสต่างๆซึ่งได้ถูกหยิบยื่นให้แต่ซึ่งคริสเตียนคนนั้นไม่ได้ใช้ประโยชน์ ในลูกา 8:18 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา”

ในมัทธิว 5:13 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ” เมื่อเกลือสูญเสียคุณสมบัติที่ชำระให้บริสุทธิ์ของมันไป มันก็ไร้ประโยชน์ และมันก็เป็นเช่นนั้นกับคริสเตียนที่ได้สูญเสียฤทธิ์เดชของตนในการชนะดวงวิญญาณ, ออกผล, และถวายเกียรติแด่พระเจ้าในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

ใน 2 ยอห์น ข้อ 8 เราถูกเตือนสติว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที” คำเตือนสตินี้ไม่อาจมีอะไรที่เกี่ยวข้องกับการไถ่เลย เพราะว่าเรา “ไม่ได้กระทำ” ให้เกิดการไถ่ของเราอย่างแน่นอน พระเยซูได้ทรงซื้อการไถ่แล้วโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ และเมื่อเราได้รับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ เราก็ถูกไถ่และถูกชำระให้สะอาด แต่ยอห์นกำลังพูดถึงบำเหน็จต่างๆและความเป็นคนต้นเรื้อนเมื่อเขากล่าวว่า “เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว” ดังนั้น การ “ถูกโยนออกไป” จึงหมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นถูกวางไว้ต่างหาก, หรือกล่าวได้ว่าถูกวางไว้บนชั้นวาง-ไม่เกิดผลและไม่เป็นประโยชน์ต่อพระเจ้า

“และพวกเขารวบรวมพวกมันไว้ทั้งพวกมันในไฟเผาเสีย” จงสังเกตการเปลี่ยนจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์-“พวกเขา...พวกมัน...พวกมัน” พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “คนๆหนึ่ง (เอกพจน์) รวบรวมเขา (เอกพจน์) และโยนเขาเข้าไปในไฟ” พระองค์ตรัสว่า “พวกเขา (พหูพจน์) รวบรวมพวกมัน (พหูพจน์) ไว้ทั้งพวกมัน (พหูพจน์) ในไฟเผาเสีย” เมื่ออ่านพระคำข้อนี้จากภาษากรีก เราพบว่า “ถ้าผู้ใดไม่เข้าสนิทอยู่ในเรา เขาก็ถูกโยนออกไปเหมือนกิ่งๆหนึ่ง และคนทั้งหลายรวบรวมพวกมันและโยนพวกมันเข้าไปในไฟและพวกมันถูกเผา” เราเห็นได้อย่างง่ายดายว่า “พวกมัน” ออกมาจากผู้คนที่ถูก “โยนออกไป”

เราพบความกระจ่างมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 3:11-15: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่า จะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน **ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะต้องค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ**” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วที่ไม่เป็นผู้เชื่อที่เข้าสนิทก็ก่อเกิดการงานทั้งหลายที่ตายแล้ว และ “พวกมัน” ก็หมายถึงการงานทั้งหลายที่ตายแล้ว-การงานทั้งหลายที่ถูกจัดประเภทว่าเป็น “ไม้, หญ้าแห้ง, และฟาง”

พระเยซูคือรากฐาน แต่คนทั้งหลายก่อขึ้นบนรากฐานนั้น บางคนก่อทองคำ, เงิน, เพชรพลอย-และยังสิ่งเหล่านี้ถูกเผาไหม้ไป พวกมันก็ยังส่องแสงจ้ามากขึ้นเท่านั้น! พวกมันจะไม่สูญสลาย แต่คนทั้งหลายก็ก่อไม้, หญ้าแห้ง, และฟางเช่นกัน และแน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้จะถูกเผาอย่างง่ายดาย มันเป็นความจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วก่อการงานทั้งหลาย (ความเป็นคนต้นเรื้อน) ที่ไม่ดีและการงานเหล่านั้นจะถูกเผา คนๆนั้นจึงจะ “ขาดค่าตอบแทน”-ไม่ใช่การสูญเสียจิตวิญญาณของเขาไป-(แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ)-แต่เป็นการขาดบำเหน็จ เขาจะไม่มีมงกุฎหรือถ้วยรางวัลใดๆเลยที่

จะวางที่พระบาทของพระเยซูในวันประทานมงกุฎอันยิ่งใหญ่ นั่น! โลก หลานชายของอับราฮัม คือตัวอย่างที่ดีของความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ ตามที่ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าว โลกเป็นคนชอบธรรมคนหนึ่ง (2 ปต. 2:7,8) แต่เขาเลือกเมืองต่างๆแห่งที่ราบเหล่านั้น, เขาเลือกโลก, ย้ายเข้าไปในเมืองโสโดม-และกัลบัสดีย์ มันทำให้เขาต้องสูญเสียทุกสิ่งที่มี การงานทั้งหลายของเขาถูกไฟเผา แต่ตัวโลกเองได้รับความรอด คุณจะพบบันทึกเรื่องราวในปฐมกาล 19

ในมัทธิว 13:41,42 เราอ่านว่า “บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ใช่แล้วครับ พวกทูตสวรรค์จะรวบรวม “ทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด” และจากนั้นพวกเขาจะรวบรวม “บรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้า” สิ่งเหล่านั้นที่ทำให้สะดุดจะถูกรวบรวมและถูกเผาที่บัลลังก์พิพากษาสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย ดังที่พรรณนาใน 2 โครินธ์ 5:10: “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับกระทำที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” “บรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้า” จะถูกรวบรวมและถูกโยนเข้าไปในบึงไฟนั้นที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวของวิวรณ์ 20:11-15: “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ”

มีคำเตือนที่น่ากลัวตรงนี้สำหรับคริสเตียนทุกคน: ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่า “ทางสายกลาง” เมื่อเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เรากำลังเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า หรือไม่เราก็กำลังก่อไม้, หญ้าแห้ง, และฟางที่จะถูกเผาหมดไป สิ่งเหล่านั้นที่เรากระทำ สถานที่เหล่านั้นที่เราไป เพื่อนฝูงที่เราคบหา วิธีที่เราใช้เวลาของเราและเงินของเรา-กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ *การดำเนินชีวิตประจำวันของเรา*-จะชี้ขาดว่าเรากำลังเกิดผลถวายเกียรติแด่พระองค์ หรือกำลังทำหน้าที่คนต้นเรือนที่จะถูกไฟเผา

ท่านที่รัก *ความรอด* คือการอัครจริยแห่งพระคุณของพระเจ้า; พระคริสต์คือความรอดของเรา แต่*การออกผล*เป็นอีกเรื่องที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในยอห์น 3:16 เราอ่านว่า “เพราะว่าพระเจ้า (ที่เป็นผู้ดูแลรักษาในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่) ทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา (ที่เป็นเถาองุ่นแท้ในข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่) เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ในยอห์น 5:24 เราอ่านว่า “ผู้ที่ฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ใช่แล้วครับ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์, **เป็นนิത്യ**, ที่ไม่อาจพินาศให้แก่ผู้เชื่อ และข้อเท็จจริงนี้ก็ถูกกล่าวชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา เราให้**ชีวิตนิรันดร์**แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะ**ไม่พินาศเลย** และจะ**ไม่มีผู้ใด**แย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และ**ไม่มีผู้ใด**สามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” (ยอห์น 10:27-29)

ชีวิตที่ดำรงอยู่เป็นนิത്യและไม่อาจพินาศได้เช่นนั้นซึ่งผู้เชื่อเป็นเจ้าของก็ถูกประกาศผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโลเช่นกัน:

“แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโศภนภัย หรือการถูกคมดาบหรือ... แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะ**ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า** แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือ**สิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น** จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:35-39)

ใครจะขอคำพูดที่ชัดเจนกว่านี้ ชี้เฉพาะกว่านี้และเข้าใจได้มากกว่านี้ได้? พระเจ้าทรงทราบในเริ่มแรกแล้วว่ามนุษย์จะต้องการพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทราบว่ามนุษย์ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ และมนุษย์รักษาตัวเองให้รอดต่อไปไม่ได้ด้วยหลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำการจัดเตรียมแล้วสำหรับการไถ่ และสำหรับชัยชนะหลังจากการไถ่

อำนาจแห่งการบังเกิดใหม่เป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานให้: “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12, 13) ตามที่กล่าวไว้ในโรม 1:16 **ฤทธิ์อำนาจนี้มาโดยทางพระวจนะ**: “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะ**ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า** เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกเขาไว้ก่อน และพวกเขากรีกด้วย”

ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ “ให้เราบังเกิด” ก็รักษาเราไว้หลังจากที่เราบังเกิดจากเบื้องบนแล้วด้วย: “จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย **ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย**” (1 ปต. 1:3-5)

ตามที่กล่าวไว้ใน 1 ยอห์น 5:4,5 “ด้วยว่าผู้ใด (ผู้ใดก็ตาม) ที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เราถูกรักษาไว้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และเรามีชัยชนะโดยความเชื่อ ส่วนใหญ่แล้วนี่เป็นจริงสำหรับผู้เชื่อทุกคน แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะมีบาปเห็นจากมุมมองของหน้าที่คนต้นเรือน ในฐานะคริสเตียนเรามีชัยต่อพญามารที่อยากให้เราตกนรก แต่หลายครั้งการทำตามใจตนเอง, ความเห็นแก่ตัว, ความกระวนกระวายต่างๆของโลกนี้, การล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติและสิ่งอื่น ๆ กลบการออกผล ผลไม่สามารถถูกผลิตผ่านทางความพยายามหรืออำนาจของมนุษย์ เปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ **ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า** และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เปาโลกล่าวเช่นกันว่า “แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก **มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า**” (1 คร. 15:10)

พระเยซูทรงใช้เถาองุ่นเป็นภาพประกอบสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์เพราะว่าพวกเขาคุ้นเคยดีกับสวนองุ่นทั้งหลายในปาเลสไตน์และพวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่ากิ่งที่เกี่ยวแห้งไปและกลายเป็นไร้ผลนั้นเป็นอย่างไร กิ่งซึ่งไม่รับสารอาหารจากเถาองุ่นอย่างต่อเนื่องและอย่างสม่ำเสมอจะเกี่ยวแห้งในไม่ช้าและกลายเป็นไม่เกิดผล ในทำนองเดียวกัน ในนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราในฐานะผู้เชื่อไม่รับขนมปังและเนื้อที่ให้อาหารแห่งพระวจนะ เราก็จะเกี่ยวแห้งและกลายเป็นไร้เรี่ยวแรงฝ่ายวิญญาณและไร้ผล การเป็นแบบนี้ต่อไปก็หมายความว่าพระเจ้าต้องเอาผู้เชื่อแบบนั้นออกไปจากการรับใช้ที่แข็งขัน และจากนั้นถ้าคริสเตียนผู้นั้นไม่กลับใจใหม่ พระเจ้าก็จะทรงเรียกเขากลับบ้าน! พระองค์จะไม่ทรงยอมให้บุตรคนหนึ่งคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์อยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกและมีชีวิตที่ไร้ผล จุดประสงค์ของกิ่งตามธรรมชาติคือการออกผลฉันใด คริสเตียนทั้งหลายก็ได้รับความรอดเพื่อที่จะรับใช้, รอดเพื่อที่จะชนะวิญญาณผู้อื่นฉันนั้น-และถ้าเราไม่เกิดผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าก็จะทรงลิดแขนง, ทรงชำระให้สะอาด, และทรงกระทำทุกสิ่งในอำนาจของพระองค์เพื่อทำให้เรา**กลายเป็นผู้ที่เกิดผล** ถ้าเรายังไม่ออกผลเหมือนเดิม พระองค์ก็จะทรงเรียกเรากลับบ้าน นี่คือการนำไปสู่ความตาย และผู้เชื่อทั้งหลายคือบุคคลพวกเดียวกันที่ทำบาปเช่นนั้นได้

จงสังเกตว่ายอห์นกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดเห็น**พี่น้อง**ของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ว่าให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น” (1 ยอห์น 5:16) พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวอย่างชัดเจนถึง**พี่น้องทั้งหลายในพระคริสต์**, “ลูกเล็กๆทั้งหลาย”, ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว “บาปที่นำไปสู่ความ

ตาย” ถูกกระทำโดยคริสเตียนทั้งหลาย, ผู้เชื่อทั้งหลายที่เดินอยู่นอกสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยปฏิเสธที่จะกลับใจจากบาปที่ทราบอยู่

ข้อ 7: “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอลังใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น”

การบังเกิดใหม่ซึ่งทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์คือการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า และการลิขิตแขนงของกึ่งก็เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งแห่งพระคุณของพระเจ้าเช่นกัน*ผ่านทางพระวจนะ* แต่ “การเข้าสนิท” เป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่ออย่างแน่นอน ทว่าภาคพันธสัญญาใหม่เราถูกเตือนสติให้ตื่นตัวและเฝ้าระวัง (“มีใจหนักแน่น, ระวังระไว”) เช่นใน 1 เปโตร 5:8 เราถูกหนุนใจให้ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (รม. 12:1) เราถูกเชิญชวนให้มอบถวายอวัยวะของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม (รม. 6:13) เราถูกบอกให้เว้นเสียจากสิ่งใดๆที่ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง (1 ธส. 5:22), ที่จะไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมืด (อฟ. 5:11) และสุดท้าย เปาโลประกาศว่า “และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น” (คส. 3:17) ใน 1 โครินธ์ 10:31 เราถูกบอกไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทานอาหาร จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”

หลังจากที่พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่แล้ว หลังจากที่เรากลับใจให้สะอาดโดยทางฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะแล้ว มันก็เป็นความรับผิดชอบของเราเองที่จะเข้าสนิทอยู่ทุกวัน, ทุกช่วงขณะ, “เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

คำเชิญชวนของพระเยซูที่มีต่อคนบาปคือ “จงมาหาเรา...” (มธ. 11:28) คำบัญชาของพระองค์ที่มีต่อผู้เชื่อคือ “*จงเข้าสนิทอยู่ในเรา*” ผมขอเน้นย้ำอีกครั้งว่า*การเข้าสนิท*ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการได้, ความรอดของจิตวิญญาณ มันเกี่ยวข้องกับ*บาปแห่งทั้งหลาย* ผมขอรับสารภาพว่าผมไม่สามารถเข้าใจได้ว่ามันจะเป็นอย่างไรกับการอยู่ในสวรรค์โดยไม่มีบาปหนึ่ง แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว *จะมีหลายดวงวิญญาณที่นั่นที่ไม่มีบาปหนึ่งเลยแม้แต่นิดเดียว* พวกเขาจะได้รับความรอด “เหมือนดังรอดจากไฟ”, พวกเขาจะถูกฉวยเหมือนดั่งนุ่นพินออกมาจากการเผาไหม้ (ศคย. 3:2) และพระคัมภีร์ประกาศว่าพวกเขาจะขาดค่าตอบแทน ผมไม่รู้ว่ามันจะเป็นอย่างไรกับการขาดค่าตอบแทนไปตลอดชั่ววันรันดร์กาลเพราะการงานทั้งหลายที่ถูกไฟเผา แต่ผมรู้ว่ามันจะเป็นเรื่องร้ายแรงมากสำหรับผู้เชื่อที่จะไม่เข้าสนิทและเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

มีคนจำนวนมาก-ใช่แล้วครับ *คริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง*-ที่มีชีวิตอยู่ในความไม่แน่นอนและความสงสัย พวกเขาไม่มีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนเพราะว่าพวกเขามีสามัคคีธรรมที่ขาดตอนกับพระเยซูคริสต์เจ้า ถ้าพวกเขาจะเพียงหันสายตาของตนไปจากตัวเองมายังพระโลหิตของพระเยซู พวกเขาจะลืมความสงสัยต่างๆของตนและกลายเป็นคริสเตียนที่มีความสุข โดยมี “สันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” (ฟป. 4:7) หนทางเดียวที่จะมีความมั่นใจและชัยชนะเหนือความไม่แน่ใจที่ทำให้ทุกข์ทรมานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ คือการลืมนั่นเองและมองไปที่พระเยซูคริสต์เจ้าเพียงผู้เดียว

โดยเชื่ออย่างสิ้นสุดใจในพระโลหิตที่ช่วยให้รอดของพระองค์, วางใจในพระวอนอันประเสริฐของพระองค์ ผู้เชื่อที่เข้าสนิทอย่างสัตย์ซื่อในพระเยซู โดยรับพระวอนเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณ ชิมซับพระวอนผ่านทางการศึกษาค้นคว้า ขอมงานอย่างถ่อมใจต่อพระวิญญาณขณะที่ความจริงแห่งพระวอนถูกเปิดเผย ก็จะพบสันติสุข ความพึงพอใจ ความสุข และชัยชนะ อีสยาห์ 26:3 สัญญาว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์”

ในทางกลับกัน ผู้เชื่อที่ไม่มีความมั่นใจและความพึงพอใจก็โทษได้แต่ตัวเองเท่านั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ตรงหน้าเราแล้วและทรงเชิญชวน-ใช้แล้วครับ ทรงบัญชา-ให้เราได้รับประทาน ดังนั้นถ้าเราปฏิเสธที่จะรับประทานและอิมหน้า เราก็มองโทษใครไม่ได้นอกจากตัวเราเอง และเราจะขาดค่าตอบแทนเมื่อพระเจ้าประทานบำเหน็จแก่บุตรทั้งหลายของพระองค์สำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา

ในข้อ 4 และ 5 พระเยซูทรงเตือนสติพวกสาวกให้เข้าสนิทในพระองค์ และในข้อ 6 พระองค์ทรงเตือนพวกเขาถึงผลที่ตามมาต่างๆของการไม่เข้าสนิท คราวนี้ในข้อ 7 พระองค์ทรงย้อนกลับไปยังพระพรเหล่านั้นที่จะเป็นของพวกเขาหากพวกเขาเชื่อฟังคำเตือนสติของพระองค์:

“ท่านจะขอลองสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” ผู้เชื่อที่เข้าสนิทมีการรับประกันจากพระเจ้าว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานทั้งหลายของพวกเขา นี่ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถทูลขอพระเจ้าให้ประทานรถคันใหม่ บ้านหลังใหม่ หรือเงินเต็มบัญชีธนาคาร และคาดหวังให้พระเจ้าตอบคำขอเช่นนั้นทันที ผู้เชื่อที่เข้าสนิทจะไม่อธิษฐานขอคำขอต่างๆที่โง่เขลา เขาจะอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระเจ้า 1 ยอห์น 5:14 สัญญาว่า *“และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา”*

มีเงื่อนไขอยู่สองประการในข้อ 7 ซึ่งเราต้องปฏิบัติตามหากเราคาดหวังให้พระเจ้ารักษาพระสัญญาของพระองค์:

(1) *“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และ (2) ถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว”* การเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์หมายถึงการยอมจำนนใจ, วิญญาณ, และร่างกายอย่างเต็มที่ ผู้เชื่อที่ทำแบบนั้นก็รักษาไว้ซึ่งการร่วมสนิทของหัวใจกับพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่ทุกเวลา จากนั้นผู้เชื่อที่เข้าสนิทก็ต้องรับพระคัมภีร์เป็นอาหารอย่างต่อเนื่องและมีความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะทราบมากขึ้นเกี่ยวกับพระวอนของพระเจ้า คริสเตียนที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระเยซูและที่รักษาไว้ซึ่งการร่วมสนิทของหัวใจกับพระเจ้าอยู่ตลอดก็สามารถอ้างพระสัญญาของพระคำข้อนี้ได้ เพราะว่าคริสเตียนที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขสองประการที่ถูกลำเสนอในที่นี้ก็จะมีอธิษฐานในพระวิญญาณและตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นเขาสามารถทูลขอสิ่งที่เขาประสงค์ และจะประทานตามคำขอแก่เขา

ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตในการร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์อยู่ตลอดจะใส่ใจฟังถ้อยคำของเปาโลใน 2 โครินธ์ 10:5 *“คือทำลายความคิด และทูลิฆมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์”*

ผู้เชื่อที่คาดหวังให้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานก็จะระลึกอยู่เสมอถึงคำสั่งต่างๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน ดังที่
ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า:

ยากอบกล่าวว่า “...ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิดหวังได้ไป
เพื่อสนองราคาต้นทุนของท่าน” (ยากอบ 4:2 วรรคหลัง, 3)

นอกจากนี้ในยากอบ 5:16 เราอ่านว่า “ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจง
อธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้
ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล”

เมื่อทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการอธิษฐาน พระเยซูตรัสว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน
อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาขอขยับอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุกถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้
เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และ
เมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตร
เห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้
ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็น
เหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว” (มธ. 6:5-8)

ข้อ 8: “พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็น
สาวกของเรา”

ขณะที่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ สง่าราศีของพระบิดาในสวรรค์ก็เป็นสิ่งสำคัญ
สูงสุดในความคิดของพระองค์ทุกเวลา พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา
และเพื่อทำงานที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำจนสำเร็จ และเมื่อพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดา
พระองค์ก็ทรงฝากคำสั่งสอนต่างๆไว้กับเหล่าสาวกของพระองค์ คือคำสั่งสอนต่างๆซึ่งถูกส่งต่อมาถึงเราแล้ว
มันเป็นความปรารถนาของพระองค์ที่เราทั้งหลาย, บุตรทั้งหลายของพระเจ้า, จะถวายเกียรติ สง่าราศี และ
ยกย่องพระเจ้าในทุกสิ่งที่เรากระทำ ผู้เชื่อที่ไม่เกิดผลก็เป็นการหลู่เกียรติพระบิดาในสวรรค์ และมันควรเป็น
ความปรารถนาแห่งหัวใจของคริสเตียนแต่ละคนและทุกคนที่จะเข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ ผู้แต่งเพลงสดุดี
แสดงออกในถ้อยคำเหล่านี้:

“บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของ
คนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขา
ไตร่ตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่ง
เกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น

“คนธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจ่ายไป เหตุฉะนั้นคนธรรมจะไม่ยั่งยืน
อยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทาง
ของคนชอบธรรม แต่ทางของคนธรรมจะพินาศไป” (เพลงสดุดี 1)

พระบิดาทรงได้รับเกียรติเมื่อเราออก “ผลมาก” ผลที่พระเยซูตรัสถึงในที่นี้คืออะไร? สมมติว่าเราย้อนกลับไปยังเถาองุ่นนั้น:

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” จุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงของกิ่งคือ ออกผล แต่ผลไม่ได้ออกมานอกกิ่ง มันเป็นผลผลิตของคุณสมบัติที่ให้คุณชีวิตซึ่งออกมาจากเถาองุ่นผ่านทางกิ่ง ผลบนกิ่งเป็นพยานรับรองว่ากิ่งถูกเชื่อมติดกับเถาที่มีชีวิตซึ่งให้อาหารกิ่งและให้กำเนิดผลจากภายใน คริสเตียนบางคนชอบโอ้อวดใหญ่โต-แต่ชีวิตภายในก็แคระแกร็นและไร้ผล พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขากระทำเพื่อนำสง่าราศีและเกียรติยศมาสู่ตัวเองและเพื่อคำสรรเสริญของมนุษย์ แทนที่จะรับใช้เพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยและถวายเกียรติแด่พระองค์

แน่นอนว่า คริสเตียนที่ออกผลจะสว่างผลให้ประจักษ์อย่างแน่นอน-เพราะพระเยซูตรัสว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มธ. 5:16) แต่เมื่อเราถูกกระตุ้นโดยความปรารถนาเพียงอย่างเดียวที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า คนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราก็จะสังเกตเห็นว่าเราอยู่กับพระเยซูมาตลอด แบบเดียวกับในกิจการ 4:13: “เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

เปาโลให้ภาพของตะกร้าผลไม้ของพระเจ้าแก่เราในกาลาเทีย 5:22-26: “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย เราอย่าถือตัว อย่าอวดโอ้อวด และอย่าอิจฉาริษยากันเลย”

มันเป็นเรื่องสำคัญสุดๆที่เราต้องตระหนักถึงความจริงของพระเจ้าที่ว่าผลในชีวิตของคริสเตียนเป็นการไหลออกของการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันที่เราเป็นในพระคริสต์ เมื่อเราถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณของพระองค์ ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณ ถูกนำโดยพระวิญญาณ และถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ เราก็จะออกผลของพระวิญญาณ

ในฟิลิปปี 1:11 เปาโลพูดถึง “จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า”

ใน 2 โครินธ์ 5:14,15 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย”

ผู้เชื่อทั้งหลายที่เต็มด้วยผลแห่งความชอบธรรมก็ถูกเติมเต็มโดยพระเยซูคริสต์เพื่อถวายคำสรรเสริญและสง่าราศีแด่พระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีความรักที่แท้จริงก็มีมันเพราะความรักของพระคริสต์อยู่ในพวกเขา ผู้เชื่อทั้งหลายที่แสดงออกถึงความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศีก็ทำเช่นนั้นเพราะ

ความชื่นชมยินดีของพระคริสต์อยู่ในพวกเขา ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีสันติสุขที่เกินความเข้าใจฝ่ายโลกทุกอย่างก็มีสันติสุขนี้เพราะพระเยซู และผู้เชื่อทั้งหลายที่อ่อนสุภาพ ถ่อมใจ อ่อนโยน และกรุณาก็เป็นเช่นนั้นเพราะพระเยซู

สำหรับอัครทูตเปาโล พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งในทุกสิ่ง เขาเป็นพยานรับรองว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กลัวจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง” (รม. 15:18) ใน 2 โครินธ์ 13:3,4 เขากล่าวว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน

13:4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย”

ในกาลาเทีย 2:8 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงคลใจเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงคลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน” ในฟิลิปปี 4:13 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” และเมื่อเขามาถึงจุดจบแห่งการเดินทางของชีวิตนี้เขาก็กล่าวว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีไข่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

ก่อนที่เราสามารถออกผลที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ เราต้อง (เช่นเดียวกับเปาโล) ตระหนักว่าเราต้องพึ่งพาพระองค์ในทุกสิ่ง เราต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเราไม่สามารถพึ่งพาพลังและสติปัญญาของตัวเองได้ เราต้องขจัดความเห็นแก่ตัวและการโอ้อวดตัวเองออกไปจากการทำหน้าที่คนต้นเรือนของเรา เมื่อทำเช่นนั้นแล้วพระเยซูคริสต์เจ้าก็จะทรงกลายเป็นทุกสิ่งในทุกสิ่งแก่เรา เมื่อนั้นการออกผลของเราก็จะเป็นที่ถวายคำสรรเสริญและเกียรติยศแด่พระเจ้า

“ท่านจึงเป็นสาวกของเรา” การเข้าสนิทอยู่ในพระเยซูและการอยู่ต่อไปในพระวจนะไม่ใช่เงื่อนไขของการเป็นสาวก แต่เป็นหลักฐานของการเป็นสาวกต่างหาก ความเชื่อที่ปราศจากการงานก็ตายเสียแล้ว และคนที่คิดผิดคือผู้ที่เปาโลรับรองว่าเขาได้ใช้ความเชื่อไปสู่ความรอดแต่ก็ไม่ออกผลเลย ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนย่อมออกผล-ไม่ใช่ทุกคนออกผลร้อยเท่า ไม่ใช่ทุกคนหกสิบเท่า แต่ที่ใดที่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ก็มีหลักฐานบางอย่างของชีวิตนั้นในการออกผล

พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มากมาท่านนุ่งห่มดูจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม ดังนั้นแหละต้นไม้ทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ต้นไม้ดีจะ

เกิดผลเลยไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา” (มธ. 7:15-20)

ผลที่ติดบนต้นไม้ต้นหนึ่งไม่ทำให้ต้นไม้ชนิด แต่ตรงกันข้าม ผลที่ดีคือคำพยานว่าต้นไม้ต้นนั้นเป็นต้นไม้ที่ดี ในทำนองเดียวกัน การออกผลในชีวิตของผู้เชื่อคนหนึ่งก็ไม่ได้ผู้เชื่อนั้น แต่ผลของพระวิญญาณเป็นคำพยานว่าบุคคลเช่นนั้นถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ, ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณ, และถูกนำโดยพระวิญญาณ

ข้อ 9: “พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา”

“พระบิดาทรงรักเราฉันใด...” พระบิดาทรงรักพระเยซูอย่างไร? พระองค์ทรงรักพระเยซูมาตั้งแต่ต้น เพราะว่าพระเยซูทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระเจ้าทรงรักพระองค์ด้วยความรักที่พิเศษ ไม่ผันแปรและคงอยู่เป็นนิรันดร์: และในลักษณะเดียวกันนี้พระเยซูทรงรักผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน ในเยเรมีย์ 31:3 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า ‘เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา’”

“จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา” ภูมิใจเหลือเกินที่ความรักของพระเยซูที่ทรงมีต่อเรานั้นไม่ได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงได้ของเรา พระองค์ผู้ประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่างอย่างไม่ทรงเปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17) อย่างไรก็ตาม ถ้าเราหวังว่าจะมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณแห่งชีวิตอันบริบูรณ์และความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้ เราก็ต้องยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ นี่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการได้ มันเกี่ยวข้องกับการเข้าสนิทอยู่ทุกชั่วขณะในความรักของพระองค์-และการเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระเจ้าคือการสาละวนอยู่กับความรักของพระเจ้า ฟิงพาและพักพิงอยู่ในความรักของพระองค์ โดยไม่สงสัยเลย

ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเราไม่ถูกวัดขนาดโดยความรักของเรามีต่อพระองค์-หากเป็นเช่นนั้น เราก็คงน่าสังเวชที่สุด เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ครอบครว้ทั้งหมดในสวรรค์ และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ **เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้** เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (อฟ. 3:13-19)

ข้อ 10: “ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรา รักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์”

“ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา...” พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ถึงบัญญัติทั้งหลายในภาคพันธสัญญาใหม่, บัญญัติทั้งหลายของพระองค์เอง-ไม่ใช่พระราชบัญญัติของโมเสส เพราะว่า “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ

เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (รม. 3:20) พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยเราให้รอด; “พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ” (กท. 3:24) พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่รักษาพระราชบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบ ดั้งนั้น “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (รม. 10:4) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังตรัสในที่นี้ถึงบัญญัติทั้งหลายของพระองค์เอง และภาคพันธสัญญาใหม่ก็มีข้อพระคำหลายสิบข้อซึ่งพูดถึงบัญญัติเหล่านั้น จงหมายเหตุสิ่งที่เปาโลกล่าวในการเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (1 คร. 9:19-22)

หลายครั้งในจดหมายของเขาถึงคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงโรม เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ ในโรม 13:10 เราอ่านว่า “ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว” ในโรม 7:22 และ 25 เขากล่าวว่า “เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า...ข้าพเจ้าชอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป”

จากนั้นในโรม 8:1-4 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนัง ทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาปพระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”

“ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตรัสคำพูดนี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้เราตกเป็นทาสอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส-ถึงแม้พระเจ้ายังไม่ได้ทำลายพระราชบัญญัตินั้นก็ตาม เราเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติ**ในพระคริสต์** แต่ในพระคริสต์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างพระบัญญัติเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่โมเสสกับบัญญัติเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์และแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในยุคปัจจุบันนี้

ยกตัวอย่างเช่น ในยอห์น 13:34 พระองค์ตรัสว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ในยอห์น 14:15 พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา” และในมัทธิว 28:19,20 พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น

ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ *สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้* ดูก่อน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก”

“เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์” พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ทรงดำเนินตามพระบัญญัติทั้งหลายของพระบิดา พระองค์ไม่ได้ตรัสหรือกระทำให้โดยเป็นเอกเทศจากพระบิดาในสวรรค์ แต่ตามที่พระบิดาทรงบัญชา “เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์’” (รม. 15:3)

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้าแก่นมนุษย์ และความต้องการของพระองค์คือ การทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงมาถึงบ้านปลายแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสแก่พระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีส่วนร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา” (ยอห์น 17:4,5)

ความเชื่อฟังในส่วนของผู้เชื่อก็รับประกันการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเยซู คริสเตียนที่ไม่สนใจบัญญัติเหล่านั้นของพระเยซูก็ไม่ได้กำลังดำเนินในพระประสงค์ของพระเจ้าหรือเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระเยซู ผู้เชื่อแท้ไม่รังเกียจหรือเพิกเฉยพระราชบัญญัติของโมเสส แต่กลับตระหนักและรับรู้**ว่าในพระคริสต์**เราก็กทำให้ทุกจุดและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติสำเร็จ และ**ปราศจากพระองค์**เราก็กทำให้**ไม่ได้เลย!**

บัญญัติเหล่านั้นของพระเยซูรวมถึงพระวาทะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจทั้งหมด ยกเว้นพิธีกรรมและกฎเกณฑ์ทางการเมืองเหล่านั้นภายใต้ระบบเก่า สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับอียิปต์สมัยหนึ่ง และสิ่งเก่าๆก็ล่วงพ้นไปแล้วเมื่อสิ่งใหม่เข้ามามีอำนาจแล้ว พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว-ซึ่งรวมถึงกฎเกณฑ์ทางการเมืองและพิธีกรรมทางศาสนาและเครื่องบูชาทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชา**เดียว**-ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์-เครื่องบูชาที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติทางพิธีกรรมและกฎเกณฑ์ทั้งหมดภายใต้พันธสัญญาเดิมนั้น

อย่างไรก็ตาม เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าเราจะต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง-ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าได้ประทานคำบัญชาที่เฉพาะเจาะจงแก่อนอาห์ให้สร้างเรือลำหนึ่ง และพระองค์ทรงบัญชาอับราฮัมให้ขึ้นไปบนภูเขาและถวายอิสอัคเป็นเครื่องสัตวบูชา แต่พระองค์ไม่ได้บัญชาเราให้สร้างเรือลำหนึ่งหรือให้ถวายลูกๆของเราแบบเดียวกับที่อับราฮัมได้ถวายอิสอัค-และพระองค์จะไม่ทรงบัญชาเราให้ทำแบบนั้นด้วย พระบัญญัติเหล่านั้นถูกทำให้สำเร็จแล้ว พวกมันไม่เกี่ยวข้องเลยกับพระคุณและความรอดของเราเท่าที่เกี่ยวข้องกับเราแต่ละคน-แต่ยกเว้นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และพิธีกรรมเหล่านั้นแล้ว เราต้องยอมเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้าทั้งหมด “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการ

สอน การดักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16,17)

ความเชื่อฟังของพระคริสต์ที่มีต่อพระบัญญัติเหล่านั้นของพระบิดาคือ ความเชื่อฟังแห่งความรัก และความเชื่อฟังของเราที่มีต่อพระเยซูก็ต้องเป็นแบบเดียวกัน เราชรักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน-และมันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะเชื่อฟังผู้ที่เรารัก ความเชื่อฟังแต่ภายนอกไม่ใช่การแสดงออกของความรักเลยแม้แต่นิดเดียว ถ้าเราทำสิ่งที่เราทำเพราะพะวงว่าผู้คนจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรา หรือเพราะพะวงว่าคริสตจักรจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรา ถ้าเรากำลังแสวงหาคำสรรเสริญและความเคารพนับถือจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เราก็ไม่ได้กำลังรับใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า คนบางคนละเว้นจากนิสสัยบางอย่าง หรืออยู่ห่างไกลจากสถานที่บางแห่ง เพราะพวกเขากลัวว่าคนอื่นจะพูดอะไรเกี่ยวกับพวกเขา การละเว้นเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งดี มันสูญเปล่าและว่างเปล่า เราต้องกระทำ-หรือละเว้นเสียจากการกระทำ-เพราะเรารักพระเยซู

ผู้เชื่อที่อุทิศตัวไม่รักษาบัญญัติทั้งหลายของพระเยซูเพราะเขาต้องรักษาพวกมัน แต่เพราะว่าเขารักพระองค์ มันจึงเป็นความชื่นชมยินดีที่จะทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้พระองค์พอพระทัย พระเยซูทรงสัตย์ซื่อต่อพระบิดาในสวรรค์ตั้งแต่ต้นจนจบชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงเชื่อฟังทุกถ้อยคำและทรงทำให้ทุกความปรารถนาแห่งพระทัยยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์ทรงสัตย์ซื่อจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น-และเราอาจมีความคิดแบบเดียวกันหากเรารักพระองค์อย่างที่เราควรรัก พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดเอามือจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 9:62) และเรามีพระสัญญาของพระองค์ที่ว่า “ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” (วิว. 3:21)

ไม่ว่าเราจะอุทิศตัวขนาดไหน เราก็ต้องคุกเข่าลงและอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรงทำให้เราว่างเปล่าจากความเห็นแก่ตัวทุกอย่าง การทำตามใจชอบ และสิ่งทั้งปวงที่ขัดขวางพระวิญญานไม่ให้มีสิทธิอันดับหนึ่งในชีวิตของเรา

ข้อ 11: “นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม”

ในบทที่ 14 ข้อ 27 ของข่าวประเสริฐที่เราศึกษานี้ พระเยซูทรงสัญญาสันติสุขสองชั้น-“เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราเราให้แก่ท่าน...” คราวนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เราพบ**ความชื่นชมยินดีสองชั้น**-ความชื่นชมยินดีของพระคริสต์เอง และความชื่นชมยินดีที่เรามี**ในพระองค์** (“และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับ**ความชื่นชมยินดี**ของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม”-ยอห์น 17:13)

เนื่องจากพระเยซูกำลังเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระบิดาของพระองค์ พระองค์จึงทรงมีความชื่นชมยินดีที่โลกไม่รู้จักเลย แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็น “คนแห่งความเศร้าโศก” (อสย. 53:3) แต่พระองค์ทรงมีความชื่นชมยินดีหนึ่งเดียวอันเป็นเอกลักษณ์ขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ความชื่นชม

ยินดีของพระองค์คือการทำตามพระประสงค์ของพระบิดา การถวายเกียรติแด่พระนามของพระบิดาและการทำงานที่พระบิดาได้ทรงใช้พระองค์ให้มากระทำจนสำเร็จ

“เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1, 2)

ความชื่นชมยินดีสองท่อนนี้ของพระเยซูถูกกล่าวถึงในเพลงสดุดี 16:8,9: “ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย” พระเยซูทรงรู้จักและครอบครองความชื่นชมยินดีแห่งการร่วมสนิทอันสมบูรณ์แบบและความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลก: “พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลितเปลิบอยู่เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 16:11)

บาปในชีวิตของผู้เชื่อทำให้การร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดาขาดตอนและทำลายความชื่นชมยินดีซึ่งเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา ดาวิดได้ทำบาป อันเป็นการทำให้สามัคคีธรรมระหว่างตัวเขาเองกับพระเจ้าของเขาขาดตอน ความชื่นชมยินดีได้จากเขาไป และเขาอธิษฐานว่า “ขอทรงคืนความชื่นบานแห่งความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย” (เพลงสดุดี 51:12)

จงสังเกตว่าดาวิดไม่ได้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด” หรือ “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดคืนความรอดของข้าพระองค์มาเถิด” เขาไม่ได้สูญเสียความรอดของเขาไป เขาได้สูญเสียความชื่นชมยินดีของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าไป ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานว่า “ขอทรงคืนความชื่นบานแห่งความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์!” บาปทำลายความชื่นบานที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรมีเมื่อพวกเขาเข้าสนิทอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเดินในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

เปโตรเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของคริสเตียนที่ได้ทำบาปและสูญเสียความชื่นบานแห่งความรอดไป เขาประกาศว่าเขาจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มและตายกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาประกาศด้วยใจกล้าว่า “ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” (ลูกา 22:33) พระเยซูทรงเตือนเปโตรว่าก่อนไถ่เขาคือจะปฏิเสธพระองค์สามครั้ง และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ เขาสูญเสียความชื่นบานแห่งการร่วมสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาไป และในลูกา 22:61,62 เมื่อพระเยซูทรงหันมาและมองมาที่เปโตร “เปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกขนัก”

ไม่มีใครมีความสุขและชื่นชมยินดีในบาปได้หากเขาได้บังเกิดโดยพระวิญญาณอย่างแท้จริงแล้ว ถูกล้างในพระโลหิตและได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผู้เชื่อที่ไม่อยู่ในการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าก็น่าสังเวชที่สุดในหมู่คนทั้งปวง

“และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:4) ความยินดีที่เต็มเปี่ยมคือสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน และจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นทั้งฉบับก็ถูกเขียนเพื่อที่เราจะมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดนั้น ท่านที่รัก จงจำไว้ว่าความปรารถนาแรกของพญามารคือทำให้เราตกนรก แต่เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว มันก็รู้ว่ามันไม่สามารถทำให้เราตกนรกได้ ดังนั้นมันจึงพยายามที่จะขโมยอำนาจของเรา, ความมีประโยชน์ของเราต่อพระเจ้า, ความชื่นบานของเรา, และบำเหน็จนิรันดร์ของเรา แต่มีชัยชนะ! เราสามารถเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตได้โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหากเราจะเพียงไว้วางใจและเชื่อฟัง เข้าสนิทอยู่ในพระองค์และยอมให้พระองค์นำเราทุกชั่วขณะ

ความชื่นบานที่แท้จริงหนึ่งเดียวอยู่ในพระเยซู “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด” (ฟป. 4:4) โลกชื่นชมยินดีได้เมื่อทุกอย่างปกติเรียบร้อยดี แต่คริสเตียนชื่นชมยินดีไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นใด เปาโลและซิลาสชื่นชมยินดีและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าเมื่อพวกเขาถูกจับกุม ถูกทุบตี และถูกโยนเข้าคุกใต้ดิน เท้าของพวกเขาถูกใส่โซ่แน่นในคุกชั้นใน และการชื่นชมยินดีของพวกเขาก็นำการตอบรับมาจากพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอดของนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและทั้งครัวเรือนของเขา! ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นใด คริสเตียนทั้งหลายก็สามารถชื่นชมยินดีได้เพราะว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจของเราและเราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ เรานั่งอยู่กับพระองค์ในสวรรค์สถาน (อฟ. 2:6) และเรา “ชื่นชมด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปด. 1:8)

ข้อ 12: “นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน”

นี่เป็นบัญญัติ ไม่ใช่ข้อเสนอแนะ เราจะต้องรักเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเราเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงรักเรา หากเราทำเช่นนี้ หากเรารักเพื่อนคริสเตียนทั้งหลายของเราเหมือนดังที่พระเยซูทรงรักเรา การกระทำต่างๆของเราต่อคริสเตียนคนอื่นๆจะเป็นอย่างไร? คำตอบถูกพบในจดหมายของเปาโลถึงเหล่าผู้เชื่อที่กรุงโรม:

“ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว” (รม. 13:10)

ในจดหมายรักของพระเจ้าที่เขียนถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ของพระองค์ เราพบความรักแบบที่เราควรแสดงต่อเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเรา:

“นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน อย่าเป็นเหมือนคานินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความตาย ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะพล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง

“แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์หาความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูด และด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

“และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจจำเพาะพระเจ้า และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์ และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว

“และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว” (1 ยอห์น 3:11-24)

ข้อความนี้คืออะไร? คือว่าเราควรรักซึ่งกันและกัน และเรารู้ว่าเราเป็นผู้เชื่อเพราะว่าเรารักซึ่งกันและกัน หากเรามีทรัพย์สิ่งของของโลกนี้และเพื่อนผู้เชื่อของเรากำลังขัดสน และเราปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเขา เราจะทำอย่างไรว่าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในเรา? เราจะต้องรักเหล่าคนไม่เชื่อ-นั่นคือ เราจะต้องรักพวกเขาในพระคริสต์ เป็นพยานแก่พวกเขา และทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อชนะวิญญาณพวกเขามาถึงพระคริสต์ แต่เราจะต้องรักเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเราด้วยความรักที่พิเศษ เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงรักเรา และเราควรพิสูจนความรักนี้ต่อหน้าชาวโลกในทัศนคติของเราที่มีต่อคริสเตียนคนอื่นๆ

พระเยซูทรงสนับสนุนคำบัญชานี้โดยแบบอย่างของพระองค์เอง เราจะต้องรักเหมือนดังที่พระองค์ทรงรัก การทวนซ้ำบ่อยๆของคำบัญชาที่ให้รักซึ่งกันและกันพิสูจนถึงความสำคัญของความรักแบบคริสเตียน-และมีความรักแบบนั้นน้อยจริงๆวันนี้! เหล่าผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นที่นับถือในสายตาและหัวใจของคนทั่วไป โบสถ์หลายหมื่นคน เทศนาค่าเทศนาต่างๆที่ยิ่งใหญ่และสอนบทเรียนต่างๆที่ยิ่งใหญ่ แต่บ่อยครั้งเหลือเกินในชีวิตส่วนตัวของพวกเขา พวกเขาไม่แสดงออกถึงความรักของพระเจ้า

ข้อ 13: “ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน”

ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงสอนเรื่องขนาดของความรักที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรมีต่อกันและกัน ในฐานะเป็นบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า ความรักของเราควรเป็นแบบที่เสียสละตัวเอง-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งจนถึงความตายหากจำเป็น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราเพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา พระองค์ได้ทรงพิสูจนความรักของพระองค์โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั่น-แต่จำไว้ว่า **พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ไม่เพียงเพื่อเหล่ามิตรสหายของพระองค์ แต่เพื่อศัตรูทั้งหลายของพระองค์เช่นกัน!**

“ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม...แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรง

สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (รม. 5:6,8) ความรักไปได้ไม่ไกลกว่านี้แล้ว การตายเพื่อคนที่เรารักคือการแสดงออกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วของความรัก

ใน 1 ยอห์น 4:7-21 เราอ่านว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น

“ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปล้ำพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา

“ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา

“ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ผู้โดยยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น

“ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

“เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ถ้าผู้ใดว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมฺุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย”

ข้อ 14: “ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา”

ในความสนทนากลุ่มที่ลึกซึ้งมากขึ้นซึ่งพระเยซูทรงสถาปนาระหว่างพระองค์เองกับผู้เชื่อทั้งหลายในคำเทศนาที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ พระองค์ทรงเปิดเผยอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้นว่ามีสิ่งใดเกี่ยวข้องในการที่พวกเขาจะถูกเรียกว่า “สหาย” ของพระองค์ พระองค์ตรัสชัดเจนไปแล้วว่ามันหมายถึงการกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ การกระทำสิ่งเหล่านั้นที่พอพระทัยพระองค์ แต่พวกเขาจะต้องทำมากกว่านี้อีก หลังจากนั้น ในจดหมายฝากบางฉบับ พวกเขาเรียกตัวเองว่า “ผู้รับใช้” (ทาส) (ดู 2 เปโตร 1:1, ยูดาส 1, และโรม 1:1)

สำหรับผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย หน้าที่รับผิดชอบของผู้รับใช้มีมากกว่าการปรนนิบัติรับใช้ในตำแหน่งของทาส มันรวมถึงความสนิทสนมและการร่วมสนิทแห่งมิตรภาพที่แท้จริงด้วย

ข้อ 15: “เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยืมจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว”

“ทาสไม่ทราบว่าจะทำอะไร” ทาส (แบบที่เป็นอยู่) ย่อมไม่มีความรู้อันครบถ้วนเกี่ยวกับสิ่งที่นายของเขากำลังกระทำ ความรู้ของเขาถูกจำกัดอยู่ที่หน้าที่ต่างๆของเขา แต่เมื่อนายรับทาสคนนั้นเข้าอยู่ในความไว้วางใจของตน สถานการณ์ก็ถูกเปลี่ยนและทาสคนนั้นก็มีความหมายแห่งการร่วมสนิทและมิตรภาพ นั่นคือสิ่งที่พระเยซูกล่าวถึงในข้อนี้: “เราเรียกท่านว่า**มิตรสหาย**”

“เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยืมจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว” ทุกสิ่งที่เป็นต่อสวัสดิภาพและประโยชน์สุขฝ่ายวิญญาณของเหล่าสาวก ทุกสิ่งที่คุณสามารถรับและเข้าใจได้ในขณะนั้น พระเยซูก็ทรงสำแดงแก่พวกเขาแล้ว ในบทที่ 16 ข้อ 12 และ 13 พระเยซูตรัสแก่ชายเหล่านี้ว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริง**ทั้งหมด** เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” แต่สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ก็คือว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกเขาแล้วถึงสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้จนถึงขณะนั้น

สิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ เปี่ยมสง่าราศีและสูงส่งของการเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งถูกนำเสนอตรงนี้โดยพระเยซูคริสต์เจ้า คริสเตียนคือมิตรสหายคนหนึ่งของพระคริสต์รวมถึงเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าเช่นกัน มีหลายครั้งที่พวกเราส่วนใหญ่รู้สึกที่เราไม่มีเพื่อนเลยสักคน-แต่เรามีครับ! เรามีมิตรสหายผู้หนึ่งในสวรรค์ มิตรสหายผู้หนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง มิตรสหายผู้หนึ่งที่ “ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง”

เราควรหมายเหตุไว้ว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด มีชายผู้เดียวที่ถูกเอ่ยชื่อซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่า “สหาย” เราอ่านในอิสยาห์ 41:8 ว่า “แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของ**อับราฮัมสหายของเรา**”

ยากอบ ซึ่งเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายในภาคพันธสัญญาใหม่ กล่าวถึงมิตรภาพอันโดดเด่นนี้เมื่อเขากล่าวว่า “และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านได้ชื่อว่า เป็น ‘**สหายของพระเจ้า**’” (ยากอบ 2:23)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณ-รอดเท่าที่เราจะรอดได้ แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณมีพัฒนาการต่อเนื่อง และเราถูกบัญชาให้เติบโตในพระคุณและเพิ่มพูนในความเชื่อ เราเห็นความสนิทสนมแบบต่อเนื่องนี้ระหว่างพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เมื่อเราศึกษาข่าวประเสริฐของยอห์น: ในบทที่ 13 ข้อ 13 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว **เพราะเราเป็นเช่นนั้น**” ในบทที่ 15 ข้อที่เราศึกษากันอยู่ พระองค์ทรงเรียกสาวกเหล่านั้นว่า “มิตรสหาย” และในบทที่ 20 ข้อ 17 พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า “พี่น้อง”

ข้อ 16: “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความหมายอันครบถ้วนของพระคำข้อนี้ บางท่านเชื่อว่า “เราได้เลือก” หมายถึงการทรงเลือกไปสู่ความรอดและดังนั้นจึงหมายถึงทุกคนที่ได้รับความรอดโดยพระคุณ ท่านอื่นๆก็เชื่อว่ามีนัยหมายถึงการทรงเลือกที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้ (การเลือกให้ดำรงตำแหน่ง) ของพวกอัครทูต ส่วนตัวแล้ว ผมโน้มเอียงไปทางเห็นพ้องกับฝ่ายหลัง ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงแก่สิบเอ็ดคนนั้นเกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา พวกเขาเป็นผู้เชื่ออยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงเรียกและแต่งตั้งพวกเขาเป็นอัครทูตแล้ว คำสั่งของพระองค์ที่ให้ “ไปเกิดผล” ดูเหมือนจะใช้ในแบบที่พิเศษและเฉพาะมากๆแก่พวกเขา เหมือนกับพระมหาบัญชาที่ทรงให้ไว้ในมัทธิว 28:19,20

“เพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร” หมายถึงการทำงานที่คงอยู่ถาวรซึ่งถูกกระทำโดยชายเหล่านี้เมื่อพวกเขาถูกส่งออกไปทั่วโลกในสมัยนั้น โดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า แต่ผมเชื่อว่ามีบทเรียนหนึ่งในที่นี้เช่นกันสำหรับคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ ในฮีบรู 2:3,4 เปาโลถามคำถามที่ตรวจค้นใจว่า “ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์”

ใช่แล้วครับ พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่พิเศษโดยมือของพวกอัครทูต และตั้งแต่สมัยของเปาโล การอัศจรรย์บางอย่างเหล่านี้ไม่เคยถูกทำซ้ำอีกเลย ไม่มีนักเทศน์คนใดนับตั้งแต่เปาโลเคยทำให้คนตายเป็นขึ้นมาอีก-แต่เราไม่ต้องการหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆวันนี้เพราะว่าเรามีพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ พระคัมภีร์ที่ครบสมบูรณ์ และ “แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป” (1 คร. 13:10) วันแห่งการอัศจรรย์ต่างๆไม่ได้จบสิ้นแล้วอย่างแน่นอน การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนพื้นพิภพ-ยิ่งใหญ่มากกว่าการทำให้คนตายเป็นขึ้นมาด้วยซ้ำ-คือการกลับใจเชื่อของคนบาป แต่เนื่องจากเรามี “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เราจึงไม่ต้องการเห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ เมื่อเราได้ยินพระวาทะของพระองค์และเชื่อในพระเยซู เราก็มีชีวิตนิรันดร์ เมื่อเราศึกษาค้นคว้าและรับพระวาทะของพระองค์มาปฏิบัติ ความเชื่อของเราก็ถูกเสริมกำลังและถูกเพิ่ม พวกอัครทูตได้ถูกแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานรับใช้ที่พิเศษเฉพาะในระหว่างการเปลี่ยนผ่านจากพระราชบัญญัติไปสู่พระคุณ

พระเยซูทรงเลือกพวกอัครทูตอย่างแน่นอน พระองค์ทรงเรียกพวกเขาแต่ละคนอย่างเจาะจง พวกเขาไม่ได้เลือกพระองค์ พระองค์ทรงแต่งตั้งพวกอัครทูต (ลูกา 6:13) และตั้งแต่การทรงเรียกและการทรงแต่งตั้งอัครทูตเปาโล ก็ไม่มีอัครทูตคนใดอีกเลย บุตรทั้งหลายของพระเจ้าหรือ? มีครับ เหล่าผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐหรือ? แน่แน่นอนว่ามีครับ มิชชันนารีทั้งหลายหรือ? แน่แน่นอนครับว่ามี เหล่าอัครทูตหรือ? ไม่มีแล้วครับ คนเหล่านั้นเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่พิเศษซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งในช่วงเวลาที่พิเศษสำหรับงานรับใช้ที่พิเศษ

“ได้เลือก” ในที่นี้หมายถึงการเลือกคนๆหนึ่งให้รับตำแหน่งหนึ่ง มันคือความจริงเดียวกับที่ถูกนำเสนอในยอห์น 6:70 เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” พระเยซูทรงเลือกชายเหล่านี้และแยกตั้งพวกเขาไว้ต่างหากสำหรับจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และเนื่องจากพวกเขาไม่ได้มีภาคพันธสัญญาใหม่เหมือนอย่างที่เราเรามี พวกเขาไม่ได้มีพระคัมภีร์ที่เป็นลายลักษณ์อักษรนอกจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์จึงทรงหนุนใจพวกเขาโดยทรงสัญญาว่า “เมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” พระเยซูทรงเลือกและแต่งตั้งพวกเขา พระองค์กำลังใช้พวกเขาออกไปเพื่อออกผล และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการเพื่อที่จะทำงานรับใช้ของพวกเขาให้สำเร็จอย่างสัมฤทธิ์ผล พวกเขา ก็จะพบว่าได้รับการเติมเต็มโดยพระบิดาในสวรรค์หากพวกเขาทูลขอในพระนามแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์

“และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร” เป็นคำตรัสที่ปลอบประโลมใจผม ขณะที่ผมเชื่อว่าคำตรัสนี้ถูกกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงแก่พวกอัครทูต เราก็มั่นใจในวิวรณ์ 14:13, “ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหน็ดเหนื่อยของเขา และการทำงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

ผมเชื่อว่าพระคำข้อนี้ประกาศว่าถ้าเราที่อยู่ในพระคริสต์ตายไปก่อนการรับขึ้นไปนั้น เราก็จะไปอยู่กับพระเยซูได้รับพรและมีความสุขในเมืองบรมสุขเกษม ร่างกายจะกลับคืนสู่ผงคลีดิน และวิญญาณจะกลับไปหาพระเจ้าผู้ได้ประทานวิญญาณนั้น จากนั้นการงานที่เราได้กระทำสำเร็จบนโลกนี้ในความเชื่อ ในพระวิญญาณ และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ก็จะคงอยู่และออกผลต่อไปจนกว่าดวงวิญญาณสุดท้ายได้รับความรอดและคริสตจักรถูกรับขึ้นไป! ยกตัวอย่างเช่น เมื่อในพันธกิจ Gospel Hour ผมนำใครสักคนมาถึงพระเยซู มันก็ไม่ใช่ผมเพียงผู้เดียว แต่เป็นทุกคนที่ได้มีส่วนในพันธกิจของผม ทุกคนที่ได้ช่วยทำให้ผมสามารถจัดรายการวิทย์หรือเทศนาสั่งสอนในงานฟื้นฟูต่างๆ หรือส่งหนังสือของเราออกไป แต่ละคนที่มีส่วนในพันธกิจ Gospel Hour ก็มี ส่วนในความรอดของดวงวิญญาณหลายดวงที่ถูกขณะมาผ่านพันธกิจนี้

ดวงวิญญาณเหล่านั้นที่เรานำมาถึงพระเยซูจะนำคนอื่นๆมาถึงพระองค์ และเราก็จะมีส่วนในบำเหน็จสำหรับทุกดวงวิญญาณที่ถูกขณะมาโดยคนเหล่านั้นที่เราชนะเพื่อพระคริสต์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมไม่มีผู้เชื่อสักคนในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่สามารถถูกให้บำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเขาได้จนกว่าผู้เชื่อทุกคนถูกรวบรวมที่งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก ผู้เชื่อทุกคนที่ได้ตายไปแล้วในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้ก็กำลังหยุดพักอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม โดยรอคอยจนกว่าวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อคริสตจักรจะครบบริบูรณ์และถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ซึ่งที่นั่นเราจะได้รับบำเหน็จ ทุกคนสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา

“คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน” (ยอห์น 4:36)

มันเป็นความจริงที่ว่าเราถูกเลือกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้ามาสู่ความรอด (รม. 5:8)-แต่ไม่ใช่ในความหมายที่ว่าบางคนถูกเลือกให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่น ๆ ถูกเลือกให้ตกนรก 2 เปโตร 3:9 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” และคำเชื้อเชิญในมัทธิว 11:28 คือ “**บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา ...**” ไม่มีใครเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้ามากกว่าผม ผมเชื่อในการทรงเลือกตามพระคัมภีร์และการลิขิตล่วงหน้าตามพระคัมภีร์-ผมเชื่อว่าคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกไว้แล้วก่อนการวางรากฐานของโลก; แต่คริสตจักรประกอบด้วยคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า**หลังจาก**ได้ยินพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงเลือกบางคนให้ได้รับความรอดและคนอื่น ๆ ให้ตกนรก “**พระเจ้าทรงรักโลก**”-และนั่นหมายถึงทุกคน มันไม่ตัดผู้ใดออกเลย

ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงเลือก ทรงเรียก และทรงแต่งตั้งคนทั้งหลายวันนี้-เหล่าศิษยาภิบาล อาจารย์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิซซันนารี ผู้ช่วยศิษยาภิบาล ไม่ใช่ทุกคนถูกเรียกให้มาเป็นคนงานคริสเตียนเต็มเวลา พระเจ้าทรงช่วยทุกคนให้รอดคือผู้ที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์เจ้า และจากนั้นจากผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วหลายล้านคน พระองค์ก็ทรงเรียกและทรงแต่งตั้งคนทั้งหลายให้ทำงานรับใช้ นี่แหละคือแบบแผนของพระองค์ในยุคแห่งพระคุณนี้ ผู้เชื่อ**ทุกคน**เป็นคนต้นเรือน และผู้เชื่อทุกคน**ควร**เป็นผู้ชนะวิญญาณ โดยเป็นพยานและหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนถูกเรียกให้เป็นศิษยาภิบาล อาจารย์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิซซันนารี

เราอาจหมายเหตุในที่นี้ว่าพระเยซูไม่เคยเรียกสาวกคนใดให้รับใช้พระองค์**บาง**ส่วนของชีวิตของเขา และพระองค์ไม่ได้ประทานสิทธิพิเศษแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในการทำให้พันธกิจนั้นๆ เป็นงานเสริมขณะที่พวกเขามีส่วนร่วมในสิ่งอื่นๆ ด้วย “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้” (รม. 11:29) เมื่อพระเจ้าทรงเรียกคนๆ หนึ่งให้มา**ทำงานรับใช้เต็มเวลา** พระองค์ก็ทรงเรียกเขาอย่าง**เต็มเวลา** การทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่ง การทรงเรียกให้เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิซซันนารี ไม่ใช่การทรงเรียกแบบ “พาร์ทไทม์” และมันไม่ใช่มาตรฐานเท่าที่คนๆ หนึ่งรู้สึกว่ามันเหมาะสมสำหรับงานรับใช้นั้นด้วย พระเจ้าทรงเรียกและแต่งตั้งคนๆ หนึ่งมาตรฐานเท่าที่คนๆ นั้นมีชีวิตอยู่ และไม่มีเกะเขินจากงานรับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง บางครั้งสุขภาพหรือเวลาที่ล่วงเลยไปหลายปีก็ทำให้คนๆ หนึ่งไม่สามารถกระฉับกระเฉงต่อไปได้เหมือนในสมัยแรกๆ ของการรับใช้ แต่การทรงเรียกของพระเจ้าก็เป็น**การ**ทรงเรียกตลอดชีวิต

ข้อ 17: “**สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน**”

ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่า “**สิ่งเหล่านี้**” ชี้ไปยังสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูกำลังจะตรัส ถึงแม้บางคนอาจตีความมันว่าอ้างอิงย้อนกลับไปยังสิ่งที่เพิ่ง**ถูกกล่าว**ไปก็ตาม “เราขอกล่าว้ายำคำกำชับเหล่านี้ที่**ให้รักซึ่งกันและกัน** เพราะว่าการโลกจะเกลียดชังท่านทั้งหลาย” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เราขอเสนอแนะให้ท่านทั้งหลาย**รักซึ่งกันและกัน** หากพวกท่านพบว่ามันเป็นสิ่งที่มีประโยชน์หรือสะดวก” พระองค์ตรัสว่า “**เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า** ท่านจงรักซึ่งกันและกัน” พระองค์ทรงทวนคำบัญชาในที่นี้ที่**ให้**พวกสาวกรักซึ่งกันและกัน**ซ้ำแล้วซ้ำอีก** พระองค์ทรงเตือนพวก

เขาว่าพวกเขาจะถูกเกลียดชังและถูกดูหมิ่นโดยโลก เพราะเนื่องจากโลกเกลียดชัง**พระองค์** มันก็จะเกลียดชังพวกเขาเช่นกัน และยิ่งโลกเกลียดชังพวกเขามากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งควรรักซึ่งกันและกันมากเท่านั้น และ*ผ่าน*ทางความรักของพวกเขาที่มีให้แก่กันและกัน พวกเขาก็จะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระเยซู และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้เป็นของโลก

ข้อเท็จจริงที่ว่าโลกจะเกลียดชังผู้เชื่อทั้งหลายถูกกล่าวถึงเจ็ดครั้งในข้อพระคำต่างๆที่ตามมา พระเยซูได้รับประกันพวกเขาแล้วว่าพวกเขาเป็นมิตรสหายของพระองค์ และบัดนี้พระองค์ทรงเริ่มพรรณนาถึงเหล่าศัตรูของพวกเขาและ*ความเป็นอันตราย*ของศัตรูเหล่านั้น พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นความจริงจากพระเจ้าเรื่องความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ที่มีให้แก่พวกเขาแล้ว บัดนี้พระองค์ทรงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับความเกลียดชังบางอย่างของโลกที่มีต่อพวกเขา

พระองค์ทรงยกเหตุผลหลายประการและเหตุจูงใจต่างๆที่พวกเขาควรรักซึ่งกันและกัน เหตุผลก็คือแบบอย่างที่พระองค์ทรงวางต่อหน้าพวกเขาแล้ว-ความรักของพระองค์เองที่มีให้แก่พวกเขา บัดนี้พระองค์ทรงนำเสนอเหตุผลใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม: คริสเตียนทั้งหลายต้องรักซึ่งกันและกัน อาศัยอยู่ในความสามัคคีสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความรักฉันทน์พี่น้อง *เพราะว่าศัตรูของเราคือโลกร่วมแรงร่วมใจกัน อย่างแน่นอนในความเกลียดชังของมันที่มีต่อคริสเตียนแท้ทั้งหลาย!* คุณเชื่อใจได้เลยว่ายิ่งคุณดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้ามากเท่าไร และยิ่งคุณอุทิศตัวมากเท่าไร คุณก็จะยิ่งเป็นที่เกลียดชังของโลกมากเท่านั้น เราได้ยินเยอฮันนี่เกี่ยวกับผู้รับใช้ทั้งหลายที่เป็น “พวกเขาเข้ากับคนอื่นได้ดี” แต่ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเยซูคริสต์เป็น “ผู้แยกออก” *ที่ดี* เราจะต้องไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมิด เราจะต้องไม่รักโลกหรือสิ่งต่างๆที่อยู่ในโลก โลกเกลียดชังพระเยซู และถ้าเราเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราก็จะถูกเกลียดชังเช่นกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของยอห์นผู้เป็นที่รักว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน” (1 ยอห์น 3:13)

พระเยซูกำลังเสริมกำลังเหล่าสาวกของพระองค์อย่างอ่อนโยน เปี่ยมพระคุณและความกรุณาเพื่อรับมือกับพายุแห่งการข่มเหงซึ่งพระองค์ทรงทราบว่าจะโหมกระหน่ำในไม่ช้าหลังจากที่พระองค์เสด็จจากพวกเขาไป พระองค์ได้ทรงเลือกพวกเขา แต่งตั้งพวกเขา ประทานภารกิจหนึ่งและงานรับใช้หนึ่งแก่พวกเขา และพระองค์ทรงทราบว่าการทำงานรับใช้นั้นให้สำเร็จจะนำมาซึ่งการข่มเหง ไม่ใช่คำสรรเสริญ; กางเขน ไม่ใช่มงกุฎ เท่าที่บันทึกแสดงให้เห็น ไม่มีการข่มเหงรุนแรงเกิดขึ้นกับสาวกเหล่านั้นจนกระทั่งหลังจากการตรึงกางเขน การพินาศพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว เมื่อพระองค์ทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่เจอการข่มเหงเลย เพราะว่าลูกา 10:17 บอกเราว่า “ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ได้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์”

พวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้นไม่พอใจเมื่อพวกเขาละเมิดประเพณีของพวกฟาริสีและพวกบรพบุรุษ แต่แทนที่จะโจมตีพวกเขาโดยตรง พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นกลับบ่นต่อพระเยซู โดยหาว่าพระองค์เป็นตัวการสำหรับการกระทำของคนเหล่านั้นที่เดินกับพระองค์: “ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวก

ฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร” (มธ. 15:1,2)

แม้กระทั่งหลังจากการจับกุมและตรึงพระเยซูที่กางเขน เหล่าสาวกก็ได้รับอนุญาตให้กลับไปหาอวนจับปลาของพวกเขาและดำเนินชีวิตตามปกติของพวกเขาในชุมชนอื่น โดยไม่ถูกรบกวน แต่พระเยซูทรงทราบว่าการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์แล้ว พวกเขาจะถูกข่มเหงอย่างหนัก ในยอห์น 16:33 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” อัครทูตเปาโลบอกทิโมธีคนหนุ่มอย่างชัดเจนว่า “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

ถ้อยคำเช่นนี้ ซึ่งถูกบันทึกโดยเหล่าผู้บริสุทธิภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดำเนินความเป็นที่นิยมชมชอบของคริสเตียนแต่ปากจำนวนมากในวันนี้แน่นอน-แม้แต่บรรดาผู้รับใช้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบรรดาผู้นำในสภาคริสตจักรและองค์กรทั้งหลาย วันนี้เหล่าผู้นำทางศาสนาปะปน กลมกลืน และร่วมสามัคคีธรรมกับคนทั้งหลายที่ปฏิเสธอย่างเปิดเผยเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, การลบลมทินด้วยพระโลหิต, และการเสด็จมาครั้งที่สอง ผู้นำที่โดดเด่นคนหนึ่งในสมัยของเรา กล่าวไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า มันไม่จำเป็นที่ต้องเชื่อเรื่องการคลี่คลายด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์เพื่อที่จะได้รับความรอด! ถ้าเราไม่เชื่อเรื่องการคลี่คลายด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ ถ้าเราไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แล้วใครเล่าจะสามารถบอกเราได้ว่าส่วนใดของพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าและส่วนใดไม่เป็น? เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยหนึ่งที่มีครูสอนเท็จ อัครทูตเท็จอยู่เป็นจำนวนมาก และเราต้องพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นเพื่อดูว่าพวกเขามาจากพระเจ้าหรือไม่: “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกอย่างวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก” (1 ยอห์น 4:1) ถ้าเราที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วผูกมิตรกับพวกศัตรูของพระเยซู เราก็จะสูญเสียบำเหน็จของเราไป ยากอบกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า” (ยากอบ 4:4)

จะกล่าวอย่างไรได้ให้ชัดเจนมากกว่านี้อีกในพระวจนะของพระเจ้าว่าคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์เจ้าและยังเสาะหาที่จะเล่นชู้กับพวกเสรีนิยม, พวกสมัยใหม่นิยม และบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเจ้า ก็ยืนอยู่พระพักตร์พระองค์ในฐานะเป็นผู้ล่วงประเวณีชายหญิงฝ่ายวิญญาณ? นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกคริสตจักร: ถ้าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรหนึ่งที่ข่าวประเสริฐไม่ถูกเทศนาในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งหมดของมัน ถึงแม้ผู้รับใช้ในคริสตจักรนั้นอาจเป็นคนที่สมาชิกชื่นชอบ และความมีเกียรติทางสังคมอาจมีอยู่ที่นั่น คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนนั้นก็กำลังแสวงหาและมีความสุขกับการเล่นชู้ (กล่าวในฝ่ายวิญญาณ) หากเขาสนับสนุนคริสตจักรแบบนั้นและศิษยาภิบาลแบบนั้น กระนั้นผมก็รู้ว่าผู้เชื่อบางคนที่จะอ่านข้อความเหล่านี้เป็นสมาชิกของคริสตจักรทั้งหลายที่มีพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมเป็นศิษยาภิบาล และพวกเขาจะอยู่ต่อไปในคริสตจักรเหล่านั้น ถึงแม้ผู้รับ

ใช้คนนั้นปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การลบลมทินด้วยพระโลหิต, และหลักข้อเชื่อพื้นฐานอื่นๆ แห่งความเชื่อนั้น ผู้เชื่อแบบนั้นจะสูญเสียบำเหน็จของเขา!

บุตรทั้งหลายของพระเจ้าและโลก

ข้อ 18: “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน”

หัวข้อเรื่องความเกลียดชังของโลกที่มีต่อผู้เชื่อทั้งหลายถูกเกริ่นนำอย่างชัดเจนตรงนี้ โลกเกลียดชังสิ่งซึ่งไม่เหมือนตัวมันเอง เพื่อที่จะเป็นที่รักของโลก คนๆหนึ่งต้องทำตัว คิด และเป็นเหมือนโลก ถึงแม้การข่มเหงของโลกเป็นเรื่องแสนเจ็บปวดที่จะแบกรับ มันก็เป็นหลักฐานที่แสดงถึงการยืนอยู่ฝ่ายพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาจะทนทุกข์ด้วยน้ำมือของโลกเพียงเพราะว่าพระเยซูทรงทนทุกข์ก่อนหน้าพวกเขาแล้ว โลกจะเกลียดชังพวกเขาเพราะว่ามันเกลียดชังพระองค์ พวกเขาต้องไม่รู้สึกลึบยากใจหรือตกตะลึงเมื่อพวกเขาตระหนักว่าฝูงชนเหล่านั้นจะไม่ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างกรุณา ถึงกระนั้น-พวกเขาต้องไม่แก้แค้น พวกเขาต้องไม่ตอบโต้ พระวามะของพระเจ้าบัญชาเราให้ดำเนินชีวิตอย่างสงบสุขกับคนทั้งปวงเท่าที่เราจะทำได้โดยไม่อ้อมข้อม คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ตอบแทนความชั่วร้ายด้วยความชั่วร้าย ให้เราย้อนมาดูถ้อยคำที่อัครทูตเปาโลบันทึกไว้อีกครั้ง:

“จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว อย่าเกียจคร้านในการทำงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งมั่นคงอธิษฐานจงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยอภัยไม่ตรี

“จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ยิ้มให้ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’ ถ้าเป็นไปได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

“ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุ่มถ่านที่ลุกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา’ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” (รม. 12:9-21)

มันควรเป็นการรับประกันอันปลอดภัยแก่คริสเตียนที่รู้ว่าพระเยซูทรงเดินเส้นทางนี้ก่อนพระองค์ทรงเรียกเราให้เดินมัน และถ้าเราถูกเกลียดชัง ถูกดูหมิ่น และถูกข่มเหง เราก็รู้ว่าพระองค์ทรงสู้ทนแบบเดียวกันก่อนเรา ยอห์น 10:4 บอกเราว่า “เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ติดตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน” เรามีความมั่นใจในวันนี้นี้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงเสด็จนำหน้าเราไปเท่านั้น แต่ทรงสถิตอยู่กับเราด้วยเพื่อนำเราและชี้ทางเราในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระเยซู

ไม่เลยครับ เราไม่ควรเสียใจหากเราถูกเกลียดชังและถูกข่มเหงโดยโลก ตรงกันข้าม เราควรเป็นกังวล ถ้าเรารอดพ้นการข่มเหง เพราะว่าถ้าเรายืนหยัดเพื่อพระเยซู เราก็จะเจอกับการประณามจากโลกอย่างแน่นอน! ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ข้าพระองค์ขอเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ดีกว่า อยู่ในเต็นท์ของความชั่วร้าย” (เพลงสดุดี 84:10) และในเพลงสดุดี 37:16 เราอ่านว่า “เล็กน้อยๆ ที่คนชอบธรรมมีดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก” ถ้าเราอ้อมข้อมกับพวกศัตรูของพระเยซู เราก็จะสูญเสียบาเหน็จของเราและเป็นผู้เข้าส่วนกับการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา (2 ยอห์น 7-11) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราเมื่อโลกเกลียดชังเราและข่มเหงเรา ที่เราจะชื่นชมยินดีและดีใจ โดยรู้ว่าโลกปฏิบัติต่อพระผู้ช่วยให้รอดของเราแบบเดียวกันก่อนหน้าเรา!

“ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูบ เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด...ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน...และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา” (มธ. 10:25-38)

ข้อ 19: “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน”

มันน่าสนใจที่สุดที่จะหมายความว่าพระเยซูทรงกล่าวถึง “โลก” ทำครั้งในพระคำข้อนี้

“ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก” ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาคริสเตียนที่ปรารถนาคำสรรเสริญของโลก! เราอยู่ในโลก แต่เราไม่ใช่ของโลกเพราะว่าพระเยซูทรงเลือกเราออกจากโลกแล้ว เราเดินอยู่บนแผ่นดินโลก แต่ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ เราเป็นคนต่างถิ่นและนักเดินทางบนแผ่นดินโลก โดยแสวงหาเมืองๆหนึ่งที่ผู้สร้างคือพระเจ้า เราไม่ร่วมแบ่งปันความรักของโลกอีกต่อไป เราไม่รักสิ่งที่โลกรัก เราไม่ถูกปกครองโดยหลักการต่างๆของโลก ดังนั้นโลกจึงเกลียดชังเรา เราจะถูกซาบซึ่งชื่นชมโดยคนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เราจะได้รับสีหน้าไม่พอใจ ไม่ใช่รอยยิ้ม จากพวกคนไม่เชื่อ

พระเยซูตรัสแก่เหล่าศัตรูของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” (ยอห์น 8:23) บัดนี้พระองค์ทรงชี้ให้สาวกเหล่านั้นเห็นว่าพวกเขาเองก็เป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่งเช่นกัน พร้อมกับบ้านและมรดกในสวรรค์ และโลกจะปฏิบัติต่อพวกเขาแบบเดียวกับที่มันได้ปฏิบัติต่อพระองค์

โลกจะไม่เกลียดชังผู้ที่ทำตัวกลมกลืนไปกับโลก แต่ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับคำบัญชาว่า “อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม” (รม. 12:2)

สมาชิกคริสตจักรที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมและการเมืองทุกรูปแบบ สำเร็จสำเร็จกับความเพลิดเพลินของโลก เป็นสมาชิกในองค์กรฝ่ายพลเรือนทั้งหลาย และเข้าร่วมงานปาร์ตี้มากกว่าการประชุมอธิษฐานก็จะไม่ถูกข่มเหง แต่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วที่เชื่อในการดำเนินกับพระเยซูอย่างอุทิศตัวและเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ โดยละเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วและไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดาการงานอันไร้ผลแห่ง

ความมืด ก็จะถูกอัปเปหิและถูกข่มเหง! มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่โลกจะเกลียดชังผู้เชื่อที่อุทิศตัว-ปกติธรรมดาพอๆกับที่ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกและน้ำไหลลงเนินเขา 2 เปโตร 1:4 บอกเราว่าผู้เชื่อทั้งหลายมีสภาพของพระเจ้า และแน่นอนว่าสภาพของพระเจ้าและโลกไม่สามารถร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันได้ เราตายต่อโลกแล้ว และโลกก็ตายต่อเราแล้ว

เปาโลร้องประกาศว่า “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์นั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” (กท. 6:14) กล่าวอีกนัยหนึ่ง การร่วมสามัคคีธรรมที่มีอยู่ระหว่างคริสเตียนที่อุทิศตัวกับโลก คือการร่วมสามัคคีธรรมแบบเดียวกับที่มีอยู่ระหว่างศพสองศพในห้องเก็บศพ! ถ้าเราจะเดินเข้าไปในห้องๆหนึ่งที่มีศพคนตายสองคนนอนอยู่ เราก็จะพบความเงียบแบบไม่ขาดตอน-ไม่มีกิจกรรม ไม่มีการร่วมสามัคคีธรรม เพราะว่าทั้งสองคนนั้นตายเสียแล้ว พวกเขาตายต่อกันและกันแล้ว นี่เป็นจริงในชีวิตคริสเตียนเช่นกัน: ถ้าเราเป็นแบบที่เราควรเป็นเพื่อพระเยซู เราก็ตายแล้วต่อโลก และโลกก็ตายแล้วต่อเรา ดังนั้นจึงไม่มี*การร่วมสามัคคีธรรม*ระหว่างผู้เชื่อที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณคนหนึ่งกับโลก

คริสเตียนทั้งหลายที่เดินตามรอยพระบาทของพระคริสต์ผู้ทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนจะเรียนรู้บางสิ่งเกี่ยวกับความหมายของการเข้าในการ “ร่วมทุกข์กับพระองค์” (ฟป. 3:10) ในคำเทศนาบนภูเขาพระเยซูตรัสว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนาดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:10-12)

ข้อ 20: “จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘*ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา*’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย”

“*จงระลึกถึงคำ*” พระเยซูทรงทวนความจริงอันเปี่ยมความหมายเหล่านี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก-แต่เนื่องจากพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์แก่เรา เราจึงต้องพิจารณาว่าพระองค์กำลังตรัสแก่คุณและแก่ผมเช่นกัน เรามักลืมได้ง่ายจริงๆ! เราต้องจดจำทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัส ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “*ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์*” (เพลงสดุดี 119:11)

“*ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา*” ตั้งแต่ตอนต้นแห่งการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงสอนพวกสาวกว่าพวกเขาไม่ควรคาดหวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นหรือได้รับการปฏิบัติอย่างกรุณามากกว่าพระองค์ พวกเขาารู้แล้วว่าโลกได้ปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไร และพวกเขาควรคาดหวังแบบเดียวกัน เราต้องจดจำเรื่องนี้ไว้เช่นกัน พระเยซูทรงถูกเกลียดชังโดยโลกเมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยปีก่อน และพระองค์ทรงถูกเกลียดชังไม่น้อยลงเลยวันนี้ ดังนั้นถ้าเราดำเนินชีวิตอย่างสิ้นสุจริตใจเพื่อพระองค์ เราก็จะถูกเกลียดชังและถูกข่มเหงโดยโลกเดียวกับที่ได้ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด

“ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย” ผู้เชื่อทั้งหลายควรรู้ว่าจะต้องคาดหวังอะไรจากโลก ถ้าเราเป็นผู้รับใช้และผู้ติดตามของพระเยซู เราก็ต้องร่วมสามัคคีธรรมในการทนทุกข์ของพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับตำแหน่งปัจจุบันของเราในพระคริสต์! เรานั่งอยู่ในสวรรคสถานในพระองค์ เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ไม่มีใครปรับโทษแก่เราเพราะว่าเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ และพระคริสต์ในเราทรงเป็นความหวังแห่งสง่าราศี ไม่แปลกที่โลกเกลียดชังผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย! คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจำนวนมากทนทุกข์กับความยากลำบากและความสับสนแห่งจิตวิญญาณเพราะว่าพวกเขามีความคาดหวังที่ผิดๆเกี่ยวกับโลกและความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับโลก พระเยซูทรงเสนอถ้อยคำที่ชัดเจน ตัดสิน และเข้าใจได้ตรงนี้ และเมื่อเราเดินกับพระองค์ผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งบาป เราก็ควรจดจำคำสั่งสอนของพระองค์ โลกได้ต้อนรับพระเยซูไหม? เช่นนั้นแล้วโลกก็จะไม่ต้อนรับเรา พวกเขาได้ข่มเหงพระเยซูไหม? เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะข่มเหงเรา ถ้าเราดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ โลกได้เกลียดชังพระเยซูไหม? เช่นนั้นแล้วโลกก็จะเกลียดชังเรา-และยิ่งเราดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระองค์มากเท่าไร ความเกลียดชังนั้นก็เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น

“ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย” พระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคมกว่าดาบสองคมใดๆ มันตัดทั้งขาไปและขามา และโลกเกลียดชังพระเยซูเพราะพระวณะของพระองค์ประณามพวกเขา พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนดวงอาทิตย์-ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกับที่ละลายน้ำแข็งก็อบดินเหนียวที่ทำก้อนอิฐทั้งหลาย เช่นเดียวกัน พระวณะของพระเจ้า หากถูกรับไว้ ก็ละลายใจที่แข็งกระด้าง; แต่ถ้าถูกปฏิเสธ พระวณะเดียวกันนั้นจะทำให้หัวใจแข็งดุจก้อนหิน

“หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ไม่รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า” (ยอห์น 3:19-21)

ใน 1 ยอห์น 4:5,6 เราอ่านว่า “เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้านั้นไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ”

พระวณะของพระเจ้าเป็นความสว่างแก่คนเหล่านั้นที่รับมันไว้ แต่มันกลายเป็นความมืดแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธมัน

ข้อ 21: “แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ถึงเหตุผลหลักที่โลกจะเกลียดชังพวกเขา: “...เพราะนามของเรา” พระเยซูจะเสด็จกลับไปหาพระบิดาในไม่ช้า และพวกสาวกจะเป็นตัวแทนของพระองค์บนแผ่นดินโลก พวกเขาจะประกาศความรอดในพระนามของพระองค์ (เพราะว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า”-กิจการ 4:12) และเพราะ

พวกสาวกจะกล่าวในพระนามของพระองค์ โลกจึงจะเกลียดชังพวกเขา มันจะไม่ไขตัวพวกเขาที่โลกจะเกลียดชัง แต่เป็นพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาจะยกชูและประกาศ-พระเยซูคริสต์เจ้า

มันเป็นสิ่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า มันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้รู้จักความชื่นบานแห่งความรอด ที่ได้ว่าในพระองค์เราครบบริบูรณ์และโดยทางพระองค์ความต้องการทุกอย่างของเราจะได้รับการตอบสนอง แต่มันเปี่ยมสง่าราศีและแสนวิเศษพอๆกันที่ทราบว่าพระคริสต์ทรงอนุญาตให้เราแบ่งปันการทนทุกข์ต่างๆของพระองค์: “ถ้าท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์” (1 ปต. 4:14)

จากพระคัมภีร์บริสุทธ์เรารู้ว่าพวกอัครทูตถูกจับกุม ถูกข่มขู่ ถูกสั่งไม่ให้กล่าวในพระนามของพระเยซู-แต่พวกเขาประกาศพระนามของพระองค์ทุกวัน ไม่ว่าจะในคุกหรือนอกคุก ผู้ประกาศข่าวประเสริฐพวกแรกเหล่านี้เป็นเหมือนโมเสส ที่ถือว่า “ความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น” (ฮบ. 11:26)

หากเราเป็นแบบที่เราควรเป็นในฝ่ายวิญญาณ เราก็มองว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นทรัพย์สมบัติที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดที่โลกมีเสนอให้เช่นกัน สมาชิกคริสตจักร ครูสอนรวี ผู้ช่วยศิษยาภิบาล คนต้นเรือน ผู้อาวุโส ผู้รับใช้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิชชันนารีที่แสวงหาคำสรรเสริญของมนุษย์แทนที่จะเป็นรอยยิ้มของพระเจ้าก็ไม่เชื่อตรงกับพระเจ้า ในกรณีส่วนใหญ่แล้ว เหล่าผู้นำทางศาสนาที่แสวงหาคำสรรเสริญของโลกก็ไม่ใช่ผู้ที่รอดแล้ว พวกเขาแค่รับหน้าที่ผู้รับใช้เป็นอาชีพหนึ่งแทนที่จะถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า

“เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นไม่รู้จักพระเจ้าพระบิดา-อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่รู้จักพระองค์ในแบบที่ถูกต้อง พวกเขาไม่รู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง-พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, ผู้ทรงถูกสัญญาไว้, “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่พระเจ้าจะทรงส่งมา ในสภาวะนี้ของความมืดบอดและความไม่รู้ พวกเขาข่มเหงพระเยซูและเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ ความแข็งกระด้างของใจและความมืดบอดในการตัดสินใจของชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งถูกนำเสนออย่างชัดเจนในกิจการ 3:17; 13:27; 28:25-27; 1 โครินธ์ 2:8; และ 2 โครินธ์ 3:14

ข้อ 22: “ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา”

ในพระคำข้อนี้-และสามข้อถัดไป-เราเห็นความผิดและความชั่วอันน่าเกลียดของพวกยิวในการไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระวาตะในเนื้อหนัง โดยตรัสและสั่งสอนแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยพูดหรือสั่งสอนเลย ถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในแบบที่ไม่มีผู้ใดเคยกระทำมาก่อนเลย ถ้าอัตลักษณ์ของพระองค์ไม่ได้ถูกเปิดเผยในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำหรือตรัส พวกเขาก็อาจมีเหตุผลบางประการที่ปฏิเสธพระองค์ ถ้าพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง-แต่พระองค์ไม่ทรงเป็นแค่นั้น ไม่มีสิ่งใดที่ปกติธรรมดาเกี่ยวกับพระองค์เลย ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัสล้วนพิเศษ

เกินธรรมดา พวกเขาได้เห็นพระองค์ พวกเขาได้ยินพระองค์ พระองค์ได้ทรงตั้งพลับพลาท่ามกลางพวกเขาในระหว่างสามปีครึ่งนั้นแห่งการปรนนิบัติบนโลกของพระองค์ กระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์-โดยไม่มีข้อแก้ตัวเลย!

พระราชบัญญัติ 18:18,19 บันทึกถ้อยคำของโมเสส ซึ่งถูกเขียนหลายร้อยปีก่อนพระเยซูเสด็จมา: “เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น”

“แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “ข้อแก้ตัว” เป็นคำแปลที่น่าจะดีกว่าคำภาษาอังกฤษ “cloak” (ผ้าคลุม) หลังจากได้ตรัสอย่างที่ว่าพระองค์ตรัสต่อหน้าพวกเขาแล้ว หลังจากได้กระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขาในการปฏิเสธพระองค์เลย

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เขาก็คงจะไม่มีบาป” พระองค์กำลังตรัสถึงระดับความผิดของพวกเขา พระองค์ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่ใช่คนบาป พระองค์ทรงหมายความว่าพวกเขาก็คงไม่มีความผิดในบาปอันเลวร้ายนั้นของการปฏิเสธพระองค์ แต่พวกเขาได้ยินถ้อยคำของพระองค์แล้ว พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้ว และด้วยเหตุนี้ความผิดของพวกเขาจึงมากยิ่งขึ้น ในยอห์น 9:41 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่” คนเหล่านี้เป็นคนเยอหยิ่ง จองหอง ดื้อรั้น-และตาบอดฝ่ายวิญญาณ พวกเขาอ้างว่ารู้จักโมเสส พวกเขาอ้างว่าเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักโมเสสหรือถ้าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม พวกเขาก็คงให้เกียรติและยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขาไปแล้ว ในยอห์น 8:44 พระองค์ทรงบอกพวกเขาในถ้อยคำที่ชัดเจนว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใครจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน”

ท่านที่รัก ผมอยากให้คุณทราบความจริงอันน่ากลัวที่ว่าเราในฐานะคริสเตียนจะต้องให้การสำหรับโอกาสเหล่านั้นที่เราไม่ได้ใช้ เราจะต้องรับผิดชอบสำหรับความสว่างที่เราได้ปฏิเสธและที่เราไม่ยอมเดินในความสว่างนั้น ผู้ใดได้รับฝากไว้มาก จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก เราเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อเรายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพื่อรับบำเหน็จของเราสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา เราจะถูกพิพากษาในความชอบธรรมและเราจะรับสิ่งที่ยุติธรรม!

นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคนบาปทั้งหลาย ระดับของการลงโทษในนรกสำหรับคนไม่เชื่อจะถูกตัดสิน-ไม่เพียงโดยการที่พวกเขาปฏิเสธที่จะต้อนรับพระเยซูเท่านั้น แต่ตามโอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาเคยมีเพื่อที่จะรับความรอด คือโอกาสทั้งหลายที่พวกเขาปฏิเสธด้วย โอ้ ใช่แล้วครับ-พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าจะมีการลงโทษหลายระดับในนรก พระเยซูตรัสในลูกา 12:47,48 ว่า “ผู้รับใช้นั้นที่ได้นำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเฆี่ยนมาก แต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำการซึ่งสมจะถูกเฆี่ยน ก็จะถูกเฆี่ยนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก”

ข้อ 23: “ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย”

ในคำตรัสนี้พระเยซูทรงประกาศความใหญ่โตอันหาได้เทียบของบาปของพวกเขาใน การปฏิเสศพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นพระวาทที่รับสภาพมนุษย์, พระเจ้าในเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14; 2 คร. 5:19) และถ้อยคำที่พระองค์ได้ตรัสก็ไม่ใช่คำตรัสของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นถ้อยคำของพระบิดาด้วย พวกเขาเหล่านั้นอ้างตัวว่ารักพระเจ้า แต่พวกเขาก็กเกลียดชังพระคริสต์ และในการปฏิเสศพระองค์ พวกเขา ก็กปฏิเสศพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน พวกเขาเป็นศัตรูของพระคริสต์ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นศัตรูของพระเจ้า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาอ้างตัวว่ารู้จักและรับใช้

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18) พระคริสต์ทรงเปิดเผยพระบิดาแล้ว พระองค์ทรงเป็น “แสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮบ. 1:3) พระเยซูตรัสแก่ฟิลิปว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็กได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

ถ้อยคำของพระเยซูเป็นถ้อยคำของพระเจ้า หลักคำสอนของพระองค์เป็นหลักคำสอนของพระเจ้า และในชีวิตของพระองค์พระองค์ทรงสำแดงความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดกล่าวโทษพระองค์เรื่องบาปได้ และการเกลียดชังพระองค์คือการเกลียดชังพระเจ้า

ข้อ 24: “ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา”

มีแต่พระบุตรของพระเจ้าที่ประสูติจากหญิงพรหมจารีเท่านั้นสามารถกล่าวเช่นนั้นได้! ในที่นี้พระองค์กำลังประกาศว่าการทำงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำทำให้พระองค์เหนือกว่าทูต ศาสดาพยากรณ์ บุโรหิต หรือผู้ใดก็ตามที่อาจมาก่อนพระองค์หรือตามหลังพระองค์

พวกเขายิวเหล่านั้นมีความสุขกับสิทธิพิเศษและโอกาสต่างๆแบบที่ไม่มีประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเคยได้รับ พวกเขาไม่เพียงเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขาได้ยินถ้อยคำของพระเยซู พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านั้นของพระองค์-ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาหลายคนอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตอนที่พระองค์ทรงเลี้ยงฝูงชนหมูใหญ่นั้นด้วยขนมปังและปลาเหล่านั้น ถ้าพวกเขาไม่ได้รับสิทธิพิเศษขนาดนั้น ความผิดของพวกเขาในการปฏิเสศพระองค์ก็คงน้อยกว่านี้เยอะ

“แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา” การทรงปรากฏของพระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า บนแผ่นดินโลกนี้ในร่างกายหนึ่ง นำเสนอโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยได้รับ สิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก-และเมื่อพระองค์ทรงถูกปฏิเสศ การปฏิเสศนั้นก็ นำผลลัพธ์ที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้มาสู่มนุษย์!

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งที่ทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร” (ฮบ. 1:1,2) ดังนั้น คนเหล่านั้นที่เดินต่อพระพักตร์พระองค์ ฟังถ้อยคำของพระองค์ และเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์-แต่ยังปฏิเสศพระองค์ในฐานะพระ

เมสสิยาห์-จึงนำการปรับโทษที่น่ากลัวที่สุดและร้ายแรงที่สุดมาสู่ตัวเอง แท้จริงแล้ว “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:46) แต่เรากล่าวได้เช่นกันว่าในพระเยซู **พระเจ้า** ได้ตรัสในแบบที่พระองค์ไม่เคยตรัสมาก่อนเลย และความผิดใหญ่หลวงที่สุดก็ตกอยู่บนคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์แล้วแต่ยังปฏิเสธที่จะเชื่อและรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

ข้อ 25: “แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’”

ทำไมพวกยิวถึงเกลียดชังพระเยซู-และทำไมมนุษย์ถึงเกลียดชังพระองค์วันนี้? ในการไต่สวนพระองค์ปีลาตประกาศว่า “เราไม่พบความผิดในตัวเขาเลย” อุปนิสัยของพระองค์ไร้ซึ่งความผิด หลักคำสอนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสอนคือหลักคำสอนของพระเจ้าและชื่อตรงต่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บัญญัติต่างๆของพระองค์บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี พระองค์ไม่ทำอันตรายต่อผู้ใดเลย-ตรงกันข้าม พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วย เปิดตาคนตาบอด ทำให้แขนขาที่ลีบเหี่ยวตงตรง ให้อาหารคนหิว ให้เสื้อผ้าผู้ขัดสน ทำให้คนตายกลับมีชีวิตอีกครั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำล้วนเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น พระองค์ไม่มีสถานที่ใดบนแผ่นดินโลกที่จะเรียกได้ว่าเป็นบ้าน พระองค์ถึงกับต้องยืมเรือเป็นธรรมาสน์เพื่อไว้ใช้เทศนา กระนั้นพระองค์ก็ทรงถูกเกลียดชัง ถูกข่มเหง ถูกกล่าวหาอย่างเป็นเท็จในเรื่องน่าเกลียดทุกอย่างที่ใจทราวมจะคิดได้ ทำไมพระองค์ถึงทรงถูกเกลียดชังและถูกปฏิเสธ? พระเยซูเองทรงตอบว่า: “เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ!” ดังนั้นพระองค์จึงทรงตามรอยความเป็นศัตรูของโลกย้อนกลับไปยังแหล่งที่มาแท้จริงของมัน ไม่มีเหตุผลที่โลกจะเกลียดชังพระองค์เลย ความเกลียดชังเช่นนั้นออกมาจากใจชั่วที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ “จิตใจก็เป็นตัวล่องลงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทราวมอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” (ยรม. 17:9) พระเยซูตรัสว่า “ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผีผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ” (มธ. 15:19)

พระองค์ทรงทราบว่าพวกสาวกกำลังสงสัยว่าทำไมพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งถึงยอมให้พระบุตรของพระองค์ถูกข่มเหงและถูกเกลียดชังอย่างที่พวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงโดน และพระองค์ทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าการปฏิบัติที่โลกกำลังให้แก่พระองค์คือการทำให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จจริง-“แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ” นี้ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงได้เกิดขึ้นเพื่อที่พระวาระจะถูกทำให้สำเร็จ แต่เพราะการเกิดขึ้นของเหตุการณ์เหล่านี้ พระวาระจึงถูกทำให้สำเร็จแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์และผู้เชื่อ

ข้อ 26: “แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา”

ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้หลายข้อ พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกอย่างชัดเจนแล้วว่าโลกได้เกลียดชังพระองค์ และโลกเดียวกันนี้จะเกลียดชังผู้เชื่อทุกคน พวกอัครทูตไม่ได้มีพระวาระที่เป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนกับที่เรามีในภาคพันธสัญญาใหม่วันนี้ และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พวกเขาจะสงสัยว่าพวกเขาจะเอาชนะความยากลำบากอย่างที่พวกเขาจะเผชิญได้อย่างไรหลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปแล้ว พวกเขาสงสัย

ว่าพวกเขาจะเอาชนะเหล่าศัตรูของพวกเขาได้อย่างไร พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขาและความว่าหัวใจของพวกเขา และพระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่าพระองค์ไม่ได้คาดหวังให้พวกเขาเอาชนะโลกและทำงานรับใช้ของพวกเขาต่อไปโดยพึ่งฤทธิ์เดชของพวกเขาเองหรือโดยความพยายามต่างๆของมนุษย์ ตรงกันข้าม พระองค์จะทรงส่งผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งมาซึ่งจะนำทางพวกเขาเข้าสู่ความจริงทั้งปวง จงสังเกตว่า พระเยซูตรัสถึงผู้ปลอบประโลมใจว่าเป็น “พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดา” จงสังเกตเช่นกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่เป็นพยานถึงพระองค์เอง แต่พระเยซูตรัสว่า “พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึง **เรา**” ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนย่อมพูดในพระวิญญาณและเป็นพยานถึงพระเยซู-ไม่ใช่ถึงตัวพวกเขาเอง ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนถวายนามสักการ เกียรติยศ สง่าราศีและคำสรรเสริญทั้งหมดแต่พระเยซู พวกเขายกยอพระนามของพระองค์-ไม่ใช่ตัวพวกเขาเอง พรสวรรค์ของพวกเขาและความสามารถต่างๆของพวกเขา อัครทูตเปาโลกล่าวว่ “เราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (2 คร. 4:5) ผมเชื่อในการทรงเจิมพิเศษของพระวิญญาณ ผมเชื่อในการเติมเต็มของพระวิญญาณสำหรับงานรับใช้ต่างๆที่เฉพาะเจาะจง แต่ผมไม่เชื่อในรายการสมัยใหม่ของคนเหล่านั้นที่อ้างว่ามีการเจิมพิเศษและยังพูดน้อยเหลือเกินเกี่ยวกับพระเยซูและเยอะเหลือเกินเกี่ยวกับความสำเร็จและผลงานทั้งหลายของพวกเขาเอง! ยิ่งเราถูกควบคุมโดยพระวิญญาณอย่างเต็มเปี่ยมมากเท่าไร เราก็จะยิ่งสรรเสริญพระเยซูและถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์มากเท่านั้น และเราจะยิ่งพูดเกี่ยวกับตัวเราเอง พรสวรรค์ต่างๆของเรา ความรู้ของเรา และความสำเร็จต่างๆของเราน้อยลงเท่านั้น

ในยอห์น 14:26 พระเยซูตรัสว่าผู้ปลอบประโลมใจจะต้องถูกส่งมาโดยพระบิดาในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ ผู้ปลอบประโลมใจเสด็จมาจากพระเจ้าพระบิดา และเมื่อเราวางคำตรัสสองประโยคนี้เทียบกัน เราก็เห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันของตรีเอกานุภาพ ในคำตรัสของข้อที่เราศึกษาอยู่ผู้ปลอบประโลมใจทรงถูกส่งมาโดยพระคริสต์ผู้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้าพระบิดา และเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกส่งมาแล้วโดยพระคริสต์หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาในสวรรค์แล้ว พระวิญญาณจึงทรงเป็นพยานและรับรองเกี่ยวกับสง่าราศีแห่งสวรรค์ของพระคริสต์ผู้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว

พระวิญญาณแห่งความจริงทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถเป็นพยานอย่างสัตย์ซื่อเกี่ยวกับพระคริสต์ได้ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงผู้เดียวทรงรู้จักสง่าราศี ความเจิดจรัส และความยิ่งใหญ่แห่งตำแหน่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงครอบครองอยู่-ทรงได้รับสง่าราศีแล้วตอนนี้ด้วยสง่าราศีทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดาก่อนโลกได้เป็นขึ้นมา (ยอห์น 17:5)

ข้อ 27: “และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

“ท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงถูกสำแดงให้ประจักษ์ในร่างกายเนื้อหนังเหมือนอย่างพระเยซู แต่จะทรงเป็นพยานในและผ่านทางพวกสาวกผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกและแต่งตั้งเพื่อที่จะเกิดผล พระวิญญาณจะทรงเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้เห็นในพระเยซูมาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น คือสิ่งซึ่งพวกสาวกได้ยินแล้ว เพราะว่าพระเยซูได้ทรงพูดต่อหน้าพวกเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ

ไม่ตรัสข้อความใหม่ เพราะว่าเขาประเสริฐได้อยู่ในเริ่มแรกนั้น-พระวาทาทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น และพระเยซูทรงเป็นพระวาทาทะที่รับสภาพเนื้อหนัง พระวิญญานจะทรงทำให้พวกเขาระลึกถึงทุกสิ่งทีพระเยซูได้ตรัสแก่พวกเขาแล้ว

ความเกลียดชังของโลกและความเป็นศัตรูของเหล่าศัตรูของพระคริสต์ไม่อาจลดทอนหรือทำลายความเมตตากรุณาของพระองค์ที่มีต่อโลกที่หลงหายได้ และในข้อพระคำปิดท้ายของบทนี้พระองค์ทรงหนุนใจเหล่าสาวกของพระองค์ต่อไป โดยบอกพวกเขาว่าทุกๆที่พวกเขาอยู่นั้นมีใจแข็งกระด้างเพราะความไม่เชื่อและความเกลียดชังที่มีต่อพระองค์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกเขาให้สามารถประกาศข้อความแห่งข่าวประเสริฐและเป็นพยานถึงภารกิจแบบพระเจ้าของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ คำพยานของพวกเขาจะเป็นแบบที่เหล่าศัตรูของพวกเขาจะต้องจำใจยอมรับ-ไม่ใช่ถ้อยคำไร้สาระของพวกคนไร้ความรู้ แต่เป็นถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า นี่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในวิธีที่โดดเด่นมากในปีแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน ถ้าคุณจะศึกษาเจ็ดบทแรกของหนังสือกิจการของพวกอัครทูต คุณจะเห็นฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น:

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรเทศนาคำเทศนาหนึ่งซึ่งเราอ่านจบได้ในห้านาที; แต่เมื่อเขาเทศนาจบโดยประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราก็อ่านว่า “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:41)

ในบทที่ 3 ของกิจการ เปโตรและยอห์นรักษาชายคนหนึ่งที่เป็นง่อยมาตั้งแต่เกิดให้หาย และเมื่อประชาชนมารุมล้อมพวกเขาเพราะความอัศจรรย์ใจและความตกตะลึง เปโตรก็เทศนาคำเทศนาที่สองของเขา โดยประกาศว่าพระนามของพระเยซู “โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี่ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี่หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย” (กิจการ 3:16)

กิจการ 4:13 บอกเราว่าเมื่อประชาชน “เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

ในกิจการ 4:31 เราอ่านว่า “เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวันไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ”

กิจการ 6:7 ประกาศว่า “การประกาศพระวาทะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกบุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น” เหตุผลที่หลายพันหลายหมื่นคนได้รับความรอดตอนนั้นเป็นเพราะว่า “อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน” (กิจการ 4:33)

ในบทที่สิบห้าอันยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐของยอห์น มีสามสิ่งทีโดดเด่น:

ประการแรก พระเยซูทรงสอนพวกสาวกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์เอง-พวกเขาเชื่อมโยงกับ**พระองค์**ในลักษณะเดียวกับที่กิ่งทั้งหลายเชื่อมโยงกับเถาองุ่น และพวกเขาจะต้องเข้าสนิทอยู่ในการร่วมสามัคคีธรรมอันใกล้ชิดกับพระองค์ในลักษณะเดียวกับที่กิ่งทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเถาองุ่นที่ให้ชีวิต

จากนั้นพระองค์ทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อกันและกันในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขาจะต้องรักซึ่งกันและกันด้วยความรักอันลึกซึ้ง จริ่งใจ และเสียสละตนเองแบบเดียวกับที่**พระองค์**ได้ทรงรักพวกเขา-และในการทำเช่นนั้นพวกเขาจะพิสูจน์แก่ชาวโลกที่ต่อต้านว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระองค์

ในประการที่สาม พระองค์ทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพวกเขาเกี่ยวกับ**โลกปัจจุบัน** พวกเขาไม่ต้องคาดหวังว่าโลกจะต้อนรับพวกเขาเลยเพราะว่าโลกไม่ได้ต้อนรับ**พระองค์** พวกเขาคาดหวังได้เลยว่าโลกจะปฏิเสธ เกลียดชัง และดูหมิ่นพวกเขา พวกเขาไม่ต้องประหลาดใจเลยเมื่อโลกปฏิเสธที่จะฟังข่าวสารของพวกเขา เพราะว่าโลกได้ปฏิเสธที่จะฟังข่าวสาร**ของพระองค์** “พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:10,11)

พวกสาวกไม่ต้องหวังว่าจะชนะใจคนอิสราเอลเลย เพราะว่า**พระองค์**ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ก็ถูกปฏิเสธโดยคนเหล่านั้น และคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็จะปฏิเสธข่าวสารของ**พวกสาวก** อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่าพวกเขาจะ**ประกาศข่าวสารนั้น** พวกเขาจะออกผล และพวกเขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าในพันธกิจต่างๆของพวกเขา

ขณะบทนี้ใกล้จะจบ จงพิจารณาส่งเหล่านี้:

“พระบิดาทรงรักเราฉันใด **เราก็มักทำนุทั้งหลายฉันนั้น** จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา” (ข้อ 9) ใครบนโลกสามารถหยั่งถึงหรือวัดดูความรักที่ไม่อาจทราบได้ของพระเจ้า? แต่กระนั้นพระเยซูก็ทรงรับประกันเราว่า**พระบิดาทรงรักพระองค์ฉันใด พระองค์ก็ทรงรักเรามากฉันนั้น**

“พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด **เราก็มักใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น**” (บทที่ 20 ข้อ 21) เมื่อพระบิดาทรงส่งพระเยซูเข้ามาในโลก มันก็หมายถึงความต่ำต้อยแห่งเบเรเลเฮม-ทารกน้อยในรางหญ้า มันหมายถึงการทดสอบบนภูเขาแห่งการทดลองเมื่อพระองค์ทรงเผชิญหน้าพญามารตัวต่อตัว มันหมายถึงความปวดร้าวในสวนเกทเสมนีเมื่อพระองค์ทรงเผชิญหน้ากองทัพทั้งสิ้นแห่งนรกซึ่งถูกนำโดยซาตานเอง มันหมายถึงการทนทุกข์บนกลโกธา ความอับอายและความอัปยศแห่งกางเขน แต่ชัยชนะแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ถูกรับประกันแล้ว และพระองค์ทรงสู้ทนความละอายแห่งกางเขนเพราะเห็นแก่ความยินดีที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพระองค์-สง่าราศีที่พระองค์ประทับนั่งอยู่วันนี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า (ฮบ. 1:3)

“พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4:17) เพราะความรักของพระเจ้าและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู เราจึงเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงถูกนับว่าเป็นพวกเดียวกับพระองค์ในการยอมรับคุณค่าของพระองค์และความครบสมบูรณ์แห่งการลบมลทินของพระองค์

“โมเสสได้ยกภูเขาขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนโต บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉนนั้ เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:14,15) นี่คือการจำเป็นของพระเจ้าหากเราอยากเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์ หากเราอยากมีสิทธิ์รับชีวิตนิรันดร์ *ความจำเป็น* ที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ถูกสรุปย่อในคำว่า “**ต้อง**” *ลักษณะเฉพาะตัว* แห่งความมรณาของพระองค์ถูกเสนอแนะในการ “**ถูกยกขึ้น**” ภูเขาโมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร *เปรียบเหมือน*ภูเขาเหล่านั้นที่ก่อดชนชาติอิสราเอลและทำให้พวกเขาตาย ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงถูกทำให้มีลักษณะเหมือนมนุษย์ที่บาปหนา พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อเราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์!

ท่านที่รัก ผมไม่เข้าใจมัน แต่ผมยอมรับและเชื่อมั่นเพราะพระเจ้าตรัสมันแล้ว:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป (พระเยซูทรงไม่มีบาปเลย) ให้เป็นความบาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21) เมื่อผมอ่านถ้อยคำเหล่านี้ ผมก็รู้สึกที่ผมควรถอดรองเท้าของผมออกเพราะว่าแท้จริงแล้ว *ผมยืนอยู่บนพื้นดินศักดิ์สิทธิ์!*

เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย เราต้องตระหนักว่า ทั้งหมดที่เราเป็นนั้น *พระเจ้าได้ทรงทำให้เราเป็นในพระเยซู* และเนื่องจากพระเยซูทรงรักเราด้วยความรักที่ไม่อาจทราบได้แบบเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงรัก **พระองค์** อย่างน้อยที่สุดที่เราทำได้ก็คือ ถวายร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต และอวัยวะของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม ภาชนะที่จะถูกเติมและถูกใช้การเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดาผู้ทรงรักเราและพระเยซูพระบุตรผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา!

บทที่ 16

16:1 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ

16:2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า

16:3 เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา

16:4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน

16:5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’

16:6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

16:7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

16:8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา

16:9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา

16:10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก

16:11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

16:12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้

16:13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น

16:14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

16:15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

16:16 อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา”

16:17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร”

16:18 เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบ ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร”

16:19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’

16:20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

16:21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก

16:22 ฉันทิดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้

16:23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน

16:24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

16:25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง

16:26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน

16:27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า

16:28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก”

16:29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา

16:30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แล้วว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า”

16:31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ

16:32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา

16:33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

บทที่ 16 เป็นการต่อเนื่องโดยตรงของบทที่ 15 ไม่มีการเว้นวรรคหรือหยุดพักในเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในสองบทนี้เลย

ในพระคำเจ็ดข้อแรกของบทนี้พระเยซูตรัสสามสิ่งซึ่งสมควรได้รับความใส่ใจเป็นพิเศษ:

1. พระองค์ตรัสคำพยากรณ์อันน่าทึ่งเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้น โดยเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะถูกข่มเหงจนกระทั่งถึงความตาย พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลาและบรรดาผู้ที่ข่มเหงพวกเขา ในการฆ่าพวกเขา จะคิดว่าตนกำลังทำงานรับใช้พิเศษเพื่อพระเจ้า
2. พระองค์ทรงอธิบายแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าทำไมพระองค์ถึงทรงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในไม่ช้า: พระองค์ไม่ยากให้พวกเขาารู้สึกสะอึกเมื่อพวกเขาถูกข่มเหง และโดย

คำเตือนเช่นนั้น พระองค์ทรงเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับเส้นทางแห่งการถูกข่มเหงอย่างหนักที่พวกเขาจะต้องเดินไป

3. พระองค์ทรงอธิบายแก่พวกเขาว่าทำไมมันจึงเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขาที่พระองค์เสด็จจากพวกเขาไปและกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ เพราะว่าถ้าพระองค์ไม่เสด็จจากไป ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมา พระเยซูทรงสำแดงแก่เหล่าสาวกของพระองค์อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงบอก “สิ่งเหล่านี้” แก่พวกเขาแล้วเพื่อที่จะเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการปฏิบัติที่พวกเขาจะได้รับจากมือของพวกยิวที่ไม่เชื่อและมีใจคิดร้าย เกรงว่าพวกเขาจะรู้สึกท้อใจและหดหู่มากกว่าเดิมอีกในหลายสัปดาห์และหลายเดือนถัดไป และสะดุดในการดำเนินชีวิตคริสเตียน ถ้าถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนแปลกในความคิดของพวกเขาในขณะนั้น พวกเขา ก็จะเข้าใจคำพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่างถ่องแท้เมื่อมันถูกทำให้สำเร็จจริงในชีวิตประจำวันของพวกเขา

พวกสาวกได้รับคำเตือนเรื่องการข่มเหง

ข้อ 1: “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ”

“สิ่งเหล่านี้” นำเสนอข้อความสองทบ: (1) คำเตือนเรื่องการข่มเหงที่จะมา และ (2) พระสัญญาเรื่องพระวิญญูญาณที่จะเสด็จมาหลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว การรู้ล่วงหน้าของพวกสาวกเกี่ยวกับการข่มเหงและความเกลียดชังของพวกศัตรูของพวกเขาจะกำจัดองค์ประกอบที่เป็นความประหลาดใจออกไป และป้องกันไม่ให้พวกเขาารู้สึกหดหู่และท้อใจมากกว่าเดิมเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับการข่มเหงแบบนั้นจริงๆ และในขณะเดียวกัน พระสัญญาเรื่องพระวิญญูณบริสุทธิจะหนุนใจพวกเขาและให้พลังแก่พวกเขาที่จะเผชิญหน้าการทดสอบและความยากลำบากใดก็ตามที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

“เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ” ทำให้พวกสาวกคุ้นเคยกับเหตุผลต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในการประกาศว่าการข่มเหงจะมาอย่างแน่นอน พระองค์ไม่ยอมให้พวกเขา “สะดุดใจ” (ภาษากรีกบอกเป็นนัยถึง “ถูกทำให้สะดุดก้อนหิน”)

การถูกเตือนล่วงหน้าคือ การถูกติดอาวุธล่วงหน้า ถ้าเราฟังเสียงของพระวิญญูญาณและเดินตามการทรงนำของพระองค์ ในมัทธิว 26:31 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุด เพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’” พระเยซูทรงทราบแน่ชัดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกสาวก และการบอกพวกเขาล่วงหน้าจะเสริมกำลังความเชื่อของพวกเขาและให้ความกล้าแก่พวกเขาเพื่อเผชิญการข่มเหงด้วย

พระองค์ทรงรักพวกเขาอย่างอ่อนโยนเหลือเกิน! พระองค์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับทุกรายละเอียดของชีวิตพวกเขาในโลกที่ไม่เป็นมิตรนี้ แท้จริงแล้ว “พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์... พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13:1 วรรคหลัง)-และพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณแก่คนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์วันนี้เช่นกัน

เราอาจถามว่า “ทำไมพระเยซูทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ล่วงหน้าเมื่อในความทรงสัพพัญญูของพระองค์พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะสะดุดใจ? ทำไมพระองค์ถึงบอกเปโตรว่า “ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวัง

และอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง” (มาระโก 14:38) เมื่อพระองค์ทรงทราบอยู่แล้วว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์สามครั้งก่อนโกขึ้น? และทำไมพระองค์ทรงบัญชาเราให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคนเมื่อพระองค์เองตรัสว่า “ผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย” (มธ. 22:14)? พระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อชี้ให้เราเห็นหน้าที่รับผิดชอบของเราแต่ละคน เราแต่ละคนถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า และเราแต่ละคนต้องให้การต่อพระเจ้าเกี่ยวกับตัวเราเอง: “เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลึนทุกลึนจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (รม. 14:11,12)

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีคนหนุ่มว่า “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) คริสเตียนหนุ่มสาวจำนวนมากวันนี้ยังไม่ได้ถูกสอนอย่างเหมาะสม พวกเขาไม่ได้ถูกเตือนล่วงหน้าอย่างเพียงพอ-และเพราะไม่ได้ตั้งมั่นคงอย่างเต็มที่ในความเชื่อนั้น พวกเขาจึงยอมให้การข่มเหงทำให้พวกเขาสะดุด เนื่องจากพระเยซูทรงทราบว่านี่จะเป็นความจริง พระองค์จึงทรงสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์เป็นพิเศษเกี่ยวกับกางเขนที่พวกเขาต้องแบกและการข่มเหงที่พวกเขาจะต้องเจออย่างแน่นอน พระองค์ไม่ได้ทรงปิดซ่อนความยากลำบากเหล่านั้นที่คริสเตียนทั้งหลายจะต้องประสบเจอในการเดินทางไปสู่สวรรค์

ข้อ 2: “เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แต่จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า”

“เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา” การข่มเหงไม่มาทางยมโลกหรือเหล่าผู้ปกครองแห่งความชั่วฝ่ายวิญญาณเสมอไป มันมาจากโลกทางศาสนาเช่นกัน-และแน่นอนสำหรับพวกอัครทูต การข่มเหงมาจากพวกยิวเป็นหลัก พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นประชากรของพระเจ้า แต่พวกเขาก็เกลียดชังพระเยซู และในระหว่างสมัยแรกๆของความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขาข่มเหงคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูอย่างหนัก

นี่เป็นจริงในปัจจุบันนี้เช่นกัน การข่มเหงอันโหดร้ายทารุณที่สุดบางคราวที่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายประสบก็มาจากคริสเตียนทั้งหลาย “ที่อ้างตัว” (แต่ไม่มีความรอด) ผู้ข่มเหงเหล่านี้เป็น “สมาชิกคริสตจักร” แต่พวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น พวกเขาเป็นของโลก และพวกเขาข่มเหงคนเหล่านั้นที่เชื่อตรงต่อหลักพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น เมื่อการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้เชื่อคนใดประณามการดำเนินชีวิตประจำวันของคริสเตียนแต่ปากซึ่งเป็นสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งแต่ไม่ได้เป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ สมาชิกคริสตจักรคนนั้นก็ข่มเหงผู้เชื่อแท้คนดังกล่าว โดยประกาศว่าเขาเป็น “คนคลั่งศาสนา” หรือกล่าวว่าเขา “เพี้ยนไปแล้วในเรื่องศาสนา”

การถูกขับออกจากธรรมศาลาในสมัยของพวกสาวกมีความหมายมากกว่าการไม่ถูกรับเข้าในพระวิหาร ซึ่งเป็นสถานนมัสการ มันหมายความว่าคนๆนั้นที่ถูกขับออกจากธรรมศาลาถูกตัดขาดจากสิทธิพิเศษทุกประการของอิสราเอลและจากการคบหาสมาคมทั้งหมดกับครอบครัวและมิตรสหาย มันหมายถึงการตัดขาดโดยสิ้นเชิงจากสายสัมพันธ์แต่เก่าก่อนและทำให้คนๆหนึ่งเป็นคนที่ถูกเนรเทศซึ่งถูกเกลียดชังโดยคนเหล่านั้นใน

ธรรมศาลาและถูกตัดขาดความสัมพันธ์โดยครอบครัวของเขาเอง การปรับโทษเช่นนั้นเกือบจะเกินกว่าที่คนๆ หนึ่งจะทนได้

ทุกวันนี้ บางครั้งผู้คนที่ถูกตัดขาดจากคริสตจักรบางแห่ง และเพราะแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม วิสุทธิชนจำนวนมากของพระเจ้าจึงถูกบังคับให้ต้องออกจากคริสตจักรที่พวกเขาได้ช่วยสร้างขึ้นมาและที่พวกเขาอยู่มาเกือบทั้งชีวิต แต่การตัดขาดความสัมพันธ์วันนี้ไม่ได้หมายถึงการข่มเหงและการอัปเปหิเหมือนอย่างที่มีมาเคยเป็นในสมัยของพวกอัครทูต เพราะว่าบางครั้งเมื่อคริสเตียนทั้งหลายถูกขับออกจากธรรมศาลา พวกเขา ก็ถูกปรับโทษถึงตายในไม่ช้า มีคนกลุ่มหนึ่งในสมัยนั้นที่มีชื่อว่าพวกเซลอต (Zealots) และในความคลั่งศาสนา และการจนตรอกอย่างสิ้นเชิงของพวกเขา พวกเขากระหายโลหิตของผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย เราพบตัวอย่างของเรื่องนี้ในการข่มเหงเปาโลหลังจากที่เขากลับใจเชื่อ:

“ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะ ได้ฆ่าเปาโลเสีย คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน” (กิจการ 23:12, 13)

พวกคนที่โหดเหี้ยมขนาดนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นพวกชนชั้นล่างด้วย ก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เปาโล (ขณะนั้นมีชื่อว่าซาโลแห่งทาร์ซัส) หนึ่งในผู้มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา ก็เป็นหนึ่งในผู้ข่มเหงคริสตจักร ที่ร้อนรนที่สุดเช่นกัน ใน 2 โครินธ์ 11:22 เขากล่าวชัดเจนมากๆว่าเขาเป็นคนอิสราเอล เชื้อสายของอับราฮัม ในฟีลิปปี 3:5,6 เขาพูดถึงตัวเองว่า “เมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสู่หนัด ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความ กระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้”

กระนั้นชายที่ไม่ธรรมดาผู้นี้ ซึ่งต่อมากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ก็เคยเป็นผู้ที่ขู่คำราม “กล่าวว่า จะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย” และในตอนที่เขากลับใจเชื่อ เขาก็กำลังเดินทางไปยังเมืองตามัสกัสเพื่อที่จะจับกุมพวกคริสเตียนที่นั่น ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะเป็นชายหรือหญิง “จะได้จับมัดพามาแย่งกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการ 9:1,2) ตามคำพยานของเปาโลเองต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา เขากล่าวว่า “ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจ ของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวาวนาซาเรธนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ” (กิจการ 26:9-11)

อาจเป็นไปได้ว่าก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร ผู้คนของพระเจ้าจะเจอกับการข่มเหงแบบนี้บ้าง ซึ่งรุนแรงกว่าที่เราเคยรู้จักในหลายศตวรรษที่ผ่านมา ในมัทธิว 24:3 พวกสาวกทูลถามพระเยซูว่า “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้” พระองค์ทรงตอบกลับว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง

เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก” (มธ. 24:4-8)

ผมเชื่อว่าขณะนี้เราอยู่ในช่วงเวลาที่เราเชื่อว่าเป็น “ขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก” แต่ผมไม่รู้ว่าคริสตจักรจะเข้าในเวลานั้นไกลแค่ไหนก่อนที่พระคริสต์เสด็จมารับคนของพระองค์และรับวิสุทธิชนทั้งหลายออกไป

ประวัติศาสตร์แห่งการนองเลือดที่คริสเตียนทั้งหลายได้ทนทุกข์ในอดีตสำแดงให้เราเห็นถึงความเสื่อมทรามอันเลวร้ายของใจมนุษย์และแสดงให้เราเห็นว่าใจของมนุษย์ที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่นั้นโหดเหี้ยมได้ขนาดไหน ในทุกยุคสมัย ความรักอันบริสุทธิ์ที่มีต่อพระเจ้าได้เผชิญกับความเกลียดชังและความเป็นศัตรูจากมนุษย์ทั้งหลายที่เสียสติและถูกขับเคื้อนโดยซาตาน คนบริสุทธิ์ทั้งหลายที่ดำเนินตามพระเจ้าทนทุกข์มาตลอดนับตั้งแต่สมัยอาเบลเป็นต้นมา (1 ยอห์น 3:12) ซาโลมอนเขียนไว้ว่า “คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย” (สภษ. 29:27)

ในอาโมส 5:10 เราอ่านว่า “เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่ถูกกล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม”

ผู้คนของพระเจ้าทนทุกข์การข่มเหงมาตลอด และนี่จะเป็นความจริงจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปของคริสตจักรเมื่อคริสเตียนทั้งหลายจะถูกรับออกไปจากโลก ยิ่งคนๆหนึ่งอุทิศตัวให้แก่พระคริสต์มากเท่าไร โลกก็จะยิ่งเกลียดชังคนๆนั้นและเขาจะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์มากเท่านั้น แต่การทนทุกข์นี้จะเกิดขึ้นเพียงชั่วคราวเท่านั้น เพราะว่าในโลกหน้านั้นเราจะเข้าในเมืองสวรรค์เพื่อที่จะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ได้ทรงทนทุกข์มากมายเหลือเกินเพื่อเรา

ข้อ 3: “เขาจะกระทำดังนี้แก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา”

ในที่นี้พระเยซูทรงตามรอยความประสงค์ร้ายและความเกลียดชังของโลกไปยังแหล่งที่มาแท้จริงของมัน โลกเกลียดชังผู้เชื่อทั้งหลายที่มีความคิดฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณเพียงเพราะว่าโลกไม่รู้จักพระเจ้าพระบิดาหรือพระเยซูพระบุตร ในบทที่ 8 ข้อ 32-44 ของหนังสือที่เราศึกษากันอยู่ เราได้เรียนรู้ว่าพวกยิวอ้างตัวว่าเป็นลูกหลานของอับราฮัม-แต่พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าของอับราฮัมนอกจากในฐานะพระเจ้าในประวัติศาสตร์ พวกเขาไม่รู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาแล้ว พวกเขาจึงปฏิเสธพระองค์ ความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณคือแหล่งที่มาของการข่มเหงที่กระทำต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่มีความคิดฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ ถ้าพวกยิวเหล่านั้นได้รู้จักพระเจ้าพระบิดา พวกเขาก็คงรู้จักและยอมรับพระเยซูพระบุตร “ผู้ทรงถูกส่งมานั้น” ไปแล้ว พวกเขาคงต้อนรับพระองค์และนมัสการพระองค์ไปแล้ว แทนที่จะเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย แน่แน่นอนว่าถ้าพวกเขาได้ต้อนรับพระเยซู พวกเขาก็คงรับเหล่าสาวกของพระองค์ไปแล้ว แต่เนื่องจากพวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู พวกเขาจึงได้ปฏิเสธทุกคนที่นมัสการและติดตามพระองค์

“แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็น ความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ใน ความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” (1 ยอห์น 1:5,6)

ข้อ 4: “แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้ แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน”

ในข้อ 1 ของบทนี้ พระเยซูประทานเหตุผลประการแรกของพระองค์ให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ที่ ทรงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับการข่มเหงที่จะมาอย่างแน่นอน พระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อที่พวกเขาจะไม่สะดุดใจ เมื่อคำพยากรณ์ของพระองค์กลายเป็นจริง บัดนี้พระองค์ประทานเหตุผลอีกประการหนึ่งแก่พวกเขา: พระองค์ ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาเพื่อความเชื่อของพวกเขาจะแข็งแกร่งขึ้นและเพิ่มขึ้นเมื่อการข่มเหงมา พวกเขาจะระลึกได้เมื่อถึงตอนนั้นว่าก่อนที่พระองค์เสด็จจากพวกเขาไปและกลับไปหาพระบิดา พระองค์ได้ทรง พยากรณ์อย่างชัดเจนแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น เมื่อพวกเขาถูกขับออกจากธรรมศาลา เมื่อพวกเขาและเพื่อน คริสเตียนของพวกเขาถูกข่มเหง พวกเขาจะจดจำได้ว่าสิ่งเหล่านี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยพระเยซูขณะที่ พระองค์ยังทรงอยู่กับพวกเขา และความเชื่อของพวกเขาจะถูกเพิ่มพูนขึ้น

การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านี้จะหนุนใจพวกสาวกให้พึ่งพาพระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ทรงให้ ไว้แล้ว และจะทำให้พวกเขามั่นใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง เท่าเทียมกับ พระเจ้าในทุกด้าน เมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นที่พระองค์ได้พยากรณ์ไว้เกิดขึ้นจริงๆ พวกเขา ก็จะ ทราบแน่นอนว่าสิ่งดีๆ เหล่านี้ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ก็จะเกิดขึ้นจริงเช่นกัน ดังนั้นถ้อยคำเชิงพยากรณ์ของ พระองค์จึงมีไว้เพื่อเสริมกำลังพวกเขาในความคิดของพวกเขาและเพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขาในพระองค์

“และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน” ในที่นี้พระเยซูทรง อธิบายว่าทำไมพระองค์ถึงทรงรอจนถึงจุดนี้ในการปรนนิบัติในโลกนี้ของพระองค์เพื่อที่จะให้คำเตือนนี้แก่พวกเขา แทนที่จะให้คำเตือนนี้ตั้งแต่ตอนต้นแห่งการปรนนิบัติของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเรียกพวกเขาตอนแรก ให้ติดตามพระองค์มา ในขณะนั้น การเปิดเผยแบบเต็มรูปแบบของสิ่งที่จะเกิดขึ้นคงจะมากเกินไปที่พวกเขา จะรับไหว พวกเขาคงรับมันไว้ไม่ได้ ความรู้อันท่วมท้นขนาดนั้นอาจทำให้พวกเขาสะดุดและอาจหันออกไปเสีย จากการทรงเรียกของพวกเขาได้ พระเจ้าไม่ทรงยอมให้สิ่งใดเกิดขึ้นกับเราที่เราไม่สามารถที่จะทนได้ (1 คร. 10:13) พระองค์ทรงเตรียมเราให้พร้อมสำหรับการข่มเหง ความผิดหวัง และความปวดร้าวใจที่จะเกิดขึ้นอย่าง แน่นนอน ถ้าเราเดินตามที่พระวิญญาณทรงนำ ก็มีพละกำลังเสมอที่จะเอาชนะ

พระเยซูทรงทราบความอ่อนแอแบบมนุษย์ของเหล่าสาวกของพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรง เปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาทีละเล็กทีละน้อยตามที่พวกเขาจะสามารถรับพวกมันได้ พระองค์ค่อยๆเปิดเผย แก่พวกเขาถึงแผนงานแห่งกางเขน พระองค์ทรงบอกพวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่ต่างๆของพวกเขามีต่อพระองค์ ในฐานะเหล่าสาวกของพระองค์-และทรงเตือนพวกเขาว่าเมื่อพวกเขากระทำหน้าที่เหล่านั้น การข่มเหงอัน รุนแรงจะเกิดขึ้นกับพวกเขา

เราอ่านใน 1 เปโตร 2:1,2 ว่าพระวจนะของพระเจ้าคือน้ำนมสำหรับทารกในพระคริสต์ แต่พระองค์ก็ทรงมีอาหารแข็งสำหรับคนทั้งหลายที่แข็งแรงเช่นกัน (ฮบ. 5:13,14) เมื่อเราเป็นทารกในพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงป้อนเราด้วย “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” และเมื่อเราเติบโตขึ้นในพระคุณและในประสบการณ์คริสเตียนของเรา พระองค์ก็ประทานอาหารแข็งแก่เรา เช่นเดียวกัน ในตอนต้นของพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์และพระองค์ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยแก่พวกเขาถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาหลังจากที่พระองค์เสด็จไปแล้ว และพระองค์ทรงทราบว่าหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว พวกเขาจะเข้มแข็งมากขึ้นและพร้อมมากขึ้นกว่าเดิมที่จะรับคำพยากรณ์ที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเขา

ข้อ 5: “แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’”

“แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” พระเยซูอาจหยุดชั่วคราวตรงนี้ จากนั้นก็ทอดพระเนตรไปที่เหล่าสาวกของพระองค์ และตรัสถามว่า “และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’”

ในบทที่ 13 ข้อ 36 เปโตรทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน”-แต่ ณ จุดนั้นในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปโตรน่าจะคิดว่าพระเยซูกำลังเตรียมตัวที่จะออกเดินทางบนโลก จากนั้นในบทที่ 14 ข้อ 5 โรมัสทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” ในถ้อยคำของโรมัส เราเห็นการบ่งบอกถึงการโต้แย้ง-นั่นคือ “พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” แต่ในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงอยากให้เหล่าสาวกของพระองค์มีการตอบสนองที่แสดงความเห็นอกเห็นใจและความรักต่อสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสแก่พวกเขา พวกเขาแม้แต่โศกเศร้าเกี่ยวกับคำประกาศที่ว่าพระเยซูกำลังจะเสด็จจากไปแล้ว พวกเขาคิดไม่ออกด้วยซ้ำถึงพระพรแห่งการเสด็จมาของผู้ปลอบประโลมใจ

อันที่จริงแล้ว ถ้าพวกเขายอมรับข้อเท็จจริงเหล่านั้น พวกเขาก็คงมีความสุขไปแล้ว เพราะถึงแม้พวกเขา กำลังจะเสียพระเยซูไปหากคิดถึงเรื่องการสถิตอยู่ด้วยที่ปรากฏแก่ตาของพระองค์ ความสูญเสียของพวกเขาคือกำไรของพระองค์อย่างแน่นอนและเป็นเครื่องหมายแสดงถึงชัยชนะของพระองค์เพราะว่าพระองค์กำลังจะเสด็จกลับไปสู่สง่าราศีที่พระองค์ได้จากมานั้น ในไม่ช้าพระองค์จะประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน และถ้าพวกสาวกรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่างที่เราควรที่จะรัก นี่ก็น่าจะนำความชื่นบานใหญ่ยิ่งมาสู่พวกเขา เมื่อเรารักใครสักคนอย่างสิ้นสุดใจ มันก็ทำให้เรามีความสุขเมื่อคนนั้นได้รับพระพร

ถ้อยคำของพระเยซูในที่นี้ ถึงแม้จะอ่อนโยนและนุ่มนวลเหมือนที่เป็นเสมอมา ก็เป็นคำตำหนิต่อพวกสาวกอย่างแน่นอนเกี่ยวกับความเห็นแก่ตัวของพวกเขา พวกเขาสนใจแต่ตัวเอง คิดถึงแต่ตัวเอง ถ้าเราอยากเป็นเหล่าสาวกของพระคริสต์อย่างแท้จริง เราก็ต้อง *ลืมนั่นเอง* เราต้องคิดถึงพระเยซูก่อนเป็นอันดับแรก แล้วค่อยคิดถึงสิ่งอื่นๆ *ตัวเราเองมาหลังสุด*

ข้อ 6: “แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก”

มันเป็นธรรมดาของมนุษย์ที่จะทำให้ความทุกข์โศกเป็นเรื่องใหญ่โต และแม้แต่ผู้คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดของพระเจ้าก็มีความผิดในเรื่องความอ่อนแอแบบมนุษย์นี้ หากเราจะเพียงนับพระพรอันมากมายของเรา “นับดูทีละอัน” เราก็จะประหลาดใจจริงๆกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเรา พวกสาวกมีพระพรมากมายจริงๆให้นับ แต่พวกเขาไม่อาจนับพวกมันได้เลยเพราะพวกเขาเป็นทุกข์โศกเศร้าเหลือเกิน โดยถูกปกคลุมอยู่ในเมฆมืดแห่งความทุกข์โศกและความหดหู่

แต่เมฆมืดของพวกเขาที่มีแสงเรืองรอง และพวกเขาไม่ได้จมอยู่ในอารมณ์เศร้าหมองอยู่ต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด จิตวิญญาณที่ไม่เหมือนเดิมเป็นของพวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในลูกา 24:50-53 เราอ่านว่า “...พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม **มีความยินดีเป็นอันมาก เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า!**”

พวกสาวกมีความสุขกับสี่สิบวันแห่งการร่วมสามัคคีธรรมอันไม่ขาดตอนกับพระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีก และการร่วมสามัคคีธรรมนั้นเสริมกำลังความเชื่อของพวกเขาและขจัดความสงสัยและความกลัวของพวกเขา

ข้อ 7: “อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน”

“อย่างไรก็ตาม” แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงทราบความทุกข์โศกและความกระวนกระวายใจของเหล่าสาวกของพระองค์เมื่อพวกเขาคิดถึงการเสด็จกลับไปหาพระบิดาของพระองค์และปล่อยให้พวกเขาไว้ตามลำพังในโลกที่คิดร้ายและไม่เป็นมิตร แต่ทั้งๆที่พวกเขาโศกเศร้าเสียใจ พระองค์ก็ทรงรับประกันพวกเขาอย่างหนักแน่นว่าการเสด็จไปของพระองค์นั้นเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าสำหรับพวกเขา

“...เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย” พระองค์ทรงบอกพวกเขาน้อยกว่าความจริงไม่ได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นความจริงและเป็นไปไม่ได้เลยที่จะพระเจ้าจะตรัสมุสา (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2)

“การที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “การที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่านและเป็นผลดีต่อพวกท่าน พวกท่านจะได้ประโยชน์เพราะการจากไปของเรา”

พระเยซูทรงทราบว่าพวกสาวกกำลังคิดอะไรและพวกเขากำลังรู้สึกอย่างไร พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขากำลังยกเหตุผลว่าถ้าพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาต่อไป คำพยากรณ์เหล่านั้นที่พระองค์เพิ่งตรัสก็คงจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงรับประกันพวกเขาว่าการเสด็จจากไปของพระองค์เป็นสิ่งที่ดีที่สุดและจำเป็นสำหรับพวกเขา

ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกสาวกสงสัย (ถึงแม้พวกเขาไม่แสดงมันออกมาเป็นเสียงที่ได้ยิน) ว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรจริงๆเมื่อพระองค์ตรัสว่าการเสด็จจากไปของพระองค์จะเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา

พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน? สุดท้ายแล้วและในที่สุดแล้วพระองค์จะเสด็จไปหาพระบิดา แต่ก่อนอื่นพระองค์ต้องเสด็จไปที่กางเขน พระองค์ต้องถูกยกขึ้น (ยอห์น 3:14; 12:32) ดังนั้นเราจึงเห็นความหมายสองทบในที่นี้: ประการแรก พระเยซูต้องเสด็จไปที่กลโกธา แต่เป็นไปไม่ได้ที่ความมรณาจะฉุดรั้งพระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาอีกและจะเสด็จกลับไปหาพระบิดาเพื่อประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ

มันเป็นประโยชน์สำหรับเราที่พระเยซูเสด็จไปยังกลโกธาและสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อที่เราจะได้ชีวิตและมีชีวิตอย่างบริบูรณ์ นี้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-20) พระองค์จึงกำลังบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าเราไม่จากพวกท่านไป ถ้าเราไม่ตายบนกางเขนและจากนั้นกลับไปหาพระบิดาของเรา *สิ่งอื่นที่เหลือก็จะไม่สำเร็จจริงเลย*” พวกสาวกคงจะเป็นอย่างที่เขาเป็นอยู่ต่อไป พวกเขายิวเหล่านั้นคงจะอยู่ใต้ระบบของโมเสสต่อไป และคนทั้งโลกก็คงอยู่ในความมืดต่อไปภายใต้คำตัดสินโทษของบาปและความตาย! ถ้าพระเยซูมิได้เสด็จไปที่กางเขน คำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมก็คงพังทลายและรากฐานของคริสตจักรก็คงไม่ถูกวางเลย การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าเพื่อที่จะจัดเตรียมศิลาที่นั่นซึ่งคริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นบนนั้น พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อโดยความมรณาของพระองค์บุตรเป็นอันมากจะถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า (รม. 8:29; ฮบ. 2:10) ผมเชื่อจริงๆว่าความหมายหลักของคำตรัสในพระคำข้อนี้ก็คือว่า พระเยซูจะเสด็จกลับไปหาพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์ตามที่ทรงสัญญาไว้: *แต่พระองค์ต้องเสด็จไปโดยทางแห่งกางเขน*

จากนั้น มีอีกหลายด้านที่มันเป็นประโยชน์สำหรับพวกสาวกที่พระเยซูควรเสด็จไปหาพระบิดาในสวรรค์ พระคัมภีร์กล่าวถึงพระคริสต์ผู้ทรงรับสง่าราศี และถ้าพระองค์จะทรงรับสง่าราศี พระองค์ก็ต้องเสด็จกลับไปหาพระบิดาและไปสู่สง่าราศีที่เคยเป็นของพระองค์ในเริ่มแรกนั้น ถ้าพระองค์ทรงอยู่บนโลกต่อไป พระองค์ก็คงถูกจำกัดเฉพาะพื้นที่ เพราะว่าตราบไต่ที่พระองค์ยังทรงอยู่บนร่างกายอันต่ำต้อยของพระองค์ การสถิตอยู่ของพระองค์ก็คงถูกจำกัดให้อยู่ในสถานที่แห่งเดียวเท่านั้น แต่บัดนี้ *โดยพระวิญญาณ* พระองค์ทรงสรรพวิญญู พระองค์ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง ที่ใดมีสองหรือสามคนรวมตัวอยู่ด้วยกันในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น (มธ. 18:20)

ยกตัวอย่างเช่น สองหรือสามคนอาจมารวมตัวกันในอเมริกา และในอังกฤษสองหรือสามคนมารวมตัวกันในเวลาเดียวกัน นี่ก็เป็นจริงเช่นกันในฮ่องกงและบราซิล-และในสถานที่ที่อ้อมแอ้มแห่งทั่วโลก พระเยซูทรงอยู่ในท่ามกลาง*การรวมตัวกันแต่ละแห่ง* แต่ตราบไต่ที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกในร่างกายเนื้อหนัง พระองค์ก็ทรงถูกจำกัดเฉพาะพื้นที่ คุณจะระลึกได้ว่าเมื่อลาซารัสป่วยและมารีย์กับมารธาใช้คนไปตามพระเยซู พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังหมู่บ้านเบธานีจนกระทั่งสี่วันหลังจากลาซารัสตายไปแล้ว แต่ทุกวันนี้เมื่อเราอธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วย ไม่ว่าจะพวกเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม พระเยซูก็ทรงอยู่ที่นั่นกับแต่ละคนและทุกคน พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อที่จะรับฟัง เพื่อที่จะได้ยินคำอธิษฐานเหล่านั้นซึ่งถูกเสนอโดยผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อทั้งหลายเพื่อมิตรสหายและคนรักที่เจ็บป่วย ในร่างกายเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทรงถูกจำกัดอยู่ที่สถานที่แห่งเดียว แต่บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ได้ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน

หนังสือกิจการเป็นพยานรับรองถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหลังจากการเสด็จจากไปของพระเยซูและการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาทุกคนเป็นคนที่ใหม่แล้ว พวกเขาทำหลายสิ่งเพื่อพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงจากพวกเขาไปแล้วมากกว่าตอนที่พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาในร่างกายอันต่ำต้อยของพระองค์ ใช่แล้วครับ มันเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา มันเป็นผลดีต่อพวกเขาและถวายเกียรติแด่พระองค์ ที่พระองค์เสด็จจากไป

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระวาทะ

ข้อ 8-11: “เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว”

ในข้อ 8 ถึง 15 เราเห็นปฏิบัติการสองอย่างที่ตรงข้ามกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์: (1) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโลก และ (2) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“เมื่อพระองค์นั้น (พระวิญญาณบริสุทธิ์) เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึก” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำให้คนๆ นั้นรู้สึกถึงความชั่วร้ายต่างๆ และความผิดอันน่าเกลียดทั้งหลายของมนุษย์ ธรรมดาที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่

“พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป ...ความชอบธรรม ...การพิพากษา” สามหัวข้อที่ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้เกี่ยวข้องกับใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนๆ นั้น สภาวะและทัศนคติของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่และสิทธิของพระเจ้าในตัวมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างตามแบบพระฉายของพระองค์เอง สามหัวข้อนี้-ความผิดบาป, ความชอบธรรม, และการพิพากษา-เป็นปัจจัยที่เด่นชัดในการสงครามที่ยืดเยื้อยาวนานหลายยุคสมัยระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ความขัดแย้งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงนับตั้งแต่บาปได้เข้ามาในสวนเอเดน แต่เนื่องจากพระเยซูได้เสด็จมาแล้ว ความชอบธรรมของพระเจ้าจึงถูกสำแดงให้ประจักษ์แล้วในเนื้อหนังเพราะว่าในพระคริสต์ สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในฝ่ายร่างกาย (คส. 2:9,10) ดังนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้า, ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า, ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจึงดำรงอยู่ในพระคริสต์

เหตุฉะนั้น การฟ่องใจเรื่องบาปจึงมุ่งไปที่รากเหง้าของบาปทั้งปวง-บาปของ **ความไม่เชื่อ** จะว่าไปแล้วบาปทั้งปวงคือความไม่เชื่อมาโดยตลอด อาดัมไม่เชื่อพระเจ้า, คาอินไม่เชื่อพระเจ้า, โลกไม่เชื่อพระเจ้า และเราเอ่ยชื่อได้ยาวเป็นหางว่าวจากพระคัมภีร์ คือชื่อของคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้า มนุษย์ถูกปรับโทษชั่วนิรันดร์ในบึงไฟเพราะความไม่เชื่อ

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

การฟุ้งใจในเรื่อง “*ความชอบธรรม*”: พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงชักจูงโลกให้เชื่อเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระคริสต์และข้อเท็จจริงที่ว่า*ไม่มี*ความชอบธรรมเว้นแต่*ใน*พระเยซูคริสต์ “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย’ (รม. 3:10-12) ทุกคนได้ทำบาปแล้ว (รม. 3:23) ‘เราทุกคนได้เจ็นไปเหมือนแกะ’ (อิสยาห์ 53:6) แต่*ใน*พระเยซูคริสต์เจ้า*ความ*ชอบธรรมได้ถูกนำลงมาและถูกสำแดงแก่มนุษย์ในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของมนุษย์, แต่ไม่มีบาป, *ในพระคริสต์*, ความชอบธรรมได้ถูกทำให้เป็นจริงในมนุษย์แล้วเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การเนรมิตสร้างอาดัม เพราะว่าพระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว และก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกลโกธา พระองค์ทรงทูลต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

ดังนั้น ความชอบธรรมในมนุษย์จึงอยู่ใน*พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น* และกระนั้นพระองค์ยังทรงถูกปฏิเสธโดยฝูงชนหมู่มากใหญ่เหล่านั้นที่พระองค์ทรงนำเสนอมหาพระองค์เอง พระองค์ทรงถูกเกลียดชังและถูกดูหมิ่นโดยชนชาติของพระองค์เอง, พวกยิว, และโลกปฏิเสธที่จะให้เกียรติความชอบธรรมของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นต่อหน้าพวกเขาในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยทำมาก่อน กล่าวหาพระองค์ว่ามีผีสิงและกล่าวว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์โดยฤทธิ์ของเบเอลเซบูบ เจ้าแห่งพวกผี พวกเขาเรียกพระองค์ว่าคนพูดหมิ่นประมาท ลูกนอกสมรส พวกเขานับพระองค์เข้ากับ “พวกผู้ละเมิด” แต่พระองค์ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธคือ พระคริสต์ของพระเจ้า ผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา เปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง

ความเชื่อที่แท้จริงก่อให้เกิดความชอบธรรมเพราะความเชื่อที่แท้จริงนำพระคริสต์เข้าสู่ดวงใจ และพระคริสต์ทรงถูกตั้ง “ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) เมื่อผู้ใดใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า-ความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”-ความชอบธรรมก็ถูกนับให้เป็นของผู้เชื่อคนนั้นทันที พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา และชีวิตแห่งความชอบธรรมในทางปฏิบัติก็เป็นพยานแก่โลกว่าความเชื่อแบบคริสเตียนแท้คืออะไร เนื่องจากความเชื่อแบบคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตในทางชอบธรรม เมื่อผู้ใดเชื่อด้วยใจไปสู่ความชอบธรรม คนๆนั้น ซึ่งถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ดำเนินชีวิตแห่งความชอบธรรมในทางปฏิบัติ ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงฟุ้งใจโลกถึง*ความไม่ชอบธรรม*ของมัน นั่นเป็นเหตุว่าทำไมบรรดาคนที่เป็แบบชาวโลกในคริสตจักร-เหล่าสมาชิกคริสตจักรที่ไม่เคยได้บังเกิดใหม่-จึงเป็นศัตรูต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่พระวิญญาณทรงเติมเต็มและทรงนำผู้ซึ่งอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและปฏิเสธที่จะปฏิบัตินิสัยต่างๆของโลก ดังนั้นในความชอบธรรมซึ่งถูกนับเป็นของเราเมื่อเราเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเชื่อมโยงชีวิตของผู้เชื่อแท้กับการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์กับพระบิดา

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเกี่ยวดองกับพระคริสต์แล้ว ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรง
เดชาภาพ เปาโลประกาศว่า “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่ง
พระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระ
คริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นขึ้นมาอยู่กับพระองค์ และทรงโปรด
ให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณ
ของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:4-7)

นอกจากนี้ ในโคโลสี 3:1-4 เราอ่านว่า “ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว
ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของ
ท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก **เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิต
ของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า** เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะ
ปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย”

ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ผู้เชื่อทั้งหลาย**บัดนี้**นั่งอยู่ด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซู
คริสต์ เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจึงเป็นคำพยานที่
ปรักปรำโลกที่ไม่เชื่อนี้ เมื่อเรายอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระคริสต์ เมื่อเรา “ดำเนินในความใหม่ของชีวิต” โลก
ก็ถูกฟ้องใจว่ามันกำลังดำเนินอยู่ในวิถีเก่า โดยรับใช้ “มนุษย์เก่า” และดำเนินชีวิตในความไม่ชอบธรรมอยู่
เหมือนเดิม

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงฟ้องใจโลก “เรื่องการพิพากษา” เช่นกัน นี่คือนิยามของมนุษย์ กาลสมัย
ที่มนุษย์ดำเนินโดยความสว่างแห่งความคิดของเขาเอง “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระ
วิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่ง
เหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) มนุษย์ธรรมดาฉลาดตามความคิดของตัวเอง แต่ในสิ่ง
ต่างๆของเจ้านั้น เขาเป็นคนโง่เขลา เขาคิดว่าเขาที่ดีที่สุดและเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำตามวิธีของตัวเอง-ดัง
ที่ถูกนำเสนอในสุภาษิต 16:25: “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา”

หากไม่มีพระเจ้า มนุษย์ก็ไม่สามารถเลือกทางที่ถูกต้องเลย การประเมินคุณค่าของเขาถูกบิดเบือนและ
คลาดเคลื่อนไปเพราะบาปได้ทำให้เขาออกห่างไปจากพระเจ้า **มนุษย์ทุกคนเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างใน
ความชั่วช้า** หรือตามที่ยอห์นผู้เป็นที่รักสรุปย่อเอาไว้ใน 1 ยอห์น 5:19 “ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของ
ความชั่ว” (หรือ “ในดักของผู้ชั่วร้ายนั้น”) กระนั้นโลกก็ไม่รู้ตัวหรือตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้

ในเอเฟซัส 2:2 เปาโลเรียกพญามารว่าเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” และใน 2 โครินธ์ 4:4 เขา
พูดถึงมันว่าเป็น “พระของยุคนี้” แต่มันคือ “เจ้า” ที่พ่ายแพ้แล้วเพราะว่ามันได้ประสบกับความฉิบหายของ
มันแล้วที่กลโกธา ไอ้ ไซ้แล้วครับ-มันยังปฏิบัติงานอยู่เหมือนเดิม แต่มันคือศัตรูที่พ่ายแพ้แล้ว พระเยซูได้เสด็จ
เข้ามาในโลกเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อรับบาปไปเสีย-กรุณาสังเกตว่า บาป-**คำเอกพจน์** (ยอห์น 1:29)
นั่นคือ บาปแห่งความไม่เชื่อ พระองค์ทรงเติมพระทัยเสด็จไปที่กลโกธาและได้ชัยชนะแล้ว “พระองค์ทรงปลด
เจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั่น”

(คส. 2:15) ตั้งแต่กลโกธาเป็นต้นมา ซาตานก็เป็น “เจ้า” ที่พ่ายแพ้แล้ว-และมันก็รู้ดี นั่นเป็นเหตุว่าทำไมมันจึงทำงานด้วยความร้อนรนแบบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและเล่ห์เหลี่ยมอันเหลือเชื่อในยุคแห่งพระคุณนี้ วิวรรณ์ 20:3 เรียกมันว่าเป็นผู้ล่อลวงบรรดาประชาชาติ แต่มันถูกพิพากษาและถูกทำให้พ่ายแพ้แล้วโดยพระเยซูที่กลโกธา และดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายจึงเป็นผู้มีชัยชนะในพระคริสต์เช่นกัน (รม. 8:37)

โลกจะต้องถูกฟ้องใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรื่องการพิพากษา-ถูกฟ้องใจเกี่ยวกับความเทียมเท็จแห่งการพิพากษาของมันเป็นเอง และเกี่ยวกับการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงฟ้องใจคนบาปแต่ละคนเกี่ยวกับบาปจนนำไปสู่ความรอดเท่านั้น แต่การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ในที่นี้ยังทำให้โลกเชื่อเรื่องบาปด้วย การสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลกวันนี้ประณามโลก พระองค์ทรงไม่เป็นที่รู้จักต่อชาวโลก และโลกก็รับพระองค์ไว้ไม่ได้ แต่พระองค์ทรงอยู่ในโลกวันนี้เพื่อแทนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ที่เสด็จจากไปแล้ว (ในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทั้งหลาย) พระเยซูทรงประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9) ดังนั้นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจึงเป็นพยานที่ปรักปรำโลก ชีวิตของผู้ชอบธรรมคนหนึ่งฟ้องใจโลกเกี่ยวกับความผิด ความบาป และความไม่ชอบธรรม

คำกรีกที่แปลเป็น “ผู้ปลอบประโลมใจ” คือ พาราคเลตอส-คำเดียวกับที่แปลเป็น “ผู้ช่วยเหลือ” ใน 1 ยอห์น 2:1 ตามความหมายของพจนานุกรมของเว็บสเตอร์ “ผู้ช่วยเหลือ” (advocate) คือ ที่ปรึกษา ผู้ที่ให้ความให้อีกคนหนึ่ง เหมือนกับที่ทนายความกระทำ ผู้ช่วยเหลือจึงก่อให้เกิดการปรับโทษโดยการนำเสนอหลักฐานอันเด่นชัดของอาชญากรรมหนึ่ง ข้อพิสูจนที่ไม่อาจถูกปฏิเสธได้ และข้อพิสูจนดังกล่าวต้องถูกนำเสนอต่อหน้าศาล ดังนั้นเราจึงเห็นว่าผู้ช่วยเหลือตักเตือนอย่างยุติธรรม ไม่ใช่ตามใจชอบ นั่นคือความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้: การสถิตอยู่ด้วยของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพบนแผ่นดินโลกตักเตือนโลกอย่างยุติธรรมในเรื่องบาป, ตำหนิโลกเรื่องความไม่ชอบธรรม, และฟ้องใจโลกเรื่องความชั่วช้า การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์คือข้อพิสูจนอันเด่นชัดของพระเจ้าว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นทุกอย่างที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น!

มันไม่จำเป็นที่คนๆหนึ่งต้องได้ยินข่าวประเสริฐก่อนที่เขาจะรู้ว่าเขาเป็นคนบาป พวกคนบูชาสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้ารู้อยู่แล้วว่าตนไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง นั่นเป็นเหตุที่เขากราบไหว้ต้นไม้ ลิง ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ เขามีพระต่างๆเป็นของตนเอง และเขากราบไหว้บูชาเพราะเขากลัวศัตรูนั้น เพราะไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ เขาจึงไม่รู้จักความจริงเกี่ยวกับพระเยซูและความรอด แต่เขารู้ว่าเขาไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและเขาถวายเป็นเครื่องบูชาต่างๆ-บางครั้งก็เป็นเครื่องบูชาอันมนุษย์-และหวังว่าโดยการทำเช่นนั้นเขาจะทำให้พวกพระของเขาหายพิโรธ ผมขอกล่าวซ้ำว่า-มันไม่จำเป็นที่คนๆหนึ่งต้องได้ยินข่าวประเสริฐเพื่อที่จะรู้ว่าเขาไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง แต่การที่คนๆหนึ่งจะบังเกิดใหม่ได้นั้น มันจำเป็นที่เขาต้องได้ยินพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17; อฟ. 2:8,9; ยน. 5:24; 1 ปต. 1:23) มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยในส่วนของพระเจ้าที่คนๆหนึ่งจะบังเกิดใหม่โดยที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ แต่มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคนทั้งหลายที่จะรู้ว่าตนเป็นคนบาปและพวกเขาไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ถึงแม้พวกเขาอาจไม่เคยได้ยินพระ

วณะของพระเจ้าเลย การสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลกฟองใจโลกเรื่องการดำเนินชีวิตแบบผิดๆและการกระทำที่ผิดๆของมัน!

นอกจากนี้ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ เราพบว่ามิกกล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงผลที่ตามมาเหล่านั้นของการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลก ในยอห์น 9:39 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด” แต่ในยอห์น 3:17 เราอ่านว่า “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” บัดนี้ข้อพระคำทั้งสองตอนนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกันอย่างชัดเจน แต่มันไม่เป็นแบบนี้เลย! ยอห์น 3:17 เปิดเผยถึงภารกิจที่พระเจ้าทรงส่งพระเยซูเข้ามาในโลก และยอห์น 9:39 กล่าวถึงหนึ่งในผลที่ตามมาเหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นเพราะการที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลก การสถิตอยู่ของพระเยซูบนแผ่นดินโลกได้พิพากษาทุกสิ่งและสิ่งทั้งปวงที่ขัดแย้งกับพระเจ้าและความบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

ในทำนองเดียวกัน การสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคแห่งพระคุณนี้ก็พิพากษาโลกและดักเตือนโลกเรื่องบาป ลึกลับในใจของมนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาที่จะทำให้องค์ผู้สูงสุดทรงพอพระทัย ผู้หนึ่งที่สูงส่งกว่าตัวพวกเขาเอง เพราะว่าพวกเขากลัวการพิพากษา ประวัติศาสตร์ได้ค้นพบว่าพวกเขาชนเผ่าอินเดียนแดงได้ฝังคัมภีร์ ลูกธนู และอุปกรณ์ล่าสัตว์ไว้ในหลุมศพต่างๆพร้อมกับเหล่านักรบที่สิ้นชีพของพวกเขา โดยเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่จากโลกนี้ไปแล้วกำลังจะไปสู่อีกดินแดนหนึ่งที่พวกเขาจะยังคงล่าสัตว์ต่อไป ความมมงายหรือ? ใช่ครับ แต่ความมมงายและการปฏิบัติที่เกิดจากความเชื่อที่ฝังอยู่ในของมนุษย์ในเรื่ององค์ผู้สูงสุดและเรื่อง การพิพากษา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกนี้ไม่ใช่เพื่อปรับปรุงโลก ไม่ใช่เพื่อนำแดนสุขาวดีเข้ามา ไม่ใช่เพื่อลบล้างความยากจน โรคภัย ความโลภ และความกลัว-แต่เพื่อดักเตือนโลก พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อให้ข้อพิสูจน์ของพระเจ้าที่ว่าโลกมีความผิดในเรื่องพระโลหิตของพระเยซูผู้ชอบธรรม และในการทำเช่นนั้นพระองค์จึงทรงพิสูจน์ว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นฝ่ายถูก คือพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าที่โลกได้ปฏิเสธ และตรึงเสียที่กางเขนอันหนึ่ง

โลกไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลย โลกไม่รักพระเยซูวันนี้มากกว่าที่มันเคยรักเมื่อสองพันปีก่อน ถ้าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกวันนี้ ถ้าพระองค์ทรงดำเนินชีวิต สั่งสอน และเทศนาเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำเมื่อสองพันปีก่อน โลกก็จะเกลียดชังพระองค์อย่างรุนแรงพอๆกัน ปฏิเสธพระองค์อย่างแน่นอนพอๆกัน และตรึงพระองค์ที่กางเขนอีกอันหนึ่ง! โลกยังอยู่ในความไม่รู้อันน่าเกลียดเหมือนเดิมพอๆกับตอนที่คนไม่เชื่อทั้งหลายได้เรียกร้องให้ตรึงพระเมษโปดกของพระเจ้าที่กางเขน “ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน” (1 คร. 2:8) ใช่แล้วครับ ทั้งโลกยืนอยู่มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า-มีความผิดเพราะมันได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซู

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ

ความจริงใหม่ที่จะถูกเปิดเผยโดยพระวิญญูณ

ข้อ 12: “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้”

มีแผนงานของพระเจ้าในกระบวนการเปิดเผยความจริงของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย พระเยซูทรงมี “หลายสิ่ง” ที่จะกล่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ หลายสิ่งที่พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงอยากเปิดเผยแก่พวกเขา เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม หากพระเยซูทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่กับพวกเขา พวกเขาก็คงไม่เข้าใจ พวกเขาก็คงไม่รู้ว่าพระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับอะไร แต่เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺิเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำความจริงที่ไม่เคยถูกกล่าวเหล่านี้มาสู่ความคิดของผู้บริสุทธฺิทั้งหลาย ซึ่งถูกแต่งตั้งและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าเพื่อที่จะรับสิ่งเหล่านี้

ข้อ 13: “เมื่อพระองค์ พระวิญญูณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พระองค์” คือคำเน้น-อะเคอินอส-และมันกล่าวถึงบุคคลผู้หนึ่ง ไม่ใช่อิทธิพลอย่างหนึ่ง พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงเป็นบุคคลผู้หนึ่ง พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพบริสุทธฺิ พระองค์ทรงเป็น “พระวิญญูณแห่งความจริง”-พระลักษณะของพระองค์คือความจริง และนั่นคือเครื่องรับประกันของพระเจ้าถึงลักษณะเฉพาะตัวของความจริงที่ถูกสอนโดยพระวิญญูณบริสุทธฺิ

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เมื่อพระองค์ (พระวิญญูณบริสุทธฺิ) จะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด” พระวิญญูณบริสุทธฺิจะประทานข้อเท็จจริงต่างๆของพระเจ้าและความหมายของข้อเท็จจริงเหล่านั้นให้แก่พวกเขา-และพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นโดยกระบวนการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ จงสังเกตว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงนำทางพวกเขาเข้าสู่ “ความจริงทั้งหมด” พวกเขาจะได้รับ “ความจริงทั้งหมด” แล้ว และตั้งแต่พระเจ้าได้ประทานวิโรจน์ให้แก่ยอห์นผู้เป็นที่รักบนเกาะปัทมอสแล้ว ไม่มีการเปิดเผยอื่นใดจากพระเจ้าที่พระองค์ประทานให้แก่มนุษย์เพื่อที่จะถูกบันทึกเป็นหลักคำสอนแล้วซึ่งพระวิญญูณบริสุทธฺิจากพระเจ้าทรงดลใจ พระเยซูทรงรับประกันเหล่าสาวกของพระองค์ว่าในชีวิตของพวกเขา พระวิญญูณแห่งความจริงจะทรงเปิดเผยความจริงทั้งหมดของพระเจ้าแก่พวกเขา ไม่มีสิ่งใดที่จะถูกเพิ่มเข้าอีกโดยคริสตจักรแล้ว มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะเพิ่มหลักคำสอนใดหรือข้อเชื่อใดเข้ากับหลักคำสอนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว และไม่มีสิทธิ์เพิ่มเข้าหรือตัดออกจากพระวจนะของพระเจ้าด้วย ความจริงที่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงเปิดเผยแก่พวกเขาจะเพียงพอแก่ทุกชั่วอายุคน:

“ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสฤทธิชนแล้ว เพราะว่ามีบางคนได้เสีตลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเลี้ยงไว้ล่วงหน้ามานานแล้วว่าจะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของ

เราไปเป็นการกระทำความชั่วซ้ำลามาก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (ยูดาส 3, 4)

“พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน” พระเยซูทรงสอนพวกสาวกซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือถ้อยคำที่พระองค์ทรงได้ยินจากพระบิดา (ดู ยอห์น 8:38 และ 15:15) นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเปิดเผยความจริงตามที่พระเยซูว่าห์พระเจ้าประทานให้แก่พระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่พระเจ้าอีกองค์หนึ่ง และพระองค์ไม่ใช่ผู้ที่จะเป็นแหล่งที่มาของความจริงด้วย แต่ในฐานะพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ พระองค์จะทรงเปิดเผยความจริงของพระเจ้า

“พระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยแก่เหล่าสาวกถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับยุคคริสตจักร-และแม้แต่ยุคเหล่านั้นที่เลยพ้นยุคคริสตจักรไป-ความจริงทั้งหมด ไม่ยกเว้นสิ่งใดเลย พระคัมภีร์ของเราคือพระวจนะของพระเจ้า และมันคือทั้งหมดที่มีอยู่ของพระวจนะของพระเจ้า “สิ่งที่สมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึงแล้ว และด้วยเหตุนี้เราจึงมีพระวจนะของพระเจ้าอันสมบูรณ์แบบ “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ” และไม่มีสิ่งใดจะถูกเพิ่มเข้ากับความสมบูรณ์แบบได้แล้ว! ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับมนุษย์ บาป ความรอด; ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้า พระบุตรของพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์; ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้น เราสามารถพบมันได้ในหนังสือหกสิบหกเล่มแห่งพระคัมภีร์ของเรา

ข้อ 14: “พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย”

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ตรัสเกี่ยวกับพระองค์เอง แต่จะทรงเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซู การกิจของพระองค์คือ การถวายเกียรติพระบุตรของพระเจ้า ไม่ใช่พระองค์เอง

“พระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” ผมไม่เห็นความหมายใดในคำว่า “ของเรา” นอกจากความจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำความจริงนี้มาและเปิดเผยมันแก่เหล่าสาวกของพระเยซู ภาคพันธสัญญาใหม่คือข้อพิสูจน์แห่งการสำเร็จจริงของถ้อยคำเหล่านี้ จากนั้นโดยการใช้ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ พระวิญญาณแห่งความจริงแม้กระทั่งในวันนี้เองก็กำลังทำให้ถ้อยคำเหล่านี้สำเร็จจริงแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย และนี่จะดำเนินต่อไปจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปนั้น ยังมีสิ่งต่างๆที่เปี่ยมสง่าราศีและแสนวิเศษอีกในยุคทั้งหลายที่จะมานั้น สิ่งทั้งหลายที่เปี่ยมสง่าราศีเหลือเกินจนมันเป็นไปได้เลยสำหรับความคิดที่มีขีดจำกัดที่จะเข้าใจพวกมันได้: “ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์’ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า” (1 คร. 2:9,10)

ข้อ 15: “ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย”

ในที่นี่มีการชี้ให้เห็นอีกครั้งถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับความกว้างใหญ่ไพศาลที่ไม่อาจทราบได้ของคลังทรัพย์ของพระเจ้าและกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าซึ่งพระวิญญาณแห่งความจริงทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆแก่เราในยุคแห่งพระคุณนี้

หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะเข้าใจพระคัมภีร์คือ การถูกสอนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวาระของพระเจ้าไม่ถูกเรียนรู้ในโรงเรียนพระคัมภีร์ภายใต้การสอนของเหล่าผู้ให้การศึกษาฝ่ายโลก ถึงแม้เราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยความจริงอันลึกล้ำและยิ่งใหญ่หลายประการซึ่งถูกพบในพระคัมภีร์แก่พวกเขาก็ตาม แต่บุรุษผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของพระเจ้าก็รู้จักความจริงเหล่านั้น และสามารถสอนคนอื่นๆได้เพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาเมื่อพวกเขาได้อุทิศตัวให้แก่การศึกษาค้นคว้าพระวาระของพระเจ้า!

“ทุกสิ่ง^{ที่}พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา” ผมเชื่อว่าคำตรัสนี้ถูกให้ไว้ในที่นี่โดยการดลใจ เพื่อป้องกันไม่ให้ใครคิดเอาเองว่าอาจมีการแบ่งแยกหรือการตัดขาดระหว่างสิ่งเหล่านั้นของพระคริสต์กับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าพระบิดา ในคำอธิษฐานวิงวอนของพระองค์ พระเยซูทรงทูลต่อพระบิดาว่า “ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์...” (ยอห์น 17:10) พระองค์ทรงอยากให้เราทราบว่าเมื่อพระวิญญาณทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นของพระคริสต์ พระองค์ก็ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าพระบิดาในเวลาเดียวกัน มันเป็นไปได้เลยที่พระวิญญาณจะทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นของพระเยซูโดยไม่ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นของพระบิดาเพราะว่าพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตรทรงเป็น**หนึ่งเดียวกัน** พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงออกมาจากพระบิดาเช่นเดียวกับจากพระบุตร และมีความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างทั้งสามพระภาค

พระเยซูตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

ข้อ 16: “*อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา*”

ในข้อพระคำเหล่านั้นที่เราเพิ่งศึกษาไป พระคริสต์ตรัสเกี่ยวกับความจริงอันลึกล้ำและเปี่ยมอนุภาพหลายประการ-สิ่งสูงส่งต่างๆ แต่ในพระคำข้อนี้พระองค์ทรงลดตัวลงมาสู่ระดับที่จำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการที่เฉพาะเจาะจงต่างๆของพวกอัครทูตในขณะนั้น พวกเขา กำลังเข้าสู่วันเวลาแห่งการทดสอบ ความทุกข์ลำบาก ความผิดหวัง และความสับสนอย่างที่ไม่เคยรู้จัก หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พวกเขาจะระลึกถึงถ้อยคำของพระองค์ครั้งนี้ “*อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา*” และเมื่อพวกเขาตระหนักว่านี่ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้ว พวกเขาก็จะระลึกถึง “*อีกหน่อย*” ที่สองของพระองค์เช่นกัน-พระสัญญาของพระองค์ที่ว่าพวกเขาจะเห็นพระองค์อีก ดังนั้นถ้อยคำของพระองค์จึงจะปลอบประโลมใจ

ของพวกเขาเหมือนกับที่ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ได้รับการปลอบประโลมใจโดยทางข้อความเรื่องความหวังอันเปี่ยม
สุขนั้นใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18:

“แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะ
ไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืน
พระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์
ด้วย ในข้อนี้เราขอขอให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึง
องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
เองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้ง
ปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไป
ในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

“อีกหน่อย...” เป็นความจริงที่ว่าในอีกไม่กี่ชั่วโมงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกจับกุมในสวนเกทเส
มนี ถูกพาตัวไปจากเหล่าสาวกของพระองค์ และพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์อีกจนกว่าหลังจากการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระองค์แล้ว ดังนั้นพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์ในฝ่ายร่างกายอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ผมไม่สงสัยเลย
ว่าความเชื่อของพวกเขาถูกทำให้อับแสงเล็กน้อยเช่นกัน ณ จุดนี้ ดังที่ถูกต้องให้เห็นโดยคำพยานของสาวก
สองคนนั้นบนถนนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส: พวกเขา กล่าวว่า “แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่
จะไถ่ชนชาติอิสราเอล” (ลูกา 24:21)

มาระโก 16:9-14 ให้ความกระจ่างเราเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอับแสงเล็กน้อยแห่งความเชื่อของพวกเขา:
“ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาว
มักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขา
กำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็**ไม่เชื่อ**

“ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้าน
นอก ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ **แต่เขามิได้เชื่อ** ภายหลัง (พระเยซู) ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคน
เมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขา**ไม่เชื่อและใจคือดิ่ง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่ง
ได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว!**”

พระองค์ทรงหายไปจากท่ามกลางพวกเขา “อยู่หน่อยหนึ่ง” แต่หลังจากสามวันสามคืน พระองค์ก็ทรง
เป็นขึ้นเหมือนกับที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาอีก
เป็นระยะเวลาสี่สิบวัน และจากนั้น “เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคน
สวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระ
เยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์
เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:10,11)

แม้ว่าคำกล่าวข้างบนนี้เป็นความจริง ผมก็ไม่เชื่อว่านี่เป็นความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในที่นี้ในข้อสืบท หากการตีความนี้เป็นความหมายเดียวเท่านั้นของพระองค์ มันก็ไม่อธิบายถ้อยคำที่ว่า “เราไปถึงพระบิดา”

เมื่อพิจารณาหลายข้อก่อนหน้า (ที่พระเยซูกำลังหันใจเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนการเสด็จจากไปของพระองค์และพระสัญญาของพระองค์ที่จะส่งผู้ปลอบประโลมใจมาให้พวกเขา) ผมเชื่อว่าพระองค์กำลังตรัสว่า “อีกหน่อยหนึ่งเราจะขึ้นไปสู่สวรรค์ไปหาพระบิดาของเราและอีกหน่อยหนึ่งท่านทั้งหลายจะเห็นเราอีกในการมาครั้งที่สองของเรา” ผมเชื่อว่าตลอดข้อพระคำตอนนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสไม่ใช่กับสืบเอ็ดคนนั้นเท่านั้น แต่กับคริสตจักรทั้งหมดด้วย จนกว่าการเสด็จมาอีกทีของพระองค์

“เราไปถึงพระบิดา” ในที่นี้พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่ไหน และทำไมพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์อีก “ชั่วระยะเวลาหนึ่ง” พระองค์กำลังเสด็จกลับไปหาพระบิดาในลักษณะเฉพาะที่พิเศษมากๆ เพื่อกระทำพันธกิจหนึ่งที่พิเศษมากๆ พระองค์จะต้องเสด็จกลับไปหาพระบิดาในฐานะผู้ที่ได้ทำงานที่พระบิดาทรงใช้พระองค์มากระทำสำเร็จแล้วและที่ได้ทำให้ทุกรายละเอียดปลีกย่อยของสิ่งที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่กระทำสำเร็จแล้ว (ยอห์น 19:30) และเพราะสิ่งที่พระองค์กระทำสำเร็จแล้ว พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ได้รับบำเหน็จอันบริบูรณ์ บำเหน็จสูงยิ่งที่สุด-ที่ประทับสูงที่สุดในสวรรค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า!

ท่านที่รัก คุณตระหนักไหมว่าบำเหน็จอันบริบูรณ์นี้ที่ประทานให้แก่พระเยซูก็ถูกแบ่งปันให้แก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนด้วย? เนื่องจากเรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรค์สถาน เนื่องจากเราถูกซ่อนไว้กับพระองค์ในพระเจ้าและเนื่องจากพระคริสต์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ เราจึงร่วมแบ่งปันบำเหน็จอันเปี่ยมสง่าราศีนี้!

พระเยซูทรงรับประกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมา: “เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้งพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว” (กิจการ 2:33) และฮีบรู 2:9 เป็นพยานรับรองว่าผู้เชื่อทุกคนเห็นพระเยซูด้วยดวงตาของมนุษย์ที่อยู่ภายใน แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดาเพื่อจะอยู่ที่นั่นชั่ววินาที พระองค์จะเสด็จมาอีกทีและรับเราไปอยู่กับพระองค์ เพื่อที่พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราก็จะอยู่ที่นั่นเช่นกัน (ยอห์น 14:3)

ข้อ 17: “สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า ‘ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร”

พวกสาวกเข้าใจน้อยจริงๆเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำที่พระเยซูเพิ่งตรัสแก่พวกเขา! ถ้อยคำของพระองค์ฟังดูแปลกๆสำหรับพวกเขา และพวกเขาเริ่มอภิปรายสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความขัดแย้งกันสำหรับพวกเขา-นั่นคือ ถ้าพวกเขาจะไม่เห็นพระองค์ และจากนั้นก็เห็นพระองค์อีก ถ้อยคำของพระองค์จะไม่ขัดแย้งกันเองหรือ? ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ตรัสว่า “เราไปหาพระบิดา” เป็นเรื่องชวนสับสนสำหรับพวกเขาเช่นกัน เพราะ

ว่าพวกเขาปักใจเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและจะอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลก: “คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั่นคือผู้ใดเล่า” (ยอห์น 12:34)

พวกเขายังไม่เข้าใจความจริงอันครบถ้วนถึงแม้มันถูกนำเสนอโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้วหลายครั้งตอนที่พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็เป็นพยานอย่างชัดเจนถึงความทุกข์ทรมานของพระองค์ก่อนส่งาราศีของพระองค์ (อ่านอิสยาห์ 53 และเพลงสดุดี 22) ถ้าพวกเขาได้เข้าใจคำสอนของคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทนทุกข์ทรมาน พวกเขาก็คงไม่ประหลาดใจและสับสนงุนงงแบบนั้น

ข้อ 18: “เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบว่าจะสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร”

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยากทูลถามพระเยซูว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถาม เราสามารถได้รับบทเรียนจากตัวอย่างของพวกเขาในที่นี้ เพราะว่าพระเยซูทรงอยากให้เราถาม พระคัมภีร์บอกเราว่าเราไม่มีเพราะเราไม่ได้ขอ (ยากอบ 4:2)-และหลายครั้งเราไม่เข้าใจเพราะเราไม่อธิษฐานขอและแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าและสติปัญญาของพระองค์

พระวจนะของพระเจ้าไม่เหมือนหนังสือเล่มอื่น งานเขียนอื่นๆสามารถเป็นที่เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่งได้โดยการศึกษาค้นคว้าและการวิจัย แต่พระคัมภีร์ไม่เป็นที่เข้าใจได้โดยวิธีแบบนั้น พระคัมภีร์พูดในภาษาที่เราเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความสว่างและทรงนำพาเราในการศึกษาค้นคว้าของเรา เราควรอธิษฐานขอพร้อมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย” (เพลงสดุดี 119:18,19) โยบอธิษฐานว่า “ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น” (โยบ 34:32)

พระเจ้าจะทรงโปรดประทานสิ่งใดและทุกสิ่งแก่เราที่เราปรารถนาเพื่อที่จะทำให้เราเป็นผู้ปรนนิบัติที่ดีกว่าเดิม เป็นผู้ชนะวิญญาณที่ดีกว่าเดิม เป็นคริสเตียนที่เกิดผลมากกว่าเดิม สิ่งใดก็ตามเราจะขอในความเชื่อและมีใจเชื่อ-แต่พวกเราหลายคนก็เหมือนกับพวกเขา คือ *อยากมีความรู้โดยไม่ทูลขอความรู้*

ข้อ 19: “พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’”

อีกครั้งที่เราเห็นความทรงสัพพัญญูของพระคริสต์ ความรู้อันสมบูรณ์แบบของพระองค์เกี่ยวกับใจและความคิดของมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงทราบว่าเหล่าสาวกของพระองค์ “อยากทูลถามพระองค์” คำถามหนึ่งและพระองค์ทรงทราบอย่างชัดเจนว่าพวกเขาอยากทูลถามเรื่องอะไร แต่พระองค์ไม่ได้ทรงตอบโดยตรงแก่คำถามของพวกเขาที่ไม่ถูกพูดออกมา

สิ่งที่ทำให้พวกเขา งุนงงตอนนี้ก็คือ การเสด็จกลับมาที่ทรงสัญญาไว้ของพระองค์-“อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา” เราอาจคาดเดาได้ว่าพวกเขาอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา

กำลังจะสูญเสียพระองค์ไป พวกเขาเชื่อว่าพระองค์กำลังตรัสถึงความมรณาของพระองค์ โดยบอกพวกเขาเกี่ยวกับเวลาที่พระองค์จะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชา แต่หากนี่เป็นความจริง แล้วพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร โดยการทรงสัญญาว่าอีกหน่อยหนึ่งพวกเขาจะเห็นพระองค์อีก?

เราควรหมายเหตุดังต่อไปนี้ว่าพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงให้คำตอบแก่คำถามของพวกเขา คำถามเกี่ยวกับวาระและวันที่ทั้งหลายไม่ค่อยถูกต้องในพระวาระของพระเจ้า เราจะต้องไม่กำหนดวันที่ เราจะต้องไม่กำหนดเวลา “เมื่อถึงเวลาครบกำหนด” พระเจ้าก็ทรงกระทำกิจเสมอ และทรงกระทำสิ่งซึ่งได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการทรงวางรากฐานของโลก อ่านกาลาเทีย 4:4,5 และ 1 เปโตร 1:18-23

พระเยซูไม่ได้ทรงตอบอย่างเฉพาะเจาะจงต่อคำถามที่พวกเขาอยากที่จะถาม แต่พระองค์ทรงเน้นวลี “อีกหน่อย” หลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาไม่นาน ซึ่งคงจะเป็นแค่ “อีกหน่อย” พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาเพื่อรับพวกเขาไปอยู่กับพระองค์ในพระนิเวศของพระบิดา

พระเยซูเจ้าทรงทราบว่าผู้เชื่อทุกคนต้องการสิ่งใดก่อนที่เราสามารถพูดด้วยซ้ำ: “และต่อมา ก่อนที่เขาร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง” (อสย. 65:24) พระสัญญาเดียวกันนี้มีให้แก่ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้ว!

มันน่าประทับใจมาก ๆ ในข้อพระคำทำยๆ เหล่านี้การตรัสถึง “อีกหน่อยหนึ่ง” ปรากฏเจ็ดครั้ง ถึงแม้ตามที่มีมนุษย์นับเวลามันผ่านมากี่ปีแล้วตั้งแต่พระเยซูเสด็จขึ้นไปหาพระบิดา มันก็เป็นเพียง “อีกหน่อยหนึ่ง” เท่านั้นตามนาฬิกาจับเวลาของพระเจ้า และแน่นอนว่าอีกหน่อยหนึ่งนี้กำลังจะสิ้นสุดลงในไม่ช้า เราสามารถคาดหวังการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้ทุกเมื่อ เพราะว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ที่ต้องเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อรับผู้เชื่อสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ มันอาจเป็นวันนี้เลยก็ได้!

ข้อ 20: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกขโศก แต่ความทุกขโศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี”

มีข้อความตรงนี้สำหรับพวกอัครทูตในสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่ แต่ผมคิดว่าพระคำทั้งข้อนี้มีไว้เพื่อเป็นคำบรรยายทั่วไปเกี่ยวกับสถานะของสิ่งต่างๆ ที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ ข้อความนี้มีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคนเรื่อยมาจนถึงชั่วโมงนี้และเรื่อยไปจนจบช่วงเวลาของยุคแห่งพระคุณนี้

“ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ” เมื่อมารีย์มักดาลาได้มาหาพวกเขาเพื่อบอกพวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว นางก็พบว่าพวกเขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่: “มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่” (มาระโก 16:10) เมื่อพระเยซูเจ้าทรงร่วมเดินไปกับสาวกสองคนนั้นบนถนนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูสหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสถามพวกเขาว่า “เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” (ลูกา 24:17)

แต่ถึงแม้พวกเขาจะโศกเศร้าและท้อใจเพราะการตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาที่กางเขน การโศกเศร้าของพวกเขา ก็จะ “กลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี” ในไม่ช้าเมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ อย่างไรก็ตาม ความหมายของพระคำข้อนี้ต้องไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น เราต้องระลึกเสมอว่าการร้องไห้

จะเกิดขึ้นเมื่อ “เราไปหาพระบิดา” และนอกจากนี้แล้ว ในระหว่างสามวันนั้นที่พระศพของพระเยซูยังอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ

มันไม่ชัดเจนมากนักว่าพวกศัตรูของพระเยซูกำลังชื่นชมยินดีในช่วงสามวันนี้หรือไม่หากเราตัดสินโดยความกระวนกระวายของพวกเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ที่ทรงพยากรณ์ไว้ของพระองค์ ผมเชื่อว่า “ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ” หมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์-ตลอดทั้งยุคคริสตจักร ในระหว่างที่พระองค์ทรงไม่อยู่ ผู้เชื่อทุกคนจะมีเหตุผลมากมายที่จะร้องไห้ เหมือนกับเจ้าสาวที่ถูกแยกขาดจากสามีของเธอ ขณะเดียวกันเหล่าคนชั่วจะชื่นชมยินดี พวกเขาจะไม่อยากได้และไม่คาดหวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะกิน ดื่ม และรื่นเริง โดยไม่คิดถึงนิรันดรกาลที่รออยู่เบื้องหน้า แต่วันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จมาอีกที และความชื่นบานของเหล่าคนชั่วจะกลับกลายเป็นความโศกเศร้าขณะที่ความโศกเศร้าของคนติดตามพระเจ้าจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย เราต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าความโศกเศร้าถูกเชื่อมโยงกับการเดินทางบนโลกนี้ แม้แต่สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่อุทิศตัว เราเป็นพวกเดียวกันกับบุรุษแห่งความโศกเศร้า, บุรุษผู้ “คุ้นเคยกับความทุกข์โศก” พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็คงไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา” (มธ. 10:37,38)

ชีวิตนี้คือช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้า ความชื่นชมยินดีอยู่อีกฟากนั้น มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราชื่นชมยินดี “ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) และผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วคือคนกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ยึดได้ทั้งน้ำตาและชื่นชมยินดีด้วยใจที่แตกสลาย แต่นี่เป็นยุคสมัยแห่งความโศกเศร้าและการคร่ำครวญ เปาโลกล่าวว่า “เรารู้ที่อยู่ บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ปวงเทานั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (รม. 8:22,23)

“ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี” หลิงเหล่านั้นที่มายังอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าในเช้าวันคืนพระชนม์นั้น พบว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นขึ้นแล้ว “ก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์” (มธ. 28:8)

ยอห์น 20:20 บอกเราว่าเมื่อพระเยซู “ทรงให้ (พวกสาวก) ดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี!” แต่ “ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี” จะพบความสำเร็จครบถ้วนของมันในผู้คนของพระเจ้าเมื่อพระเยซูเสด็จมารับผู้เชื่อทั้งหลายไปอยู่กับพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้น ไข่แล้วครับ “การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง” แต่คืนนั้นก็ล่วงเลยไปมากแล้ว และแน่นอนว่า “ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า!” (เพลงสดุดี 30:5)

เปาโลเขียนถ้อยคำหนุนใจเหล่านี้ไปถึงผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์: “เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร ด้วยว่าเราไม่ได้เห็น

แก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของที่มองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร” (2 คร. 4:17,18)

ลูกา 6:24,25 ให้ภาพอันเปี่ยมด้วยชีวิตสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธที่จะรับข่าวประเสริฐและเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า:

“แต่ชีวิตแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว ชีวิตแก่เจ้าทั้งหลายที่อับจนแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก ชีวิตแก่เจ้าทั้งหลายที่หิวระเวลา นี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้!”

ถ้าเราปรับแบบกางเขนและติดตามพระเยซูไปอย่างสัตย์ซื่อ ถ้าเราทนทุกข์เพราะเหตุของพระคริสต์ เราก็สามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

เราผู้รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อจะได้ยินพระองค์ตรัสวันหนึ่งว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึ่ร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” (มธ. 25:23)

ข้อ 21: “เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก”

นี่คือภาพประกอบหนึ่งของสภาวะของคริสตจักรระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตลอดช่วงเวลาทั้งหมดของยุคพระคุณนี้ จะมีช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดและความกระวนกระวายใจ ช่วงเวลาที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะปรารถนาการช่วยให้พ้นจากการทดลองต่างๆ ความทุกข์ลำบากต่างๆ และการข่มเหงซึ่งจะมาสู่ทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์อย่างแนบเนียน

คำกรีกที่แปลเป็น “ความทุกข์” มีความหมายตรงตัวว่า “ความเจ็บปวดของผู้หญิงที่เจ็บท้องใกล้คลอด” การคร่ำครวญและการทนความเจ็บปวดคือสภาวะปกติสำหรับคริสเตียนขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ได้อยู่กับเราในฝ่ายพระกาย การเสด็จกลับมาของพระองค์เท่านั้นสามารถนำสันติภาพมาบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกที ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดุจน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ พญามารจะถูกล่ามโซ่ไว้ในเหวลึกลับนั้น (วว. 20:1-3) เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเราจะมีสันติสุขและความมั่นคงปลอดภัยโดยปราศจากการทดลองและความทุกข์ลำบากต่างๆ

ในมัทธิว 24:3 พวกเขาถามพระเยซูว่า “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้” พระองค์ทรงตอบว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก” (มธ. 24:4-8)

ผมเชื่อว่าคริสตจักรจะถูกปรับขึ้นไปก่อนยุคความทุกข์ลำบากนั้นเริ่มต้น และตามที่พระคัมภีร์กล่าว ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะไม่ถูกเผยตัวตนว่าหลังจากที่คริสตจักรถูกรับออกไปจากโลกแล้ว แต่คริสตจักรวันนี้

กำลังมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่พระเยซูทรงพรรณนาไว้ในข้อพระคำที่เพิ่งยกมาจากมัทธิวอย่างแน่นอน วันเหล่านี้จะยืดยาวไปอีกนานเท่าใดก่อนการรับขึ้นไปนั้น เราไม่รู้ แต่เรารู้ว่าความหวังอันเปี่ยมสุขของคริสตจักรคือการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์

พระเยซูกำลังสอนในที่นี้ว่าช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์กับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (ยุคพระคุณ) จะเป็นช่วงเวลาแห่งความกระวนกระวายใจ ความเศร้าโศก และความเจ็บปวด-ช่วงเวลาที่เหมาะกับสภาวะของหญิงคนหนึ่งที่กำลังจะคลอดบุตร แต่ช่วงเวลานี้จะสิ้นสุดลงเมื่อพระเยซูทรงปรากฏเป็นครั้งที่สองเพื่อรับคริสตจักรไปอยู่กับพระองค์เอง-และเมื่อวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นมาถึง เมื่อเราเห็นพระเยซู ความเจ็บปวดและความเศร้าโศกจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินจนความทุกข์ลำบากทั้งปวงจะถูกลืมเสีย (2 คร. 4:17,18)

ทันทีที่หญิงคนนั้นคลอดบุตรของเธอ เธอก็ไม่จดจำความปวดร้าวแห่งการคลอดบุตรของเธออีกต่อไป เพราะความชื่นชมยินดีของเธอที่เด็กคนหนึ่งได้เกิดมาในโลก นี่ตรงกับความจริงอันยิ่งใหญ่ที่มีนัยประกาศ มันสื่อถึงความทุกข์ต่างๆของเราและประกาศถึงความแน่นอนและความจำเป็นที่ต้องมีความทุกข์เหล่านั้น มันชี้ไปยังความรุนแรงของพวกมัน แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็ให้ความมั่นใจแก่เราว่าความทุกข์เช่นนี้จะอยู่เพียงช่วงสั้นๆ แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น และจากนั้นมันจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี ความปวดร้าว ความทุกข์ระทม และความเจ็บปวดอันเหลือพรรณนาของหญิงคนหนึ่งที่กำลังจะคลอดบุตรถูกชดเชยเมื่อเด็กคนนั้นเกิดมาและเธอรูจักความชื่นชมยินดีอันไร้ขอบเขตเพราะผลแห่งความปวดร้าวของเธอ-เด็กคนหนึ่งที่เกิดมาในโลก

ผู้เชื่อต้องรู้จักการร่วมสามัคคีธรรมกับความทุกข์ทรมานของพระเยซูก่อนที่เขาร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระองค์: "...เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย" (รม. 8:17 วรรคหลัง)

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า "เพราะถึงกำหนดแล้ว" ("ชั่วโมงของเธอมาถึงแล้ว") พระองค์ทรงใช้คำพูดเปรียบเทียบเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกในการเชื่อมโยงกับ "ชั่วโมง" ของพระองค์เอง คือชั่วโมงแห่งความเจ็บปวด เมื่อพระองค์จะทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางความทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 22: "ฉันใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้"

ส่วนแรกของพระคำข้อนี้เป็นเพียงสรุปย่อของทุกสิ่งที่ยังคงค้างคาใจของผู้เป็นเจ้าของเราได้ตรัสไปแล้ว โดยเริ่มต้นที่ข้อ 15 เรื่อยมาจนถึงคำสอนตอนนี้ แน่แน่นอนว่าพระองค์กำลังสนทนากับพวกสาวกโดยตรง แต่คำสอนของพระองค์ก็ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ไปจนถึงการรับขึ้นไปของคริสตจักรเช่นกัน

"ไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้" ผมมองไม่เห็นว่ามันจะหมายถึงช่วงเวลาสั้นๆแค่สี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ได้อย่างไร และแน่นอนว่านี่ไม่น่าจะหมายถึงช่วงเวลาแห่งความลำบาก ความทุกข์ยาก การข่มเหง และความตายซึ่งคริสตจักรได้พบพบในช่วงแรกของมันอย่างแน่นอน เราทราบจากพระ

คัมภีร์และจากประวัติศาสตร์ว่าคริสตจักรยุคต้นได้พบบทกับความเศร้าโศก และความชื่นชมยินดีของพวกเขา ก็ขาดตอนบ่อยครั้งเมื่อวิสุทธิชนของพระเจ้าจำนวนนับไม่ถ้วนประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตของตน อ่านบทที่เจ็ดของกิจการ (การขว้างหินใส่สเทเฟน) กิจการ 12:2 บอกเราว่าเฮโรด “ได้ข่มขืนพี่ชายของ ยอห์นด้วยดาบ” คำตรัสตรงนี้จึงน่าจะหมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ช่วงเวลาเดียวที่ความ ชื่นชมยินดีทั่วโลกอันไม่ขาดตอนและไม่รู้สิ้นสุดจะมาสู่ผู้เชื่อทั้งหลาย “พระเจ้ายิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ของเราพระเยซูคริสต์” คือผู้ที่จะประทานความชื่นชมยินดีนี้ให้แก่เราที่ไม่มีผู้ใดจะชิงเอาไปได้เลย พระองค์จะ ทรงเสียดน้ำตาทุกหยดและจะไม่มีการร้องไห้ ความเจ็บป่วย ความเจ็บปวดและความเศร้าโศกอีกต่อไป และจะ ไม่มีชีวิตตายอีกต่อไป!

ข้อ 23: “ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอลงใจใด จากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน”

“ในวันนั้น” ขึ้นไปยังวันที่พระเยซูจะเสด็จมาครั้งที่สอง “ท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก” มีความหมายว่า “ท่านทั้งหลายจะไม่ถามคำถามต่างๆเรา”-นั่นคือ พวกเขาจะไม่อยากถามคำถามต่างๆหรือมีข้อซักถามต่างๆ แบบที่พวกเขาอยากถามในข้อ 19 เพราะว่ามันจะเป็นวันที่เปี่ยมสง่าราศีเมื่อพระเยซูจะทรงปรากฏพร้อมพระ กาย พระองค์จะทรงถูกเห็นโดยผู้เชื่อทุกคน เราจะอยู่กับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และเราจะนั่งที่งาน เลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า-เจ้าสาวของพระคริสต์กับพระองค์ผู้เป็นเจ้าบ่าว

เมื่อพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ เราจะไม่ต้องถามคำถามใดๆเพราะว่าเราจะเข้าใจ อย่างถ่องแท้ถึงความหมายของหลายสิ่งเหล่านี้ซึ่งทำให้เรางุนงงขณะนี้ เปาโลสรุปย่อมนั้นใน 1 โครินธ์ 13:10: “แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป”

พระสัญญาในตอนท้ายของข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ถูกนำหน้าโดย “แท้จริงแล้วสองรอบ” ซึ่งเน้น ความสำคัญและความแน่นอนของพระสัญญานี้: “ถ้าท่านจะขอลงใจใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะ ทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน!” ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร้องพึมพำและเน้นย้ำพระสัญญาก่อนหน้านี้ของ พระองค์ที่ให้แก่เหล่าสาวกเกี่ยวกับการอธิษฐาน และนี่ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคนในยุคปัจจุบันนี้ด้วยซ้ำ สิ่งใดก็ตามที่ เราทูลขอในคำอธิษฐานในพระนามของพระเยซู พระเจ้าจะประทานมันแก่เรา-แต่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่า ผู้เชื่อทั้งหลายจะอธิษฐานอย่างโง่เขลา เมื่อเราอธิษฐานในพระวิญญูญาณ เราก็คาดหวังคำตอบได้ พระเจ้าอาจ ไม่ตอบในแบบที่เราคาดไว้ พระองค์อาจไม่ตอบในแบบที่เราคิดว่าพระองค์ควรตอบ แต่พระองค์จะทรงตอบคำ อธิษฐานทุกเรื่องของเราที่จะเป็นผลดีต่อเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ผมอยากเน้นย้ำว่า “สิ่งใดก็ตาม” นี้ถูกจำกัดอยู่ที่สิ่งใดก็ตามที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นผลดี ต่อผู้เชื่อ-ไม่ใช่สิ่งโง่เขลาต่างๆแบบที่คนเราจะขอในเนื้อหนัง แต่เป็นสิ่งต่างๆที่เราทูลขอตามที่เรารู้สึกว่าโดย พระวิญญูญาณในการอธิษฐาน พระเยซูทรงสัญญาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝัง อยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอลงใจใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” (ยอห์น 15:7)

คำกรีกที่แปลเป็น “ขอ” (ask) ในส่วนหลังของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากที่ถูกใช้ในส่วนแรกของข้อนี้ ในที่นี้ มันหมายถึง “การแสวงหาหรือการเสนอคำทูลขอในการอธิษฐาน” แต่ในส่วนแรกของพระคำข้อนี้มันหมายถึงการถามคำถามต่างๆ

ข้อ 24: “แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอลสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม”

“แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอลสิ่งใด” ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูหมายความว่าจนถึงขณะนั้นพวกเขา ยังไม่ได้อธิษฐานขอลสิ่งใดโดยทางพระนามและการเป็นคนกลางของพระคริสต์ พวกเขาได้ติดตามพระองค์ในฐานะศิษย์ พวกเขาเคารพนับถือพระองค์ในฐานะพระอาจารย์ของพวกเขา พวกเขารักพระองค์ และด้วยความเชื่อทั้งหมดที่พวกเขามีอยู่ในตอนนั้น พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขายังไม่ตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระเยซูไม่ได้กำลังตักเตือนเหล่าสาวกที่พวกเขาไม่ได้อธิษฐาน พวกเขาไม่จำเป็นต้องอธิษฐานเพราะว่าพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาในฝ่ายร่างกาย พระองค์แค่กำลังประกาศหนึ่งในผลที่ตามมาเหล่านั้นของความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น มันเหมาะสมที่พระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดา และหลังจากการเสด็จกลับไปของพระองค์แล้ว พวกเขาจะต้องอธิษฐานในพระนามของพระองค์และพระเจ้าจะทรงฟังและตอบ คำอธิษฐานต่างๆของพวกเขา

“จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” มันเป็นไปได้เลยที่ถ้อยคำจะแสดงออกถึงสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ของการอธิษฐาน การอธิษฐานคือกุญแจที่ไขเปิดคลังทรัพย์แห่งสวรรค์ เราถูกเชื่อเชียวว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” (มธ. 7:7)

พวกเขาจะต้องอธิษฐาน-ไม่ใช่แค่เพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นจากความหุดหู่และความสับสนงงงของพวกเขานั้น แต่ “เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” คำกรีกที่แปลเป็น “เต็มเปี่ยม” มีความหมายตรงตัวว่า “เต็มล้น” หรือ “เต็มหรือเต็มเต็ม” คำตรัสตรงนี้สอนอย่างชัดเจนว่าความชื่นชมยินดีและความสุขในชีวิตของผู้เชื่อถูกประสบในหลายระดับ-บางคนมีความชื่นชมยินดีในระดับที่มากกว่าคนอื่นๆ มันเป็นไปได้เช่นกันสำหรับผู้เชื่อที่จะมีความชื่นชมยินดีและความสุขบางคราวในระดับที่สูงกว่าคราวอื่นๆ

เปาโลเขียนไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาว่า “จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ!” (1 ธส. 5:16,17) เมื่อผู้เชื่อคนใดเลิกอธิษฐาน ผู้เชื่อคนนั้นก็เลิกชื่นชมยินดี เราต้องอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอหากเราหวังว่าจะชื่นชมยินดีเสมอไป เปาโลกล่าวว่า “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กัยการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครอบจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:6,7)

ความชื่นชมยินดีของคริสเตียนส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับอธิษฐานแบบร้อนรน-แต่การ “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเทียวอธิษฐานเสียงดังตลอดทั้งวัน และเราไม่ควรใช้เวลาตลอดทั้งวันคุกเข่าเช่นกัน มันหมายความว่าเราควรอยู่ในทัศนคติของการอธิษฐาน มีจิตวิญญาณแห่งการอธิษฐาน ใคร่ครวญ คิดอย่างอธิษฐานอยู่ในใจ

ข้อ 25: “เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง”

ในที่นี้พระเยซูทรงเปิดเผยว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเฉพาะของการเปิดเผยความจริง “คำอุปมา” หมายถึงวิธีต่างๆของคำพูดเปรียบเปรย และพระองค์จะไม่ตรัสแก่พวกเขาในภาษาแบบเปรียบเปรยอีกต่อไป พระองค์จะตรัสอย่างแจ่มแจ้งเกี่ยวกับพระบิดาของพระองค์ การตรัส “อย่างแจ่มแจ้ง” หมายถึงเสรีภาพของการพูด วาระแห่งความเต็มเปี่ยมของการพูด ความเต็มเปี่ยมของการเข้าใจได้มาถึงแล้ว

“แต่วันหนึ่ง” (“เวลานั้นจะมา”) หมายถึงเวลานั้นหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ไปหาพระบิดาเมื่อพระองค์จะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อสอนพวกเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งและทำให้พวกเขาระลึกถึงทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาแล้ว พระเยซูทรงเริ่มแสดงให้พวกเขาเห็นเกี่ยวกับพระบิดาก่อนวันเพ็นเทคอสต์เสียอีก ก่อนพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมา และมันน่าสนใจที่สุดที่จะหมายความว่าไม่มีคำอุปมาใดๆในจดหมายฝากเหล่านั้นเลย มันเป็นกิจวัตรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะนำสิ่งต่างๆของพระคริสต์มาและอธิบายพวกมัน ทำให้พวกมันกระจ่างแจ้งแก่เราเพื่อที่พวกมันจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของเราจริงๆ

ในวันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์เองทรงสอนสาวกสองคนนั้นที่กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส ลูกา 24:27 บอกเราว่า “พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เสด็จถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์” ในลูกา 24:45 พระองค์ทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขา “เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เปิดเผยแก่มารีย์ชาวมักดาลาว่าพระบิดาของพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเหล่าสาวก พวกพี่น้องของพระองค์เช่นกัน (ยอห์น 20:17) แต่การสำเร็จจริงอันครบบริบูรณ์และเป็นอันสิ้นสุดของพระสัญญาที่พระเยซูทรงให้ไว้ได้มาในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้-พระองค์ผู้ทรงนำทางผู้เชื่อทั้งหลายเข้าสู่ “ความจริงทั้งหมด” (กรุณาอ่านยอห์น 16:13-15; 1 โครินธ์ 2:9,10; 1 ยอห์น 2:20,27)

ไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณวันนี้ เราจะไม่มีวันเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีพระอาจารย์ผู้สอนพระคัมภีร์สถิตอยู่ในใจ (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30) พระคัมภีร์มาโดยเหล่าผู้บริสุทธิ์เมื่อพวกเขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และบันทึกถ้อยคำที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานพระวจนะของพระเจ้าแล้ว แน่ใจว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะสอนเราจากคลังทรัพย์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความจริงต่างๆในเรื่องฝ่ายวิญญาณได้ ถ้าเราเต็มใจที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวให้เป็นที่ยอมรับพระเจ้า ถ้าเราเต็มใจที่จะถูกนำพาโดยพระวิญญาณ มันก็แน่นอนว่าเราจะสามารถเข้าใจสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทรงอยากให้เราเข้าใจได้

มีการเปรียบเทียบที่น่าสนใจอยู่สามเรื่องเกี่ยวกับการอธิษฐานในการศึกษาค้นคว้าของเราเมื่อเร็วๆนี้:

ในยอห์น 14:13,14 การอธิษฐานเป็นข้อพิสูจน์ถึงอิทธิพลอันทรงฤทธิ์ของพระคริสต์ที่มีกับพระเจ้า พระบิดานิรันดร์: “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น”

ในยอห์น 15:7 การอธิษฐานเป็นข้อพิสูจนถึงการร่วมสามัคคีธรรมที่มีชีวิตของเหล่าสาวกกับพระเยซูคริสต์เจ้า: “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น”

ในบทที่เราศึกษากันอยู่ตอนนี้ ข้อ 23-26 การอธิษฐานเป็นข้อพิสูจนถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ ข้อพิสูจนถึงการที่เขาสามารถเข้าหาพระบิดาด้วยความมั่นใจเหมือนบุตรคนหนึ่ง: “ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เรอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน”

ข้อ 26: “ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน”

“ในวันนั้น...” หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพวกเขาเข้าไปใจอย่างถ่องแท้ถึงลักษณะเฉพาะตัวแห่งภารกิจของพระองค์และพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก พวกเขา ก็จะอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ในพระนามของพระองค์ ถึงแม้จนถึงตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้อธิษฐานในพระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาในฝ่ายร่างกายก็ตาม

“และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน” ความหมายตรงนี้ก็คือนั่นมันไม่จำเป็นที่พระเยซูต้องตรัสว่าพระองค์จะอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ให้สดับฟังและตอบคำอธิษฐานต่างๆของพวกสาวก พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เท่านั้น แต่พระบิดาทรงฟังคำอธิษฐานต่างๆของเราด้วยความเต็มพระทัย (และในข้อพระคำถัดไปเราพบเหตุผลที่พระองค์ทรงฟังและทรงตอบคำอธิษฐานต่างๆของลูกทั้งหลายของพระองค์) พระสัญญานี้มีให้แก่ผู้เชื่อทุกคน แม้แต่คุณและผมด้วย

จงฟังถ้อยคำของพระเยซูขณะพระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์และเพื่อผู้เชื่อทุกคน ตลอดยุคคริสตจักร:

“ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์...ข้าพระองค์มิได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย...ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” (ยอห์น 17:9,15,20)

ข้อ 27: “เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า”

ข้อนี้ต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า ในที่นี้เราเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับรู้อย่างเปี่ยมเมตตาเหลือเกินเกี่ยวกับพระคุณของเหล่าสาวกที่อ่อนแอ โศกเศร้าและท้อใจของพระองค์ แม้พวกเขาอ่อนแอ พระองค์ก็ทรงตระหนักถึงพระคุณที่อยู่ในใจของพวกเขา พวกเขายิวในฐานะประชาชาติได้ปฏิเสธพระเยซู แต่สิบเอ็ดคนนั้นรักพระองค์และเชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้ในวันนั้น เราควรขอบคุณ

พระเจ้าจริงๆที่พระเยซูเจ้าไม่ทรงลืมนี่จะทำให้เกียรติพระคุณที่แท้จริง! แม้เรามีความอ่อนแอและความบกพร่องหลายอย่าง เมื่อเราเชื่อในความจริงใจทั้งหมด พระเจ้าก็ไม่ทรงมองข้ามความเชื่อที่แท้จริงในใจของลูกๆคนใดของพระองค์

ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสแก่สิบเอ็ดคนนั้นว่า “พวกท่านไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลายจะทำเพื่อพวกท่าน คือทุกสิ่งที่คุณจะทูลขอในนามของเรา โดยมีใจเชื่อ พระบิดาในสวรรค์ของเราทรงรักพวกท่านเพราะว่าพวกท่านรักเราแล้ว เพราะว่าพวกท่านเชื่อในเราแล้วและในภารกิจสวรรค์ของเราบนแผ่นดินโลก”

นี่เป็นข้อพระคำที่ลึกซึ้งจริงๆ มันมีมากกว่าที่เราเห็นแวบแรกเยอะมาก ความจริงในที่นี้ชี้ย้อนกลับไปยังการรับสภาพมนุษย์และซีลวงหน้ไปยังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ นี่คือข้อเท็จจริงต่างๆที่สำคัญยิ่งสำหรับความเชื่อที่เราต้องยึดไว้ให้มั่นโดยไม่หวั่นไหว

ประการแรกก็คือว่า หากเรายอมเชื่อ “ความเชื่ออันหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งทรงมอบไว้แก่เหล่าวิสุทธิชนแล้ว” เราก็ต้องเชื่อว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาจากพระเจ้าพระบิดา พระองค์ไม่เพียงทรงถูกส่งออกมาอย่างเป็นทางการโดยพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ได้เสด็จมาด้วยความประสงค์ของพระองค์เองและทรงสละวางชีวิตของพระองค์อย่างเต็มพระทัยด้วย พระองค์ไม่ได้ถูกบังคับหรือฝืนใจให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของเรา พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกอย่างเต็มพระทัย โดยทราบว่าจะไม่มีพระองค์ถึงต้องเสด็จมา (ยอห์น 10:17,18)

ประการที่สองคือ เราต้องเชื่อว่าพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกโดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาไม่ใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อที่จะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต

ประการที่สาม หากเรายอมเชื่อและรับความเชื่ออันหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งทรงมอบไว้แก่เหล่าวิสุทธิชนแล้ว เราก็ต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน ทรงถูกฝัง พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีก และพระองค์ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดา “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” แล้ว (1 คร. 15:1-4)

ข้อ 28: “เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก”

ในที่นี้พร้อมกับการเน้นย้ำที่ขลังแต่ก็เรียบง่าย พระเยซูทรงประกาศแหล่งกำเนิดและปลายทางแห่งสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในแบบที่ไม่มีใครอื่นเคยเข้ามาในโลก และพระองค์ได้เสด็จจากโลกนี้ไปในแบบที่ไม่มีใครอื่นเคยจากโลกนี้ไป พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกด้วยความประสงค์ของพระองค์เอง และพระองค์เสด็จจากไปแล้วด้วยความประสงค์ของพระองค์เอง ข้าอายุบิรันดรถูกรู้อยู่ในถ้อยแถลงอันเรียบง่ายนี้-การรับสภาพมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรของพระเจ้า ไซแล้วครับ พระเจ้าในเนื้อหนัง

ข้อเท็จจริงสี่ประการถูกกล่าวในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้:

1. พระเยซูได้เสด็จมาจากพระบิดา
2. พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก

3. พระองค์กำลังจะเสด็จออกไปจากโลก

4. พระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดา

ข้อเท็จจริงสี่ประการนี้สรุปย่อประวัติของพระคริสต์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูเจ้า ข้อเท็จจริงประการแรกนำเราไปสู่อดีตกาลนิรันดร์ของพระคริสต์ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ามี การเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญในคำบุพบท ในข้อ 27 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วว่าเราได้ออกมาจาก (คำบุพบทภาษากรีกคือ พาวรา ซึ่งมีความหมายว่า จากกับ) พระบิดา” พระเยซูได้เสด็จมาจากพระบิดา ถึง กระนั้นพระองค์ก็ทรงอยู่กับพระบิดา ความจริงที่ลึกซึ้งกว่าประกาศมากกว่าการให้เกียรติความเชื่อ นั้นของพวก สวาก คำบุพบทภาษากรีก *เฮ็ค* บ่งบอกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในแก่นแท้-ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระ บิดาและพระบุตรมาตั้งแต่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล มีคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความเป็นพระบุตรอยู่ก่อนแล้วชั่วนิรันดร์ ของพระเยซูคริสต์เจ้าและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเจ้าพระบิดากับ พระเจ้าพระบุตร พระเยซูไม่ได้กลายเป็นพระบุตรตอนที่พระองค์ประสูติ-พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นก่อนการรับสภาพมนุษย์ เมื่อพระองค์ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี พระองค์ก็แค่รับร่างกาย หนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเราเพื่อที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ และในการสิ้นพระชนม์พระองค์ก็ทรงชำระหนี้ บาปนั้น

“ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืน พระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” (รม. 8:34)

“เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของ ประชาชน” (ฮบ. 2:17)

ข้อเท็จจริงประการที่สองในข้อพระคำของเรานี้ครอบคลุมการประสูติจากหญิงพรหมจารี การรับ สภาพมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด ของเราพระเยซูคริสต์

ข้อเท็จจริงประการที่สามประกาศเรื่องการเสด็จไปจากโลกนี้ของพระองค์ และข้อเท็จจริงประการที่สี่ ประกาศการเสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ โดยทรงยืนในความสัมพันธ์เดิมต่อพระเจ้าเหมือน ในอดีตกาลนิรันดร์

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้เสด็จออกมาจากพระบิดาเป็นเรื่องที่แยกขาดไม่ได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดา ความเป็นพระบุตรของพระองค์-ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้เสด็จออกมา จากพระบิดา-ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพระบิดาทรงหยุดที่จะอยู่กับพระองค์ ในยอห์น 10:30 พระองค์ทรงประกาศ ว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” และใน 8:29 พระองค์ทรงประกาศว่า “พระบิดามีได้ทรง ทิ้งเราไว้ตามลำพัง!”

ข้อ 29: “เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัส เป็นคำอุปมา”

คำสารภาพที่พวกอัครทูตกล่าวในที่นี้มองย้อนกลับไปยังสิ่งที่พระเยซูเพ็งตรัสในข้อ 27 และ 28 ถึงแม้พวกเขาไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายทั้งหมดของพระองค์ สิ่งที่พวกเขาเข้าใจก็หนุนใจพวกเขา ทำให้พวกเขากลับสดชื่น และให้ความหวังใหม่และความมั่นใจแก่พวกเขา

ข้อ 30: “*เดี๋ยวนี้พวกข้าพระองค์รู้ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า*”

พวกเขาทราบดีว่าพระเยซูทรงรับรู้ถึงความคิดต่างๆแห่งใจของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสไปแล้ว และความหมายที่พระองค์ทรงสื่อโดยการเสด็จกลับไปหาพระเจ้าพระบิดา “พระบิดา” สื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกๆ และพวกเขาทราบดีว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ นางกล่าวว่า “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ” (ยอห์น 4:29) เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงห้าพันคนนั้นด้วยขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว คนเหล่านั้นที่เห็นการอัศจรรย์นั้นก็กล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก” (ยอห์น 6:14)

“*ข้าพระองค์ทั้งหลายเชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า*” คำสารภาพที่พวกเขาบอกกล่าวในที่นี้จริงๆ แล้วก็คือคำสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ยกตัวอย่างเช่น ในยอห์น 3:2 *นิโคเดมัส* เรียกพระเยซูว่า “*รับบี*” และประกาศว่า “*พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า*” *หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น* ที่บ่อน้ำของยาโคบตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ นางกล่าวว่า “*มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ*” (ยอห์น 4:29) เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงห้าพันคนนั้นด้วยขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว คนเหล่านั้นที่เห็นการอัศจรรย์นั้นก็กล่าวว่า “*แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก*” (ยอห์น 6:14)

ในขณะนั้นชนชาติอิสราเอลกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขา รอคอยจอมกษัตริย์-แต่พวกเขาไม่ได้รับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงมหาศาลที่จะเกิดขึ้น คือการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่จะแตกต่างไปจากสิ่งที่พวกเขาได้คิดไว้และคาดหวังเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นที่จะถูกสถาปนาเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พวกเขาไม่รู้เลยว่าสิ่งต่างๆบนแผ่นดินโลกจะเป็นอย่างไรเมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเพื่อสถิตอยู่บนแผ่นดินโลก และจนถึงที่สุดแล้วพวกเขาก็หวังว่าพระเยซูจะทรงสถาปนาอาณาจักรนั้นและช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากพวกโรมัน กระนั้นในความสับสนทั้งหมดและการขาดความเข้าใจของพวกเขา พวกเขาที่พร้อมใจกันรับสารภาพว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้า

ข้อ 31: “*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ”*”

โดยการถามคำถามนี้พระเยซูทรงท้าทายความเชื่อของพวกเขา มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในนัยสำคัญจริงๆ แล้วพวกเขาไม่ได้เชื่อพระองค์ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ และพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จออกมาจากพระเจ้า แต่ภายใต้การทดสอบอันหนักหน่วงที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ความเชื่อของพวกเขาจะถูกสั่นคลอนจนถึงรากฐานของมันเลย ความเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ แต่ไม่แข็งแกร่งเหมือนอย่างที่พวกเขาคาดหวังไว้

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงถามคำถามนี้: “**เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ?**” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “ท่านทั้งหลายเชื่อขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน แต่พวกท่านจะทำอย่างไรเมื่อเราถูกจับกุม ถูกปรับโทษ และถูกตรึงที่กางเขน? พวกท่านจะทำอย่างไรเมื่อเราถูกประกาศว่าตายเสียแล้วและศพของเราถูกวางไว้ในอุโมงค์?”

อันที่จริงแล้ว พระองค์กำลังเตือนพวกเขาให้ระวังความมั่นใจในตัวเอง ซึ่งเป็นคำเตือนที่แม้แต่ผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็ต้องการ เราไม่ตระหนักถึงความอ่อนแออันสุดขีดแห่งใจของเราเอง คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่เคยชมพวกสาวกของพระองค์จนเหลือเลย เคล็ดลับที่แท้จริงแห่งความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณและความหนักแน่นมั่งคั่งไม่ใช่ความมั่นใจในตัวเอง แต่เป็นการไม่ไว้วางใจตัวเองและความถ่อมใจอันลึกซึ้ง เมื่อเราตระหนักว่าจริงๆ แล้วเราอ่อนแอขนาดไหน เมื่อนั้นเราจึงเข้มแข็งในความเชื่อนั้น ใน 2 โครินธ์ 12:10 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก **เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น!**”

ข้อ 32: “**ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา**”

“**ดูเถิด!**” พระเยซูทรงใช้คำนี้เพื่อดึงดูดความสนใจของพวกสาวก “**ท่านทั้งหลายจะต้องกระจัดกระจายไป**” ใช่แล้วครับ เวลานั้นได้มาถึงแล้วเมื่อพระผู้เลี้ยงต้องถูกตีและแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป “**...ยังที่ของท่านทุกคน**” นั่นคือ ทุกคนจะค้นหาที่หลบภัยของตัวเอง ที่ซ่อนตัวของตนเอง

ไม่มีที่หลบภัยสำหรับพระเยซู ถ้าภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะต้องถูกกระทำให้สำเร็จ ถ้าคนบาปทั้งหลายที่หลงหายจะต้องถูกช่วยให้รอดพ้นจากค่าจ้างของบาปและความตาย พระองค์ก็ต้องเผชิญกับการไต่สวน การเขียนตี มงกุฎหนาม และกางเขน พระองค์จะถูกทิ้งไว้ตามลำพังโดยเหล่าสาวกของพระองค์ กระนั้นพระองค์ก็ตรัสถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจแก่พวกเขา แม้แต่ในชั่วโมงนี้:

“**เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา**” ใครบางคนอาจถามว่า “คำอธิษฐานของพระเยซูบนกางเขนขัดแย้งกับคำตรัสของพระองค์ในที่นี่ไม่ใช่หรือ? เมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า ‘พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?’ พระเจ้าไม่ได้ทรงทิ้งพระองค์ไปแล้วจริงๆ หรือ?” ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระองค์แล้วจริงๆ **ในฐานะบุตรมนุษย์** พระเยซูทรงเป็นมนุษย์พอกๆกับที่เราเป็นมนุษย์ (รม. 8:3; ฮบ. 2:9,17) พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในทุกด้านเหมือนกับเรา ยกเว้นบาปดั้งเดิมของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงเป็น**พระเจ้า**อย่างแท้จริงพอกๆกับที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ (ยอห์น 1:1,18; 10:30; 2 คร. 5:19) ในฐานะมนุษย์บนกางเขนนั่นที่ชำระหนี้บาป พระองค์ทรงถูกทอดทิ้งเสียแล้วโดยพระเจ้า พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูบาปไม่ได้ และพระเยซูทรงแบกบาปทั้งหลายของเราไปในพระกายของพระองค์เองและตรึงบาปเหล่านั้นเสียที่กางเขน (1 ปต. 2:24) ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียจริงๆและพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์อย่างเดียวตาย-แต่**ในฐานะพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า** ซึ่งเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1:18) พระคริสต์**ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง**โดยพระบิดา ความเป็นหนึ่งเดียวกันที่เป็นนิรันดร์นั้นไม่เคยขาดตอนเลย-และจะไม่มีวันขาดตอนด้วย

ความจริงฝ่ายวิญญาณอันล้ำลึกนี้ไม่สามารถถูกอธิบายในภาษาของมนุษย์ธรรมดาได้ แต่เนี่ยยังทำให้มันวิเศษมากขึ้นไปใหญ่ นี่เป็นพยานรับรองความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ในพระคริสต์ความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งตรีเอกานุภาพดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย (คส. 2:9,10) **ในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง**พระเยซูไม่เคยถูกทอดทิ้งโดยพระบิดาเลย แต่ในฐานะบุตรมนุษย์ในการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์ พระองค์ทรงถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าและมนุษย์ (ฟป. 2:5-8)

ข้อ 33: “เราได้ออกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

มีการทดสอบ การทดลอง ความทุกข์ลำบากต่างๆในโลก เช่นเดียวกับจากโลก “ในโลก” คือสถานที่แห่งการทดสอบ トラบใดที่คริสเตียนทั้งหลายมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พวกเขาจะทนทุกข์จากความอ่อนแอต่างๆและความเปราะบางต่างๆแห่งความเป็นมนุษย์ แต่แน่นอนพอๆกับที่ “ในโลก” เราจะมี ความทุกข์ลำบากและความปวดร้าวใจ มันก็แน่นอนพอๆกันที่ “**ในพระคริสต์**” เรามีสันติสุขเกินความเข้าใจทุกอย่าง ในพระคริสต์ไม่มีการปรับโทษเลย ในพระคริสต์เรามีชีวิตนิรันดร์ ในพระคริสต์เรามีความมั่นใจและความหวัง และในพระองค์เราจะเข้านครชาวดุจมุกดานัน โลกขมอยสันติสุขของเราไปไม่ได้ และเจ้าแห่งโลกนี้ทำลายสันติสุขนั้นไม่ได้เช่นกัน แต่เราต้องจดจำไว้ว่าผู้เชื่อมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และสันติสุขมาโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1)

“เราได้ออกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา” หลังจากกล่าวชัดเจนเป็นครั้งสุดท้ายไปแล้วเกี่ยวกับชั่วโมงอันน่ากลัวนั้นที่รอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า พระเยซูก็ทรงกล่าวปิดถ้อยคำหนุนใจของพระองค์คือถ้อยคำที่จะรับประกันพวกสาวกเรื่องชัยชนะ สันติสุขที่พระองค์ตรัสถึงในที่นี้เป็นสิ่งที่เราจะได้โดยการร่วมสนิทกับพระองค์เท่านั้นขณะที่เรามีชีวิตดำรงอยู่ในความเชื่อและดำเนินโดยความเชื่อ-และไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าเมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุมและพวกศัตรูของพระองค์นำตัวพระองค์ไปเพื่อที่จะตรึงกางเขน พวกสาวกได้เรียนรู้ว่าสันติสุขนั้นมีอยู่ในพระองค์เพียงผู้เดียว!

“**ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก**”-แต่ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับส่วนที่เหลือของพระคำข้อนี้: “**จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว!**” พระเยซูได้เสด็จมาจากพระทรวงของพระบิดา เสด็จเข้ามาในโลกโดยประสูติจากหญิงคนหนึ่ง รับร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเรา ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์ทุกประการ (แต่ปราศจากบาป) และในร่างกายนั้นพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว ไม่แปลกเลยที่ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า “พระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้ซึ่งอยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4)

พญามารมีอำนาจมาก แต่พระคริสต์ของเราทรง**เปี่ยมด้วยอำนาจทั้งสิ้น** พระองค์ทรงประจักษ์หน้าชาตานและพิชิตมันแล้ว (มธ. 4:1-11) เนื่องจากนี่เป็นความจริง เราจึงมีความมั่นใจว่าเราเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ เราอยู่ในโลก แต่เราไม่ใช่ของโลก เราอยู่ในโลก แต่เราไม่เดินตามแบบของโลก-และเราไม่เดินตามลำพังด้วย มันเป็นความจริงที่ว่าเราจะถูกทดสอบ เราจะเจอการข่มเหง เราจะเผชิญความทุกข์ลำบาก

แต่เรากล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มียอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:38, 39)

ผมขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้ถูกเรียกให้ก้าวไปในรอยที่พระเยซูไม่ได้ทรงก้าวไปก่อนหน้าเราแล้ว โลกวันนี้จริงๆ แล้วก็เหมือนโลกในสมัยที่พระเยซูเสด็จเข้ามาต่อนั้น และพระเยซูคริสต์ทรงเป็นในวันนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นในตอนนั้น (ฮบ. 13:8) ดังนั้นพระองค์จึงกำลังตรัสแก่เรา เหมือนกับที่พระองค์ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว!” 1 ยอห์น 5:4 บอกเราว่า “ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง”

และสุดท้ายแล้ว ในวิวรณ์ 3:21 เรามีพระสัญญาที่เปี่ยมสง่าราศี: “ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์!”

ในพระคำข้อสุดท้ายนี้ของบทที่ 16 พระเยซูเจ้าทรงสรุปย่อเหตุผลเหล่านั้นที่พระองค์ตรัสสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในคำเทศานี้ทั้งหมด: ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปนั้นล้วนเพื่อบรรลุลูกประสงค์อันยิ่งใหญ่หนึ่งเดี๋ยวนี้-เพื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะได้มีสันติสุขภายในโดยทางความเชื่อในพระเยซูและโดยทางการร่วมสนิทอันใกล้ชิดกับพระองค์ “พระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา” (อฟ. 2:14)

บทที่ 17

17:1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์

17:2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น

17:3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา

17:4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว

17:5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

17:6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รับการพระดำรัสของพระองค์แล้ว

17:7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์

17:8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา

17:9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์

17:10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น

17:11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์

17:12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ

17:13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับ ความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

17:14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17:15 ข้าพระองค์มิได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย

17:16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17:17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวามะของพระองค์เป็นความจริง

17:18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิด

17:19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริง ด้วยเช่นกัน

17:20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา

17:21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

17:22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

17:23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์

17:24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก

17:25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา

17:26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขา รู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

นี่เป็นบทที่โดดเด่นมากที่สุดในหนังสือทั้งหกสิบหกเล่มของพระคัมภีร์ มันทึกลงมาตั้งแต่ลำพัง มันบันทึกคำอธิษฐานที่พระคริสต์ทรงอธิษฐานหลังจากคำเทศนาของพระองค์ที่ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์หลังจากการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นตัวอย่างของการอ้อนวอนของพระองค์เพื่อเหล่าสาวกของพระองค์และเพื่อผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนตลอดทั้งยุคคริสตจักร

บทนี้มีคำอธิษฐานที่ยาวที่สุดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเท่าที่มีบันทึกไว้ขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงอธิษฐานคำอธิษฐานอื่นๆที่ยาวพอๆกับคำอธิษฐานนี้ เพราะเราทราบว่าพระองค์ทรงใช้เวลาเยาะในการอธิษฐานและการร่วมสนิทกับพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ แต่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะประทานคำอธิษฐานอื่นๆเหล่านี้แก่เราเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เรามีคำเทศนาของพระเยซูหลายเรื่อง คำอุปมาของพระองค์หลายเรื่อง แต่มีคำอธิษฐานยาวๆแบบนี้อันเดียวเท่านั้น

เมื่อเราศึกษาข้อพระคำตอนนี้ เราก็ตระหนักในทันทีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไม่เพียง “ตรัสอย่างที่ไม่ไม่มีใครเคยพูด” เท่านั้น พระองค์ยังทรงอธิษฐานอย่างที่ไม่ไม่มีใครเคยอธิษฐาน หรือจะอธิษฐานได้ด้วย นี่คือการอธิษฐานของพระองค์ก่อนยูดาสทรยศพระองค์ด้วยจับหนึ่ง ก่อนที่เหล่าสาวกของพระองค์เองทอดทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป ก่อนที่พระองค์ทรงดำเนินไมล์สุดท้ายสู่กลโกธาเพื่อที่จะถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่งและสิ้นสุดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหนตอนที่พระองค์ทรงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ บางคนเสนอแนะว่าพระองค์ยังอยู่ในห้องชั้นบนนั้น แต่นี่ไม่น่าจะเป็นตามเหตุผล เพราะในข้อสุดท้ายของบทที่ 14 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” ดังนั้นระหว่างการลุกขึ้นและ “การไปจากที่นี่” กับบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระองค์ประทานคำเทศนาแก่เหล่าสาวกของพระองค์เรื่องเถาองุ่นและกิ่งดังที่ถูกลำเสนอในบทที่ 15 และการอธิบายเรื่องการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการข่มเหงต่างๆ ของคริสเตียนทั้งหลายดังที่ให้ไว้ในบทที่ 16 ดังนั้นดูเหมือนว่าคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้ในบทนี้ได้ถูกอธิษฐานที่ไหนสักแห่งนอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม-น่าจะก่อนที่พระองค์เสด็จข้ามลำธารชิดโรน (ยอห์น 18:1)

คำอธิษฐานวิงวอนเผื่อของพระเยซูนี้พาเราเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด นี่เป็นหนึ่งในหลายตอนของพระวาระของพระเจ้าที่ทำให้ผมรู้สึกว่ามันควรรถตรงเท้าออกจากเท้าของผมเพราะว่าผมยืนอยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์ เหมือนโมเสสที่อยู่ตรงหน้าพุ่มไม้ที่ลุกโชนนั้น (อพย. 3:5) เราควรก้มศีรษะของเราและถ่อมใจของเราในการเทิดทูนและการนมัสการขณะที่เราอ่านถ้อยคำบริสุทธิ์ที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้-ถ้อยคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์บริสุทธิ์ของพระเยซู เรา รู้สึกได้ถึงกระแสแห่งความรักที่ล้นไหลออกมาจากพระทัยอันยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ในถ้อยคำที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้

เราอาจหมายเหตุในที่นี้ถึงการอ้างอิงสามบทของพระองค์เกี่ยวกับพระบิดาในคำอธิษฐานนี้:

ในข้อ 1 พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้าข้า”

ในข้อ 11 พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์”

ในข้อ 25 พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม”

ตั้งแต่พระคำข้อแรกไปจนถึงพระคำข้อสุดท้ายของคำอธิษฐานอันบริสุทธิ์นี้ เราเห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันซึ่งมีอยู่ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร และด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันอันบริสุทธิ์ที่ผู้เชื่อทั้งหลายมีกับทั้งพระบิดาและพระบุตรโดยทางพระคุณซึ่งได้ถูกนำมาสู่มนุษย์และการไถ่ที่พระเยซูได้ทรงซื้อโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

คำอธิษฐานอันหวานเผื่อ

ข้อ 1: “พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์”

“พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว” นี้ชี้ย้อนกลับไปยังคำพูดเปิดในข้อ 33 ของบทที่แล้วและอ้างอิงไปยังข้อความทั้งหมดที่พระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในสามบทก่อนหน้านั้น จากนั้นหลังจากตรัส

ข้อความของพระองค์แก่เหล่าสาวกแล้ว พระองค์ทรงยกพระเนตรของพระองค์และพระทัยของพระองค์ขึ้นสู่พระเจ้า เพื่อสนทนากับพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์

ผมเชื่อว่าพระเยซูประทานแบบอย่างหนึ่งให้แก่เราในที่นี้: พระองค์ทรงเทศนาแก่เหล่าสาวกของพระองค์มาตลอด โดยประทานถ้อยคำต่างๆที่เป็นคำเตือนแก่พวกเขา ถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจ และถ้อยคำแสนวิเศษแห่งพระสัญญา และเมื่อพระองค์ทรงพูดกับพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ของพระองค์ขึ้นสู่พระบิดาในสวรรค์เพื่อที่จะอธิษฐาน หลังจากที่เรากลับมาพระวจนะของพระเจ้าแก่เหล่าผู้ฟังของเราแล้ว เราก็ควรอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพระวจนะนั้นเข้าสู่ใจของคนเหล่านั้นที่เราได้พูดด้วย เราต้องอธิษฐานเพื่อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใช้ถ้อยคำของเราเพื่อฟ่องใจ ชักจูงให้เชื่อ และชักนำคนบาปทั้งหลายมาถึงพระคริสต์และเพื่อปลอบประโลมใจและหนุนใจของผู้เชื่อทั้งหลาย

พระเยซู “*แหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้า*” มันสมเหตุสมผลที่ว่าขณะที่พระองค์ทรงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ก็จับจ้องอยู่ที่พวกเขา และจากนั้นเมื่อพระองค์ทรงพูดกับพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้า *โดยทรงมองขึ้นไป* ไม่ใช่มองไปที่ผู้คนหรือสิ่งเหล่านั้นที่อยู่รอบพระองค์ พระเนตรและพระทัยของพระองค์จดจ้องอยู่ที่พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ ผมเชื่อว่ามีหลายครั้งที่เราควรหลับตาของเราเวลาที่เร่อธิษฐาน-เมื่อเรากำลังอธิษฐานในที่ประชุมหรือเมื่อสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเราอาจเบี่ยงเบนความสนใจของเราไปได้ แต่บางครั้งมันก็ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์แบบที่จะอธิษฐานโดยที่เราหลับตา แต่แต่ละคนควรเชื่อมั่นในใจของตนเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการของตนในการอธิษฐาน

เมื่อเราแหงนหน้าของเราดูฟ้า มันก็บอกเป็นนัยว่าเรากำลังคิดถึงสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบนแทนที่จะเป็นสิ่งที่ต่างๆที่อยู่บนแผ่นดินโลก ดาวิดกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์” (เพลงสดุดี 25:1)

ในเพลงสดุดี 121:1,2 เราอ่านว่า “*ข้าพเจ้าจะเงยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก*” และในเพลงสดุดี 123:1 เราอ่านว่า “โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ *ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์*”

มันน่าสนใจและมีความสำคัญที่ว่าพระเยซูทรงเรียกพระเจ้าองค์นิรันดร์ในที่นี้ว่า “พระบิดา” ประการแรก พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานลักษณะแบบมนุษย์ของพระองค์ให้แก่พระองค์: “*ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์’*” (ฮบ. 10:5) ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่มารีย์ว่า “*พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า*” (ลก. 1:35)

ประการที่สอง พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” เพราะว่าพระเจ้าทรงมีฐานะเป็นพระบิดาในความสัมพันธ์ที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ โดยทรงเป็นประมุขและตัวแทนครอบครัวของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ และครอบครัวนั้นประกอบด้วยบรรดาผู้ที่เชื่อแล้วทั้งหมด พระเยซูทรงเป็น “*บุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก*” (รม. 8:29; ฮบ. 1:5,6)

ประการที่สาม พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” เพราะความสัมพันธ์ของพระองค์ทั้งสองที่มีต่อกันและกันในเริ่มแรกนั้น พระเยซูทรงอยู่กับพระบิดาในตอนนั้น พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของมนุษย์เมื่อพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารีผู้นั้น ส่วนขึ้นต้นของคำอธิษฐานนี้ชี้แจงและอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในความหมายที่ชี้เฉพาะและพิเศษ ในแบบที่ไม่มีใครอื่นเคยเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่**บังเกิดมาจากองค์เดียวเท่านั้น**

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “พระบิดา” คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ก็ตระหนักในทันทีว่าการพูดถึงบุคคลผู้หนึ่งว่าเป็นบิดาย่อมสื่อถึงความสัมพันธ์ พระเยซูกำลังตรัสในฐานะพระบุตรที่พูดกับพระบิดา และในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะถูกฟัง ถูกยอมรับ และถูกเชื่อโดยเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ในคำอธิษฐานของพระองค์ก็ราวกับว่าพระองค์กำลังตรัสกับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์นิรันดร์ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์เคยอยู่กับพระองค์ในความเป็นหนึ่งเดียวกันในแก่นแท้ ในความสมบูรณ์แบบ ในความบริสุทธิ์ และในความชอบธรรมมาตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาลที่ไม่มีจุดเริ่มต้นนั้น เมื่อเริ่มแรกนั้นได้เริ่มต้นขึ้น ข้าพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และเพราะพระประสงค์และฤทธิ์เดชของพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับสภาพมนุษย์และได้มายังแผ่นดินโลกเพื่อ**ประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์** ในฐานะพระบุตรของพระบิดานิรันดร์ ข้าพระองค์เข้าหาพระที่นั่งแห่งพระคุณเพื่อสาวกเหล่านี้ของข้าพระองค์ และเพื่อทุกคนที่จะเชื่อในข้าพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระบิดานิรันดร์”

การเรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าว่า “พระบิดา” บ่งบอกแก่สาวกเหล่านั้นว่าความรักมีอยู่จริงระหว่างพระเยซูกับพระเจ้า และบอกเป็นนัยถึง**ความไว้วางใจ**ที่บุตรคนหนึ่งมีในบิดาของเขา นี่แสดงให้เห็นว่าเราต้องวางใจในสติปัญญา ฤทธิ์เดช และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า โดยรู้ว่าพระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานต่างๆของเราเพราะ**พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา**

“ถึงเวลาแล้ว” (“ชั่วโมงนั้นมาถึงแล้ว”) นี่เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่พระเยซูตรัสถึง “ชั่วโมง” นี้-ชั่วโมงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์ทรงใช้บนแผ่นดินโลก นี่คือชั่วโมงที่พระเยซูคริสต์เจ้าจะทำงานที่พระบิดาทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกให้กระทำงานสำเร็จ ชั่วโมงที่พระองค์จะทรงให้ชีวิตของพระองค์สิ้นสุดโดยความมรณบทองเขนนัน มันคือชั่วโมงที่พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่เรา “เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21) นี่คือชั่วโมงที่พระองค์จะทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว!” ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติ-คำพยากรณ์ทั้งหลาย ภาพเล็ง สัญลักษณ์ต่างๆที่ถูกนำเสนอตลอดทั้งภาคพันธสัญญาเดิม-จะถูกทำให้สำเร็จจริง นี่คือชั่วโมงที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในปฐมกาล 3:15 เมื่อนั้นจะทำให้สันเท้าของพระองค์ฟกช้ำและพระองค์จะทรงทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ

“ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ” ตั้งแต่เวลานั้นที่พระเยซูได้เข้าสู่การปรนนิบัติปวงชนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” ความปรารถนาหนึ่งเดียวของพระองค์ก็คือ การถวายเกียรติพระเจ้าพระบิดาและทำงานที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำงานสำเร็จ ในที่นี้พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พระบิดาในสวรรค์ทรง**ค้าชูพระองค์บนกลโกธา**ในระหว่างชั่วโมงเหล่านั้นแห่งความทุกข์ทรมาน

อันแสนสาหัส และหลังจากนั้นช่วยพระองค์ให้รอดพ้นจากอุโมงค์ฝังศพและประทานที่นั้งอันเป็นสิทธิ์ชอบธรรมของพระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน พระองค์กำลังอธิษฐานขอการประทานเกียรติในชัยชนะโดยทางความทุกข์ทรมาน ความมรณา และหลุมศพ อันเป็นการทำให้พระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำบนแผ่นดินโลกสำเร็จครบถ้วน พระราชกิจที่จะถวายเกียรติพระเจ้าและทำให้ความยุติธรรม ความบริสุทธิ์ ความชอบธรรม ความเมตตา และความสัตย์ซื่อของพระองค์สำเร็จอย่างครบถ้วน

พระเยซูกำลังเผชิญหน้ากับชั่วโมงที่มีตมิตที่สุดแห่งการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ กระนั้นในยามที่มีตมิตเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงมองพ้นความทุกข์ทรมานเหล่านั้นไปยังสง่าราศีที่จะเป็นของพระองค์ ณ อีกฟากของกลโกลธา พระองค์ไม่ได้แสวงหาเกียรติของมนุษย์ และพระองค์ไม่ได้แสวงหาเกียรติจากมนุษย์ด้วย พระองค์ทรงอธิษฐานที่จะได้รับเกียรติจากพระบิดา-และนั่นควรเป็นความปรารถนาของเราเช่นกัน เราไม่ควรแสวงหาคำสรรเสริญเยินยอหรือสง่าราศีจากมนุษย์ สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า และพระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:44)

ข้อ 2: “ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “ภาษาที่ถูกใช้ในข้อความดั้งเดิมตรงนี้มีคุณสมบัติเฉพาะสุดๆ ภาษากรีกมี nominative absolute และมันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแปลสิ่งนี้ให้เป็นภาษาอังกฤษแบบตรงตัวได้ การแปลแบบใกล้เคียงที่สุดคงจะเป็น ‘เกี่ยวกับทุกสิ่งที่กายนั้น (คริสตจักร) หรือสิ่ง (คริสตจักร) ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่พระบุตรแล้ว พระบุตรก็จะประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา’” มีความแตกต่างอันเด่นชัดระหว่างกายนั้นในองค์รวม และสมาชิกเหล่านั้นที่รวมกันเป็นกายนั้นในองค์รวม กายนั้นในองค์รวมทั้งหมดของมันได้ถูกประทานให้แก่พระคริสต์โดยพระบิดานิรันดร์ก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา แต่คนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นกายนั้นถูกเรียกโดยการเทศนาข่าวประเสริฐตลอดทั้งยุคพระคุณนี้ พวกเขาถูกเรียกแยกเป็นรายตัว ทีละคน และพระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขาเมื่อพวกเขาฟังและรับข่าวประเสริฐไว้

พระเจ้าทรงเรียกโดยทางการประกาศพระวจนะ และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเยซูได้นอกเสียจากว่าเขาถูกเรียก:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’” (รม. 10:13-15)

เพื่อที่จะรับความรอด คนเราต้องได้ยินข่าวประเสริฐ เชื่อข่าวประเสริฐ และรับข่าวประเสริฐด้วยความเชื่อ พระคุณช่วยเราให้รอด แต่พระคุณก็กลายเป็นของเราด้วยความเชื่อ และความเชื่อที่จะรับเอาพระคุณมาเป็นของตัวเองย่อมมาโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17; ยน. 5:24; 1 ปต. 1:23) คริสตจักร

ที่แท้จริงคือพระกายของพระคริสต์ เรากลายเป็นอวัยวะของกายนั้นโดยทางการบังเกิดใหม่ ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวเข้ากับกายนั้นโดยและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์:

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีเชื้อชาติก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:12,13)

“พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น” ไม่ได้หมายความว่าพระบุตรทรงด้อยกว่าพระบิดา ความหมายก็คือว่าในการปฏิสนธิครั้งที่หนึ่งระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีการตกลงกันแล้วว่าพระเยซูจะทรงทำพระราชกิจเรื่องการไถ่ให้สำเร็จ และโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ จะทรงไถ่ทุกสิ่งที่พระบิดาได้ประทานให้แก่พระองค์เพื่อรวมกันเป็นกายนั้นแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็น “ลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ปต. 1:19,20) พระคริสต์ไม่เคยด้อยกว่าพระบิดา พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา และพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระบุตรก็ทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น ดังนั้นเมื่อสองพันปีที่แล้ว พระคริสต์ของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง พระองค์ทรงรับกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับกายของเรา แต่ไม่มีบาป และในกายนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยกระทำ สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลย:

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนังเพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (รม. 8:1-4)

“เนื้อหนังทั้งสิ้น” หมายถึงมนุษยชาติทั้งสิ้น ไม่ใช่ทุกคนจะรับความรอด แต่พระคริสต์ทรงมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น ผมเชื่อว่าความหมายตรงนี้เหมือนกันกับในยอห์น 3:16,17: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” คนทั้งโลกสามารถรับความรอดได้ แต่โลกจะไม่ได้รับความรอดเพราะว่าโลกไม่ยอมรับข่าวประเสริฐไว้ แต่ทุกคนที่ฟังและเชื่อก็จะกลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

“เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น” นี่หมายความว่าบางคนถูกเลือกให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่น ๆ ถูกเลือกให้ตกนรกหรือไม่ใช้อย่างแน่นอนครับ! นี่เน้นย้ำว่าในการปรึกษากันช่วงนิตินันต์ของตรีเอกานุภาพ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เห็นพร้อมกันเกี่ยวกับแผนการสำหรับความรอด-ทั้งสามพระภาคทรงเห็นพร้อมกันเกี่ยวกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่; และคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งก็ถูกเลือกสรร ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า ถูกประทานให้แก่พระบุตรแล้ว; และนรกทั้งสี่ก็ไม่สามารถยับยั้งการครบบริบูรณ์ของคริสตจักรได้-ซึ่งถูกพูดถึงในกิจการ 20:28 ว่า “คริสตจักรของพระเจ้า...ที่พระองค์ทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

เนื่องจากพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาด ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงพยานภาพทั้งสิ้น และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่งในขณะเดียวกัน พระองค์จึงทรงทราบว่าใครจะได้รับความรอด พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะได้รับความรอดเมื่อไร และทุกสิ่งเกี่ยวกับมัน แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเจตจำนงเสรีของมนุษย์ พระเยซูประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่ทุกคนที่ถูกมอบไว้แก่พระองค์จริงๆ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าบางคนถูกลิขิตล่วงหน้าให้ได้รับความรอด ขณะที่คนอื่น ๆ ถูกลิขิตล่วงหน้าให้พินาศ การไถ่มีไว้สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา!”

ข้อ 3: “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายถูกนับว่าชอบธรรมแล้วตอนนี้ เราถูกแยกตั้งให้บริสุทธิ์แล้วตอนนี้ เรามีชีวิตนิรันดร์แล้วตอนนี้ และความลึกซึ้งของพระเจ้าเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าเราจะได้รับสง่าราศีหลังจากนี้ก็มีอยู่ในการมีความรู้ที่ถูกต้อง, ความรู้ที่ช่วยให้รอด, เกี่ยวกับพระเจ้าแท้จริงองค์เดียว พระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่นิรันดร์กาลไปจนถึงนิรันดร์กาล และในการมีความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งมาช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ การรู้จักพระเจ้าและพระคริสต์อย่างถูกต้องคือ การมีชีวิตนิรันดร์ และไม่มีสิ่งๆ ที่เรียกว่าชีวิตนิรันดร์ที่แยกขาดจากทั้งพระบิดาและพระบุตร: “ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในหลักคำสอนแห่งพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในหลักคำสอนแห่งพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร” (2 ยอห์น 9)

นี่ไม่ได้หมายถึงความเชื่อที่สมอง หรือความรู้ที่สมอง ยากอบ 2:19 ประกาศว่า “พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น” ความรู้ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือสิ่งที่สถิตอยู่ในใจ:

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:9,10)

สุภาพิต 4:23 เตือนว่า “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ!”

เนื่องจากมนุษย์เชื่อด้วยใจซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม และเนื่องจากสิ่งต่างๆ ในชีวิตล้วนออกมาจากใจ การรู้จักพระเยซูในใจจึงจะส่งผลต่อชีวิตอย่างแน่นอน พระเยซูในใจทรงก่อเกิดชีวิตใหม่ เพราะว่าเป็นพระคริสต์

เราเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป
คูเกิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

ผู้เชื่อแท้ย่อมรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางความเชื่อที่ใจ: “พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่
ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้น
เหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

รากฐานสองแห่งแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนคือ การรู้จักพระเจ้า พระบิดาในสวรรค์ พระเยซูฮาวาห์-การ
รู้จักความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อบาป; และการ
รู้จักพระคริสต์ของพระเจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า-การรู้จักการไถ่ของพระองค์ ตำแหน่ง
คนกลางของพระองค์ พระคุณของพระองค์ และความรักของพระองค์ที่มีต่อคนบาปทั้งหลาย: “ขณะเมื่อเรายัง
ขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม...แต่พระเจ้าทรงสำแดงความ
รักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (รม.
5:6,8)

ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า คือรากแห่งแห่งความรอดที่แท้จริงทั้งสิ้น และสุภาษิต 1:7 บอกเรา
ว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้” ไม่มีการกลับใจใหม่ที่แท้จริงโดยปราศจากความ
ยำเกรงพระเจ้า ในปฐมกาล 1:3 เราเรียนรู้ว่าความสว่างคือ การเริ่มต้นของสิ่งทรงสร้าง และในนัยสำคัญฝ่าย
วิญญาณ ความสว่างคือการเริ่มต้นของความรอด: “เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมา
จากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้า
ปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 คร. 4:6)

ผู้เชื่อทั้งหลายจำเป็นต้องถูก “สร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้น
นั้น” (คส. 3:10) เราควร “เตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถาม... ว่า (เรา) มีความ
หวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง” (1 ปต. 3:15) เปาโลกล่าว
ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้
มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

ผมรู้จักพระเจ้าอย่างถูกต้องไหม? ผมรู้จักพระคริสต์อย่างถูกต้องไหม? ผมต้องถามคำถามเหล่านี้กับตัว
เองและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรวจค้นใจของผมและประทานคำตอบที่ถูกต้องแก่ผม ท่านผู้อ่านที่รัก คุณ
ต้องถามคำถามเหล่านี้กับตัวคุณเอง การรู้จักพระเจ้าโดยที่ไม่รู้จักพระคริสต์ คือการรู้จักพระองค์ในฐานะไฟที่
เผาผลาญ (ฮบ. 12:29) การรู้จักพระคริสต์โดยปราศจากพระเจ้างี้คงจะไม่มีค่าอะไรเลย ถึงแม้ว่าความรู้แบบ
นั้นอาจเป็นไปได้ก็ตาม เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักโลกเสียจนพระองค์ได้ประทานพระบุตร
ของพระองค์มาเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาป:

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระ
ราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อ
ในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และ

เสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว **พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นทีลล้างพระอาชญา** โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (รม. 3:21-25)

เราจำเป็นต้องเห็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้บริสุทธิ์และทรงเกลียดชังบาป ผู้ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตาและทรงลบมลทินบาป เราต้องเห็นพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรหากเราบังเกิดใหม่แล้ว เพราะว่าตามที 2 ยอห์น 9 เขียนไว้ ถ้าเราปฏิเสธพระบิดา เราก็ไม่รู้จักพระบุตร และถ้าเราปฏิเสธพระบุตร เราก็ไม่รู้จักพระบิดาอย่างแน่นอน ชีวิตนิรันดร์คือการรู้จักพระเจ้าและพระคริสต์ของพระเจ้า การรู้จักพระเจ้าโดยปราศจากพระคริสต์หรือการรู้จักพระคริสต์โดยปราศจากพระเจ้า คือการไม่รู้จักทั้งสองพระองค์ในความรอด พระเจ้าพระบิดาทรงรักเราเสียจนพระองค์ได้ส่งพระเยซูพระบุตรมา และพระเยซูพระบุตรทรงรักเราเสียจนพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อที่การไถ่จะถูกทำให้เป็นไปได้สำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อ หนทางเดียวที่จะเข้าหาพระเจ้าคือในพระคริสต์ หนทางเดียวที่จะถูกยอมรับโดยพระเจ้าคือในพระคริสต์ ในยอห์น 14:6 พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต **ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา!**”

เหตุใดพระเยซูถึงตรัสว่า “**พระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว**”? พระองค์กำลังบอกเป็นนัยหรือว่า**พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่แท้จริง** ว่าพระบิดาเท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง? ไม่ใช่เลยครับ! โดยการชี้ให้เห็น “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” พระองค์ทรงไม่รวมพวกรูปเคารพและพระเทียมเท็จทั้งหลาย และทรงนำเสนอระเบียบและระบบแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า 1 ยอห์น 5:21 เตือนว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ” ในที่นี้ยอห์นกำลังกีดกันพวกรูปเคารพและบรรดาพระเทียมเท็จออกไปจากชีวิตของพวกคนต่างชาติ ใน 1 เธสะโลนิกา 1:9 เปาโลกล่าวว่า “คนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่าที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร **และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้**”

คำตรัสในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้แสดงอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงองค์เดียว และเนื่องจากพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในแก่นแท้ พระภาคที่สองและที่สามของตรีเอกานุภาพจึงเป็น “พระเจ้าแท้จริง” อย่างแน่นอนพอๆกับที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง ในยอห์น 10:30 พระเยซูทรงประกาศอย่างเน้นย้ำว่า “**เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน**” และในข้อ 37 และ 38 ของบทเดียวกันนั้นพระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่า**พระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา**”

ใน 1 ยอห์น 5:20 เราอ่านว่า “และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรา**รู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้** และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ **นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้** และเป็นชีวิตนิรันดร์” อย่างไรก็ตาม

คำตรัสนี้ไม่ได้ตัดพระเจ้าพระบิดาออกไปเหมือนกับที่ข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ไม่ได้ตัดพระเจ้าพระบุตรออกไป เราต้องเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์หากเราหวังว่าจะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า (1 คร. 2:12-14)

ในระบบแห่งความรอด พระคัมภีร์นำเสนอพระเจ้าพระบิดาในพันธสัญญาในฐานะผู้ทรงสถิตอยู่มาตั้งแต่ช่วงพันธสัญญาเดิม: “ในเริ่มแรกนั้น **พระเจ้า...**” (ปฐม. 1:1) พระเยซูพระบุตรทรงเต็มเต็มตำแหน่งของคนกลางและผู้วิงวอนเพื่อ ในตำแหน่งนี้เองที่พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา” (ยอห์น 14:28) ในทำนองเดียวกัน ในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้รับใช้ของตรีเอกานุภาพ (จงศึกษา ลูกา 14:17-23 และเปรียบเทียบยอห์น 16:13)

ในวลีสุดท้ายของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ เราอ่านว่า “...และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” “**ทรงใช้มา**” เป็นวลีที่สำคัญมากตรงนี้ มันชี้ไปยังความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ (ยอห์น 16:30) และชี้ไปยังการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์เช่นกัน (กท. 4:4) มันยังชี้ไปที่ตำแหน่งของพระองค์ในฐานะคนกลาง และพระเจ้าผู้ไถ่ด้วย (ฮบ. 3:1)

ข้อ 4: “**ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว**”

“**ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์**” ในยอห์น 8:29 พระเยซูตรัสว่า “และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” พระองค์ทรงถวายเกียรติพระเจ้าในทุกรายละเอียดแห่งชีวิตของพระองค์-ในถ้อยคำของพระองค์ ในการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ ในทุกสิ่งไม่ว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งใดก็ตามขณะที่พระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงรักษาพระราชบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบ โดยทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดสำเร็จ ซาดานไม่สามารถพบความต่างพร้อยใดๆในพระองค์เลย พระองค์ทรงประกาศความจริงเพื่อต่อต้านความนอกรีตและคำสอนเท็จต่างๆของพวกยิว พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจที่พระเจ้าได้ประทานให้พระองค์กระทำจนสำเร็จครบถ้วนและสมบูรณ์แล้ว

“**ในโลก**” (“บนแผ่นดินโลก”) น่าจะหมายถึงช่วงเวลาทั้งหมดที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกอย่างไม่ต้องสงสัย ตั้งแต่วันที่พระองค์ได้ประสูติจนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดา

“**ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว**” นี้หมายถึงพระราชกิจแห่งการไถ่ พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำภารกิจหนึ่งเดียว: **เพื่อสละวางชีวิตของพระองค์**-ซึ่งคำบัญชาที่พระองค์ทรงได้รับจากพระบิดาในสวรรค์ (ยอห์น 10:18) พระองค์ทรงเริ่มพันธกิจรับใช้ปวงชนของพระองค์ด้วยพระเนตรจับจ้องไปที่กลโกธา และบัดนี้ภารกิจของพระองค์ก็ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้วและพระองค์ทรงเข้าใกล้กางเขนมากเหลือเกินแล้ว พระองค์จึงทรงอธิษฐานราวกับว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน และถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงพิชิตความมรณา นรก และหลุมศพ พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะเสด็จขึ้นสู่พระที่นั่งอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระคริสต์

ตรัสในที่นี่ว่าพระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วคือสิ่งที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำให้สำเร็จ และเนื่องจากพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้การไถ่สำเร็จ พระองค์จึงทรงทราบอย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์จะทำให้สิ่งนั้นสำเร็จซึ่งพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำ นรกทั้งสั่นก็หยุดยั้งพระองค์ไม่ได้ หลายร้อยปีก่อนการตรึงกางเขน พระเยซู ผู้แต่งเพลงสดุดี-ภายใต้การดลใจ-ได้เขียนเกี่ยวกับตะปุ่นั้นในพระหัตถ์ของพระองค์:

“บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์”
(เพลงสดุดี 22:16)

ในการปรึกษากันของตรีเอกานุภาพนิรันดร์นั้น พระเยซูพระบุตรทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงมอบหมายภารกิจให้ชำระหนี้บาปและซื้อการไถ่เพื่อคนทั้งปวงที่จะมาหาพระเจ้าโดยทางพระโลหิตที่ไหลออก และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู และเมื่อพระบุตรเสด็จเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ก็ตรัสว่า “แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ในหนังสือ ม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)” (ฮบ. 10:7)

เมื่อโยเซฟและนางมารีย์พบพระองค์กำลังคุยกับพวกผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติในพระวิหารตอน พระองค์อายุสิบสองปี นางมารีย์ได้กล่าวแก่พระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่ แสวงหาเป็นทุกข์นัก” พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “พวกท่านเที่ยวหาฉันทำไม พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ฉัน ต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน” (ลูกา 2:48,49) ต่อมา หลังจากเข้าสู่การปรนนิบัติปวงชนของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงประกาศว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34) และบัดนี้ ก่อนที่พระองค์ทรงเดินไม้ลี้สุดท้ายไปสู่กลโกธา พระองค์ทรงร้องออกมาในชัยชนะว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้น สำเร็จแล้ว!”

พระองค์ทรงรักษาพระราชบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบ-ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึง กระนั้นพระองค์ก็ทรงปราศจากบาป พระองค์ทรงมีชัยต่อบาปและการทดลองและทรงนำ “ความชอบธรรมนิรันดร์” เข้ามาแล้ว (ดนล. 9:24) พระองค์ได้ทรง “กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” แล้ว (ฮบ. 9:26) และทรงส่งคืนสิ่งซึ่งพระองค์ “มิได้ขโมยไป” (เพลงสดุดี 69:4) พระองค์ได้ทรงถวายเกียรติพระบิดาอย่างแท้จริงบนแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะได้รับเกียรติ:

“ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเพจิต วิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนน้อมเพื่อผู้ละเมิด” (อิสยาห์ 53:12)

ข้อ 5: “บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา”

ความหมายในที่นี้จริงๆแล้วก็คือ “พระบิดาเจ้าข้า งานรับใช้บนโลกนี้ของข้าพระองค์ก็ใกล้จะสิ้นสุดแล้ว งานของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้นแล้ว และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังทูลขอพระองค์ให้คืนสง่าราศีที่ข้าพระองค์เคยมีกับพระองค์ก่อนที่โลกได้เป็นขึ้นมาให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงคืนสถานที่นั้นในตรีเอกานุภาพที่ไม่

ถูกแบ่งแยกให้แก่ข้าพระองค์ ตำแหน่งที่เท่าเทียมร่วมกันนั้นกับพระองค์บนพระที่นั่งนั้น ช่วงเวลาแห่งการดูหมิ่นเหยียดหยามข้าพระองค์กำลังเข้ามาใกล้แล้ว ข้าพระองค์เชื่อฟังมาตลอด-และจะเชื่อฟังไปจนถึงความมรณาแห่งกางเขน บัดนี้ขอให้ข้าพระองค์ได้ร่วมแบ่งปันสง่าราศีที่ข้าพระองค์เคยมีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งเถิด”

ในฮีบรู 12:2 เราถูกบอกว่าพระเยซูทรงเป็น “ผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” และในฮีบรู 1:1-3 เราอ่านว่า “ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้ พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิภพเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน”

การทรงเป็นอยู่มาก่อนแล้วของพระคริสต์ถูกสอนอย่างชัดเจนในที่นี้ แต่มันก็ถูกสอนอย่างชัดเจนเช่นกันว่าพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นสองพระภาคที่แตกต่างกัน สองบุคคลที่มีสง่าราศีเท่าเทียมกัน นี่เป็นความจริงชั่ววันรันดร์ของพระเจ้า เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติ” พระองค์ก็กำลังตรัสในฐานะคนกลาง ในฐานะพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง (1 ทธ. 2:5) ในฐานะพระเยซูพระองค์ทรงถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และบัดนี้ในฐานะพระเยซูคริสต์ พระองค์กำลังอธิษฐานขอการได้รับเกียรติ มีมนุษย์ผู้หนึ่งอยู่ในสวรรค์ตอนนี้-มนุษย์ผู้หนึ่งที่มีร่างกายอันประกอบด้วยเนื้อหนังและกระดูก และได้รับสง่าราศีแล้วอย่างแท้จริง! และมนุษย์ผู้หนึ่ง พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง บัดนี้ประทับนั่งอยู่บนพระที่นั่งนั้น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาลูกา 24 ทั้งบท

ในกิจการ 2:32-36 เราอ่านจากคำเทศนาของเปโตรในวันฟื้นเทออสต์นั้นว่า “พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้งพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ เหตุฉะนั้นในห้วงศวันอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่าพระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรัสไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์!”

เปาโลเขียนถึงชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เราพระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของ

มนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความ
มรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรง
ประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข้าทุกหัวเข้า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้
พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’
ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:5-11)

มีอยู่สามสิ่งที่ผมอยากชี้ให้เราสังเกตเป็นพิเศษในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่:

อย่างแรกคือ การโปรดประทานเกียรติยศซึ่งเป็นเพราะ (และเป็นผลที่ตามมาของ) พระราชกิจที่ถูกทำ
เสร็จสิ้นและสมบูรณ์แบบแล้วของพระคริสต์: “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติ” โดยทางพระราชกิจที่
เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และเพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแต่สิ่งที่พอพระทัยพระเจ้าเสมอ พระเยซูจึงทรง
สมควรได้รับเกียรติและพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เรากล่าวเช่นนั้นได้

อย่างที่สอง พระเยซูตรัสว่า “ต่อพระพักตร์ของพระองค์” (“กับพระองค์เอง”)-ไม่ใช่ “โดยพระองค์
เอง” แต่เป็น “กับพระองค์เอง” ซึ่งแสดงให้เห็นการสถิตอยู่กับพระเจ้านิรันดรและพระบิดานิรันดร พระองค์ไม่
ได้กำลังขอที่จะได้รับเกียรติโดยพระเจ้า แต่ที่จะได้รับเกียรติกับพระเจ้า

ประการที่สาม พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มี
มา”-ไม่ใช่เกียรติที่พระองค์เคยมีก่อนพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ที่ถูกส่งมานั้น แต่
เป็นเกียรติที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนโลกได้ถูกสร้างขึ้นมา! เกียรติเช่นนั้นคือเกียรติแห่งความเป็นพระเจ้า
ที่ไม่มีผู้ใดสร้าง เกียรติแห่งการเป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกใครสร้างขึ้นมา ผู้หนึ่งที่เป็นบุคคล ไม่ใช่สภาวะมีอยู่จริงใน
อุดมคติ ในที่นี้พระเยซูกำลังอธิษฐานขอการได้คืนมาซึ่งเกียรติที่พระองค์เคยมี ไม่ใช่เกียรติที่พระองค์เคยได้รับ
พระองค์กำลังอธิษฐานขอการได้คืนมาซึ่งสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้นก่อนการเนรมิต
สร้างได้เริ่มต้นขึ้น

ข้อ 6: “ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้า
พระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์
และเขาได้รักษาพระคำรัสของพระองค์แล้ว”

ในพระคำข้อนี้และข้อต่อไป เราจะสังเกตเห็นบุคคลเหล่านั้นที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงอ้อนวอนเพื่อ
เราจะสังเกตเห็นลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นที่พระองค์ทรงนำเสนอพวกเขาในคำอธิษฐาน และคำทูลขอต่างๆที่
พระองค์ทรงถวายเพื่อพวกเขา มันเป็นเรื่องแสนวิเศษอย่างแท้จริงที่ได้รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้
รอดของเราเสด็จไปถึงพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ในฐานะผู้วิงวอนเผื่อ-คนกลาง โดยทรงนำเสนอ
คนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์พร้อมกับพระองค์เองในคำอธิษฐาน ข้อเท็จจริงนี้ช่วยให้เรานึกถึงคำพยากรณ์ใน
อิสยาห์ 8:18:

“ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการ
มหัศจรรย์ต่างๆในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาศิโยน”

ในข้อพระคำที่เราศึกษาด้วยกันอยู่นี้ เรามีการสำเร็จจริงของสิ่งที่ถูกแสดงเป็นภาพเล็งล่วงหน้าแล้วโดยมหาบุรุษที่ถูกลงโทษและถูกเจิมตั้งของพระเจ้าในอิสราเอลในระหว่างระบบของโมเสส: “อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดิไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น” (อพย. 28:29)

พระคริสต์ทรงเป็นมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้วิงวอนเผื่อของเรา คนกลางของเรา และในฐานะมหาบุรุษของเรา พระองค์เสด็จเข้าเฝ้าพระบิดาในการอธิษฐาน โดยแบกชื่อของเราไว้บนพระทัยของพระองค์ การประทานเกียรติของพระเยซูคริสต์เจ้า (ซึ่งเป็นผลมาจากพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์) ทำให้สิ่งนี้เป็นจริงได้ พระองค์ทรงสมควรได้รับตำแหน่งนั้นที่บัดนี้พระองค์ทรงถือครองอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสง่าราศี

ในข้อ 6 ถึง 8 ของบทนี้ พระเยซูทรงอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งการนำเสนอมหาบุรุษ และในข้อ 10 ถึง 12 พระองค์ทรงถวายคำอธิษฐานแห่งการวิงวอนเผื่อ ในคำกล่าวขึ้นต้นของข้อนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังอธิษฐานเผื่อผู้คนที่เชื่อของพระองค์: เผื่อเหล่าสาวกของพระองค์โดยตรง-แต่โดยอ้อมนั้นพระองค์กำลังอธิษฐานเผื่อผู้คนที่เชื่อของพระองค์ทุกคนตลอดทั้งยุคพระคุณนี้

น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูไม่ได้เริ่มคำอธิษฐานของพระองค์เพื่อเหล่าสาวกโดยทูลขอพระเจ้าให้อวยพรและทำให้พวกเขาสำราญ ถึงแม้พระองค์ทรงพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่พระองค์กำลังจะอธิษฐานเผื่อพวกเขา ก็ตาม พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า “คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์...คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว...เขาได้รักษาพระคำรัสของพระองค์แล้ว” พระองค์ตรัสในที่นี้ถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินและเชื่อพระวจนะแล้วและด้วยเหตุนี้จึงเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า โดยได้บังเกิดจากพระวจนะแล้ว (หนทางเดียวที่จะบังเกิดใหม่ได้-1 ปต. 1:23)

“ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก” นี่เป็นพยานรับรองข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงเปิดเผยพระเจ้าแก่มนุษยแล้ว ได้ทรงเผยพระลักษณะของพระเจ้าให้ประจักษ์และสำแดงความรัก ความบริสุทธิ์ และความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าแล้ว “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อสำแดงพระเจ้า เพื่อเปิดเผยพระเจ้าแก่มนุษย และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ พระเยซูคริสต์เจ้า-พระบุตรของพระเจ้าและพระเจ้าพระบุตร-ทรงเป็นบุคคลผู้เดียวที่สามารถสำแดงพระเจ้าให้ประจักษ์แก่มนุษยได้ พระคริสต์เพียงผู้เดียวสามารถกล่าวได้ว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

“คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว” นี้ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่นถูกเลือกให้ตกนรก สิ่งทรงสร้างทั้งปวงเป็นของพระเจ้าโดยการทรงสร้าง พญามารไม่ได้สร้างอะไรขึ้นมาเลยอย่างแน่นอน-แต่การทรงสร้างไม่ได้ถูกพูดถึงในที่นี้ พระเยซูกำลังตรัสถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว หมู่ชนพิเศษเฉพาะที่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทาง การอัครจรรยแห่ง

การบังเกิดใหม่ การอัศจรรย์ที่ถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อผู้หนึ่งเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้ว และพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู

ในเอเฟซัส 1:4-6 เราอ่านว่า: “ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์” แต่ไม่ได้หมายความว่าบางคนถูกเลือกให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่น ๆ ถูกเลือกให้ตกนรก!

ผมได้ชี้ให้เห็นไปหลายครั้งแล้วในการศึกษาค้นคว้าเหล่านี้ว่าคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกสรร ถูกเลือกแล้วในพระคริสต์ ก่อนการวางรากฐานของโลก เพราะว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาด พระองค์จึงทรงทราบอยู่แล้วในเริ่มแรกนั้นว่าใครจะรับความรอดและใครจะไม่รับความรอด แต่การทรงอำนาจสิทธิ์ขาดและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งทั้งปวงก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของมนุษย์แต่อย่างใดเลย พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) ผมขอถามคุณว่า พระเจ้าจะส่งสาวกคนหนึ่งไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่คนๆหนึ่งที่ถูกเลือกไว้แล้วให้ตกนรกไหม? ไม่อย่างนั้นอันครับ! พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” (มธ. 7:6) ถ้าพระเจ้าทรงมอบหมายหน้าที่แก่คนทั้งหลายให้ไปประกาศแก่คนเหล่านั้นที่ถูกเลือกไว้แล้วให้ตกนรก พระองค์ก็คงกำลังมอบหมายหน้าที่แก่คนทั้งหลายให้เอาสิ่งซึ่งบริสุทธิ์ไปให้แก่พวกสุนัขและโยนไข่มุกไปตรงหน้าพวกสุกร! แต่พระองค์ไม่ได้กระทำเช่นนั้นเลย พระองค์ได้ทรงมอบหมายหน้าที่แก่พวกสาวกให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์**ทั้งปวง** เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้**ผู้หนึ่งผู้ใด**พินาศเลย ผมขอกล่าวซ้ำว่า-คริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกและถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างโลก; แต่กายนั้นประกอบด้วยบุคคลทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าหลังจาก**ได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า!**

“**พระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์**” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทำไมพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด! เมื่อเราร้องทูลพระเจ้า เมื่อเราทูลขอพระองค์ให้มีความเมตตาต่อเราและยกโทษบาปทั้งหลายของเรา ทำไมพระองค์ทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานของเรา? คำตอบถูกพบในเอเฟซัส 4:32:

“และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน **เพราะเห็นแก่พระคริสต์**”

นอกจากนี้ ในเอเฟซัส 2:1-7 เราอ่านว่า “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น

“แต่พระเจ้า (พระเจ้าพระบิดานิรันดร ไม่ใช่พระเยซูพระบุตรที่บังเกิดจากหญิงพรหมจารี) ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง (ของพระเจ้า) ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ **เพื่อว่าในยุคนั้นต่อไป พระองค์ (พระเจ้า) จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์ (ของพระเจ้า) อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์**”

“และเขาได้รักษาพระคำรัสของพระองค์แล้ว” ในยอห์น 5:24 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

เมื่อเหล่าผู้ติดตามส่วนใหญ่ของพระองค์หันหลังกลับและไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไปแล้ว พระเยซูทรงหันมาหาสิบสองคนนั้นและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ” เปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า **พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้ชีวิตนิรันดร**” (ยอห์น 6:67,68)

เรากำลังอภิปรายสิ่งต่างๆอันลึกล้ำ ถ้อยคำที่เราต้องอ่านด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวตามแบบของพระเจ้ามากเป็นพิเศษ เหล่านี้คือถ้อยคำที่พระบุตรของพระเจ้าตรัสแก่พระบิดานิรันดร พระเยซูวาห์พระเจ้า ถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ข้อพระคำตอนนี้มีหลักคำสอนของพระเจ้าและความจริงอันเป็นนิรันดรที่พระเจ้าตรีเอกานุภาพเท่านั้นสามารถสำแดงด้วยความแน่ใจ ความมั่นใจ และความเข้าใจอันเต็มเปี่ยม เราจะไม่มีวันเข้าใจความลึกล้ำของสิ่งที่เรากำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ตอนนี้ได้อย่างถ่องแท้ แต่มันก็ให้ความชื่นบานและการปลอบประโลมใจอันเหลือจะพรรณนาแก่เราที่รู้ว่าพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นซึ่งบัดนี้ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ทรงห่วงใยบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์ผู้ซึ่งพระบิดาประทานให้แก่พระองค์แล้ว

ข้อ 7: “บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า **ทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์**”

นี่คือถ้อยคำแสนวิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราพิจารณาว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวถึงผู้ใด-หลักๆแล้วก็คือ สาวกสิบเอ็ดคนนั้น ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ ความรู้ของพวกเขาจำกัด ชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขาที่ตื่นขึ้น พวกเขาหัวใจท้อถอยและหวาดกลัวได้อย่างง่ายดายเหลือเกิน! หลังจากพระเยซูตรัสถ้อยคำชมเชยเหล่านี้เพียงไม่นาน พวกเขาทุกคนก็ทอดทิ้งพระองค์เสียและหนีไป (มธ. 26:56; มก. 14:50)

มันควรทนุใจเราเป็นที่สุดที่คำทูลขออันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นที่พระเยซูทรงทูลขอเพื่อพวกสาวก (และเพื่อผู้เชื่อทุกคน) มีพื้นฐานอยู่บนการที่พวกเขาได้รับพระคำรัสนั้นแล้ว พวกเขาได้รับคำพยานของพระเยซูแล้วเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดานิรันดร พวกเขาได้เชื่อในความรักของพระองค์แล้ว-และนั่นคือคำเชื่อเชิงอุปมาของพระเจ้ามายังมนุษย์ทุกคนวันนี้ **จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า** จงเชื่อความรักของพระเจ้า จงเชื่อพระวาทะของพระเจ้า ผู้ใดก็ตามที่ต้อนรับพระเยซู (และหนทางเดียวที่จะต้อนรับพระองค์คือ ตามข้อตกลงแห่งพระวาทะ) พระเจ้าก็ประทานอำนาจแก่พวกเขาที่จะกลายเป็นบุตรทั้งหลายที่บังเกิดจากพระเจ้า (ยอห์น 1:12,13)

การรู้จักพระเยซูคือการรู้จักพระบิดา การรู้จักพระบิดาคือการรู้จักพระเยซู มันไม่ใช่เรามีพรสวรรค์
ก็อย่าง มันไม่ใช่ขนาดของพันธกิจที่เรามีหรือการรับใช้เหล่านั้นที่เรากระทำในพระนามของพระเยซู แต่
เป็นการรู้จักและรักพระเจ้าและการรู้จักและรักพระเยซู-นี่คือสิ่งที่แบ่งแยกเหล่าวิสุทธิชนจากพวกคนบาป ผู้
เชื่อจากบรรดาคนไม่เชื่อ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจากลูกทั้งหลายของซาตาน

ข้อ 8: “เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และ
เขาได้รับไว้ และเขารู้แล้วว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

“เพราะว่า” ในตอนต้นของพระคำข้อนี้เชื่อมโยงมันกับ “ทุกสิ่ง” ในข้อก่อนหน้า “พระดำรัสที่
พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว” พวกสาวกได้ต้อนรับพระเยซูในฐานะพระ
เมสสิยาห์ผู้นั้นแล้วขณะที่ชาวโลกประกาศว่าพระองค์เป็นคนลงโลก คนกลุ่มเล็ก ๆ นั้นที่เดินกับพระองค์ได้
เรียนรู้แล้วผ่านทางถ้อยคำแสนวิเศษของพระองค์ว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้า และถ้อยคำที่พระองค์ตรัส
คือถ้อยคำที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พระองค์

“และเขาได้รับไว้... และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา” พระวาทะคือสิ่งเดียวกันที่ทำให้
พวกสาวกเชื่อว่าพระเจ้าพระบิดานิรันดรได้ทรงส่งพระเยซูเข้ามาในโลก บัดนี้เราเห็นว่าทำไมพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ถึงทรงดลใจเปาโลให้บันทึกโรม 10:17: “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิด
ขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาทะของพระเจ้า!” ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาโดยการได้ยินพระวาทะของ
พระเจ้า เราต้องได้ยินพระวาทะก่อนที่เราจะสามารถเชื่อในพระเยซูอันนำไปสู่ความรอดได้ จากนั้นหลังจากเรา
ได้รับความรอดแล้ว ความเชื่อของเราจึงเข้มแข็งขึ้น ประสบการณ์คริสเตียนของเราจึงลึกซึ้งขึ้น ความสามารถ
ฝ่ายวิญญาณของเราจึงเพิ่มพูนขึ้นและมีขนาดใหญ่ขึ้นขณะที่เราศึกษาค้นคว้าพระวาทะของพระเจ้าต่อไป

ความรู้ฝ่ายวิญญาณและการแยกแยะฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงเป็นผลของการได้ยินและรับพระวาทะของ
พระเจ้า-ว่าที่จริง ความสำคัญของพระวาทะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เราจะไม่มีวันรู้เลยตราบใดที่เรายังไม่ถึง
สวรรค์ ไม่แปลกเลยที่ซาตานได้กระทำการทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อหักล้างความน่าเชื่อถือและทำลาย
พระวาทะ! ช่างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ได้รู้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์ปกแน่นอยู่ในสวรรค์
เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89)

ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงบอกสิ่งที่พระองค์ได้สอนเหล่าสาวกของพระองค์แล้ว: พระองค์ได้ทรง
กระทำการที่ได้ตกลงกันแล้วในการปรึษาที่นิรันดรนั้นของตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับความรอดของคนบาปทั้งหลาย
พระองค์ได้ประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ คือถ้อยคำเหล่านั้น ความจริงเหล่านั้น และหลักคำสอนเหล่านี้นั้นที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงมอบไว้แก่พระองค์เพื่อที่จะประทานให้แก่มนุษย์ ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสและการ
งานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเป็นถ้อยคำของพระบิดาและการงานของพระบิดา

ผมคิดว่ามันคงคุ้มค่ากับเวลาและเนื้อที่ในการศึกษาชุดนี้ที่จะดูพระคำบางข้อที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำ
ต่างๆที่บ่งบอกถึงหลักคำสอนเหล่านั้นและความจริงที่พระเยซูทรงสอน:

ยอห์น 3:34: “เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวาทะของพระเจ้า เพราะ
พระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์”

ยอห์น 6:68: “ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 12:48: “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้ กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

ยอห์น 14:10: “ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของ พระองค์”

มีแต่ถ้อยคำที่ประทานให้แก่เราตามที่พระเจ้าได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่พระเยซูเท่านั้นคือถ้อยคำ ที่นำชีวิตนิรันดร์มาให้ พวกสาวกได้เต็มใจรับถ้อยคำแห่งความจริงที่พระเยซูได้ประทานแก่พวกเขาจากพระเจ้า แล้ว พวกเขารู้และยอมรับอย่างเต็มใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า ชาย กลุ่มเล็กๆนี้เชื่อความจริงจากสวรรค์เหล่านี้ในขณะที่คนหมู่มากปฏิเสธที่จะรับรู้ว่าพระเยซูได้เสด็จมาจาก พระเจ้าหรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ผมขอขอบคุณพระเจ้าเหลือเกินที่พระเจ้าไม่ทรงรังเกียจหรือหัก ล้างความน่าเชื่อถือของความเชื่ออันอ่อนแอ พระองค์ทรงให้เกียรติความเชื่อและความจริงใจแห่งความเชื่อ ไม่ ว่ามันจะอ่อนแอสักเพียงใด

ความเชื่อของพวกสาวกนั้นอ่อนแอ แต่พวกเขาก็มีความเชื่อ-และท่านที่รัก สิ่งสำคัญก็คือไม่ใช่เรามี ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ แต่คือว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้า พวกสาวกทราบน้อยมากเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์เพื่อ เป็นเครื่องสัจตวบูชาที่พระเยซูกำลังจะสิ้นพระชนม์ พวกเขาได้คาดหวังพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะช่วยชนชาติ อิสราเอลให้รอดพ้นจากพวกโรมันและสถาปนาอาณาจักรหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี และเมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์ พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ พวกเขาทำให้มันเข้ากับความคิดหวังต่างๆของพวก เขาไม่ได้ แต่พวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงมาจาก พระเจ้า พวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสถ้อยคำที่พระเจ้าประทานให้พระองค์ตรัส พวกเขารู้ว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ พระองค์ทรงกระทำเป็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระเจ้า และทั้งๆที่ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ พระเยซูก็ทรง ชมเชยพวกเขา

พระองค์ทรงตำหนิเหล่าสาวกไปก่อนหน้านี้อแล้วเพราะความเชื่ออันอ่อนแอของพวกเขา พระองค์ทรง ตำหนิพวกเขาที่ยอมรับถ้อยคำแห่งชีวิตอันแสนวิเศษของพระองค์อย่างอ่อนแอเหลือเกิน พระองค์ทรงตำหนิ พวกเขาอย่างรุนแรงเพราะความไม่เชื่อของพวกเขและเพราะความผิดอื่นๆ กระนั้นในคำอธิษฐานของพระองค์ ในที่นี้ ขณะที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพวกเขาต่อพระบิดาในสวรรค์ในการวิงวอนเผื่อ พระองค์ไม่ได้กล่าว ถึงความอ่อนแอของพวกเขา ความพลั้งเผลอของพวกเขหรือความผิดพลาดต่างๆของพวกเข พระองค์แค่ ประกาศต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “พวกเขาเคยเป็นของพระองค์ พระองค์ได้ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ ข้า พระองค์ได้ให้พระวจนแก่พวกเขา พวกเขารับพระวจนนั้นไว้แล้ว และพวกเขารู้้อย่างแท้จริงว่าข้าพระองค์ คือพระเมสสิยาห์-พระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ไถ่ พวกเขาแน่ใจว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลก”

ข้อ 9: “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์”

พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วยส่วนที่เป็นการวิงวอนเผื่อของคำอธิษฐานของพระองค์ และในข้อพระคำต่อไป พระเยซูทรงเอ่ยถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทูลขอเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พวกเขา-อย่างแรกคือ ถูกพิทักษ์รักษาไว้; อย่างที่สองคือ ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์; อย่างที่สามคือ ถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน; และอย่างที่สี่คือ ให้พวกเขาได้อยู่กับพระองค์ในสง่าราศี

ในที่นี้เรากำลังอ่านเรื่องราวที่ถูกบันทึกไว้ของสิ่งที่พระเยซู (ในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่และผู้วิงวอนเผื่อของเรา) ทรงกระทำเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย ผมเชื่อว่าการวิงวอนเผื่อของพระองค์ในที่นี้เพื่อเหล่าสาวกของพระองค์แสดงให้เห็นอย่างถูกต้องถึงพระดำริของพระคริสต์ที่มีต่อผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนขณะที่พระองค์ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า มันบันทึกความปรารถนาต่างๆของพระองค์เพื่อเรา ความสนพระทัยต่างๆของพระองค์ในตัวเรา และแสดงออกอย่างถูกต้องถึงพระคุณต่างๆที่พระองค์ทรงอยากให้เราครอบครอง ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรแสวงหาสิ่งที่ถูกชี้ให้เห็นในที่นี้ และเมื่อเราแสวงหา เราก็คงทราบแน่นอนว่าเรามีคนกลาง, ผู้วิงวอนเผื่อ, และมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งในสวรรค์ผู้จะรับประกันว่าเราไม่อธิษฐานอย่างเปล่าประโยชน์!

“ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก” พระคริสต์ไม่เคยอธิษฐานวิงวอนเผื่อคนบาปทั้งหลายในแบบที่พิเศษเหมือนกับที่พระองค์ทรงวิงวอนเผื่อเหล่าผู้เชื่อของพระองค์ เรายืนและดำรงอยู่ต่อไปในพระคุณเพราะว่ามีผู้หนึ่งในสวรรค์ที่กำลังวิงวอนเผื่อเราอยู่

พระเยซูทรงรักมนุษยชาติทั้งปวง พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของคนทั้งโลก พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษยทุกคน และโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ พระองค์ได้ทรงจัดหาการไถ่อันเพียงพอสำหรับทุกคนแล้ว ทุกคนได้รับเชิญให้มารับพระคุณโดยไม่ต้องเสียเงินและปราศจากราคา พระคุณถูกเสนอให้แก่ทุกคนโดยไม่มีเงื่อนไข ถ้าผมไม่เชื่อสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้น ถ้าผมไม่เชื่อว่า “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็ได้รับความรอดได้และพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทุกคนที่เคยเกิดมาหรือที่จะเกิดมาแล้ว ผมก็จะไม่ขึ้นธรรมาสน์เพื่อเทศนาข่าวประเสริฐอีกเลย! แต่ผมเชื่ออย่างหนักแน่นเช่นกันว่าพระเยซูทรงกระทำกร่างานพิเศษเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นคนกลางของเรา มหาปุโรหิตของเราในสวรรค์ซึ่งทำการวิงวอนเผื่อเราในแบบที่พิเศษที่พระองค์ไม่ทรงกระทำเพื่อคนไม่เชื่อทั้งหลาย

ก่อนที่คุณจะเรียกผมว่าผู้พยากรณ์เท็จ จงชั่งน้ำหนักถ้อยคำเหล่านี้และยอมให้พระวิญญาณเป็นพยานให้การว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นความจริงหรือความเท็จ: พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก และเพื่อที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ทรงรับกายหนึ่งที่เหมือนกับร่างกายของเรากว้นแต่ว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป ค่าจ้างของบาปคือความตาย และมันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่ผู้หนึ่งต้องชำระหนี้้นนั้นหากจะมีใครเป็นอิสระได้ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถชำระหนี้้นนั้นได้ ดังนั้นพระบุตรของพระเจ้าจึงได้กลายเป็นบุตรมนุษย์-กระนั้น พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง พระองค์ได้ทรงชำระหนี้้นบาปนั้นแล้ว ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของ

พระองค์ ตามที่ถูกพยากรณ์ไว้ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงมาลาคี พระองค์ได้ทรงทำให้งานที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำนั้นสำเร็จแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นก็เสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์เกี่ยวกับการไถ่ของคนบาปทั้งหลายแล้ว **บัดนี้** (ตามที่กล่าวไว้ในเอเฟซัส 4:32) พระเจ้าทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู คนไม่เชื่อได้ยื่นข่าวประเสริฐ เขาเชื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปทั้งหลายของเราตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นอีกในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เมื่อเชื่อข่าวประเสริฐ คนบาปคนนั้นก็ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินมาโดยพระวจนะ พระเยซูทรงเปิดเผยพระวจนะแล้ว พระองค์**ทรงเป็น**พระวจนะ (พระวาจา) และเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของคนทั้งโลก พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพ และบัดนี้พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้ นั้น ซึ่งได้รับสง่าราศีแล้วในร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ก็ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า มหาบุโรหิตของเราเพื่อทำการวิงวอนเมื่อเรา พระองค์ตรัสไว้แล้วอย่างชัดเจนว่า “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อลูกๆของข้าพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์แล้ว **ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก**” พระองค์ทรง**สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น** เพื่อให้ความรอดเป็นไปได้สำหรับคนบาปทั้งหลาย พระองค์ทรง**พระชนม์อยู่**เพื่อทำการวิงวอนเพื่อเหล่าวิสุทธิชน

มนุษย์ไม่เพียงต้องการพระผู้ไถ่เท่านั้น เขายังต้องการ**พระผู้ช่วยให้รอด**ด้วย จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเปาโล:

“ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม...พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพราะเหตุนี้เมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ **ยิ่งกว่านั้น** เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ **ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว **เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์**** แม้มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” (รม. 5:6-11)

โปรดสังเกต: “**เราก็จะรอด**” นั่นคือ เพราะว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ **เราจึงมีชีวิตอยู่** ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสในข้อพระคำที่เราากำลังศึกษาอยู่ก็คือ “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของข้าพระองค์ คนของข้าพระองค์เอง เพื่อที่พวกเขาจะถูกพิทักษ์รักษาไว้ เพื่อที่พวกเขาจะถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกันเหมือนกับที่เราทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกัน และเพื่อที่พวกเขาจะ**ได้รับสง่าราศี**” ข้าพระองค์อธิษฐานคำอธิษฐานนี้**เพื่อลูกๆของข้าพระองค์ ไม่ใช่เพื่อโลก** ในด้านหนึ่งเราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูในฐานะคนกลางทรงทำงานๆหนึ่งที่พิเศษเพื่อผู้คนที่เชื่อของพระองค์เท่านั้น ในอีกด้านนั้น เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูทรงรักทุกคนและทรงจัดหาความรอดให้แก่ทุกคน

พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) แต่เราต้องจดจำไว้ว่าคำอธิษฐานนี้ได้ถูกถวายขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในการทำหน้าที่ พระผู้ช่วยให้รอด คำอธิษฐานวิงวอนเมื่อนี้ซึ่งเรากำลังศึกษาอยู่ได้ถูกอธิษฐานราวกับว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว ทรงถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ด้วยความมั่นใจว่าการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์คือ ความแน่นอนอย่างหนึ่ง

“โลก” อาจถูกพิจารณาจากสองแง่มุมที่แตกต่างกัน: ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวไว้ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) และพระเยซูเองตรัสว่า “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” (ยอห์น 3:17) เมื่อมองไปที่โลก (มนุษย์ชาติ) จากมุมมองนี้ แน่ใจว่าพระเยซูทรงรักคนทั้งโลก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วย “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ให้ได้รับความรอด และขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในฐานะพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ก็ทรงอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่แท้จริงพระองค์ที่กางเขน แต่เราต้องเห็นโลกจากอีกมุมมองหนึ่งเช่นกัน:

โลก ในแบบที่เป็นอยู่นี้ ถูกปกครองโดยส่วนใหญ่แล้วโดยหลักการต่างๆที่ไม่นับถือพระเจ้า เมื่อเรามองโลกจากแง่มุมนี้และในนัยสำคัญนี้ เราก็เห็นความหมายของยอห์น 14:17 อย่างชัดเจน ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับ

“พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์” การอธิษฐานเผื่อโลกเมื่อเรามองมันในแง่มุมนี้ก็คงจะเปล่าประโยชน์พอๆกับการอธิษฐานเผื่อเจ้าแห่งโลกนี้ เมื่อเราลากเส้นแบ่งที่เด่นชัดระหว่างการวิงวอนเผื่อของพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง คนกลางผู้เดียวที่บัดนี้ตั้งอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และงานพิเศษนั้นที่พระองค์ทรงทำเพื่อคนของพระองค์เอง กับงานโดยทั่วไปและงานในฐานะคนกลางที่พระองค์ทรงทำเพื่อมนุษยชาติ เราก็จะไม่พบความขัดแย้งใดๆเลย

“ข้าพระองค์อธิษฐาน...เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์” ในที่นี้มีการทวนซ้ำคำบรรยายลักษณะของสิบเอ็ดคนนั้นซึ่งพระเยซูทรงให้ไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เหล่าสาวกของพระองค์คือคนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้แก่พระองค์-เพื่อที่จะได้ เพื่อที่จะชำระแยกตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ เพื่อทำให้เป็นผู้ชอบธรรม สอน นำ และช่วยให้รอด พวกเขาเป็นแกะของพระบิดา พระบิดาทรงมอบพวกเขาไว้ในการดูแลของพระผู้เลี้ยงที่ดีแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงกลายเป็นความรับผิดชอบของพระผู้เลี้ยง ดังนั้นพระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ว่า “ข้าพระองค์อธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อคนของข้าพระองค์ แกะทั้งหลายแห่งทุ่งหญ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีหน้าที่ต้องอธิษฐานเผื่อพวกเขา และที่จะทูลขอเผื่อพวกเขาคือทุกสิ่งที่คุณต้องการ ข้าพระองค์เป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น และผู้เลี้ยงที่ดีย่อมดูแลแกะของเขา แม้กระทั่งตายเพื่อแกะเหล่านั้นหากจำเป็น คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วเป็นกรรมสิทธิ์พิเศษเฉพาะของข้าพระองค์-แต่พวกเขาก็เป็นความรับผิดชอบพิเศษเฉพาะของข้าพระองค์เช่นกัน”

ข้อ 10: “ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น”

คำตรัสนี้ดูเหมือนจะเป็นเนื้อหาแทรกเข้ามา แน่นนอนว่ามันนำเสนอความจริงของพระเจ้าเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบและไม่ขาดตอนระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูบุตร เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำแปลตรงตัวในที่นี้คงจะเป็น “สิ่งเหล่านั้น” ไม่ใช่คนเหล่านั้น ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังตรัสกับพระบิดาในสวรรค์ว่า “ทุกสิ่งเป็นสิ่งที่ต่างๆของพระองค์ และทุกสิ่งเป็นสิ่งที่ต่างๆของข้าพระองค์ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของข้าพระองค์มากกว่าที่พวกมันเป็นของพระองค์ และพวกมันไม่ใช่ของพระองค์มากกว่าที่พวกมันเป็นของข้าพระองค์ด้วย” ตลอดทั้งงานรับใช้ของพระองค์บนโลกนี้ พระเยซูทรงประกาศอยู่เสมอถึงหลักคำสอนของพระเจ้าเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างพระภาคทั้งสามของตรีเอกานุภาพ และในขณะที่เดียวกันก็ทรงรักษาการแบ่งแยกที่ชัดเจนระหว่างทั้งสามพระภาคนั้น

“ข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น” ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ถึงสิบเอ็ดคนนั้น พวกยิวและฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ได้ยินพระองค์ก็เกลียดชังและปฏิเสธพระองค์ แต่คนกลุ่มเล็กๆนี้เชื่อในพระองค์ เดินกับพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาถวายเกียรติพระองค์ และโดยการทำให้เช่นนี้จึงนำสง่าราศีมาสู่พระองค์ พระองค์จึงทรงอธิษฐานคำอธิษฐานที่พิเศษที่เป็นการวิงวอนเมื่อพวกเขา ต่อมาในคำอธิษฐานของพระองค์ พระองค์ทรงชี้ให้เห็นอย่างเจาะจงว่าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นเท่านั้น แต่เพื่อคนทั้งหลายซึ่งจะเชื่อในพระองค์ในภายหลังเช่นกันผ่านทางพระวจนะ-และส่วนนั้นของคำอธิษฐานของพระองค์ก็รวมถึงคุณและผมด้วยซ้ำ

ข้อ 11: “บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์”

เรามีถ้อยคำอันน่าประทับใจตรงนี้ขณะที่พระเยซูทรงมอบผู้เชื่อกลุ่มเล็กๆนี้ของพระองค์ไว้กับการพิทักษ์รักษาของพระบิดาในสวรรค์! อีกไม่นานพวกเขาก็จะไม่มีพระองค์อยู่ด้วยให้เห็นแล้ว อีกไม่นานพวกเขาจะเจอการข่มเหงที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาไปแล้วก่อนหน้านี้ จนถึงขณะนี้พระองค์ทรงเป็นผู้รักษาของพวกเขา เป็นเพื่อนที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งและอยู่ด้วยเสมอของพวกเขา พระองค์ได้ทรงแบกรับความอ่อนแอต่างๆของพวกเขา ทรงชูกำลังพวกเขาเวลาที่พวกเขาอ่อนแอ ทรงปกป้องพวกเขาจากภัยอันตรายและจากผู้ชั่วร้ายนั้น บัดนี้เวลาแห่งการจากไปของพระองค์เข้ามาใกล้มากๆแล้ว ชั่วโมงนั้นได้มาถึงแล้วเมื่อพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ถูกขุดให้เป็นขึ้น และในอีกไม่กี่วันก็จะเสด็จกลับไปหาพระบิดาเพื่อครอบครองที่นั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงฝากเหล่าสาวกของพระองค์ไว้กับการดูแลของพระบิดา

“ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์” นี่เป็นที่เดียวในข่าวประเสริฐที่สิ่งเล่มที่พระเยซูทรงเรียกพระบิดาว่า “พระบิดาผู้บริสุทธิ์” บริสุทธิ์ตามที่ถูกใช้ในที่นี้ขึ้นไปและพรรณนาถึงอุปนิสัยของพระเจ้า ความหมายรากของคำๆนี้ในภาษกรีกคือ “การแยกออก” และด้วยเหตุนี้จึงสื่อว่าพระเจ้าทรงถูกแยกออกอย่างสิ้นเชิงจากความชั่วร้าย แต่นี่เป็นแค่ความหมายเชิงลบเท่านั้น เราต้องพิจารณาว่าพระเจ้าไม่เพียงถูกแยกออกจากความชั่วร้ายเท่านั้น แต่พระองค์ทรงถูกยกขึ้นสูงเหนือความชั่วร้าย บาป และความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย พระเจ้าไม่สามารถ

ถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบ บริสุทธิ์อย่างแท้จริงในพระองค์เอง พระเจ้าทรงบริสุทธิ์เสมอมา พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์มาโดยตลอด-และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงถูกยกสูงเหนือสิ่งทรงสร้างอันมีขีดจำกัดทั้งปวง:

“โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานับสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการศึกษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว” (วอ. 15:4) ความบริสุทธิ์อันเด็ดขาดคือแก่นแท้ของพระเจ้าของเรา

ในพระคัมภีร์ ชื่อเรียกต่างๆที่ใช้เรียกพระเจ้าหรือกล่าวถึงพระองค์สอดคล้องกับคำทูลขอที่ทูลต่อพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ในโรม 15:5 เปาโลอธิษฐานเผื่อคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความซื่อสัตย์ทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์” เขาอธิษฐานเผื่อชาวเมืองเฮสเปโลนิกาเหล่านั้นว่า “บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด” (2 ธส. 3:16)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูกำลังอธิษฐานขอให้พระเจ้าพิทักษ์รักษาเหล่าสาวกของพระองค์ให้บริสุทธิ์ต่อไป และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเรียกพระบิดาว่า “พระบิดาผู้บริสุทธิ์”-และเนื่องจากพระเยซูกำลังทูลขอการช่วยให้พ้น การพิทักษ์รักษาไว้ การทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน และการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ พระองค์จึงทรงทูลขอพระบิดาให้ทำเพื่อพวกเขาคือสิ่งซึ่งสอดคล้องโดยตรงกับอุปนิสัยและพระลักษณะของพระเจ้า มันเป็นความปรารถนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ผู้เชื่อทุกคนเกลียดชังบาปและเกลียดชังบาปต่อไปด้วยความเกลียดชังที่ลึกซึ้งกว่าเดิมขณะที่เราดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์วันต่อวันและเติบโตในพระคุณของพระองค์: “ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว” (เพลงสดุดี 97:10)

“ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้” เราควรหมายเหตุไว้ว่าเจ็ดครั้งในบทนี้พระเยซูทรงพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลายว่าเป็นคนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์ พระองค์ทรงเรียกเช่นนี้ในข้อ 2, สองครั้งในข้อ 6 และในข้อ 9,11,12 และ 24 คำอธิษฐานของพระองค์ที่ขอให้พระเจ้าทรงโปรดพิทักษ์รักษา “ลูกเล็กๆที่บังเกิดใหม่แล้ว” ของพระองค์ไว้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงให้คุณค่าอย่างสูงต่อผู้เชื่อทั้งหลายและพระองค์ทรงสนพระทัยอย่างลึกซึ้งในพวกเราแต่ละคน ตรงนี้ในข้อ 11 พระองค์กำลังอธิษฐานเผื่อเหล่าสาวกของพระองค์เป็นพิเศษ พระองค์ทรงห่วงใยอย่างยิ่งและทรงเห็นอกเห็นใจคนกลุ่มเล็กๆที่ได้ติดตามพระองค์ขณะที่ฝูงชนหมู่มากได้ปฏิเสธพระองค์และหันไปเสียจากพระองค์

ผู้เชื่อทั้งหลายคือของขวัญแห่งความรักของพระเจ้าที่ประทานให้แก่พระเยซู ในยอห์น 3:16 เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงรักเรามากขนาดไหน และในยอห์น 3:35 เราเห็นความรักของพระองค์ที่มีต่อพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์-พระคริสต์ของพระองค์ พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อโลก พระองค์ทรงรัก

พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์จนพระองค์ได้ประทานคริสตจักรแก่พระองค์เพื่อที่จะเป็นเจ้าสาวของพระองค์ ในวันที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการรับขึ้นไปและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก คริสตจักรจะถูกมอบให้แก่พระเยซู “คริสตจักรที่มีสง่าราศี... ไม่มีจุดต่างพร้อย รื้อรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” (อพ. 5:27)

พระเยซูทรงอธิษฐานขอการพิทักษ์รักษาไว้ของเหล่าสาวกของพระองค์เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพระองค์กำลังจะปล่อยพวกเขาไว้ในโลกอันเป็นศัตรู พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะถูกทดลองอย่างรุนแรง ถูกทดสอบ ถูกข่มเหง ถูกเกลียดชัง พระองค์ทรงทราบว่ายกเว้นยอห์นผู้เป็นที่รัก พวกเขาแต่ละคนจะประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของพวกเขา-และแม้แต่ยอห์นก็ถูกเนรเทศไปยังเกาะปีทมอส “เนื่องด้วยพระวาระของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์” (วว. 1:9) ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงทูลขอพระบิดาของพระองค์ให้พิทักษ์รักษาเหล่าสาวกจากความชั่วร้าย ให้ปกป้องพวกเขาไว้จากการถูกเอาชนะโดยซาตาน ให้รักษาพวกเขาไว้จากการถูกบดขยี้และถูกทำลายโดยการข่มเหง-กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นจากทุกกลอุบายของพญามาร

“เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์” ความเป็นหนึ่งเดียวกันในที่นี้หมายถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการกระทำกิจในใจและชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลาย ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้า: “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตันทา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:4)

ในกิจการ 4:32 เราอ่านว่า “คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง” เหล่าสมาชิกของคริสตจักรยุคต้นเป็น “น้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (“มีใจเดียวกันและจิตใจเดียวกัน”) นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ววันนี้ เราเป็นหนึ่งในเดียวกันในพระคริสต์ เราเชื่อพระวาระของพระเจ้า เราเชื่อในการดลใจด้านถ้อยคำและสิทธิอำนาจเด็ดขาดของพระวาระ เราเชื่อในตรีเอกานุภาพบริสุทธิ์-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูว่าเพียงพอสำหรับความรอด เราเชื่อว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในการที่เรากำลัง “คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในการที่เราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์: “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าไปเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ” (1 คร. 12:12-14)

ข้อ 12: “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียดูออกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ”

“ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์” เหมือนกันกับในข้อที่แล้ว ซึ่งถูกแปลเป็น “โดยพระนามของพระองค์” ซึ่งหมายถึงการพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชและพระลักษณะต่างๆของพระเจ้าพระบิดา ภายใต้การพิทักษ์รักษาไว้เช่นนั้น ไม่มีผู้ใดจะทำลายพวกเขาได้

“ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียดูไป” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ปกป้อง” ไม่ใช่คำเดียวกันกับที่แปลเป็น “พิทักษ์รักษา” ในส่วนแรกของข้อนี้ ในส่วนแรกของข้อนี้พิทักษ์รักษาไว้มีความหมายว่า “ถนอมรักษา” ขณะที่ตรงนี้มีมีความหมายว่า “ข้าพระองค์ได้ปกป้องพวกเขาไว้จากภัยอันตรายเหมือนกับผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งปกป้องฝูงแกะของตนหรือเหมือนกับทหารคนหนึ่งปกป้องทรัพย์สินสมบัติ”

พระเยซูทรงปกป้องเหล่าสาวกของพระองค์อย่างระมัดระวังเหลือเกินจนไม่มีพวกเขาสักคนเดียวได้พินาศไป ไม่มีพวกเขาสักคนเดียวได้สูญไป- “นอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” “ลูกของความพินาศ” หมายถึงยูดาสอิสคาริโอท จากนั้นจึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า “ยูดาสเป็นผู้เชื่อแท้ไหม? เขาเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ประทานให้แก่พระเยซูโดยพระบิดาในสวรรค์ไหม? ยูดาสเคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงไหม? เขาเคยอยู่ในพระคุณ และเขาหล่นจากพระคุณแล้วไหม?”

คนเหล่านั้นที่เชื่อว่ายูดาสเป็นผู้เชื่อแท้ (และว่าเขาได้หล่นจากพระคุณ) ใช้พระคำข้อนี้เพื่อสอนว่าคนๆหนึ่งอาจบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง-ถูกชำระล้างในพระโลหิต รอดโดยพระคุณแล้ว-และจากนั้นก็หล่นจากพระคุณ สูญเสียความรอด และอยู่ในนรกชั่ววันรันดร์ แต่ถ้าเราแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง พระคำข้อนี้สามารถถูกใช้จริงๆเพื่อพิสูจน์หลักคำสอนเรื่องการหล่นจากพระคุณไหม? ให้เราดูถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้อย่างใกล้ชิดมากขึ้น:

คำสันธาน “but” (“นอกจาก”) ในพระคำข้อนี้แสดงความตรงกันข้าม ไม่ใช่การยกเว้น ความหมายตรงนี้ไม่ใช่ว่า “ไม่มีสักคนในคนเหล่านั้นที่ประทานให้แก่ข้าพระองค์เสียดูไป นอกจากลูกของความพินาศ” ผมเชื่อว่าความหมายตรงตัวในที่นี้คือ “พระบิดาเจ้าข้า ทุกคนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์แล้วนั้น ข้าพระองค์ได้ปกป้องไว้แล้ว ไม่มีสักคนเดียวในพวกเขาเสียดูไป แต่ (อย่างไรก็ตาม) ท่ามกลางคนกลุ่มนี้มีอยู่ผู้หนึ่งที่เสียดู-ยูดาส ลูกของความพินาศ”

ก่อนหน้านี้ในการศึกษาค้นคว้าของเรา (บทที่ 6 ข้อ 70) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย (a devil)” (ในภาษากรีกเดิม ไม่มี “a” ในพระคำข้อนี้ ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสจริงๆแล้วก็คือว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”) ข้อ 71 จึงกล่าวชัดเจนว่าพระองค์กำลังหมายถึงยูดาสอิสคาริโอท “เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน”

ซาตานตรงข้ามกับพระเจ้าอย่างชัดเจน และปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็จะอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระคริสต์อย่างแน่นอน เมื่อเห็นข้อเท็จจริงนี้แล้ว ผมจึงขอรบกวนคุณว่า: เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสวมทับมารีย์และพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าได้ถือกำเนิด มันจะเป็นไปไม่ได้หรือว่าพญามารก็สามารถสวมทับหญิงคนหนึ่ง และยูดาส ซึ่งถูกให้กำเนิดโดยซาตาน จะเกิดในลักษณะเดียวกันไม่ได้?

ยูดาสเป็นกรณีกเว้นหนึ่งเดียวเท่านั้น ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่าสักวันหนึ่งเขาจะรับใช้บนโลกนี้อีก-ในตัวตนของปฏิบัติต่อพระคริสต์ พระเยซูไม่เคยเรียกมนุษย์คนใดว่า “ลูกของความพินาศ” เลย พระเยซูทรงเรียกคนชั่วทั้งหลายว่าลูกของซาตาน พวกคนบาป หรือคนอธรรม แต่ในที่นี้พระองค์ทรงชี้ไปยังยูดาสอย่างชัดเจนเฉพาะว่า “ลูกของความพินาศ”

ดังนั้นจึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า “ทำไมพระเยซูถึงเลือกยูดาสให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น?” คำตอบเดียวที่ผมสามารถให้ได้-และผมให้มันด้วยจิตวิญญาณที่อ่อนลงและใจที่จริงใจคือ พระราชาบัญญัติ 29:29: “**สิ่งลับทั้งปวงเป็นของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย...**”

“...เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” ไม่ได้หมายความว่ายูดาสเสียไปเพื่อที่จะทำให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ ความหมายก็คือว่าพระคัมภีร์ได้ถูกทำให้สำเร็จแล้วโดยการเสียไปของยูดาส กรณาศึกษาเพลงสดุดี 109 และหมายเหตุข้อ 8 เป็นพิเศษ ซึ่งเรายกข้อความมาตรงนี้: “ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา”

ยูดาสอิสคาริโอทไม่ได้รับความรอด เขาไม่เคยเชื่อด้วยใจ เขาไม่เคยยอมรับพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง เขาไม่เคยถูกมอบไว้แก่พระเยซูโดยพระบิดา ยูดาสอิสคาริโอทคือชายคนหนึ่งที่เราทุกคน

บางคนอาจถามว่า “แล้วทำไมพระคัมภีร์ถึงกล่าวว่ายูดาสล้ม?” พระคัมภีร์บอกเราจริงๆว่ายูดาสได้ล้ม-แต่เขาล้มจากตำแหน่งหนึ่ง **ไม่ใช่จากพระคุณของพระเจ้า** ในกิจการ 1:15-26 เราอ่านว่าพวกอัครทูตได้อธิษฐานเกี่ยวกับการเลือกชายคนหนึ่งให้มาแทนที่ยูดาสท่ามกลางสิบเอ็ดคนนั้นที่เหลืออยู่ และในข้อ 24 และ 25 เราอ่านว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน”

ยูดาสล้มไปจากงานรับใช้ จากหน้าที่อัครทูต **เขาไม่ได้ล้มจากพระคุณ!** อัครทูตคือผู้เรียนรู้คนหนึ่ง คือผู้ที่ติดตามอีกคน ยูดาสได้ติดตามพระเยซู เขาเดินท่ามกลางอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ แต่เขาไม่เคยได้รับความรอดเลย

จงสังเกตวลีสุดท้ายในกิจการ 1:25: “...ไปยังที่ของตน” แน่แน่นอนว่าคพของยูดาสถูกฝังในทุ่งข้างหม้อนั้น จิตวิญญาณของเขาต่างหากที่ไปยัง “ที่ของตน” ผมไม่ทราบว่ามันหมายถึงนรกโดยทั่วไปหรือช่องแบ่งพิเศษในยมโลก แต่ผมรู้ว่าคำกล่าวเช่นนั้นไม่เคยถูกกล่าวถึงคนอื่นในพระวาระของพระเจ้าทั้งเล่มตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์! เมื่อผู้ชอบธรรมตาย จิตวิญญาณของพวกเขาจะไปยังเมืองบรมสุขเกษม คนชั่วตาย-และล้มตาใน

นรก พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ายูดาสได้ตายและไปยังนรก มันกล่าวว่าเขาได้ล้มจากงานรับใช้นั้นและหน้าที่อัครทูต “เพื่อเขาจะไปยังที่ของเขาเอง”

ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าจิตวิญญาณของยูดาสอิสคาริโอทจะอาศัยอยู่ในร่างกายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนแห่งการบาปนั้น-ใช่แล้วครับ *พญามารในเนื้อหนัง*-และเชื่อว่าเขาจะกระทำงานรับใช้ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

เปาโลเขียนไปถึงเหล่าคริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาเกี่ยวกับ “คนแห่งการบาปนั้น *ลูกแห่งความพินาศ*” ผู้ซึ่งจะถูกเปิดเผยหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เขาไม่ได้กล่าวเพียงว่า “คนแห่งการบาปคนหนึ่ง” แต่ “คนแห่งการบาปนั้น (เจาะจง) *ลูกแห่งความพินาศ*”-และพระเยซูทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่า “ลูกของความพินาศ” คือยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งได้ไปยัง “ที่ของตน” แล้ว ผมเชื่อ-และสอนอย่างไม่ขอลงท้ายว่าจิตวิญญาณของยูดาสอิสคาริโอทจะสถิตอยู่ในกายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์-พญามารผู้รับสภาพมนุษย์ (กรุณาศึกษาข้อพระคำทั้งตอนของ 2 เธสะโลนิกา 2:1-12 และกิจการ 1:15-20 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้)

ผมหวังใจว่าคุณจะไม่พลาดเกียรติยศอันสูงส่งที่พระเยซูทรงให้แก่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอยู่เสมอ แม้ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ก็ทรงอ้างอิงไปยังพระวาระที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเคารพยำเกรง พระองค์ทรงยกข้อความจากหนังสือเพลงสดุดีบ่อยๆ เช่นเดียวกับเหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่ได้กระทำ เราไม่สามารถเริ่มที่จะตระหนักถึงความสำคัญของพระวาระของพระเจ้าได้เลย *พญามาร* รู้ถึงความสำคัญของพระวาระ และนั่นเป็นเหตุที่ทำให้มันถึงทำทุกสิ่งในอำนาจของมันเพื่อหักล้างความน่าเชื่อถือและทำลาย “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้”!

ข้อ 13: “และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม”

พระเยซูทรงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ให้พวกสาวกของพระองค์ได้ยิน เพื่อที่พวกเขาจะได้รับคำสั่งสอนและการปลอบประโลมใจ อีกไม่นานพระองค์จะเสด็จกลับไปยังสถานที่ของพระองค์เอง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ และในการจากโลกนี้ไป พระองค์ก็กำลังประทานสถานที่ของพวกสาวกให้แก่พวกเขา-สถานที่ที่พระองค์ได้ทรงครอบครองบนโลกมาก่อน: พวกเขาจะต้องสานต่องานของพระองค์ ในบทที่ 14 ข้อ 12 พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา” ความจริงเดียวกันนี้ถูกนำเสนอตลอดทั้งบทที่เราศึกษากันอยู่

พระเยซูทรงทำงานของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วบนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงถวายเกียรติแด่พระเจ้าแล้ว และบัดนี้พระองค์ทรงพร้อมแล้วที่จะถูกยอมรับในสง่าราศีเพื่อที่จะครอบครองสถานที่ของพระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์แล้ว (อฟ. 2:6; คส. 3:3) เราต้องสำแดงลักษณะเฉพาะเดียวกับที่พระองค์ทรงสำแดงบนแผ่นดินโลก เราจะไม่มัววนดำเนินชีวิตแบบที่ไร้บาปและบริสุทธิ์แบบเดียวกับพระเยซูได้ทรงดำเนินชีวิต แต่เราสามารถเป็นผู้ที่ปราศจากการติเตียนได้ (1 ธส. 5:23) เราสามารถครอบครองสถานที่ๆพระองค์ได้ทรงฝากไว้ให้เราครอบครองในฐานะบุตรทั้งหลายของ

พระเจ้าได้ เราสามารถสำแดงพระเจ้าแก่ผู้อื่น เราสามารถหว่านเมล็ดพืช แจกจ่ายข่าวดีแห่งความรอด และ เก็บเกี่ยวพืชผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ เราไม่เพียงก่อกำเนิดบนรากฐานที่พระเยซูทรงวางไว้เพื่อเราแล้วให้ เราก่อ เราไม่เพียงครอบครองสถานที่ของพระองค์บนโลกเบื้องล่างนี้เนื่องจากพระองค์ได้เสด็จกลับไปหาพระ บิดาแล้วเท่านั้น แต่เรายังร่วมวงกับพระองค์ในความเปี่ยมสุขแห่งสวรรค์แบบเดียวกันด้วย จงสังเกตคำตรัส เหล่านี้ที่พระองค์ตรัสในบทนี้เพื่อให้ความมั่นใจแก่เรา:

“เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว” (ข้อ 8)

“เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม” (ข้อ 13)

“เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ข้อ 16)

“พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิด” (ข้อ 18)

“ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้” (ข้อ 19)

“เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา” (ข้อ 22)

“เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา” (ข้อ 26)

ผมอดไม่ได้ที่จะสรรเสริญว่า ฮัลเลลูยาห์! พระผู้ช่วยให้รอดประเสริฐ! ผู้เชื่อทั้งหลายมีตำแหน่ง อภิสทิธิ เกียรติยศ ความรับผิดชอบ และความมั่นใจอันยิ่งใหญ่! ไม่แปลกเลยที่เราร้องเพลงว่า “พระคุณ พระเจ้า นั้นแสนชื่นใจ ช่วยได้คนชั่วอย่างฉันทิด” พระคุณพระเจ้าแสนอัศจรรย์จริงๆ

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่เพียงได้รับพระพรผ่านทางพระคริสต์ (การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืน พระชนม์ของพระองค์) เท่านั้น เรายังได้รับพระพรกับพระคริสต์ด้วย เราเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ ด้วยเหตุนี้ เรา จึงเป็นคนต่างถิ่นและเป็นนักเดินทางบนแผ่นดินโลก จงสังเกตในบทนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์นว่าพระเยซู เจ้าทรงบอกว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพวกเดียวกับพระองค์:

“เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์” (ข้อ 11,22)

“เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ข้อ 14)

“พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิด” (ข้อ 18)

“ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย” (ข้อ 21)

“เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา” (ข้อ 22)

“เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรัก ข้าพระองค์” (ข้อ 23)

ในส่วนท้ายของข้อที่เราศึกษาอยู่นี้พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้า พระองค์อย่างเต็มเปี่ยม” ในบทที่ 15 ข้อ 11 พระองค์ตรัสว่า “นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อ ให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม” นี่คือการอธิษฐานหนึ่งเดียวและพิเศษ เฉพาะ คือการปลอบประโลมภายในซึ่งพระคริสต์ประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลาย เปโตรเรียกมันว่า “ความปิติ ยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) พระเยซูทรงถ่ายทอดความยินดีที่

ไม่มีภาษาใดบนโลกสามารถแสดงออกเป็นคำพูดได้ และเนื่องจากว่าในขณะนี้พระองค์กำลังจะทิ้งพวกสาวกให้อยู่ในโลก พระองค์จึงอยากให้พวกเขารู้จักความชื่นชมยินดีหนึ่งเดียวที่พิเศษเฉพาะนี้

ในคำอธิษฐานวิงวอนเมื่อนี้ พระคริสต์ทรงเปิดเผยตำแหน่งที่ผู้เชื่อทั้งหลายครอบครองอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา อันเนื่องมาจากพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ การที่พระองค์ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ เครื่องกีดขวางทุกอย่างจึงถูกเอาออกไปแล้ว มานันนั้นขาดตั้งแต่บนตลอดแล้ว และทางใหม่ที่มีชีวิตได้ถูกเปิดให้แก่ทุกคนแล้ว เราสามารถเข้าไปในที่บริสุทธิ์ได้ และเราได้รับเชิญให้เข้ามาใกล้ “ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม” นี้ถูกแสดงออกในฮีบรู 10:19-22:

“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานันนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้งเรามีมหาบุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

โดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระบิดาของพระองค์จึงทรงเป็นพระบิดาของเรา ดังนั้นเราจึงกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์” กาลาเทีย 4:6 บอกเราว่า “และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา” เราไม่ใช่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า แต่เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า: “ท่านที่รักทั้งหลาย **บัดนี้** เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

เนื่องจากเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ “เราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 1:3)

ข้อ 14: “ข้าพระองค์ได้มอบพระคำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก”

ในข้อ 8 พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว” และบัดนี้พระองค์ทรงทวนซ้ำว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระคำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว” นี้เป็นมากกว่าการอธิบายคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับพระองค์เอง พระเยซูทรงเป็นผู้รับใช้ที่สมบูรณ์แบบ ทุกเช้าพระองค์ทรงเฝ้าคอยและหมายถึงพระเจ้าสำหรับถ้อยคำที่จะประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในวันนั้นๆ และพระองค์ทรงมอบทุกคำที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์ให้แก่พวกเขาอย่างสัตย์ซื่อ ความยินดีของพระองค์มาโดยคำพยานว่าพระบิดาของพระองค์ทรงเป็นเช่นไร และบัดนี้คำพยานนั้นก็จะเป็นความยินดีของเหล่าสาวกของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระคำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว”

“และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา” ยิ่งเรายอมถวายตัวอย่างเต็มที่และแสดงออกถึงความชื่นชมยินดีในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรามากเท่าไร-ไม่ใช่ความยินดีแบบฉาบฉวย ไม่ใช่เพราะอารมณ์พาไป แต่เป็นความชื่นชมยินดีอันบริสุทธิ์จากหัวใจ-โลกก็จะยิ่งเกลียดชังเรามากเท่านั้น แต่เรามีพระสัญญาของพระเจ้าว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ เราควรชื่นชมยินดีและดีใจที่เราถูกนับว่าสมควรที่จะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์ สมควรที่จะถูกเกลียดชังโดยพวกศัตรูของพระเยซูคริสต์เพราะคำพยานของเรา เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้น “สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย” (2 ธส. 1:5) และในข้อ 11 เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ”

พระเยซูเองตรัสว่า “เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเราท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:11,12)

ใน 1 ยอห์น 2:15-17 เราได้รับบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์!”

คนเหล่านั้นที่เป็น “ของโลก” ก็อยู่ใต้อำนาจครอบครองของพระของโลกนี้ เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ-พญามาร ตามที่เปาโลกล่าว เราเคยติดตามวิถีของโลก โดยสันดานเราเคยเป็นบุตรแห่งพระอาชญา การดำเนินชีวิตของเราเคยอยู่ในตัณหาของเนื้อหนัง และเราเคยทำตามความปรารถนาต่างๆของเนื้อหนัง (อ่าน เอเฟซัส 2:1-10) เนื่องจากลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ยังเป็นจริงอยู่ในชีวิตของคนไม่เชื่อทั้งหลาย มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พวกเขาจะเกลียดชังผู้เชื่อทั้งหลายเพราะว่าเราไม่ใช่ของโลกแล้ว เราไม่ทำตามอย่างโลก เราไม่ปฏิบัติตามนโยบายต่างๆของโลกหรือหลักการต่างๆของโลก

นอกจากนี้ ชีวิตของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและเต็มเต็มด้วยพระวิญญาณก็ปรับโทษโลก “โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) เหล่าคนชั่วที่ไม่นับถือพระเจ้าคิดอุบายต่อสู้อุบัติผู้เชื่อทั้งหลาย และพูดสิ่งชั่วร้ายทุกรูปแบบต่อสู้อุบัติพวกเขา โลกชื่นชมยินดีเมื่อคริสเตียนทั้งหลายทนทุกข์!

“...ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” ใน 1 โครินธ์ 15:47,48 เราอ่านว่า “มนุษย์เดิม นั้น (อาดัม) กำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น” พระเยซูคริสต์เจ้าไม่เคยเป็นของโลกนี้เลย พระองค์ทรงถูกแยกขาดจากบาปโดยสิ้นเชิง มนุษย์ทุกคนล้วนเกิดมาเป็นคนบาป แต่

พระเยซูทรงไว้บาป “มหาบุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ฮบ. 7:26)

พระเยซูตรัสแก่พวกยิวว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” (ยอห์น 8:23) เนื่องจากผู้เชื่ออยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อ (รม. 8:1; คส. 1:27) ผู้เชื่อทั้งหลายจึงไม่ใช่ของโลกนี้ “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์: “เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอักษรทูตและมหาบุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์” (ฮบ. 3:1)

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์: “ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟป. 3:20)

ผู้เชื่อทั้งหลายมีมรดกในสวรรค์: “จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่วุ่นวาย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย” (1 ปต. 1:3-5)

เมื่อเห็นข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว แน่ใจว่าไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเราซึ่งเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว คือคนต่างถิ่นและนักเดินทางขณะที่เราใช้ชีวิตอยู่ชั่วคราวบนแผ่นดินโลก โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา เช่นเดียวกับอับราฮัม เราคอยทำ “เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น” (ฮบ. 11:10)

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเยซูทรงอธิษฐานขอความปลอดภัยและการพิทักษ์รักษาไว้สำหรับคริสเตียนทั้งหลายในโลกนี้ ผมขอบคุณพระเจ้าจริงๆสำหรับการไถ่โดยทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ แต่ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อพิทักษ์รักษาเราวันต่อวัน เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากโลกที่เป็นศัตรูและไม่เป็นมิตรนี้ที่เราต้องเดินทางผ่านระหว่างทางไปสู่บ้านในสวรรค์ของเรา!

ดาวิดร้องออกมาว่า “บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี” (เพลงสดุดี 38:20)

ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน” (1 ยอห์น 3:13)

แต่ทั้งๆที่มีการข่มเหงจากโลก ทั้งๆที่มีการทดสอบและความทุกข์ลำบากต่างๆที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องเผชิญอย่างแน่อน พระเยซูก็ไม่ได้ทูลขอให้เอาผู้คนของพระองค์ออกไปจากโลก พระองค์แค่ทรงสัญญาว่าจะปกป้องคุ้มครองพวกเขา ดังที่แสดงให้เห็นในพระคำข้อถัดไปของเรา

ข้อ 15: “ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย”

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทราบว่าโลกที่พระองค์กำลังจะทิ้งพวกสาวกให้อยู่ในนั้นจะไม่ยอมเปลี่ยนแปลง มันจะไม่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น กระนั้นแม้ทรงทราบเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังทูลขอให้พวกเขาออกไปจากโลก พระเจ้าทรงสามารถเรียกคริสเตียนทั้งหลายกลับบ้านสู่สง่าราศีได้เลยทันทีที่พวกเขาได้รับความรอด แต่ถ้าเมื่อพวกเขาถูกข่มเหง พระองค์ทรงพาพวกเขาออกไปจากโลกในทันที มันก็คงไม่เป็นผลดีสำหรับพวกเขา-และมันคงไม่เป็นผลดีสำหรับโลกด้วย

คริสเตียนทั้งหลายปรับโทษโลกผ่านการดำเนินชีวิตที่ขอบธรรม และถึงแม้เหล่าคนชั่วอาจไม่อ่านพระคัมภีร์ พวกเขาที่อ่านชีวิตของผู้คนของพระเจ้า และเมื่อเราดำเนินชีวิตที่ปราศจากข้อติเตียน พวกเขาที่รับรู้ เราอยู่กับพระเยซู ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงไม่ได้อธิษฐานขอให้พวกเขาออกไปจากโลก ออกจากการข่มเหง การทดสอบต่างๆ และความทุกข์ลำบาก พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พระเจ้ารักษาพวกเขาให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อที่พวกเขาจะไม่กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่ชั่ว

ท่านที่รัก ถึงแม้เราอาศัยอยู่ท่ามกลางคนชั่วอายุที่ชั่วและวิปลาส *เราก็มีฤทธิ์อำนาจที่จะเอาชนะ* ชัยชนะถูกจัดทำให้แก่เราแล้วหากเราจะเพียงวางใจและเชื่อฟัง! “ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก *คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง*” (1 ยอห์น 5:4)

อัครทูตเปาโลให้คำเตือนและคำสัญญาในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์: “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง ไม่มีการทดลองใดเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:12,13)

แน่นอนว่าเราไม่ชื่นชมความทุกข์ลำบาก ความขัดแย้ง และการข่มเหง มันคงจะแสนวิเศษ (ในวิถีคิดของเรา) ที่จะไปสวรรค์เลยโดยไม่ต้องเจอกับการข่มเหงหรือความปวดร้าวใจก่อน แต่จงฟังอัครทูตเปาโลอีกครั้ง:

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนขอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น *เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย* เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (รม. 5:1-5)

ถ้าเราไม่ทนทุกข์ในโลกนี้ ถ้าเราไม่เผชิญกับการข่มเหงและการทดสอบต่างๆ เราก็คงไม่ซาบซึ้งกับพระเยซูมากได้ถึงครั้งเมื่อเราไปถึงดินแดนนั้นที่งดงามกว่ากลางวัน: “ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัดและผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน” (ฮบ. 2:10)

พระเจ้าไม่ยอมให้ผู้คนของพระองค์ไปอยู่อย่างสันโดษ ปิดกั้นตัวเองโดยอยู่ห่างไกลในสำนักสงฆ์หรือสถานที่แบบนั้น และซ่อนตัวจากโลก เราเป็นตัวแทนของพระองค์บนแผ่นดินโลกและเราต้องประกาศพระวจนะและเป็นพยานเพื่อพระองค์ โลกต้องการข่าวประเสริฐ และพระเจ้าทรงสัญญาแล้วเรื่องชัยชนะในพระเยซู

พระวจนะของพระเจ้าบันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าวิสุทธิชนที่โดดเด่นสามคนในสมัยพันธสัญญาเดิมได้อธิษฐานขอที่จะถูกพาออกไปเสียจากโลกนี้-แต่พระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา เมื่อชนชาติอิสราเอลขณะเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารบ่นและร้องขอเนื้อเพื่อรับประทาน โมเสสก็เหนื่อยหน่ายเพราะคำวิพากษ์วิจารณ์และคำบ่นตลอดของพวกเขาจนเขาอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์ ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความชั่วร้ายของข้าพระองค์เลย” (กตว. 11:14,15)

เอลียาห์อธิษฐานขอความตายเมื่อเขาหนีไปจากความกริ้วของนางเยเซเบลหลังจากเขาได้ฆ่าพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลแล้ว เขา “เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า “พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:4)

โยนาห์อธิษฐานขอให้เขาได้ตายเสีย หลังจากเขาได้เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้เทศนาการกลับใจใหม่แก่นินะเวห์ เมืองนั้นก็กลับใจใหม่ เชื่อพระเจ้า และได้รับการไว้ชีวิต นี่ทำให้โยนาห์ไม่พอใจมาก และเขาอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่!” (โยนาห์ 4:3)

มันไม่ใช่แผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะพาผู้เชื่อทั้งหลายออกไปจากโลกทันทีที่พวกเขาได้รับ ความรอด เราอยู่ในโลกเพื่อถวายสง่าราศีและเกียรติแด่พระเยซูคริสต์เจ้า ในบทที่หกของหนังสือฮีบรู เปาโลกล่าวถึง “สิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด” (ข้อ 9) และในข้อ 11 และ 12 เขากล่าวว่า “เราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย เพื่อท่านจะ**ไม่เป็น คนเฉื่อยช้า** แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก”

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่อยู่ในโลกนี้เพื่อแสวงหาเกียรติยศและสง่าราศีสำหรับตัวเอง เราจะได้รับสง่าราศีจากพระเยซูในโลกที่จะมานั้น พระเจ้าไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเพื่อที่จะนั่งลงและไม่ทำอะไรเลย! พระองค์ทรงมีงานรับใช้หนึ่ง งานบางอย่าง สำหรับผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน และเราไม่ควรกระวนกระวายใจที่จะรับบำเหน็จของเราหรือออกไปจากโลกนี้จนกว่าเราทำงานนั้นเสร็จแล้ว

มันเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับเราที่จะตระหนักว่าพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอดก็ทรงสามารถที่จะพิทักษ์รักษาเราเช่นกัน เราไม่สามารถพิทักษ์รักษาตัวเราเองไปกว่าที่เราสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ เราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (1 ปต. 1:5) ในปฐมกาล 20:6 พระเจ้าตรัสแก่อาบิเมเลคว่า “เราจึง

ยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา” ในการตอบคำอธิษฐานของเยเรมีย์ที่ทูลขอเพื่อชนชาติอิสราเอลพระเจ้าตรัสว่า “เราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขาทั้งหลายว่า เราจะไม่หันจากการกระทำความดีแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา” (ยรม. 32:40)

ในเพลงสดุดี 125:3 เราอ่านว่า “เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า” และเพลงสดุดี 23 ซึ่งเป็นที่รักของผู้เชื่อทุกคน สัญญาว่าพระเจ้าจะทรงนำเรา “ไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (ข้อ 3)

ข้อ 16: “เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก”

นี่คือการทวนซ้ำถ้อยคำในข้อ 14 พระเยซูทรงอธิษฐานถ้อยคำเหล่านี้สองครั้ง-ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ฟังพระองค์ในครั้งแรกนั้น แต่เพื่อเน้นย้ำและประทับเข้าไปในใจของพวกเขา คือข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาอยู่ในโลกแต่ไม่ใช่ของโลก พระเจ้าไม่จำเป็นต้องตรัสสิ่งใดเกินขอบเขตเพื่อที่จะทำให้มันสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นเมื่อเราพบการทวนซ้ำในพระคัมภีร์ เราจึงควรแน่ใจว่าเราเข้าใจและได้รับประโยชน์จากการทวนซ้ำนั้น

เนื่องจากพระเยซูกำลังอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อการพิทักษ์รักษาไว้ของพวกสาวกขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่ในโลกที่พวกเขาจะไม่พบการปลอบประโลมจากเหล่าคนชั่วเลย มันจึงอาจเป็นประโยชน์และหนุนใจที่จะชี้ให้เห็นวิธีเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายแตกต่างจากโลก:

ประการแรกคือ เรามีสถานะที่แตกต่าง คนไม่เชื่อทั้งหลายมีสถานะของตนใน*อาดัม* ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ใน*พระคริสต์*โดยความเชื่อ คนไม่เชื่อทั้งหลายอยู่ใต้การพิพากษาของโทษ ผู้เชื่อทั้งหลาย “ได้รับการยอมรับในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักนั้น”

ผู้เชื่อทั้งหลายมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่าง-สภาพของพระเจ้า คนไม่เชื่อทั้งหลายอยู่ในเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าไม่ได้ ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระวิญญาณ ถูกนำพาโดยพระวิญญาณเพื่อที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายมี*นายที่แตกต่าง* พระเยซูตรัสแก่พวกยิวว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน” (ยอห์น 8:44) ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และในฐานะบุตรของพระเจ้าที่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม เราจึงอยู่ใต้บังคับพระประสงค์ของพระองค์

ผู้เชื่อทั้งหลายมี*จุดมุ่งหมายที่แตกต่าง*ในชีวิต เรามุ่งหมายที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่คนไม่เชื่อทั้งหลายทำให้ตัวเองพอใจ เรามุ่งหมายที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า คนไม่เชื่อแสวงหาเกียรติสำหรับตัวเอง

ผู้เชื่อทั้งหลายมี*ความเป็นพลเมืองที่แตกต่าง* ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ซึ่งเราคอยทำพระผู้ช่วยให้รอดจากที่นั่น คนไม่เชื่อทั้งหลายเป็นของแผ่นดินโลกนี้ เป็นมนุษย์ดิน พวกเขาเป็นพลเมืองของโลกที่ทอดตัวอยู่ในความชั่ว

ผู้เชื่อทั้งหลายดำเนิน*ชีวิตที่แตกต่าง* เพราะว่าเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ สิ่งเก่าๆก็ผ่านพ้นไป ทุกสิ่งกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น คนไม่เชื่อทั้งหลายเดินตาม “มนุษย์เก่า” คือต้นหาของเนื้อหนัง พวกเขาทำสิ่งต่างๆของเนื้อหนังเพราะว่าพวกเขาไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายมีลิขิตชีวิตที่แตกต่าง พระเยซูตรัสว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ... เรา จะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:2,3) คนไม่เชื่อ ทั้งหลายถูกลิขิตไว้แล้วสำหรับนรก ทุกคนที่ชื่อของตนไม่ถูกพบในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสสิยาห์จะถูกโยน ลงไปในบึงไฟ (วิว. 20:15)

ข้อ 17: “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง”

ตอนแรกพระเยซูทรงอธิษฐานขอการปกป้องและการพิทักษ์รักษาสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์และ การช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของโลกนี้ บัดนี้พระองค์ทรงอธิษฐานขอการชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อที่ พวกเขาจะถูกทำให้บริสุทธิ์มากขึ้น พระองค์กำลังอธิษฐานขอให้พวกเขาถูกนำไปสู่พื้นที่ที่สูงกว่าเดิม ความ บริสุทธิ์ในระดับที่สูงกว่าเดิม และสิ่งนี้ต้องถูกกระทำผ่านทาง “ความจริง” จากนั้น เพื่อที่เราจะได้ทราบและ เข้าใจว่าความจริงคืออะไร พระองค์จึงตรัสว่า “พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง”

การชำระให้บริสุทธิ์ หมายความว่า “การแยกไว้ต่างหาก” คำนี้อาจถูกใช้เกี่ยวกับบ้านหลังหนึ่ง ภาชนะอันหนึ่ง สัตว์ตัวหนึ่ง และอีกหลายสิ่ง พระเยซูกำลังอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ และดังนั้น ความหมายตรงนี้ก็คือ เพื่อที่พวกเขาจะถูกชำระให้สะอาดอย่างถาวรและอย่างหมดจด และเพื่อที่พวกเขาจะ ดำเนินชีวิตที่ปราศจากการติเตียน

อัครทูตเปาโลให้ความกระจ่างเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ ตอนเขียนหาคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเธสะ โลนิกา เขาหนุนใจคนเหล่านั้นว่า “จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณในทุกกรณี ...อย่าดับพระวิญญาณ อย่าประมาทคำพยากรณ์ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น จงเว้นเสียจากสิ่งที่ ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้า อธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา” (1 ธส. 5:16-23)

จงสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า “หมดจด” ซึ่งหมายความว่าหมดทั้งตัว ผู้เชื่อถูกชำระให้บริสุทธิ์ในทาง ตำแหน่งแล้วชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่เขาบังเกิดใหม่ เมื่อเขาถูกย้ายจากอาณาจักรของซาตานเข้ามาสู่อาณาจักรของ พระเจ้า แต่เขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่องเมื่อเขาได้รับประทานน้ำมัน ขนมนม และเนื้อแห่งพระวาทะ-กล่าว อีกนัยหนึ่ง เมื่อเขาเติบโตในพระคุณและเริ่มอุทิศตัวมากขึ้น ยอมจำนนอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้นต่อพระประสงค์ ของพระเจ้า การชำระให้บริสุทธิ์ในทางตำแหน่งเกิดขึ้นในทันที การชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่องจะไม่มีวันสิ้นสุดจนกว่าเราได้เห็นพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่กำลังอธิษฐานในที่นี้เพื่อผู้คนของพระองค์ให้เพิ่มพูนขึ้น ในความบริสุทธิ์และความเป็นอย่างพระเจ้าในทางปฏิบัติเมื่อพวกเขาดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์วันต่อวันในโลกที่ เป็นศัตรู พระองค์กำลังอธิษฐานว่า “ขอทรงแยกผู้คนของข้าพระองค์ออกจากบาปวันต่อวันโดยทำให้พวกเขา มีใจฝึกใฝ่ในฝ่ายวิญญาณมากขึ้นเรื่อยๆ อุทิศตัวมากขึ้นเรื่อยๆต่อพระประสงค์ของพระเจ้า”

พระคำข้อนี้สอนเรื่องความสำคัญสุดขีดของความเป็นอย่างพระเจ้าในทางปฏิบัติในการดำเนินชีวิต แต่ละวัน มีคนเหล่านั้นที่ถูกต้อง-แม้กระทั่งระวางตัวมากๆ-เกี่ยวกับหลักคำสอน แต่พวกเขาไม่อยู่ใต้อำนาจ

พระทัยของพระคริสต์และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ดำเนินชีวิตแห่งความเป็นอยู่อย่างพระเจ้าในทางปฏิบัติ พระเยซูทรงอยากให้เราดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ ซึ่งโดยการทำให้เช่นนี้เรากลายเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆวันต่อวัน เราควรอธิษฐานทุกวันเพื่อขอชีวิตที่อุทิศตัวมากขึ้น ที่พระคริสต์ทรงควบคุมและพระวิญญาณทรงเติมเต็ม

จงพิจารณาข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์นี้ เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย: เราได้รับ*ทั้งหมด*ของพระคริสต์ชั่วเสี้ยววินาทีที่เราบังเกิดใหม่-แต่พระองค์ไม่จำเป็นต้องได้รับ*ทั้งหมดของเรา!* พระองค์เสด็จเข้ามาในมนุษย์ภายในโดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ แต่เกิดอะไรขึ้นกับร่างกายล่ะ? เราได้รับบัญชาให้ถวายร่างกายของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็น*การปรนนิบัติอันสมควร*ของ (เรา) ทั้งหมด” (รม. 12:1)

โรม 6:11-13 บอกเราว่า “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำร่างกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น *อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า* เหมือนหนึ่งคนที่ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำควรถูกกระทำเพื่อเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และหลักคำสอนที่ถูกตั้งแต่*ไม่มี*ความเป็นอยู่อย่างพระเจ้าในทางปฏิบัติก็เป็นคำพยานที่ไม่ได้เรื่องอย่างแท้จริงสำหรับความเชื่อแบบคริสเตียนอันบริสุทธิ์!

ความแตกต่างระหว่างการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมกับการชำระให้บริสุทธิ์ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้เช่นกัน คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้อธิษฐานขอ*การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม*สำหรับเหล่าสาวก พวกเขาถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว พระองค์ทรงอธิษฐานขอการชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อ (รม. 5:1) และการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมก็เป็นงานหนึ่งที่สมบูรณ์แบบและเสร็จสิ้นแล้ว โดยไม่ต้องถูกทำซ้ำอีกเลย เมื่อเราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราก็ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม*หมดทุกส่วน*-ไม่ใช่แค่บางส่วน การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมถูกยกให้เป็นของเราโดยพระคริสต์ มันสมบูรณ์แบบและครบถ้วนแล้วทันทีที่เราได้รับความรอด *ครบถ้วนเท่าที่มันจะครบถ้วนได้* ไม่มีการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมหลายระดับ

ในทางกลับกัน การชำระให้บริสุทธิ์ คืองานที่ถูกกระทำในใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเราต้อนรับพระวจนะเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณและเดินในความสว่างของพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้ トラบิตที่เราจะอยู่ในชีวิตนี้ การชำระให้บริสุทธิ์ของเราก็จะดำเนินต่อไป เราจะเติบโตในพระคุณและก้าวหน้าในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งเราถูกพาไปอยู่กับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเมื่อถึงการรับขึ้นไปนั้น

บางคนเชื่อหลักคำสอนผิดๆเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ที่ถูกยกให้ แต่หลักคำสอนแบบนี้ไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า การชำระให้บริสุทธิ์*ไม่ถูกยกให้* ถ้ามันเป็นแบบนี้ ทำไมพระเยซูถึงอธิษฐานขอการชำระให้บริสุทธิ์สำหรับพวกสาวกล่ะ? การชำระให้บริสุทธิ์มาโดยและผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า เมื่อเราอ่านและฟังพระวจนะ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงทำให้*ความจริงอันเปี่ยมอำนาจ*เหล่านั้นแห่งพระวจนะ

สำแดงอย่างทรงพลังมากขึ้นต่อใจและความคิดของเรา และเมื่อเราเดินในความสว่างแห่งพระวจนะ เราก็เติบโตอย่างบริสุทธิ์มากขึ้นวันต่อวัน-ความบริสุทธิ์ที่จะไม่หยุดเติบโตเลย นี่คือ “การชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่อง”

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นความสำคัญของการอ่าน การศึกษาค้นคว้า และการรับเอาพระวจนะของพระเจ้ามาปฏิบัติ เราควรศึกษาค้นคว้าพระวจนะ เราควรเข้าร่วมการประชุมนมัสการต่างๆที่พระวจนะถูกเทศนาและสั่งสอน และเราควรรับเอาคำสอนในอรรถาธิบายต่างๆที่ดีซึ่งถูกรวบรวมโดยบุรุษทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จะช่วยเราให้เข้าใจพระวจนะและเติบโตในพระคุณเช่นกัน มันเป็นความจริงที่ว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของตน แต่พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมตั้งบุรุษทั้งหลายให้เป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรเพื่ออธิบายพระวจนะ และเราต้องศึกษาค้นคว้าและรับประโยชน์จากสิ่งๆที่บุรุษเหล่านั้นได้เขียนตามที่พระเจ้าได้ประทานความสว่างและความเป็นผู้นำแก่พวกเขา

การชำระให้บริสุทธิ์ไม่ใช่ “การงานที่สองแห่งพระคุณ” อย่างที่บางคนเชื่อและสอน มันเป็นการทำงานแบบต่อเนื่องแห่งพระคุณในใจของผู้เชื่อเมื่อเขาศึกษาและรับประทานพระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณ พระคริสต์กำลังอธิษฐานในที่นี้เพื่อคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระให้บริสุทธิ์ในทางตำแหน่งแล้ว

เราต้องระมัดระวังที่จะแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราที่จะตระหนักว่าการชำระให้บริสุทธิ์ไม่ได้หมายถึงการถอนรากถอนโคนสภาพฝ่ายเนื้อหนัง พระคำข้อหนึ่งจะพิสูจน์เรื่องนี้:

ในข้อ 19 ของบทนี้พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา” เนื่องจากพระเยซูทรงไม่มีบาป ไร้ซึ่งสภาวะของบาปโดยสิ้นเชิง ความหมายในที่นี้จึงเป็นไปได้เพียง “ข้าพระองค์แยกตัวเองไว้ต่างหากเพราะเห็นแก่พวกเขา”

ในยูดา 1 เราอ่านเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายว่าถูก “ชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา” และในฮีบรู 10:10 เราอ่านว่า “เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” ใน 2 เธสะโลนิกา 2:13 และใน 1 เปโตร 1:2 เราอ่านเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายว่าถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์แล้ว “โดยพระวิญญาณ”

ในข้อ 15 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย” ในที่นี้พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์” อันก่อนหน้า (“ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย”) ถูกทำให้มั่นคงและแน่นอนโดยอันหลัง (“ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์”) ตราบไธที่เราอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้ เราก็มั่นใจที่สะอาดและทำผิดพลาดหลายสิ่ง แต่ใน 1 ยอห์น 2:1,2 เราอ่านว่า “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียะโฮชูผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” ใน 1 ยอห์น

1:9 พระเจ้าทรงสัญญาว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

“**พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง**” ท่านที่รัก พระคัมภีร์ไม่ได้ “**บรรจุ**” ความจริง พระคัมภีร์**เป็นความจริง!** พระคัมภีร์ไม่ “**บรรจุ**” พระวาทะของพระเจ้า มัน**เป็นพระวาทะของพระเจ้า** พระคัมภีร์เป็น**ความจริง**อันบริสุทธิ์ที่ไม่ถูกเปลี่ยนแปลง เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้แต่งของพระคัมภีร์**และพระเจ้าทรงมูสาไม่ได้** (ทต. 1:2; ฮบ. 6:18)

ในมาระโก 4:24 พระเยซูทรงเตือนว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว” เราต้องระมัดระวังจริงๆว่า เราได้ยินอะไรและเราฟังใคร เพราะว่าวันหนึ่งเราจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เราได้ยินและว่าเราได้ยินมันอย่างไร นี่ถูกกล่าวชัดเจนมากๆในยอห์น 12:46-48 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราไม่ได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

ข้อ 18: “**พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกอันนั้น**”

เราต้องจำให้ขึ้นใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานคำอธิษฐานนี้**ให้เป็นที่ได้ยินต่อหน้า**พวกสาวกของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงอธิษฐานในลักษณะนี้: “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์กำลังอธิษฐานขอการชำระให้บริสุทธิ์ในแต่ละวันสำหรับเหล่าสาวกของข้าพระองค์ เพราะตำแหน่งของพวกเขาคือบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ได้ทรงส่ง**ข้าพระองค์มา**แล้วอย่างไร ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาไปอย่างนั้น และ**ข้าพระองค์อธิษฐาน**ขอการชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ที่เพิ่มขึ้นอีก เพื่อที่พวกเขาจะเดินตามรอย**ข้าพระองค์** เพื่อที่พวกเขาจะเป็นดวงสว่างต่างๆในโลกอันมืดมิดขณะที่พวกเขาให้คำพยานเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์และชอบธรรม โดยแยกขาดจากโลกมาแล้วอย่างไร **พวกเขา**ก็ต้องดำเนินชีวิตแบบนั้นด้วยหากพวกเขาอยากสานต่องานที่**ข้าพระองค์**จะฝากไว้กับพวกเขาให้กระทำในโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้” ผู้เชื่อทั้งหลายคือเหล่าพยานของพระเจ้าในโลกนี้ และถ้าคำพยานของพยานผู้ใดจะสัมฤทธิ์ผล อุปนิสัยของเขาก็ต้องไร้การติเตียนและพ้นคำครหา เพราะเหตุนี้เองพระเยซูจึงทรงอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อการชำระแยกตั้งเหล่าสาวกของพระองค์ให้บริสุทธิ์

“**พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกอันนั้น**”

ในบทที่ 20 ข้อ 21 ของหนังสือยอห์นที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และใน 1 ยอห์น 4:17 เราอ่านว่า “ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่า**พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้**”

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อประกาศและสำแดงพระบิดาและสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมพระ

กรุณา อ่อนโยนและอดกลั้นพระทัย ด้วยเหตุนี้ถ้าเราอยากเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ *เราก็คงต้องมีลักษณะเฉพาะตัวต่างๆแบบเดียวกัน* เราต้องมีภาระใจสำหรับพุงนาเหล่านั้นที่ชาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว โดยที่คนงานมีน้อยเหลือเกิน เราคือเหล่าพยานของพระองค์ เครื่องมือของพระองค์ เราจะต้องบอกโลกเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอด-และเนื่องจากพระคริสต์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง เราจึงต้องเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริงเช่นกัน อย่างไรก็ตามหรือ? เราเปี่ยมด้วยพระคุณเมื่อเรามีพระคริสต์และพระองค์ทรงครอบครองเราอย่างเต็มเปี่ยม เราเปี่ยมด้วยความจริงเมื่อเราศึกษาค้นคว้าและรับพระวจนะมาปฏิบัติ

ข้อ 19: “ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขาได้รับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน”

นี่คือหนึ่งในข้อพระคำเหล่านั้นที่เราสามารถอ่านซ้ำแล้วซ้ำอีกได้ และจากนั้นก็สารภาพว่ามนุษย์ไม่มีวันที่จะหยั่งถึงและเข้าใจความลึกล้ำของมันได้อย่างถ่องแท้! แน่แน่นอนว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้กำลังตรัสถึงการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์จากมุมมองของการกลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์และไร้มลทิน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว ผมเชื่อว่าสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสแก่พระบิดาในสวรรค์ต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์เป็นเช่นนี้: “ข้าพระองค์ถวายตัว (ชำระแยกตั้งและอุทิศตัว) ข้าพระองค์เอง ข้าแต่พระบิดา ในฐานะมหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้าพระองค์ถวายตัวข้าพระองค์เองในฐานะเครื่องสัตวบูชาหนึ่งเพื่อที่เหล่าสาวกของข้าพระองค์จะได้ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์โดยความจริงแห่งพระวจนะ เพื่อที่พวกเขาจะเป็นเหล่าพยานที่บริสุทธิ์ ปราศจากการติเตียนสำหรับข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ ข้าพระองค์อยากให้ผู้คนที่ข้าพระองค์ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์และปราศจากการติเตียน รวมถึงถูกไถ่และถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์จึงขอถวายเครื่องสัตวบูชาสูงสุดหนึ่งเดียวของข้าพระองค์-ไม่เพียงเพื่อไถ่และนับว่าผู้คนที่ข้าพระองค์เป็นผู้ชอบธรรมเท่านั้น แต่เพื่อชำระแยกตั้งพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วย”

ทิตัส 2:14 บอกเราว่าพระคริสต์ “ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนขวยกระทำการดี”

เอเฟซัส 5:25,26 บอกเราว่าพระคริสต์ “ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

1 เปโตร 2:24 บอกเราว่าพระคริสต์ “ได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ (เรา) ทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย”

ในคำประกาศของพระองค์เกี่ยวกับการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของพระองค์เอง พระเยซูทรงถึงความสนใจของเรายังข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องสัตวบูชาเพื่อลบมลทินด้วยความสมัครใจและอย่างเต็มพระทัย ไม่มีการบังคับขู่เข็ญเลย-พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นด้วยความเต็มใจ พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์ “เพราะเห็นแก่พวกเขา” และพระองค์ได้ทรงชำระแยกตั้งพระองค์เองให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่พวกเขา (และเราด้วย)

สำหรับผม ความหมายอันลึกซึ้งกว่าในที่นี้ใช้กับพระคริสต์-มนุษย์ผู้ได้รับสง่าราศีแล้ว-ซึ่งถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแล้วเบื้องบน ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ มนุษย์ผู้นั้น ไม่ใช่พระวิญญาณ คือผู้ที่นั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าวันนี้ ดังนั้นเมื่อนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพในฐานะมนุษย์ผู้หนึ่งที่ได้รับสง่าราศีแล้ว พระองค์จึงทรงเป็นผู้ที่ผู้เชื่อรักและนมัสการ วันนี้พระเยซูทรงถูกแยกไว้ต่างหากจากมนุษย์ทุกคน-และจากสิ่งต่างๆในสวรรค์ สิ่งต่างๆในแผ่นดินโลก สิ่งต่างๆใต้แผ่นดินโลก พระนามของพระองค์อยู่เหนือนามทุกนาม พระองค์ทรงถูกแยกตั้งไว้ต่างหากในฐานะมนุษย์สวรรค์ สูงยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหมด ได้รับสง่าราศีเหนือสง่าราศีทั้งปวง

โดยความมรณาของพระคริสต์ เราจึงได้รับความรอดจากโทษของบาป ถูกไถ่จากการพิพากษาปรับโทษเป็นนิรันดร์ พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อช่วยเราให้รอดพ้น และเราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา

ข้อ 20: “ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์ เพราะถ้อยคำของเขา”

หลังจากได้อธิษฐานเพื่อสาวกสิบเอ็ดคนนั้นแล้ว คราวนี้พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อคริสตจักรทั้งหมดเมื่อผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน คำอธิษฐานของพระองค์ในที่นี้มีเพื่อทุกคนที่จะเชื่อในพระองค์ผ่านทาง การประกาศพระวจนะ เรื่อยมาจนถึงขณะนี้เลย เราต้องจำไว้ว่าพวกสาวกเป็นพวกแรกที่ประกาศข่าวสารแห่งพระคุณและ “พวงชน” เข้าใส่ศัตรูนั้น มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าคริสเตียนทุกคนต้องถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (เพราะแน่นอนว่าเราไม่สามารถพิทักษ์รักษาตัวเองได้) เราต้องการการพิทักษ์รักษาและการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ แต่ชายสิบเอ็ดคนนี้ต้องการสิ่งเหล่านี้มากเป็นพิเศษซึ่งพระเยซูทรงอธิษฐานขอ พวกเขาเป็นพวกแรกที่เผชิญหน้ากับโลกที่เป็นศัตรูและไม่เป็นมิตร-โลกที่ปฏิเสธและตรึงพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาที่กางเขน โลกที่ดูเหมือนมุ่งมั่นที่จะเหยียบย่ำความเชื่อแบบคริสเตียนที่เป็นของใหม่นี้ให้จมดิน

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “คนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า และพระวจนะคือสิ่งที่นำมาซึ่งความรอด เปาโลประกาศว่าข่าวประเสริฐของพระคริสต์ (พระวาจา) “เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (รม. 1:16) เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (อฟ. 2:8) แต่พระคุณกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ และ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้วหลายครั้งในการศึกษาค้นคว้าเหล่านี้: มันเป็นไปได้โดยที่จะได้รับความรอดโดยที่ไม่ได้ยืมพระวจนะของพระเจ้าก่อน

มันทำให้จิตวิญญาณของผมชุ่มชื้นและหนุนใจผมอยู่เสมอเมื่อผมระลึกได้ว่าพระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อผมแล้ว พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้ (พวกสาว) พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์” ผมใส่ชื่อของผมไว้ตรงนั้น พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อผมเป็นรายบุคคลแล้ว พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อทั้งคริสตจักรอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่วันฟื้นเทคอสต์นั้นเรื่อยไปจนถึงการรับขึ้นไปนั้น

มีเจ็ดสิ่งในคำอธิษฐานนี้ที่น่าสนใจเป็นพิเศษ คือสิ่งต่างๆที่พระเยซูได้ทรงอธิษฐานขอพระบิดาในสวรรค์ของเราให้ทรงกระทำเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย:

พระองค์ทรงอธิษฐานขอการพิทักษ์รักษาไว้ของเรา: “ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้” (ข้อ 11)

พระองค์ทรงอธิษฐานขอความชื่นชมยินดีของเรา: “เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม” (ข้อ 13)

พระองค์ทรงอธิษฐานขอการปกป้องของเรา: “แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย (ผู้ชั่วร้ายนั้น)” (ข้อ 15)

พระองค์ทรงอธิษฐานขอการทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันของเรา: “เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย” (ข้อ 21)

พระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อเราจะอยู่กับพระองค์ในสง่าราศี: “ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย” (ข้อ 24)

พระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อเราจะเห็นสง่าราศีของพระองค์: “เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์” (ข้อ 24) และนั่นจะเป็นวันแสนยิ่งใหญ่ เมื่อเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ในเมืองสวรรค์นั้น!

พระเยซูทรงอธิษฐานขอเจ็ดสิ่งนี้เพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย เพราะว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นของขวัญแห่งความรักของพระบิดาที่ประทานให้แก่พระบุตร (ข้อ 9) ในข้อ 9 และ 10 พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พระเจ้าชำระแยกตั้งและรักษาผู้เชื่อทั้งหลายไว้ เพราะว่า “พวกเขาเป็นของพระองค์” -นั่นคือ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นของพระบิดาในสวรรค์ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระองค์

ตลอดทั้งคำอธิษฐานวิงวอนเนื่องนี้ กรุณาสังเกตความสัมพันธ์ของผู้เชื่อทั้งหลายที่มีต่อโลก:

เราถูกมอบให้แก่พระเยซูคริสต์เจ้าออกมาจากโลก (ข้อ 6)

เราถูกละไว้ในโลก (ข้อ 11)

แต่เราไม่ใช่ของโลก (ข้อ 14)

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง คนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ จะถูกเกลียดชังโดยโลก (ข้อ 14)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกพิทักษ์รักษาไว้จากความชั่วร้ายของโลก (ข้อ 15) เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในเรา ทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4:4)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกส่งออกไปในโลกเพื่อเป็นพยานและให้การ เพื่อแจกจ่ายข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ (ข้อ 18)

ผู้เชื่อทั้งหลาย ซึ่งถูกเชื่อมเข้าในความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร จะถวายเกียรติแด่พระเยซูในโลกนี้ (ข้อ 23)

คำอธิษฐานของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้จะมีค่าประเสริฐยิ่งสำหรับเรามากขึ้นเรื่อยๆถ้าเราจะระลึกถึงสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่พระองค์ทรงอธิษฐาน ณ ช่วงเวลาที่พิเศษเฉพาะนี้ พระองค์ได้เดินกับเหล่าสาวกของพระองค์มานานกว่าสามปี พระองค์ทรงทำให้งานที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มาให้กระทำสำเร็จครบถ้วนอย่างสัตย์ซื่อแล้ว และพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์กำลังใกล้จะสิ้นสุดอย่างรวดเร็วแล้ว คนเพียงกลุ่มเล็กๆได้เชื่อในพระองค์แล้ว *ฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นได้ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย* บัดนี้พระองค์ทรงเข้าใกล้กลโกธาแล้ว และอีกไม่นานพระองค์จะสิ้นพระชนม์ที่นั่นระหว่างโจรสองคน ความเชื่อของเหล่าสาวกของพระองค์ถูกทดลองและถูกทดสอบอย่างหนักแล้ว พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าอีกไม่นานพระองค์จะจากพวกเขาไปและกลับไปหาพระบิดาของพระองค์ และเพราะว่านี่ทำให้พวกเขาเป็นทุกข์ใจและว้าวุ่น พระองค์จึงได้อธิบายแก่พวกเขาแล้วว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” (ยอห์น 12:24) พระเยซูทรงเป็น “เมล็ดข้าว” นั้น

แต่พระองค์ทรงทราบพระสัญญาของพระเจ้า การถวายพระองค์เองเป็นส่วยอดเครื่องสัตวบูชาได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก และพระองค์ทรงทราบว่าชัยชนะเป็นเรื่องที่แน่นอน ดังนั้นถึงแม้พระองค์ไม่ได้*ตั้งตาคอย*กางเขนนั่นเหมือนกับว่าพระองค์มีความสุขกับมัน พระองค์ก็ทรงเห็นสง่าราศีที่อยู่อีกฟากนั้น ดังนั้นพระองค์จึงอธิษฐานคำอธิษฐานวิงวอนเนื่องนี้โดยมีเงาแห่งกลโกธาทาบทับอยู่ และแน่นอนว่าในวันเหล่านั้นแห่งความสับสนวุ่นวายและความทุกข์ลำบากที่ตามมา พวกสาวกก็มีโอกาสระลึกถึงถ้อยคำของพระเยซูที่ถูกบันทึกในที่นี้บ่อยครั้ง

ข้อ 21: “*เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา*”

มันคงเป็นเรื่องง่ายกว่าสำหรับ*สิบเอ็ดคน*นั้นที่จะเป็นหนึ่งเดียวกัน หากเทียบกับคริสตจักรวันนี้ เพราะคริสตจักรได้เติบโตขึ้นแล้ว และยังมีจำนวนมากเท่าไร มันก็ยิ่งยากมากขึ้นเท่านั้นที่จะเป็นหนึ่งเดียวกันในความคิด วิญญาณ และจุดประสงค์ พระเยซูกำลังอธิษฐานในที่นี้เพื่อที่ทุกคนที่รวมกันเป็นคริสตจักรจะได้มีความคิดอย่างเดียวกัน มีใจอย่างเดียวกัน มีการปฏิบัติอย่างเดียวกัน มีหลักคำสอนอย่างเดียวกัน ถูกรวมเข้าด้วยกันในความเป็นหนึ่งเดียวกันเหมือนกับที่พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายมีความคิดอย่างเดียวกันและพร้อมเพรียงกัน คนไม่นับถือพระเจ้าก็จะหมายเหตุว่าเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ เป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่ง เป็นคนต่างถิ่นและนักเดินทางบนแผ่นดินโลก

แน่นอนว่าความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่*มีวันถูกได้*มาจริงๆโดยผู้เชื่อทั้งหลาย แต่เราต้อง*พากเพียร*เพื่อให้ได้ความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบนั้น โอ้ ไขแล้วครับ ความเป็นหนึ่งเดียวกัน*สามารถมีได้* เคล็ดลับของความเป็นหนึ่งเดียวกันเช่นนั้นคือ เหมือนกับที่พระเยซูตรัสไว้ “*เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์*” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อ และเมื่อเราเป็นหนึ่งเดียวกันในพระองค์ เราก็สามารถมีความเป็นหนึ่งเดียวกันซึ่งกันและกันได้

ผมเชื่อว่าความหมายที่ลึกซึ้งกว่าในที่นี้อ้างอิงถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่-ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างยิว คนต่างชาติ และคนทุกชนชั้น เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน กำแพงที่กั้นกลางนั้นได้ถูกพังลงแล้ว ในเอเฟซัส 2:11-18 เปาโลเขียนไว้ว่า:

“เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หนัดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัด จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้นไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

“เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญูณองค์เดียวกัน”

“เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” นี่คือเหตุผลหลักที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสมัคสมานสามัคคี พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) เมื่อคริสเตียนทั้งหลายอาศัยอยู่ด้วยกันในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สันติสุข และความรักฉันพี่น้อง โลกก็รับรู้ได้ว่าเราได้อยู่กับพระเยซูและเรา “แตกต่าง” แต่เมื่อผู้คนในคริสตจักรทะเลาะเบาะแว้งกัน ไม่ลงรอยกันและแตกแยกกัน ชาวโลกก็เฝ้ามองด้วยความเหยียดหยามและประกาศว่าคนไม่เชื่อทั้งหลายก็ “ดีพอๆกับ” พวกสมาชิกคริสตจักร เมื่อบรรดาคนที่ยังไม่รอดเห็นผู้คนที่อุทิศตัว ถวายตัว และเปี่ยมด้วยพระวิญญูณอาศัยอยู่ด้วยกันในความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พวกเขาก็ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนั้น ผมกล่าวไปหลายครั้งแล้วในการประชุมต่างๆของผมว่าพวกคนค้าสุราและพวกอันธพาลไม่ใช่ผู้ที่ขัดขวางอุดมการณ์ของพระคริสต์ บรรดาสมาชิกคริสตจักรที่บังเกิดใหม่แล้วต่างหากที่เป็นโฆษณาไม่ได้เรื่องให้แก่พระเยซูเพราะวิธีการใช้ชีวิตของพวกเขา สถานที่ๆพวกเขาไป และจิตวิญญาณที่พวกเขาแสดงออกในกิจกรรมประจำวันของพวกเขา!

สี่ครั้งในคำอธิษฐานนี้พระเยซูตรัสถึงความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย (หมายเหตุข้อ 11,21,22 และ 23) แน่นอนว่ามันต้องเป็นเรื่องสำคัญ ผมเสนอแนะอีกครั้งว่าพระองค์ทรงหมายถึงการแบ่งแยกที่เคยมีอยู่ระหว่างพวกยิวกับพวกคนต่างชาติ และบัดนี้พระองค์ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการวิงวอนเผื่อทุกคน พระองค์กำลังเรียกผู้คนกลุ่มหนึ่งออกมา “เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข” (อฟ. 2:15)

ข้อ 22: “*เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น*”

มีการทวนซ้ำในที่นี้ถึงความปรารถนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่อยากให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันท่ามกลางผู้คนของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศว่า (เพื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นหนึ่งเดียวกัน) “ข้าพระองค์ประทานให้แก่พวกเขา คือเกียรติซึ่งพระเจ้าพระบิดานิรันดร์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์” นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านรู้สึกงุนงงและเสนอความเห็นที่แตกต่างกันหลายประการเกี่ยวกับความหมายที่แน่ชัดของ “*เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์*” เมื่อพิจารณาส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ ผมเห็นว่าพระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ถึงการประทานพระวิญญาณในวันฟื้นเทคอสต์ ในเอเฟซัส 4:3 เปาโลกล่าวถึง “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณ” และ 1 เปโตร 4:14 กล่าวถึง “พระวิญญาณแห่งสง่าราศี” จากนั้นเปาโลเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครินธ์ว่า:

“มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นกว่านั้นอีก” (2 คร. 3:5-11)

ผู้เชื่อทุกคนเป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9) เราถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว (บังเกิดจากพระวิญญาณแล้ว) เมื่อเราเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู (รม. 5:1; ยน. 3:5) เราทราบด้วยว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย” (รม. 8:30) กรุณาสังเกตว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเราจะถูกทำให้มีสง่าราศี ณ วันหนึ่งในอนาคต แต่ “พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีแล้วด้วย (glorified)” คำกริยารูปอดีต นั่นคือ การทำให้มีสง่าราศีในอนาคตของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นเรื่องที่แน่นอนราวกับว่ามันได้สำเร็จลุล่วงแล้ว! เมื่อเราเห็นพระองค์ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:2)

นี่ไม่ใช่ความคิดเห็นของมนุษย์: มันเป็นพระวาทะของพระเจ้าที่ชัดเจนและเข้าใจได้ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ เราดำเนินโดยความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป ฮีบรู 11:1 นิยามความเชื่อว่าเป็น “ความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราที่จะมีความมั่นใจอันเปี่ยมสุขในการไถ่และชัยชนะ-และมากกว่านี้อีก: มันยังเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราด้วยที่จะมีความมั่นใจอันเปี่ยมสุขในการได้รับสง่าราศี อัครทูตเปาโลได้กล่าวในที่นี้อีกครั้ง:

“ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย **พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย**” (รม. 8:9-11)

ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเยซูกับผู้เชื่อก่อให้เกิดสง่าราศีที่เราชื่นชมยินดีในที่นี้และสง่าราศีที่เราจะได้รับในความเต็มบริบูรณ์ของมัน ซึ่งเหมือนกับสง่าราศีของพระองค์เลยด้วยซ้ำ เพราะว่าเมื่อเราเห็นพระองค์ เราจะเป็นเหมือนพระองค์

ข้อ 23: “**ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์**”

ข้อ 21 และ 22 กล่าวถึงความป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการทำให้มีสง่าราศีของผู้เชื่อทั้งหลาย-ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันบนแผ่นดินโลก และการทำให้มีสง่าราศีในความครบบริบูรณ์ของมันเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ คราวนี้ในข้อที่เราศึกษากันอยู่พระองค์ตรัสต่อไปว่า:

“**ข้าพระองค์อยู่ในเขา...**” ในโคโลสี 1:27 เราอ่านว่า “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”

“**และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์**” ในยอห์น 10:30 พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” จากนั้นใน 2 โครินธ์ 5:19 เราถูกบอกว่าเป็นพระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง

“**เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์**” นี้รวมเข้าไว้ไม่เพียงสิบเอ็ดคนนั้น แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว**ทุกคน** มนุษย์ภายในถูกทำให้สมบูรณ์แบบทันทีตอนที่รับการบังเกิดใหม่: “...ซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) และแน่นอนว่าส่วนของมนุษย์ที่ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นสมบูรณ์แบบแล้ว แต่เมื่อบุคคลใดกลายเป็นผู้เชื่อ เขาก็มีสองสภาพ เขาเป็นคนใหม่แล้ว-แต่เขายังมีชีวิตอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง นั่นคือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมันคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) แต่มีชัยชนะ เราเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์ (1 คร. 10:13; รม. 8:31-39) ความสมบูรณ์แบบนี้จะบรรลุถึงความครบบริบูรณ์ของมันเมื่อพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักร จากนั้นเราจะไม่เพียงสมบูรณ์แบบในมนุษย์ภายในเท่านั้น เราจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แบบเช่นกันเหมือนกับพระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของพระเยซู เปาโลกล่าวถึงเวลานั้นเมื่อเราทุกคน “จะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า **จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ได้เต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์!**” (อพ. 4:13)

เรารู้ว่าเมื่อคริสตจักรถูกมอบถวายแด่พระเยซูคริสต์เจ้า มันจะเป็น “คริสตจักรที่มีสง่าราศี... ไม่มีจุดต่างพร้อย รื้อรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” (อพ. 5:27)

ในฮีบรู 11:40 เปาโลกล่าวถึงเหล่าวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิม: “ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เราทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา”

เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์และถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ มันจะเป็นคริสตจักรที่สมบูรณ์แบบซึ่งปราศจากรื้อรอยหรือต่างพร้อยใดๆทั้งนั้น เมื่อนั้นจะมีความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบและเราจะอาศัยอยู่ในนครขาวดงมุกดาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ขณะนี้พระเยซูกำลังจัดเตรียมสำหรับเจ้าสาวของพระองค์ “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:4)

เปาโลเขียนถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาเกี่ยวกับเวลานั้น “เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ...” (2 ธส. 1:10)

“และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” มีถ้อยคำไม่เพียงพอในทุกภาษาของทั้งโลกที่จะอธิบายความล้ำลึกของคำตรัสนี้ได้แม้เพียงเศษเสี้ยวหนึ่ง! เหตุผลที่พระเจ้าทรงรักเราเหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงรักพระเยซูก็คือ เพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ที่ทรงกระทำเพื่อเรา ทุกสิ่งที่เราผลิตผลิตในความรัก ผลและประโยชน์ทุกอย่างของมัน ล้วนเกิดขึ้นเพราะคุณความดีแห่งการทรงพระชนม์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อพ. 4:32) พระเจ้า “ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์” (อพ. 1:6) “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อพ. 2:10)

เราถูกไถ่ได้รับการอภัยโทษ ถูกนับว่าชอบธรรม ถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม และได้รับสง่าราศีแล้วในและโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าพระบิดาทรงรักพระเยซูในฐานะเป็นแบบพระฉายของพระองค์-“พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮบ. 1:3) แต่บัดนี้จึงฟังถ้อยคำเหล่านี้เกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลาย: “อย่าพุดมุสาต่อกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น” (คส. 3:9,10)

พระเจ้าทรงรักพระเยซูในฐานะพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระองค์ทรงรักเราในฐานะ “บุตรที่รัก” (อพ. 5:1) ในเยเรมีย์ 31:3 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า ‘เราได้รับรักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์...’ พระเจ้าพระบิดาทรงรักพระเยซูด้วย ‘ความรักนิรันดร์’ และพระองค์ทรงรักเราด้วยความรักแบบเดียวกัน ในยอห์น 13:1 เราถูกบอกว่า “พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด” และในมาลาคี 3:6 เราอ่านว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร”

ความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ นำการให้ความมั่นใจและการปลอบประโลมใจมาสู่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่เกลียดชังและถูกข่มเหงโดยโลกที่ชั่วร้าย! ช่างปลอบประโลมใจจริงๆที่ได้รู้ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงรักเราเหมือนกับที่พระองค์ทรงรักพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

อาจเป็นการดีที่จะเตือนความจำผู้อ่านทั้งหลายของเราว่า คริสตจักรที่พระเยซูทรงอธิษฐานอย่างร้อนรนเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกเขา นั้นไม่ใช่ คริสตจักรท้องถิ่นที่ปรากฏแก่ตา มันคือ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (กิจการ 20:28) คริสตจักรที่พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อคือ คริสตจักรที่ปาโลพูดถึงในเอเฟซัส 5:25-32:

“ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่เราคริสตจักรที่พระองค์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ข้อนี้เป็นข้อสลับที่สำคัญมาก **แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร**”

พระเยซูไม่ได้กำลังอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในวินัยคริสตจักร รูปแบบคริสตจักร หรือการปกครองคริสตจักร พระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานขอ “คริสตจักรโลก” ในการที่ทุกนิกายมาจับมือกันและเห็นพ้องตรงกันในเรื่องรูปแบบที่เหมือนกันของการปกครองและการนมัสการ พระองค์กำลังอธิษฐานขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความประสงค์อย่างเดียวกัน หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่แท้จริง และหลักปฏิบัติคริสเตียนที่แท้จริง พระองค์กำลังอธิษฐานเผื่อผู้เชื่อทุกคน เพื่อที่เราจะยอมจำนน อภิศัตว์ และชำระตัวให้บริสุทธิ์อย่างเต็มเปี่ยมเหลือเกินจนเราจะเป็นหนึ่งเดียวกันในความคิด ในใจ ในความประสงค์ ในเป้าหมาย ถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันในแบบที่คนไม่เชื่อทั้งหลายจะต้องจำใจกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด โดยที่ทรงรักผู้คนของพระองค์ ช่วยพวกเขาให้รอด และทรงพระชนม์อยู่เพื่อทำการวิงวอนเผื่อพวกเขา!

ข้อ 24: “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก”

ในที่นี้พระเยซูทรงทูลขอเรื่องสุดท้ายและเป็นคำขอที่สี่ในคำอธิษฐานของพระองค์เพื่อเหล่าสาวก พระองค์ทรงอธิษฐานขอการพิทักษ์รักษาพวกเขา พระองค์ทรงอธิษฐานขอการชำระแยกตั้งพวกเขาให้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงอธิษฐานขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกเขา และบัดนี้พระองค์ทรงอธิษฐานขอให้พวกเขาได้อยู่กับพระองค์ในสง่าราศี เพื่อที่พวกเขาจะร่วมแบ่งปันกับพระองค์ในสง่าราศีนั้น

“ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น... อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย” เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา พระประสงค์ของพระบิดาจึงเป็นพระประสงค์ของพระองค์ และเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เพราะการทำให้สำเร็จแล้วของพระองค์ผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จึงทรงมีสิทธิอันสมบูรณ์แบบที่จะอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ปรารถนา” พระองค์ได้ทรงซื้อเหล่าสาวกของพระองค์แล้วด้วยราคาอันยิ่งใหญ่แห่งพระโลหิตของพระองค์ และพวกเขาเป็นของพระองค์ในฐานะเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกต้องแล้วของพระองค์เอง ดังนั้น “ข้าพระองค์ปรารถนา” ของพระองค์จึงตั้งอยู่บนสิทธิแห่งสวรรค์ซึ่งถูกรับรู้ (กรุณาอ้างอิงไปยังการอภิปรายของเราเกี่ยวกับข้อ 4)

คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ขอให้เราได้อยู่กับพระองค์ในทุกๆ พระองค์ทรงอยู่ก็ให้ความมั่นใจแก่เราเกี่ยวกับที่อาศัยนิรันดร์ของเราในฐานะผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว พระเยซูตรัสแก่ใจบนทางเขนคนนั้นว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43) เปาโลให้ความมั่นใจเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้องด้วยสำเนียงของเทพบิดา และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมา ก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ **อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์** เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:16-18)

พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยที่จะเปิดเผยแก่เราถึงสภาพอันครบบริบูรณ์แห่งสภาวะในอนาคตของเรา เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ว่า “สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง¹ในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)...คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทะซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม” (2 คร. 12:2,4) มันขัดกับกฎของพระเจ้าที่สภาพอันครบบริบูรณ์แห่งสภาวะนิรันดร์ของเราจะถูกเปิดเผยแก่เราตอนนี้-และความคิดอันมีขีดจำกัดของเราก็คงไม่สามารถที่จะเข้าใจมันด้วย แต่มันเป็น “ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี” ที่ได้รู้ว่า **พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย** เมื่อคริสตจักรครบสมบูรณ์ เราก็จะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ “และเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์” นั่นจะเป็นสันติสุขอันสมบูรณ์แบบ ความชื่นชมยินดีอันสมบูรณ์แบบ

“เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์” นี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะยืนและจ้องมองสง่าราศีของพระคริสต์เหมือนกับที่เราจะยืนและจ้องมองภาพอันงดงามบนแผ่นดินโลก การเห็นสง่าราศีของพระองค์ในที่นี้หมายถึง**การมีส่วนร่วม**ในสง่าราศีของพระองค์ **การร่วมแบ่งปันและการเพลิดเพลิน**สง่าราศีของพระองค์กับพระองค์

สง่าราศีและเกียรติยศของพระเยซูเป็นสิ่งที่ใกล้ที่สุดและเป็นที่ยกย่องที่สุดต่อพระทัยของพระเจ้า สง่าราศีที่พระเยซูทรงมีในโลกนี้อยู่ในผู้เชื่อทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่ถูกไถ่แล้ว และเพราะว่าสง่าราศีของพระเยซูและสง่าราศีของบรรดาผู้ถูกไถ่แล้วไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้ เราจึงสำแดงสง่าราศีและคำสรรเสริญของพระองค์

เมื่อเราดำเนินชีวิตที่ปราศจากการติเตียนและพันธข้อครหา ดังนั้นพระเยซูจึงทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “ข้าแต่พระบิดา คนเหล่านี้เป็นของพระองค์ ขอทรงสำแดงเกียรติยศของข้าพระองค์ ส่องราศีของข้าพระองค์ และคำสรรเสริญของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกในพวกเขา เพราะถ้าพวกเขาจะพินาศ เกียรติยศและส่องราศีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกก็คงจะพินาศไปพร้อมกับพวกเขา”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ส่องราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์” พระองค์ก็กำลังตรัสในที่นี้ถึงส่องราศีที่พิเศษมากๆซึ่งพระเจ้าพระบิดานิรันดรได้ทรงกำหนดไว้แก่พระคริสตในพันธสัญญาพันธบัตรเป็นนิตย์ ในฐานะเป็นบำเหน็จสำหรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์บนแผ่นดินโลก: “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์เพื่อ ‘หัวเข้าทุกหัวเข้า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนี้ และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

“เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก” คำตรัสนี้ชี้ไปยังส่องราศีที่พระคริสต์กำลังตรัสถึงในที่นี้ ส่องราศีในวันนิรันดรนั้นคือส่องราศีซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์มาตลอดช่วงนิรันดรกาลก่อนโลกได้มีขึ้นมา ส่องราศีที่อยู่มาตั้งแต่นิรันดรกาลไปจนถึงนิรันดรกาล เราถูกไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีค่า ประเสริฐของพระคริสต์ “แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก” (1 ปต. 1:20) มีกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเมษโปดกจะต้องหลังพระโลหิตของพระองค์และสละวางชีวิตของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ส่องราศีที่เราจะร่วมแบ่งปันกับพระองค์ไปตลอดช่วงนิรันดรกาลจึงได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นกัน ผมขอเต็มใจยอมรับว่านี่เป็นเรื่องที่ลึกลับเกินกว่าความคิดของเราจะเข้าใจได้ “*ความรู้ย่อมมีมหัศจรรย์เกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง*” (เพลงสดุดี 139:6)

ข้อ 25: “โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

นี่เป็นที่เดียวที่พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาผู้ชอบธรรม” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงใช้ชื่อเรียกนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงความตรงข้ามกันอย่างชัดเจนระหว่างความชอบธรรมของพระเจ้ากับความอธรรมของโลก-โลกซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์แต่ก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ (ยอห์น 1:10)

“ข้าพระองค์รู้จักพระองค์” ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในพระกายอันต่ำต้อยของพระองค์และในท่ามกลางความอธรรมและความชั่วทั้งสิ้นในโลกที่ “ต้นหาของเนือหา ต้นหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต” ได้เป็นใหญ่กว่า พระเยซูก็ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นที่ขอบพระทัยพระบิดาในสวรรค์เสมอ

“คนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา” คนกลุ่มเล็กๆนี้ แม้อ่อนแอในความเชื่อ รู้สึกสับสนเกี่ยวกับหลายสิ่งและว่าุ่นในจิตวิญญาณ ได้รู้จักพระเจ้าผ่านทาง การรู้จักพระบุตรของพระเจ้า และพวกเขา ก็ทราบและรับสารภาพว่าพระเจ้าพระบิดาได้ส่งพระเยซูเข้ามาในโลกเพื่อกระทำภารกิจของพระเจ้า

ข้อ 26: “ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขา รู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

ในที่นี้พระเยซูทรงสรุปสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ (และยังกำลังกระทำอยู่ในขณะนั้น) เพื่อผู้เชื่อกลุ่มเล็กๆของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแก่พวกเขาแล้ว พระองค์ได้ทรงประกาศพระนามของพระเจ้าอุปนิสัยของพระเจ้า พระลักษณะต่างๆของพระองค์-และแม้กระทั่งหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ยังประกาศข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ต่อไปผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในสุภาชิต 1:23 เราอ่านว่า “เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแก่เจ้า” พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และโดยทางผู้รับใช้ทั้งหลายที่เทศนาความจริง พระองค์ก็กำลังสำแดงข้อความข่าวประเสริฐแก่ผู้ใดก็ตามและทุกคนที่ยอมฟัง

“เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา” ในที่นี้เราเห็นความปรารถนาของพระบุตรที่อยากให้ความรักของพระบิดาดำรงอยู่ในใจของเหล่าสาวกของพระองค์ และเพื่อที่พระองค์เองจะสถิตอยู่ในใจของพวกเขา เราอ่านใน 1 ยอห์น 2:28 ว่า “และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์...”

พระเยซูทรงอยากให้ความรักของพระบิดาซึมซับเข้าสู่ใจของผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงอยากให้เราดำรงอยู่ในพระองค์-อุทิศตัวและชำระตัวอย่างเต็มที่ และดังนั้นพระองค์จึงทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้เหล่าสาวกของข้าพระองค์รู้จักและรู้สึกถึงความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ และให้ข้าพระองค์ได้อาศัยอยู่ในใจของพวกเขาเสมอไปโดยความเชื่อในการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์และอุทิศตัว”

อัครทูตเปาโลได้แสดงออกถึงความปรารถนาของเขามีสื่อชาวเมืองเอเฟซัสที่พระคริสต์จะสถิตอยู่ในใจของพวกเขาโดยความเชื่อ และที่พวกเขาจะ “หยั่งรากและตั้งมั่นคงอยู่ในความรัก” (อฟ. 3:17)

เขากล่าวแก่พี่น้องเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “ความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (รม. 5:5)

ขณะที่พระเยซูกำลังจะมาถึงตอนจบของคำอธิษฐานนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่า “ความรัก”-ไม่ใช่ “ความเชื่อ” หรือ “สง่าราศี”-คือคำสุดท้าย มันชวนให้เรานึกถึงถ้อยคำของอัครทูตเปาโลใน 1 โครินธ์ 13:13: “ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่**ความรักใหญ่ที่สุด**”

ในข้อ 23 ของบทที่เราศึกษาอยู่นี้ พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์” ความรักของพระเจ้าพระบิดาดำรงอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลายผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า-“พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ (รม. 8:1) “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) และ “ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (รม. 5:5)

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงเปิดเผยพระนามของพระเจ้าต่อไปในระหว่างสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินโลกก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ และหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ก็ทรงเปิดเผยพระนามของพระเจ้าต่อไปผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเหล่าอัคร

ทูตประกาศพระวอจนะ พระองค์ยังทรงเปิดเผยพระนามของพระองค์ต่อไปวันนี้โดยพันธกิจของพระวิญญาณ ผ่านทางการเทศนาพระวอจนะของพระเจ้าโดยชายทั้งหลายที่ถูกเรียกและถูกเจิมตั้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เทศนาความจริง และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับคนของพระองค์ไป

เมื่อใจถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกเติมเต็มด้วยความรักของพระเจ้า ชีวิตก็จะถูกควบคุม โดยความรักของพระเจ้าเช่นกันและเราจะรักซึ่งกันและกันอย่างร้อนรน ด้วยใจอันบริสุทธิ์ ดังนั้นเราจึงจะ สำแดงให้โลกที่ชั่วนี้ประจักษ์ถึงชีวิตและอุปนิสัยของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ภายในเรา ชีวิตเช่นนั้นจะ นำสง่าราศีและเกียรติยศมาสู่พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา นี่คือนิยามชีวิตแบบที่จะเก็บ เกี่ยวบำเหน็จอันอุดมในวันยิ่งใหญ่ นั่นเมื่อพระเยซูประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์สำหรับการทำ หน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อ

เพื่อนผู้เชื่อเอ๋ย เราเองก็ควรอธิษฐานขอสิ่งสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทูลขอเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์:

การพิทักษ์รักษาไว้

การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

และสุดท้ายคือ *สง่าราศีกับพระเยซูในเช้าที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการรับขึ้นไปและการเป็นขึ้นจากตาย!*

บทที่ 18

- 18:1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารซีโดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก
- 18:2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ
- 18:3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธไปที่นั่น
- 18:4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร”
- 18:5 เขาทุลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชานาชาเรีธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย
- 18:6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน
- 18:7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทุลตอบว่า “มาหาเยซูชานาชาเรีธ”
- 18:8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”
- 18:9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”
- 18:10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุข่างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส
- 18:11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่มีตี้มถ้ายซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”
- 18:12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้
- 18:13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น
- 18:14 คายาฟาสผู้นั้นแหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด
- 18:15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต
- 18:16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป
- 18:17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น”
- 18:18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

- 18:19 มหาบุโรहितจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์
- 18:20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย
- 18:21 ท่านถามเราทำไม จึงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร”
- 18:22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาบุโรहितอย่างนั้นหรือ”
- 18:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม”
- 18:24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาบุโรहितประจำการ
- 18:25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น”
- 18:26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาบุโรहितซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”
- 18:27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก็ขึ้น
- 18:28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลาปริโเทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริโเทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้
- 18:29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้”
- 18:30 เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”
- 18:31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”
- 18:32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร
- 18:33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลาปริโเทเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”
- 18:34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”
- 18:35 ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ประชาชาติของท่านเองและพวกบุโรहितใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”
- 18:36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้”
- 18:37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

18:38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

18:39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปีศาจ ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ”

18:40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส” บาร์บัสนั้นเป็นโจร

ในบทนี้ยอห์นเริ่มต้นบันทึกเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานต่างๆและการตรึงกางเขนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา บทนี้และบทต่อไปนำเสนอช่วงวันท้ายๆแห่งพันธกิจบนโลกนี้ของพระคริสต์ ในที่นี้เราผ่านอย่างรวดเร็วจากคำอธิษฐานวิงวอนเพื่อของพระองค์ไปสู่การไต่สวนและตรึงกางเขนพระองค์

เราจะพบว่ายอห์นให้บันทึกอันครบถ้วนเกี่ยวกับการตรึงกางเขน โดยบันทึกรายละเอียดที่น่าสนใจหลายอย่างซึ่งไม่ได้ถูกให้ไว้โดยมัทธิว มาระโก และลูกา อย่างไรก็ตาม ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนี้ ซึ่งทุกเล่มได้รับการดลใจจากพระเจ้า ก็ให้บันทึกอันครบถ้วนเกี่ยวกับพันธกิจบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราอ่านทั้งสี่เล่มอย่างสอดคล้องกัน

พระเยซูเสด็จมาถึงที่สวนเกทเสมนี

ข้อ 1: “เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชนิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก”

“เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว...” นี้หมายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาในบทที่ 15 และ 16 รวมถึงคำอธิษฐานวิงวอนเพื่อของพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในบทที่ 17 ด้วย ในระบบของพันธสัญญาเดิม ตำแหน่งปุโรหิตมีหน้าที่สั่งสอนประชาชน อธิษฐานเพื่อพวกเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆของพวกเขา พระเยซูได้ทรงสั่งสอนมาตลอด พระองค์เพียงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ (และเพื่อผู้เชื่อทุกคน) และบัดนี้พระองค์ทรงพร้อมแล้วที่จะถวายสุดยอดเครื่องสัตวบูชา-เครื่องสัตวบูชาเดียวที่จะทำให้ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ อันเป็นการทำให้พระเจ้าทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้ “และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” (รม. 3:26)

“พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชนิดโรนไป” ในหมายเหตุตอนต้นของบทที่ 17 เราพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้บอกเราว่าคำอธิษฐานวิงวอนเพื่อนี้ถูกถวายที่ไหน และผมกล่าวไปแล้วว่าความคิดเห็นของผมคือ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชนิดโรนไป *ไม่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน* ตอนที่พระองค์อธิษฐานคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกในบทที่ 17 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและสาวกกลุ่มเล็กๆของพระองค์ก็ “ออกไป” จากสถานที่แห่งนั้น และข้ามลำธารชนิดโรนเข้าไปในสวนเกทเสมนี

ลำธารชนิดโรนตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม นี่คือลำธารเดียวกับที่เรียกว่าชนิดโรนในภาคพันธสัญญาเดิม และคำฮีบรูนี้มีความหมายตรงตัวว่า “กระแสน้ำเขียวฤดูหนาว” ในฤดูร้อนลำธารนี้แห้งขอด และจากนั้นเมื่อฤดูใบไม้ผลิและฝนฤดูหนาวมา มันก็กลายเป็นกระแสน้ำเขียว

ดาวิดข้ามลำธารเล็กๆสายเดียวกันนี้ตอนที่เขาหนีไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพราะการกบฏของอับซาโลม: “เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร” (2 ซมอ. 15:23)

ข้างลำธารสายเดียวกันนี้เองที่อัสวเฆอรูปเคารพของมารดาของเขา: “แม้ว่ามาอาคาคัทพระมารดาของ กษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียด น่าชังในเสารูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ลำธารชิดโรน” (2 พศต. 15:16)

โยลียาห์เหวี่ยงผงคลีของแท่นบูชารูปเคารพเหล่านั้นที่เขาได้ทำลายลงไปในลำธารชิดโรน: “และแท่น บนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัส ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมัสเสห์ได้สร้างไว้ใน ลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงดึงลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลง ไปในลำธารชิดโรน” (2 พกษ. 23:12)

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปจากกรุงเยรูซาเล็มตามทางเดียวกับที่แพะรับบาปถูกไล่ ออกไปทุกปีตอนที่มันถูกส่งเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในวันลบมลทิน นี่คงจะนำเสนอการเปรียบเทียบอันสมเหตุ สมผล เนื่องจากพระเยซูกำลังเดินทางไปยังกลโกธาเพื่อทำการลบมลทินผ่านทาง การหลั่งพระโลหิตของ พระองค์

พระองค์เสด็จออกไปพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ ข้ามลำธารชิดโรน “ไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก” ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าเป็นสวนเกตเสมณี เรา ไม่รู้ว่ามันเป็นสวนแบบไหน แต่มันน่าจะเป็นสวนต้นมะกอกเทศ และไม่ใช่อสวนที่มีดอกไม้สวยๆและไม่พุ่มอย่าง ที่เราคิดถึงสวนต่างๆวันนี้ ผมได้ไปเยือนสถานที่แห่งนี้ตอนที่ผมอยู่ในปาเลสไตน์ และผมพบว่ามันเต็มไปด้วยต้น มะกอกเทศ มีคนบอกผมว่าหลายคนที่เกี่ยวข้องกับพวกต้นไม้นี้ประกาศว่าต้นไม้นั้นวันนี้อาจอยู่ที่นั่นตอนที่ พระเยซูทรงใช้สวนนั้นเป็นที่อธิษฐานก็ได้ (หลังจากได้เห็นลำต้นของต้นไม้นี้แล้ว ผมจึงไม่สงสัยคำ ประกาศของพวกเขาเลย!) นี่อาจเป็นสวนสาธารณะก็ได้ หรือมันอาจเป็นสวนที่มีเจ้าของก็ได้ ไม่ว่าจะเป็น อย่างไม่ไร เราก็รู้จากข้อพระคัมภีร์หลายข้อว่าพระเยซูเสด็จไปที่นั่นบ่อยครั้งเพื่อที่จะอธิษฐาน

ผมพบว่ามันเป็นเรื่องน่าสนใจที่ว่ากรรมของอาดัมได้เกิดขึ้นในสวนแห่งหนึ่ง-สวนแห่งหนึ่งที่ยิ่ง ใหญ่ซึ่งถูกปลูกโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า และในสวนนั้นมีต้นไม้ทุกชนิด “ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็น อาหารยกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว มีแม่น้ำ สายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น...” (ปฐม. 2:9,10) ถึงกระนั้นในสวนแบบนั้น *อาดัมได้ทำบาป*-และ เพราะความไม่เชื่อฟังของเขา มนุษย์ทุกคนจึงได้ตายฝ่ายวิญญาณ

แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ที่สี่พันปีต่อมา *พระเยซู* ได้เสด็จเข้าไปในสวนแห่งหนึ่ง และที่นั่นพระองค์ได้พบกับ พญามารที่มีตัวตนจริงๆ พร้อมกับพวกปีศาจทั้งสิ้นแห่งนรก *พระองค์ทรงพิชิตวิญญาณเหล่านี้* และประทาน พวกมัน “พระองค์ทรงลบกรรมธรรมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสีย

ให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์ พระองค์ทรงปลดเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจ เสียด พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น” (คส. 2:14,15)

ในสวนแห่งหนึ่งบาปได้ถือกำเนิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และโรคนั้นจึงได้เริ่มต้นขึ้นซึ่งเป็นความตายฝ่าย วิญญาณที่แน่นอนสำหรับมนุษย์ แต่ในสวนแห่งหนึ่งเช่นกันที่พระโลหิตของพระเยซูได้ถูกทำให้หลังไหล (ยอห์น 19:41)-วิธีการโรคนั้นที่ฆ่าและทำให้พินาศ ด้วยเหตุผลบางอย่างที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่รู้ ยอห์นข้ามความ ปวดร้าวของพระคริสต์ในสวนนั้นไปโดยไม่กล่าวถึงเลย แต่เราอาจชี้ให้เห็นลำดับของเหตุการณ์ต่างๆในที่นี้ เนื่องจากพวกมันถูกรวบรวมอย่างง่ายตายจากมัทธิว มาระโก และลูกา:

ประการแรก พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นพระองค์ ประทานคำเทศนาที่ยาวนั้นซึ่งเราพบในบทที่ 15 และ 16 ของข่าวประเสริฐของยอห์น คำเทศนาซึ่งยอห์น เพียงผู้เดียวบันทึกไว้ จากนั้นในบทที่ 17 ของการศึกษาค้นคว้าของเรา พระเยซูทรงอธิษฐานคำอธิษฐานวิงวอน เพื่อของพระองค์ และเมื่อคำอธิษฐานนั้นสิ้นสุดลง พระองค์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรนไปพร้อมกับเหล่าสาวกของ พระองค์เข้าไปในสวนเกทเสมีนี ที่นั่นพระองค์ทรงเผชิญหน้ากับกองทัพทั้งสิ้นแห่งความชั่วและความมืดฝ่าย วิญญาณ พระองค์ทรงอธิษฐานด้วยความปวดร้าวจนถึงขนาดที่เหงื่อของพระองค์กลายเป็น “เหมือนโลหิตไหล หยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่” (ลูกา 22:44)

ที่นี้เป็นที่ๆดาสดได้พบพระองค์เมื่อเขามาพร้อมกับพวกทหารเพื่อจับกุมพระองค์ เราไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรระหว่างการเสด็จมาถึงของพระเยซูในสวนนั้นกับการทรยศและจับกุมพระองค์ในเวลาต่อมาของ คินันน์ อาจผ่านไปหลายชั่วโมงก็ได้

ทำไมพระเยซูถึงเสด็จไปจากกรุงและเข้าไปในสวนนั้นหลังจากอาหารเย็นมื้อสุดท้ายและคำเทศนาและ คำอธิษฐานของพระองค์ในเวลาต่อมา? ผมเชื่อว่าเป็นการทำให้สำเร็จจริงของภาพเงื่องอย่างหนึ่งในพันธ สัญญาเดิม-นั่นคือ เพื่อให้สอดคล้องกับคำสอนเกี่ยวกับวันทำการลบมลทิน สัตว์ที่ถูกฆ่าสำหรับเป็นเครื่องบูชา *ไถ่บาป* (ไม่เหมือนกับเครื่องเผาบูชา) ถูกเผานอกค่ายนั้น (กรูณาศึกษาเลวีนิติ 4:12-21; 16:27) ในลักษณะ เดียวกัน พระเยซูเจ้า ซึ่งทรงถวายพระองค์เองเพื่อไถ่บาป “ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่น เดียวกัน” ตามที่ประกาศไว้ในฮีบรู 13:12:

“เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชน ให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” การทนทุกข์ทรมานเพื่อลบมลทินของพระองค์ได้เริ่มต้นในสวนเกท เสมีนี และเมื่อพระองค์ทรงรับประทานอาหารเย็นและอธิษฐานแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในสวนนั้นแทนที่จะ อยู่ต่อในกรุง

มีการทำให้สำเร็จจริงอีกประการหนึ่งของภาพเงื่องในพันธสัญญาเดิมในที่นี้: พระเยซูซึ่งเสด็จข้ามลำธาร ชิดโรนโดยมีพวกสาวกของพระองค์ร่วมเดินทางไปด้วยคล้ายกับบันทึกใน 2 ซามูเอล 15 ตอนที่ดาวิดถูกทรยศ โดยอาหิโธเฟลเพื่อนของเขา ด้วยน้ำตาอันขมขื่นดาวิดกับเหล่าผู้ติดตามที่สัสดีชื่อของเขาข้ามลำธารเดียวกันนี้ เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้า-และพระเยซูคริสต์ ซึ่งประสูติในเชื้อสายของดาวิด ก็ข้ามลำธารนี้ในเวลาเดียวกับที่

ดาสดำรงชายพระองค์ให้แก่เหล่าศัตรูของพระองค์ด้วยราคาของทาสธรรมดาๆคนหนึ่ง! (จงศึกษา 2 ซามูเอล 15 ข้อ 23,30 และ 31)

การทรยศและการจับกุม

ข้อ 2: “ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ”

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในสวนนั้น และที่ยูดาพบพระองค์ที่นั่นด้วย ข้อ 4 บอกเราว่าพระเยซูทรงทราบ “ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์” พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะถูกทรยศโดยยูดาที่นั่นและยูดาจะนำพวกทหารมาจับกุมพระองค์ พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นเหมือนกับแม่ทัพคนหนึ่งจะเดินหน้าเข้าสู่สมรภูมิเพื่อเผชิญหน้ากับศัตรู พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่ายูดาจะทรยศพระองค์อย่างไรและที่ไหน ดังนั้นแทนที่จะรอให้ยูดามาถึงที่สวนนั้นและความหาพระองค์ พระองค์ทรงพร้อมอยู่ที่นั่นเพื่อที่จะเผชิญหน้ากับยูดาและทหารกลุ่มนั้นเมื่อพวกเขามาถึงเพื่อจับกุมพระองค์

ยูดาสรู้ว่าเขาจะพบพระอาจารย์ของเขาได้ที่ไหน “เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ” สวนเกทเสมณีเป็นที่อธิษฐานโปรดของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวันท้ายๆของพระองค์บนแผ่นดินโลก และพระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นบ่อยๆกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อที่จะอธิษฐาน ลูกา 21:37 บอกเราว่า “กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ” ผมไม่สงสัยเลยว่าพระองค์ใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการอธิษฐานเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น ในลูกา 22:39 เราอ่านว่า “ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย”

มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะสังเกตว่าในคราวก่อนๆพระเยซูทรงหนีพ้นออกมาจากเงื้อมมือของเหล่าศัตรูของพระองค์และทรงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้นเพราะชั่วโมงของพระองค์ยังไม่ถึง ในยอห์น 8:59 เราถูกบอกว่าพวกเขาหีบก่อนหินขึ้นมา “จะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น” ในยอห์น 12:36 เราอ่านว่าพระองค์ “เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา” แต่เมื่อ “ชั่วโมง” ที่รอคอยนั้นมาถึง พระองค์ก็เสด็จไปยังสถานที่ที่พระองค์ทรงรู้ว่ายูดาจะนำพวกเจ้าหน้าที่และพวกทหารไปเพื่อจับกุมพระองค์

โดยการเสด็จเข้าไปในสวนนั้นคืนนั้น พระเยซูทรงให้คำพยาสามประการ:

ประการแรก พระองค์เสด็จไปสู่ความมรณาของพระองค์อย่างเต็มใจและด้วยความสมัครใจ พระองค์ทรงทราบว่าเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้น ยูดาจะมาที่นั่นพร้อมกับพวกทหารเพื่อจับกุมพระองค์

ประการที่สอง พระองค์ทรงทำให้พวกศัตรูของพระองค์พบพระองค์ได้อย่างสะดวก ยูดาสรู้ว่าสวนนั้นเป็นที่อธิษฐานโปรดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เขาเห็นว่าพระเยซูเสด็จไปที่นั่นบ่อยๆ และเขารู้สึกแน่ใจว่าเขาจะพบพระองค์ที่นั่นคืนนั้น

ประการที่สาม เราเห็นความแข็งแกร่งและความโหดเหี้ยมของหัวใจของยูดาส เขาอยู่กับพระเยซูมาหลายคราวแล้วอย่างไม่ต้องสงสัยตอนที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงอธิษฐานและสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์ในสถานที่แห่งนั้นที่ยูดาสนำพวกศัตรูของพระเยซูมาจับกุมพระองค์

ผมคิดว่าพวกเราส่วนใหญ่มีที่อธิษฐานโปรด แน่แน่นอนว่าเราอธิษฐานที่ไหนก็ได้ เมื่อไรก็ได้ ภายใต้อาคารใดก็ได้ แต่เมื่อเรารู้สึกว่ามีภาระหนักและสามารถใช้เวลาตามลำพังในการอธิษฐาน เราก็มีสถานที่โปรดที่เราไปเพื่อที่จะอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า ผมเห็นความเป็นมนุษย์ของพระเยซูเมื่อผมอ่านตรงนี้ว่าพระองค์เสด็จ “ไปที่นั่นบ่อยๆ” เพื่อที่จะอธิษฐาน

ผมจำได้ดีเกี่ยวกับวันแรกของประสบการณ์การเป็นคริสเตียนของผม! ผมเคยอาศัยอยู่ในไร่ และข้างนอกในสวนต้นพีช ผมพบสถานที่โปรดใต้ต้นพีชต้นหนึ่งที่ผมไปเพื่อพูดคุยกับพระเจ้า มันเป็นสถานที่ๆเงียบสงบที่ผมได้ออกมาจากการรบกวนและความสับสนวุ่นวายของโลกรอบตัวผม และบางทีพระเจ้าก็ดูเหมือนอยู่ใกล้ผมมากกว่าเดิมเล็กน้อยเมื่อผมโน้มตัวลงที่นั่นเพื่อพบกับพระองค์ในการอธิษฐาน ผมขอกล่าวซ้ำว่า-เราสามารถอธิษฐานที่ไหนก็ได้ แต่ผมเชื่อว่าคริสเตียนส่วนใหญ่มีสถานที่พิเศษแห่งหนึ่งที่พวกเขาพบว่าการร่วมสนิทกับพระเจ้าหอมหวานกว่าที่อื่นเล็กน้อย นี่เป็นจริงสำหรับพระผู้ช่วยให้รอดของเรา *เกทเสม*นี่คือสถานที่ๆพระองค์เสด็จ “ไปบ่อยๆ” เพื่อที่จะอธิษฐาน

ข้อ 3: “*ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น*”

ใครก็ตามที่จะศึกษาข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มอย่างตั้งใจจะเห็นทันทีว่าตั้งแต่เวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกจับกุมไปจนถึงการตรึงกางเขน ยอห์นข้ามหลายประเด็นที่ถูกบันทึกโดยผู้เขียนข่าวประเสริฐอีกสามท่านที่เหลือ-ยกตัวอย่างเช่น เราสังเกตเห็นในทันทีว่ายอห์นไม่ได้กล่าวถึงการต่อรองของยูดาสกับพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อที่จะทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ แต่เนื่องจากพระคัมภีร์ได้รับการคลี่คลายด้วยคำ เราจึงทราบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานส่วนนั้นแก่ยอห์นที่เขาจะต้องบันทึกลงไปเพื่อการเสริมสร้างเรา การเตือนสติเรา และการปลอบประโลมใจเรา ทำไมยอห์นถึงไม่กล่าวถึงทุกสิ่งที่ถูกให้ไว้โดยมัทธิวมาระโก และลูกานันไม่ใช่เรื่องที่เราต้องรู้

“*พวกทหาร*” คือกองทหารชาวโรมันที่ยูดาสนำไปเพื่อจับกุมพระเยซู พร้อมกับผู้รับใช้บางคนของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นต่อรองกับปีลาตเพื่อที่จะใช้เหล่าทหารของเขาในวาระนี้เพื่อจับกุมนักโทษที่ผิดธรรมดาที่สุดผู้หนึ่ง ซึ่งพวกเขาตั้งใจว่าจะปรับโทษถึงตายให้ได้ ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ายูดาสนำทหารกลุ่มหนึ่งมาซึ่งน่าจะมีจำนวนเท่ากับหนึ่งในสิบของทหารกองหนึ่ง และดังนั้นจึงน่าจะมีจำนวนระหว่างสี่ร้อยกับห้าร้อยคน นี่เป็นเรื่องที่อาจเป็นไปได้ เนื่องจากมัทธิวบอกเราว่ายูดาสได้เข้ามาในสวนนั้นพร้อมกับ “ประชาชนเป็นอันมาก” (มธ. 26:47)

“*พวกเจ้าหน้าที่*” คือพวกผู้รับใช้ชาวยิวของพวกปุโรหิตและพวกฟาริสี ทหารโรมันเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับกองทหารประจำการในกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเหตุนี้ทั้งพวกคนต่างชาติและพวกยิวจึงอยู่ในคนกลุ่มนั้นที่ไป

จับกุมพระเยซู ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขากลัวว่าเพื่อนๆของพระเยซูอาจพยายามช่วยชีวิตพระองค์ ซึ่งอาจเป็นเหตุผลที่ต้องพาคนไปเยาะขานานั้น นอกจากนี้ในคราวอื่นๆตอนที่พวกเขาได้พยายามที่จะจับกุมพระองค์ พระองค์ก็ทรงหนีพ้นเงื้อมมือของพวกเขาไปได้เสมอ คราวนี้พวกเขามาพร้อมกับ “ถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธ” ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาตั้งใจว่าจะความหาจนกว่าพวกเขาได้พบพระองค์ และพวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะจับพระองค์

แต่พวกเขาไม่จำเป็นต้องนำทหารและพวกเจ้าหน้าที่มาเยาะแยะเลย พวกเขาไม่จำเป็นต้องถือโคมถือไฟและอาวุธมา พวกเขาไม่จำเป็นต้องความหาพระองค์ พระองค์กำลังรอคอยพวกเขาและพระองค์ทรงยอมจำนนต่อพวกเขาด้วยความสมัครใจเพราะว่า “ชั่วโมง” ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว มิฉะนั้นพวกเขาคงไม่มีทางแตะต้องพระองค์ได้เลย

ข้อ 4: “พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร”

“พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์...” การทรงทราบล่วงหน้าของพระคริสต์นั้นสมบูรณ์แบบ ไม่มี “เรื่องประหลาดใจ” ในชีวิตของพระองค์เลย

ในบทที่ 13 ข้อ 3 เราอ่านว่า “พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า” จงสังเกตความตรงข้ามกันระหว่างสองสิ่งนั้นที่พระเยซูทรงทราบในพระคำสองข้อนี้: ในพระคำข้อก่อนหน้าพระองค์ตรัสถึงทุกสิ่งที่ถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว ในที่นี้พระองค์ตรัสถึงทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ที่จะพรากทุกสิ่งไปจากพระองค์ แม้กระทั่งชีวิตของพระองค์ พระองค์จะทรงถูก “ตัดออก” (ดนล. 9:26) และไม่เหลืออะไรเลย ในบทที่ 13 ข้อ 3 พระเยซูกำลังมองเลยพ้นการทนทุกข์ทรมานต่างๆของพระองค์ เลยพ้นกางเขนนั่นไป สู่อสงสาราศีที่ถูกตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระองค์กำลังมองไปที่กลโกธาโดยตรง

พระเยซูทรงทนทุกข์ความปวดร้าว ความเจ็บปวด วิบัติ ความทุกข์ระทม และความทรมาณที่คนบาปทั้งหลายจะต้องทนทุกข์ไปตลอดชั่ววันริตรกาล และการทนทุกข์ของพระองค์ถูกทำให้เลวร้ายมากกว่าเดิม เพราะการทรงทราบล่วงหน้าอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เกี่ยวกับการทนทุกข์เหล่านั้น ผมเชื่อว่าตั้งแต่ชั่วขณะแรกๆแห่งชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว พระองค์ทรงเห็นเส้นนั้น มงกุฎหนาม แทนสำหรับถูกเขียน กางเขนเก่าผิวหยาบนั้น เหล่าคนชั่วที่โหดเหี้ยมที่ถอนคราจากพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบความตายอันแสนเจ็บปวดที่รอคอยพระองค์เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเห็นมันอยู่ทุกชั่วขณะ ทุกครั้งที่พระองค์ทรงเดินผ่านเข้าไปในทุ่งหญ้าและเห็นคนเลี้ยงแกะคนหนึ่งกับฝูงแกะของเขา พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์คือลูกแกะตัวนั้นที่จะถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาวันหนึ่งเพื่อไถ่บาปของคนทั้งโลก เครื่องสัตวบูชาทุกอย่างในพระวิหารเตือนความจำพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นสุดยอดเครื่องสัตวบูชาที่โลหิตของมันจะต้องถูกทำให้หลั่งออกวันหนึ่งเพื่อการยกบาป

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ “เสด็จออกไป” ไม่ได้หมายความว่าพระองค์เสด็จไปจากสวนนั้น พระองค์แค่เสด็จมาจากสถานที่ๆพระองค์ได้เสด็จไปอธิษฐานตามลำพัง ขณะที่พวกเขา (เปโตร ยากอบ และยอห์น)

นอนหลับ มัทธิว 26:46 บอกเราว่าพระองค์เสด็จมาจากที่อธิษฐานของพระองค์ ทรงปลุกเหล่าสาวกให้ตื่นจากหลับ และตรัสแก่พวกเขาว่า “ลุกขึ้นไปกันเถิด *ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรา มาใกล้แล้ว!*” จากนั้นพระองค์ก็ “เสด็จออกไป” และตรัสแก่ยูดาสและคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาว่า “*ท่านทั้งหลายมาหาใคร*” พระองค์ไม่ได้ทรงรอให้ยูดาสชี้ตัวพระองค์หรือรอให้พวกเขาทราบประกาศว่าพวกเขาได้มาเพื่อจับกุมพระองค์ พระองค์ทรงเป็นฝ่ายเริ่มการสนทนา เหมือนกับที่พระองค์ทรงกระทำในคราวอื่นๆ (ดูบทที่ 4 ข้อ 7)

“*ท่านทั้งหลายมาหาใคร*” พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเน้นย้ำตรงนี้ถึงความเต็มใจของพระคริสต์ที่จะสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ความยินยอมของพระองค์ที่จะออกไปและตายด้วยความตายที่คนบาป*น่าจะต้องตาย*-กระทั่งความมรณาแห่งกางเขน พระเยซูทรงทราบว่าทำไมยูดาสและพวกทหารและพวกคนรับใช้ถึงมาที่นั่น ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงเดินเข้าไปหาพวกเขาและถามคำถามนั้นเพื่อที่พระองค์จะทรงยอมจำนนต่อพวกเขาอย่างเป็นทางการ ชั่วโมงนั้นได้มาถึงแล้วที่พระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน และถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่ง และพระองค์ทรงเต็มใจก้าวออกไปข้างหน้าเพื่อพบกับศัตรูเหล่านั้นที่ได้มาเพื่อจับกุมพระองค์

ข้อ 5: “*เขา* **ทุลตอบ** *พระองค์ว่า “มาหาเยซูชวาวาซาเรธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ”* **ยูดาสผู้ทรยศ** *พระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย”*

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หลายคนในกลุ่มนี้ไม่ได้รู้จักพระเยซูโดยเคยเห็นมาก่อน เพราะทั้งมัทธิวและมาระโกบอกเราว่ายูดาสได้ให้สัญญาแก่คนเหล่านั้นว่า: “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ” (มธ.26:48; มก. 14:44) เห็นได้ชัดว่ายูดาสยังไม่ได้ให้สัญญาตอนที่พระเยซูตรัสถามว่า “*ท่านทั้งหลายมาหาใคร*” พวกเขาตอบกลับว่า “*มาหาเยซูชวาวาซาเรธ*”

สิ่งที่พระเยซูตรัสในลำดับถัดมานั้นคงทำให้พวกเขาทุกคนตกตะลึง เพราะพระองค์กล่าวคำรับสารภาพด้วยใจกล้าว่า “*เราคือผู้นั้นแหละ!*” คำสรรพนาม “ผู้นั้น” ไม่ได้อยู่ในภาษากรีกเดิม มันแค่อ่านว่า “**เราเป็น**” ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าพระเยซูตรัสเช่นนั้นเพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกพาริสีคงจะจำได้ว่าพระเจ้าตรัสอะไรเมื่อโมเสสถามว่าเขาควรจะกล่าวว่าผู้ใดส่งเขาไปหาชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ “พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ... “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘**เราเป็น** ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหา *ท่านทั้งหลาย*’” (อพย. 3:14) ยิวทุกคนที่รู้จักพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคงจะจำชื่อเรียกนั้นได้ว่าเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาปุโรหิตใหญ่และพวกพาริสีรู้ว่าแม้กระทั่งในชั่วโมงอันมีตมิตนั้นพระองค์ยังทรงประกาศตัวว่าเป็น *หนึ่งเดียวกับพระเจ้า-พระเจ้า* ในเนื้อหนัง

“*ยูดาสผู้ทรยศ* **พระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย**” เราทราบจากคำกล่าวนี้ว่าขณะที่ยูดาสยืนอยู่ที่นั่น เขาก็ได้เห็นฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระเยซูอีกครั้ง และในการสำแดงฤทธิ์เดชนั้น เขาก็คงได้เห็นอีกครั้งถึงข้อพิสูจน์ที่ว่าพระอาจารย์ที่เขาได้ร่วมเดินมาตลอดสามปีครึ่งนั้นเป็นมากกว่ามนุษย์-ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง

ข้อ 6: “*เมื่อ* **พระองค์** *ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ”* **เขาทั้งหลาย** *ได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน”*

การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ เมื่อพระเยซูตรัสว่า **“เราเป็น”** ผู้ชนหมู่มากที่ถืออาวูธมานั้นก็ **“ถอยหลังและล้มลงที่ดิน!”** พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาไม่สนอะไรเลยเกี่ยวกับพระองค์ และแน่นอนว่าพวกเขาไม่มีเหตุที่จะต้องกลัวพระองค์ ดังนั้นมันจึงต้องเป็น**ฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะ** ที่ทำให้พวกเขาถอยหลังและล้มลงถึงดิน

พระเจ้าได้ตรัสวันหนึ่ง-**และโลกก็ได้อุบัติขึ้น!** (พระองค์ทรงสามารถตรัสคำๆหนึ่งและทำลายโลกนี้และทุกสิ่งที่อยู่ในโลกได้อย่างง่ายดายพอๆกัน) มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะเชื่อว่าเมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า **“เราเป็น”** ฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะก็ทำให้ผู้ชนหมู่มากที่ถืออาวูธมาเป็นหน้ากลอง ครั้งสุดท้ายก่อนการตรึงกางเขน พระองค์ พระเยซูทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงใช้มาหลายคราก่อนหน้านั้น-ฤทธิ์เดชเดียวกับที่พระองค์ทรงทำให้คลื่นและลมแรงสงบ พระองค์ตรัสคำๆหนึ่งและพวกผีก็ออกมาจากชายและหญิงทั้งหลายเหมือนกัน พระองค์ตรัสคำๆหนึ่งและคนป่วยก็ได้รับการรักษาให้หาย พวกเขาตายก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ตรัส-และคนตาบอดก็ได้รับการมองเห็นของตนและพวกคนโรคเรื้อนถูกรักษาให้หายสะอาด

ผมเชื่อว่าการอัศจรรย์นี้ พระองค์ทรงแสดงให้พวกสาวกของพระองค์ (และเหล่าศัตรูของพระองค์) เห็นว่าพระองค์กำลัง**ยอมจำนน**เพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน พระองค์กำลังจะ**สละวางชีวิตของพระองค์** พระองค์ไม่ได้กำลังจะตายเพราะว่าพระองค์กำลังถูกเอาชนะโดยคนที่มีความกล้ามากกว่า ถูกจับโดยใช้กำลัง และ**ป้องกัน**ไม่ให้เกิดการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไม่ได้ พระองค์กำลังเสด็จไปที่กางเขนนั่นอย่างเต็มใจเพื่อทนทุกข์และชำระหนี้บาป เมื่อเปโตรชกตาบของตนออกมาและฟันหูข้างหนึ่งของคนใช้ของมหาปุโรหิตซาต พระเยซูก็ตรัสแก่เขาว่า **“จงเอาตาของท่านใส่ฝักเสียว ด้วยว่าบรรดาผู้ถือตาบจะพินาศเพราะตาบ ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานหูตาสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร”** (มธ. 26:52-54)

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าชายเหล่านั้นนอนกองอยู่บนพื้นดินนานเท่าใด-มันอาจเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น มันอาจเป็นหลายนาทีก็ได้ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพวกเขาถูกทำให้นอนกองกับพื้นและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นานพอที่พระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จะหนีไปได้ถ้าพวกเขาพยายามที่จะหนี แต่พวกเขาก็ไม่หนี ถึงกระนั้นผู้ชนหมู่มากนั้นก็คงจับพระเยซูไปไม่ได้อยู่ดีหากพระองค์ไม่เต็มใจที่จะไป: **“เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิบัติและคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุดและล้มลง”** (เพลงสดุดี 27:2)

ท่านที่รัก จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้: ถ้าพระเยซูทรงสำแดงฤทธิ์เดชเช่นนั้นตอนที่พระองค์กำลังจะถูกพิพากษา พระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์เดชแบบใดเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อที่จะพิพากษาเหล่าศัตรูของพระองค์? และพระองค์**จะเสด็จมา**ในการพิพากษาวันหนึ่งแน่นอน! ถ้าพระองค์ทรงมีอำนาจและฤทธิ์เดชเช่นนี้ตอนที่พระองค์กำลังจะถูกตรึงกางเขน พระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์เดชใดเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อครอบครองในความชอบธรรม? นั่นจะเป็นวันเปี่ยมสง่าราศีอย่างแท้จริง!

ข้อ 7: **“พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ”**

พระเยซูทรงทวนซ้ำคำถามของพระองค์ราวกับว่าพระองค์อยากที่จะทดสอบผลกระทบของฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ที่พระองค์เพิ่งทรงสำแดงต่อหน้าเหล่าศัตรูของพระองค์ แต่ยูดาสและคนอื่นๆที่เหลือก็มีใจแข็ง

กระด้างเหลือเกิน ใจของพวกเขาด้านซาเหลือเกินเพราะความไม่เชื่อและความเกลียดชัง จนทันทีที่พวกเขาลุกขึ้นจากพื้นดิน พวกเขา ก็พิสูจน์โดยการกระทำของพวกเขาว่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์นั้นและสิ่งที่พวกเขาตกใจกลัวเป็นอันมาก พวกเขา ก็ไม่พร้อมที่จะกลับใจใหม่จากความอธรรมของตนและความตั้งใจแน่วแน่ของตนที่จะปรับโทษพระองค์ถึงตาย! พวกเขาบางคนน่าจะดูออกแล้วว่าพระเจ้ากำลังกระทำกิจ-แต่พวกเขาก็ดูไม่ออก ผมกล่าวด้วยความยำเกรงและความถ่อมใจว่าแม้แต่**พระเจ้า**ก็ไม่สามารถช่วยคนที่แก่งังและแก่งิงตาบอดได้!

พวกศัตรูของพระเยซูเป็นลูกไก่ในกำมือของพระองค์แล้ว ยอห์น 19:11 บอกเราว่าไม่มีใครใดสามารถมีฤทธิ์เดชที่จะต่อสู้พระเยซูได้หากพระเจ้าพระบิดาไม่ทรงอนุญาต พระเยซูตรัสแก่ปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน” พระองค์จะทรงเดินจากพวกเขาไปโดยไม่รู้สึกระคายเคืองใดๆเลยก็ได้หากพระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นในสวนนั้นทำให้ทุกคนที่อยู่ที่นั่นไม่เหลือข้อแก้ตัวใดๆ พวกเขา น่าจะดูออกแล้วถึงตัวตนที่แท้จริงของพระเยซู ทหารโรมันเหล่านี้อาจไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อนคือนั้น แต่พวกเขาก็ได้เห็นฤทธิ์เดชที่ไม่อาจปฏิเสธได้ของพระเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสและฤทธิ์เดชแห่งคำตรัสของพระองค์ทำให้พวกเขาอนอกงกับพื้น โดยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ดังนั้นในวันพิพากษาพวกเขาจะไม่มีข้อแก้ตัวเลย! (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาเพลงสดุดี 27 ทั้งบท, เพลงสดุดี 35 ทั้งบท และเพลงสดุดี 40 ทั้งบท จงอ่านข้อพระคำเหล่านี้และศึกษาพวกมันด้วยตั้งใจอธิษฐาน)

ข้อ 8: “พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นอีกครั้งถึงความห่วงใยอันอ่อนโยนและความรอบคอบของพระองค์ที่มีต่อเหล่าสาวกที่อ่อนแอ สับสน และตกใจกลัวของพระองค์ แม้กระทั่งในช่วงเวลาที่ล่องใจนี้ โดยเผชิญหน้ากับชั่วโม่งอันน่ากลัวเหล่านั้นที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า พระองค์ก็ไม่ได้กำลังคิดถึงตัวเองเลย พระองค์กำลังคิดถึงเหล่าสาวกของพระองค์และความปลอดภัยของพวกเขา ผมขอขอบคุณพระเจ้าจริงๆสำหรับมหาบุโรหิตของเราผู้ทรงสามารถ “เห็นใจในความอ่อนแอของเรา” ผู้ทรง “ถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” ผมดีใจเหลือเกินที่เราได้รับเชิญให้ “มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ” (ฮบ. 4:15,16)

ในฮีบรู 2:17 เราอ่านเกี่ยวกับมหาบุโรหิตของเรา “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน”

ฤทธิ์เดชที่ปกป้องของพระเยซูคริสต์เจ้ามีอยู่เหนือบุตรที่เชื่อทุกคนของพระองค์ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (เพลงสดุดี 34:7) ฤทธิ์เดชที่ปกป้องนี้อธิบายว่าทำไมเปโตรถึงไม่ถูกจับกุมตอนที่เขาฟันหุคนิชของมหาบุโรหิตขาด มันอธิบายด้วยว่าทำไมยอห์นถึงไม่ถูกจับกุมตอนที่เขายืนอยู่ข้างกางเขนนับกับมารดาของพระเยซู เรายกเหตุผลได้ว่าเพราะชายเหล่า

นี้เกลียดชังพระเยซูมากเหลือเกิน พวกเขาจึงเกลียดชังคนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อมาตลอดการรับใช้ปวงชนของพระองค์เช่นกัน แต่ถ้อยคำของพระเยซูจับพวกศัตรูของพระองค์ใส่กุญแจมือและขัดขวางคนเหล่านั้นไม่ให้จับกุมเหล่าสาวกของพระองค์

ข้อ 9: “ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”

นี่เป็นการทำให้สำเร็จจริงของส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อของพระคริสต์: “ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเอาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไป” (บทที่ 17 ข้อ 12) พระคำข้อนี้เป็นความเห็นแทรกเข้ามาเพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ คำตรัสตรงนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความรอดของพวกสาวก แต่เกี่ยวข้องกับความตายฝ่ายร่างกาย ไม่มีสาวกของพระองค์สักคนเดียวถูกทำลายในฝ่ายร่างกาย และแน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังพูดถึงชีวิตนิรันดร์ในที่นี้

ณ ตอนนี้อยูดาसยังไม่ได้จับองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือกล่าวว่า “สวัสดิ์ พระอาจารย์!” ถึงแม้ยอห์นไม่ได้บันทึกมันไว้ มันก็น่าจะเป็นตรงนี้ที่อยูดาสก้าวออกมาข้างหน้าและทรยศพระเยซูด้วยจุกๆหนึ่ง-และจากนั้นพวกเขาก็จับพระองค์ไป

ข้อ 10: “ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูล้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส”

อาวุธต่างๆของเนื้อหนังไม่สามารถเอาชนะการสู้รบฝ่ายวิญญาณได้ ในที่นี้ เช่นเดียวกับในคราวอื่นๆหลายคราว เปโตรแสดงออกถึงความร้อนรนมากกว่าความรู้ เขามั่นใจมากเกินไป เขาลงมือในเนื้อหนังและในความแค้น-และผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้กำลังทำตามอย่างเขาอยู่เหมือนเดิม! ในสวนเกทเสมนีพระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกแล้วให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เกรงว่าพวกเขาจะเข้าในการทดลอง แต่เปโตรก็หลับขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอธิษฐาน ถ้าเขาตื่นอยู่ในระหว่างประสบการณ์ในสวนนั้นทั้งหมด ผมก็สงสัยว่าเขาจะทำตัวเหมือนที่เขาได้กระทำในที่นี้และตอนที่เขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาต่อมาหรือไม่

นี่เป็นคำเตือนที่จริงจังสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบัน เราอยู่ในเนื้อหนังไม่ว่าเราจะอยู่ฝ่ายวิญญาณขนาดไหนก็ตาม และเมื่อเราเดินในพระวิญญาณเท่านั้น เราจึงจะไม่ทำตามตัณหาต่างๆของเนื้อหนัง หนทางเดียวที่จะเอาชนะเนื้อหนังได้คือ ยอมจำนนต่อพระวิญญาณและเดินตามที่พระองค์ทรงนำ เปโตรมีใจกล้ามากในที่นี้ แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมาเขาก็เป็นคนซื่อสัตย์ไปเลย

ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าเปโตรเจตนาที่จะฆ่ามัลคัส-มิฉะนั้นทำไมเขาถึงเล็งไปที่ศีรษะของมัลคัสแทนที่จะเล็งไปที่ขาหรือแขนของเขา? อาจเป็นไปได้ว่ามัลคัสเป็นคนแรกในฝูงชนนั้นที่ยื่นมือมาแตะต้องพระเยซู และเปโตรออกมาปกป้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทันที แต่พระหัตถ์แห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็เบี่ยงดาบของเขา และแทนที่จะฟันหัวของมัลคัสหลุดจากบ่า แค่วิวข้างเดียวของเขาถูกฟันขาด ลูกา 22:51 บอกเราว่าพระเยซูทรงแตะต้องหูนั้นและทำให้มันกลับคืนดีดังเดิม มนุษย์ผู้ใดบนแผ่นดินโลกเคยสามารถสำแดงฤทธิ์เดชเช่นนั้นได้? ไม่มีผู้ใดที่ยืนอยู่ในฝูงชนกลุ่มนั้นที่ได้เห็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ที่แสดงถึงความเมตตาและฤทธิ์เดชอัศจรรย์นี้มีข้ออ้างใดๆที่จะไม่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง และการปฏิเสธพระองค์โดย

คนเหล่านั้นที่ได้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์ก็ทำให้คนเหล่านั้นที่จับกุมพระองค์มีความผิดมากขึ้นไปอีกและบาปของพวกเขาเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม

หากไม่ใช่เพราะฤทธิ์เดชที่ปกป้องอันเปี่ยมอานุภาพของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว เหตุการณ์นี้ก็คงจบลง ในหายนะอย่างแน่นอน ลองคิดถึงทหารและพวกคนใช้เหล่านั้นทุกคนที่ถืออาวุธสู้รบ! คนเหล่านั้นอาจเข้ามา รุมยำพวกสาวกสิบเอ็ดคนนั้นและฆ่าพวกเขาหมดทุกคนเลยก็ได้-และคนเหล่านั้นอาจทำเช่นนั้นจริงๆหากฤทธิ์ เดชของพระเจ้าไม่ยับยั้งพวกเขาไว้

เปโตรทำผิดที่ขัดขืนผู้มีอำนาจ การสู้รบฝ่ายวิญญาณต่างๆไม่ได้ถูกต่อสู้ด้วยดาบ ไม้ตะบอง หรือปืน คริสเตียนสู้รบเหล่าศัตรูของพระคริสต์ด้วยพระแสงแห่งพระวิญญาณ ซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า จงฟัง ถ้อยคำเหล่านั้นของเปาโล และรับพวกมันเข้าไว้ในใจของคุณเองและรับประโยชน์จากพวกมัน:

“พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอัน มหันต์ของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าเรา ไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่ง โลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ

“เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จ แล้วจะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกัน ออก และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่ง ทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย จงเอาความรอดเป็น หมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า จงอธิษฐานวิงวอนทุก อย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุก คน” (อฟ. 6:10-18)

ข้อ 11: “พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่มีตี๋มถั่วซึ่งพระบิดาของเรา ประทานแก่เราหรือ”

พระเยซูเพิ่งประกาศพระองค์เองว่า “เราเป็น” พระองค์ประทานคำบัญชาแล้ว และพวกศัตรูของ พระองค์ก็ยอมให้เหล่าสาวกออกไปจากสวนนั้นโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ แต่ทั้งๆที่พระองค์ทรงมีอำนาจสิทธิ์ ชาติอันสมบูรณ์แบบในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง บัดนี้พระองค์ก็ทรงยอมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาและ ทรงรับจากพระหัตถ์ของพระบิดาคือถั่วอันน่ากลัวนั้นแห่งความทุกข์ทรมาน ความทุกข์โศกและวิบัติ พระองค์ ไม่เคยแอบคิดเลยว่าจะไม่ตี๋มถั่วนี้จนถึงตะกอนชั้นสุดท้ายของมัน พระองค์ผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ชาติสูงสุดได้ ทรงถ่อมพระองค์ลงและกลายเป็นผู้รับใช้ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะปรนนิบัติ เพื่อที่จะช่วยไ้หรือค เพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์ เพื่อเราจะตี๋มชีวิต

“เราจะไม่มีตี๋มถั่วซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “เราจะ ทำอะไรได้นอกจากตี๋มถั่วที่พระบิดาของเราได้ประทานให้เรตี๋ม?”

เราพบคำตรัสที่คล้ายๆกันจากพระเยซูในบทที่ 12 ข้อ 27: “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วย *ความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้!*” เมื่อพระองค์ทรงมาถึงขอบข่ายแห่งความขมขื่นในแบบที่ไม่อาจถูกพรรณนาได้ในภาษาของมนุษย์ จะให้พระองค์ถอยกลับหรือไม่? ไม่ได้ขาด! พระองค์จะทรงดื่มมัน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา และพระประสงค์ของพระบิดาพระองค์จะกระทำ!

“ถ้อย” สามถ้อยถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์:

ในเพลงสดุดี 116:13 เราอ่านเกี่ยวกับ “*ถ้อยแห่งความรอด*” ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะยกถ้อยแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์”

ในเยเรมีย์ 16:7 เราอ่านเกี่ยวกับ “*ถ้อยแห่งความเล้าโลมใจ*” เยเรมีย์เขียนไว้ว่า “จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไรทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้อยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม”

จากนั้นในเพลงสดุดี 11:6 เราอ่านเกี่ยวกับ *ถ้อยแห่งความทุกข์ลำบาก*: “พระองค์จะทรงเทบ่วงแร้วต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนถ้อยของเขาเหล่านั้น” นอกจากนี้ เกี่ยวกับถ้อยแห่งความทุกข์ลำบากเราอ่านในเยเรมีย์ 25:15 ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงเอาถ้อยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้อยนั้น!” และในเพลงสดุดี 75:8 เราอ่านว่า “เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้อยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้อยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน”

พระเยซูทรงถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

ข้อ 12 และ 13: “พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ แล้วพาพระองค์ไปหาอานนาสก่อน เพราะอานนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น”

ในข้อนี้และข้อต่อไปที่ตามมา ยอห์นผู้เป็นที่รักให้รายละเอียดต่างๆที่ถูกละไว้โดยมัทธิว มาร์คอ และลูกา ชาวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือบอกเราว่าพระเยซูทรงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าคายาฟาส แต่ยอห์นคนเดียวกล่าวถึงการปรากฏตัวของพระองค์ต่อหน้าอานนาสก่อน

พวกเขา “จับพระเยซูมัดไว้ แล้วพาพระองค์ไป” ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงเปิดโปงความชั่วของทุกคนที่พระองค์ทรงมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์ทรงนำเสนอพระองค์เองในความถ่อมใจและอ่อนสุภาพ แม้กระทั่งต่อหน้าพวกศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของพระองค์ คนทั้งหลายที่อยากฉีกพระองค์เป็นชิ้นๆถ้าพวกเขาลงไม้ลงมือกับพระองค์ได้ ในที่นี้เป็นครั้งแรกในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ เราเห็นพระเยซูเจ้าถูกมัดไว้ พระองค์ทรงยอมอยู่ใต้บังคับเหล่าศัตรูของพระองค์เพื่อให้พวกเขากระทำร้ายตามใจชอบ-ทรงยอมถูกมัด ถูกเขี่ยนตี ถูกสวมมงกุฎหนาม และถูกตรึงกางเขน โดยทนทุกข์ทรมานแทนคนบาป

คุณเห็นพระองค์ไหม ท่านที่รัก? พระเมษโปดกของพระเจ้า-พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงอาหารผู้หิวโหย ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ทรงเปิดตาคนตาบอด ทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด ทรงทำให้แขนขาที่เหี่ยวลีบเหี้ยมตรง ทรงทำให้คนตายกลับมีชีวิตขึ้นอีก! คุณเห็นพระองค์ไหมขณะที่พระองค์ทรงถูกจับกุมเหมือน

อาชญากรรมธรรมดาๆ คนหนึ่ง ถูกจับและถูกมัดโดยมือคนชั่ว จากนั้นก็ถูกนำตัวไปเพื่อที่จะถูกทุบตีอย่างโหดเหี้ยม ถูกถ่มน้ำลายรด ถูกดูหมิ่นและเหยียดหยามโดยฝูงชนหมู่ใหญ่ และในที่สุดก็ถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่ง? พระเมษโปดกผู้เป็นที่รักของพระเจ้าทรงทนทุกข์สิ่งเลวร้ายเหล่านี้ก็เพื่อคุณและเพื่อผม พระองค์จะทรงเรียกทูตสวรรค์สิบสองกองให้มาปกป้องพระองค์ก็ได้ *ทั้งสวรรค์* คงจะมาช่วยพระองค์เป็นแน่-แต่พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถชำระหนี้บาปได้ และพระองค์ทรงชำระมันแล้วด้วยความเต็มใจเพื่อที่เรา (โดยทางพระองค์) จะได้ชื่นชมยินดีกับสง่าราศีที่เป็นของพระองค์มาตลอดชั่ววันนิรันดร์

คุณเคยสงสัยไหมว่าทำไมพวกเขาถึง*มัด*พระเยซู? อาจเป็นเพราะว่ายูดาสเตือนพวกเขาว่า “จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” (มธ. 26:48) (มาระโกบอกเราว่ายูดาสแนะนำคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาให้แก่ว่าพวกเขาควร “จับกุมเขาไปให้มันคง”-มาระโก 14:44)

แต่ผมเชื่อว่าเหตุผลหลักที่พระเยซูทรงถูกมัดตอนที่พระองค์ถูกจับกุมก็คือ เพื่อที่จะทำให้ภาพลักษณ์และคำพยากรณ์ต่างๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง ภาพลักษณ์ที่โดดเด่นที่สุดของพระคริสต์ในการทนทุกข์ของพระองค์คือ *อิสอัค* และเมื่ออับราฮัมพาอิสอัคไปเพื่อที่จะถวายเขาในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระเจ้า สิ่งแรกที่อับราฮัมทำหลังจากวางหินสำหรับไฟก็คือ *มัด*อิสอัคและวางเขาบนแท่นบูชา อ่านเรื่องเต็มได้ในปฐมกาล 22:1-14

นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับสัตว์ต่างๆ ที่ถูกถวาย พวกมันถูกมัดด้วยเชือก: “พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา” (เพลงสดุดี 118:27)

อย่างไรก็ตาม ยังมีเหตุผลอีกประการหนึ่งว่าทำไมพวกเขาถึงมัดองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาตอนที่พวกเขาจับกุมพระองค์: มนุษย์ทุกคนล้วนเกิดมาในบาป ทุกคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ตกเป็นเชลยของบาปและพญามาร ถูกมัดโดยเครื่องพันธนาการต่างๆ ของบาป พระเยซูทรงถูกมัดเพราะว่าพระองค์ทรงเข้าแทนที่เรา *บาปของเรา* *มัด* *พระองค์ไว้* ในฐานะเป็นตัวแทนที่ไร้ตำหนิของเรา พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ อย่างนับไม่ถ้วน ความชั่วช้าของข้าพระองค์ (ความชั่วช้าของเราซึ่งพระองค์ทรงแบกรับ-1 เปโตร 2:24; อสย. 53:5) ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฝ่อไป” (เพลงสดุดี 40:12) (อ่านเพลงสดุดี 40 ทั้งบท ซึ่งกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเชื่อฟังจนถึงความมรณา) พระเยซูคริสต์เจ้า พระเมษโปดกผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้า ทรงถูกมัดเพื่อที่เราโดยทางการถูกมัดของพระองค์จะ *ถูกปลดปล่อยให้เป็นไท!*

“แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน” คำอธิบายที่น่าเป็นไปได้มากที่สุดสำหรับการทำเช่นนั้นก็คือ ในสมัยของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ตำแหน่งมหาปุโรหิตไม่ได้ถูกแต่งตั้งตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ผู้คนถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งนี้อย่างไม่เป็นระเบียบและไร้ลำดับชั้นตอน

ในระบบของพันธสัญญาเดิม มหาปุโรหิตถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและรับตำแหน่งตลอดชีวิต (อพย. 40:15; กดว. 35:25) แต่ในสมัยก่อนการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มหาปุโรหิตถูก *เลือกตั้ง* บางครั้งให้รับตำแหน่งนานหนึ่งปี บางครั้งก็สั้นกว่านั้น พอสิ้นวาระของเขา เขาก็ถูกถอดออกจากตำแหน่งและปุโรหิตอีก

คนหนึ่งก็ถูกเลือก *ไลท์ฟุท* (Lightfoot ผู้รู้พระคัมภีร์ท่านหนึ่ง-ผู้แปล) บอกเราว่าพระวิหารหลังที่สองตั้งอยู่แค่สี่ร้อยยี่สิบปี และในระหว่างช่วงเวลานั้นมีมหาปุโรหิตตั้งสามร้อยคน

ตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก มีชายหลายคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้นซึ่งได้รับตำแหน่งมหาปุโรหิต ดูเหมือนว่าอันนาส หลังจากเกษียณจากตำแหน่งนี้แล้ว ยังอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของปุโรหิตกับคายาฟา สลูกเขยของเขา ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น และข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษากันอยู่ก็บ่งบอกว่าเขาทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยและผู้แนะนำคนหนึ่ง ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเคยดำรงตำแหน่งนี้มาก่อนและแก่กว่าคายาฟาสก็น่าจะอธิบายว่าทำไมพระเยซูถึงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าอันนาสก่อนที่จะไปหาคายาฟาส ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างชายสองคนนี้และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาทั้งคู่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งมหาปุโรหิตในขณะเดียวกันก็ถูกยืนยันในลูกา 3:2 ซึ่งบอกเราว่า “อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวาระของพระเจ้ามาถึง ยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร” นอกจากนี้ในกิจการ 4:6 เราก็อ่านว่า “ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม”

เราเห็นตรงนี้ถึงความไม่คงเส้นคงวาของพวกยิว พวกเขาเป็นผู้ยึดถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาประกาศตัวว่าเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติ แต่ในที่นี้ ในเรื่องของตำแหน่งมหาปุโรหิต พวกเขาก็ไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสส ในที่นี้เราเห็นความมีเดบอดของพวกเขາและการแก่งแย่งของพวกเขา

พวกยิวไม่มีอำนาจที่จะตัดสินประหารชีวิตใครได้ แต่พวกเขาพาตัวพระเยซูไปอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต และสภาซานเฮดรินซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาสามารถกล่าวหาพระองค์ในข้อหาบ่อนทำลายและหมิ่นประมาท ให้พระองค์ถูกตัดสินว่ามีความผิด และจากนั้นก็มอบตัวพระองค์ไว้กับพวกโรมให้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตได้

ข้อ 14: “คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด”

พระคำข้อนี้เป็นคำอธิบายแทรกเข้ามาที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะของยอห์นและเชื่อมโยงกับบทที่ 11 ข้อ 49-52 ที่คายาฟาสประกาศว่า “จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชนแทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” คายาฟาสเป็นคนที่ยืนยันมติให้ประหารชีวิตพระเยซู-ไม่ใช่ให้พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของคนทั้งโลก แต่เพื่อให้คนหนึ่งตายและชนชาติอิสราเอลจะได้รับการช่วยให้พ้นในฝ่ายร่างกาย ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่คายาฟาสกล่าววั้นเป็นเหตุผลด้านการเมือง ด้วยว่าพวกฟาริสีเพิ่งประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป” (บทที่ 11 ข้อ 48)

สภาซานเฮดริน ซึ่งเป็น “ศาลฎีกา” ของพวกยิว ได้ออกคำตัดสินโทษไปแล้วก่อนที่จะพระเยซูทรงถูกจับกุมและถูกไต่สวนเสียอีก พวกเขาวางแผนจะปรับโทษพระองค์ถึงตาย และพวกเขาตั้งใจว่าจะทำให้แผนการที่ตนวางไว้สำเร็จ ถึงแม้พระองค์ไม่มีความผิด พวกเขาก็ตั้งใจว่าจะปรับโทษพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขน คำตัดสินโทษพระองค์ได้ถูกชี้ขาดไว้แล้วก่อนการไต่สวนเสียอีก

การไต่สวนพระเยซูเป็นปาที่ที่ใหญ่โตที่สุดเท่าที่เคยเกิดขึ้น ไม่มีอะไรถูกกฎหมายเกี่ยวกับมันเลย ไม่มีมโนธรรมในการไต่สวนนี้เลย ข้อกล่าวหาเหล่านั้นเทียมเท็จ พวกพยานเท็จถูกจ้างมาให้การปรักปรำ

พระองค์ คำตัดสินว่า “มีความผิดจริง!” ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนเปิดศาลพิจารณาคดีเสียอีก และโทษประหารชีวิตถูกตัดสินชี้ขาดแล้วก่อนนักโทษของค่านั้นทรงถูกจับกุมด้วยซ้ำ!

มันน่าชื่นใจแก่ดวงใจของผมที่ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้การกระทำต่างๆของเหล่าคนชั่ว-คนที่เป็นอย่างโนโปเลียน ฮิตเลอร์ มุสโสลินี และคนอื่นๆ-ให้เป็นขวาน ค้อน กางเขน ดาบ และปืนของพระองค์เพื่อทำให้พระราชกิจของพระองค์รุดหน้าไป ถึงแม้ดูเผินๆแล้วทั้งหมดนี้ดูเหมือนโหดร้ายทารุณมากๆ พระเจ้าก็ทรงทำให้สิ่งต่างๆทำงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อความก้าวหน้าไปแห่งคริสตจักรของพระองค์ ในอิสยาห์ 10:5-16 เราอ่านว่า:

“โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม่พลองในมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากริ้ว ไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน

“แต่เขามีได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย เพราะเขาพูดว่า “ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคาร์เคมีมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์ปัดมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองตามัสกัสมิใช่หรือ เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย เราก็จะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา”

“ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่ผลแห่งจิตใจงอของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และส่งราศีแห่งตายเป็นไซของเขา เพราะเขาว่า “ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไข่ซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขยับปีกมาปก หรืออ้าปากหรือร้องเสียงจิ้งจกแจ้ก”

“ขวานจะคุ้ยขมคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้

“ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคคอมแห่งมาในหมู่พวกคนอ้วนพีของเขา ภายใต้อายุของเขาจะมีการไหม้ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้”

การปฏิเสธของเปโตร

ข้อ 15: “ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาบุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาบุโรหิต”

ยอห์นไม่ได้กล่าวถึงการที่พวกสาวกสิบเอ็ดคนนั้นหนีไปตอนที่พระเยซูทรงถูกจับกุม เขาเล่าเกี่ยวกับการที่เปโตรติดตามพระเยซูไป แต่ไม่เหมือนกับผู้เขียนอีกสามท่านที่เหลือ เขาไม่ได้กล่าวว่าเปโตรติดตามไป

“ห่างๆ” เขากล่าวเพียงว่า “ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย” (“สาวกอีกคนหนึ่ง” นี้เชื่อกันว่าเป็นยอห์นเอง ดูบทที่ 20 ข้อ 2,3,4, และ 8)

เปโตรกระวนกระวายใจที่จะรู้ว่าพวกเขาจะทำอะไรกับพระเยซู แต่เขาขาดความกล้าหาญที่จะอยู่ใกล้ๆพระองค์อย่างที่เขาที่แท้จริงน่าจะกระทำ ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าเปโตรรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เขาละอายที่วิ่งหนีไปและซ่อนตัวและทิ้งพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิง-แต่เขาเป็นคนซื่อสัตย์ฝ่ายวิญญาณ กลัวที่จะยืนหยัดในเวลาที่มีความจงรักภักดีเช่นนั้นอาจทำให้เขาเสียชีวิตได้ เปโตรมั่นใจในตัวเองในเวลาที่เขาควรที่จะถ่อมใจ (ยอห์น 13:37) เขาอ่อนแอในเวลาที่เขาควรที่จะอธิษฐาน (มธ. 26:40) และเขาขาดความกล้าหาญที่จะยืนหยัดเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ถ้าเปโตรถ่อมใจแทนที่จะโอ้อวด ถ้าเขาอธิษฐานแทนที่จะนอนหลับ เขาก็คงมีความกล้าหาญที่จะเดินกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเข้าสู่ห้องงัดตีสอนคดีนั้น และเขาก็คงไม่ปฏิเสธพระองค์

“สาวกอีกคน” นั้น “เป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต” เราไม่รู้ว่ามหาปุโรหิตไปรู้จักกับยอห์นตั้งแต่เมื่อไร ไม่มีข้อบ่งชี้เกี่ยวกับเรื่องนี้ในพระคัมภีร์ ยิวที่เคร่งครัดทุกคนขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลเลี้ยงทางศาสนาที่สำคัญๆ และมันก็เป็นไปได้ที่มหาปุโรหิตจะรู้จักกับยอห์นในวิธีนั้น นอกจากนี้ยอห์นก็น่าจะเป็นหนึ่งในศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ดูการอภิปรายของเราเกี่ยวกับบทที่ 1 ข้อ 35-37) และเนื่องจากกรุงเยรูซาเล็มและทั่วทั้งแคว้นยูเดียออกไปฟังยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนา มหาปุโรหิตจึงอาจเคยพบกับสาวกผู้เป็นที่รักท่านนี้ในการประชุมริมแม่น้ำของเขาครั้งใดครั้งหนึ่ง

แต่ไม่ว่าสองคนนี้มีรู้จักกันได้อย่างไร เราก็อ่านว่า “สาวกอีกคนหนึ่ง” นี้ไปกับพระเยซูเข้าไปในคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่ายอห์นอยู่ใกล้กับพระเยซูเจ้าเท่าที่พวกเขาจะอนุญาตให้เขาอยู่ได้

ข้อ 16: “แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป”

เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของมหาปุโรหิต “เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู” นี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในบันทึกเกี่ยวกับการล้มลงของเปโตรซึ่งมัทธิว มาระโก และลูกาไม่กล่าวถึง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปโตรกำลังมีการสู้รบครั้งใหญ่ขณะเขายืนอยู่ที่นั่น เขารักองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เขาเป็นคนซื่อสัตย์ โดยกลัวที่จะรับรู้ความรักนั้น มันคงจะดีกว่าเยาะสำหรับเปโตรหากเขาอยู่ข้างนอกประตูนั้น หรือหากเขาวิ่งหนีไปกับคนอื่นๆที่เหลือ แต่ยอห์นซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นที่รู้จักดีในบ้านของคายาฟาส “พูดกับหญิงที่เฝ้าประตู” และเปโตรก็ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในบ้านนั้น

ข้อ 17: “ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น”

นี่ไม่ใช่ทหารโรมันนายหนึ่งที่ทำหายเปโตร และไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของพวกเขาที่ถือไม้ตะบองหรือดาบด้วย นี่คือหญิงสาวชาวอียิปต์คนหนึ่ง! ดังนั้นการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าจึงทำให้เปโตรถ่อมใจและพระเจ้าทรงตีเข้าที่ความหยิ่งทะนงและความมั่นใจในตัวเองของเขาผ่านทางภาษาที่อ่อนแอกว่า คือผู้หญิงคนหนึ่ง

ไม่ว่าหญิงสาวคนนี้อะไรก็ยากที่จะเกี่ยวกับเปโตร หรือว่าเธอจับได้จากสำเนียงของเขาว่าเขาเป็นชาวแคว้นกาลิลี หรือสีหน้าของเขาฟ้องว่าเขากำลังหวาดกลัว เธอก็สรุปว่าเปโตรเป็นเพื่อนคนหนึ่งของสาวกคนนั้น ที่ได้เข้าไปข้างในกับพระเยซู และดังนั้นเขาจึงน่าจะเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของชาวนาซาเร็ธผู้นั้นด้วย

ซาตานเป็นผู้ที่หลอกลวงและเจ้าเล่ห์ตอนที่มันโจมตีเปโตรพร้อมกับมันเคยเป็นในสวนเอเดนตอนที่มันทดลองเอวา มันไม่ได้ประกาศด้วยใจกล้าว่าพระเจ้าทรงโกหกอาดัมและเอวา มันแค่ปลุกความสงสัยในความคิดของเธอโดยการถามคำถามง่าย ๆ กับเธอว่า-“จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...?” หญิงสาวที่เฝ้าประตูในบ้านของคายาฟาไม่ได้ถามเปโตรว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระคริสต์หรือไม่ เธอแค่ถามว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ?” แต่คำถามของเธอก็ทำให้เปโตรตกใจกลัว และเขาก็โกหกไปหน้าด้านๆ เขาประกาศว่า “*ข้าไม่เป็น!*”

ข้อ 18: “พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย”

พระคำข้อนี้เป็นการเล่นคำอุปมาอุปไมยครั้งที่สองและสามของเปโตรในข้อ 25 และ 27 ก่อไฟได้ถูกก่อกำขึ้นในลานชั้นนอก และขณะที่พวกเจ้าหน้าที่และพวกปุโรหิตใหญ่ยืนอยู่รอบกองไฟและผิงไฟอยู่ เปโตรก็เข้าไปร่วมวงกับพวกเขาด้วย เขาไม่ได้คิดเลยว่าการยอมทนหนาวตายเพื่อพระเยซูก็ดีกว่าการอุ่นสบายอยู่ข้างกองไฟของพญามาร

แต่เปโตรก็หนาวเย็นทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อที่เป็นเหมือนเปโตร คือติดตามพระคริสต์แบบ “ห่างๆ” ในไม่ช้าก็จะเย็นเฉียบในจิตใจของเขา และแน่นอนว่าคนที่เย็นชาฝ่ายวิญญาณก็จะแสวงหาสิ่งกระตุ้นต่างๆฝ่ายเนื้อหนังเพื่อที่จะได้รับความอบอุ่นและความสบาย พญามารจะช่วยอำนวยความสะดวกเสมอสำหรับคนที่ถอยหลังกลับไปจะผิงไฟที่ถูกจุดโดยเหล่าศัตรูของพระเยซู-โลก เนื้อหนัง และพญามาร

“เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย” ในข้อ 5 ยูดาสผู้ทรยศก็ถูกกล่าวถึงแบบนี้เช่นกัน-เขายืนอยู่กับคนเหล่านั้นที่มาเพื่อจับกุมพระเยซู ขณะนี้เปโตรกำลังร่วมวงกับคนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขายืนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นและผิงไฟอยู่ โดยร่วมสมาคมกับฝูงชนกลุ่มนั้นที่เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเยซู

ผมเชื่อว่าเปโตรรักพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าขณะที่เขายื่นมือออกไปเพื่อผิงไฟและรู้สึกถึงความอบอุ่นของไฟ เขาอยากที่จะอยู่ใกล้พระเยซู ใจของเขาปรารถนาเขาเพราะความซื่อสัตย์ของเขา และถึงแม้มือและร่างกายของเขาเริ่มที่จะอุ่นเพราะความร้อนของไฟนั้น เขาก็หนาวสั่นสะท้านอยู่ในจิตใจของตน! “แม้ใจของคนชั่วร้ายก็เศร้า และที่สุดของความชื่นบานนั้นคือความโศกสลด คนที่มีใจหันกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม...” (สภษ. 14:13,14)

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถ่านมาก่อไฟ” ก็ถูกใช้ในยอห์น 21:9 เช่นกันเมื่อพระเยซูทรงจับปลาเหนือ “ถ่านติดไฟ” นี่คือนองแห่งในภาคพันธสัญญาใหม่ที่คำนี้ถูกใช้ ผมเห็นว่ามันน่าสนใจอย่างยิ่งที่เปโตรปฏิเสธ

องค์พระผู้เป็นเจ้าข้างถ้ำที่ติดไฟและพระเยซูทรงบัญชาเขาให้เลี้ยงเหล่าลูกแกะของพระองค์และแกะทั้งหลายของพระองค์ข้างถ้ำที่ติดไฟเช่นกัน (อ่าน บทที่ 21 ข้อ 15-17)

เช่นเดียวกับคริสเตียนจำนวนมากวันนี้ เปโตรอยู่ “กับฝูงชน” เขาพยายามที่จะซ่อนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูโดยการปะปนไปกับฝูงชนที่อยู่รอบกองไฟ เขาพยายามทำตัวให้สบายและไม่รู้สึกรู้สาอะไรท่ามกลางเหล่าศิษย์ของพระเยซู-แต่เขาไม่สามารถปิดซ่อนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า และ*คุณก็ไม่สามารถปิดซ่อนมันได้เช่นกัน!* ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทับอยู่ภายในใจของคุณ และคุณไม่สามารถปิดซ่อนข้อเท็จจริงนั้นได้

ข้อ 19: “มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์”

นี่เป็นการโต้สวนเชิงตุลาการครั้งแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มหาปุโรหิตซักถามเกี่ยวกับเหล่าสาวกของพระองค์-พวกเขาเป็นใคร พระองค์มีสาวกกี่คน คนเหล่านั้นดำรงตำแหน่งอะไรในงานของพระองค์ และแผนการต่างๆของพระองค์?

จากนั้นเขาก็ถามพระเยซูเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระองค์ มีอะไรถูกรวมเข้าอยู่ในหลักข้อเชื่อของพระองค์บ้าง พระองค์เทศนาอะไร พระองค์ขอให้ผู้คนเชื่อและทำอะไรเพื่อที่จะเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระองค์? เขากำลังพยายามทำให้พระเยซูกล่าวยอมรับอะไรสักอย่างเพื่อที่จะทำให้พระองค์ถูกตั้งข้อหาได้ว่าสอนนอกรีตและหมิ่นประมาทต่อหน้าสภาซานเฮดริน เพื่อที่จะปรับโทษพระองค์ให้รับโทษถึงตายได้อย่างเป็นทางการ

แทนที่จะตั้งข้อหาพระเยซูและจากนั้นก็เบิกพวกพยานมาพิสูจน์ข้อหา นั้น มหาปุโรหิตกลับดำเนินการต่อไปตามรูปแบบของศาลเตี้ย: *เขาถามคำถามต่างๆเพื่อที่จะพยายามทำให้นักโทษของเขาติดกับ* ประการแรก เขาไม่มีสิทธิ์ตามกฎหมายที่จะโต้สวนพระเยซู *พวกโรมันต่างหากที่มีอำนาจในกรุงเยรูซาเล็มในตอนนั้น* และปุโรหิตเป็นเพียงผู้นำทางศาสนาในอิสราเอลเท่านั้น ประการที่สอง คำถามเหล่านั้นถูกถามในลักษณะประชดประชันและดูแคลน เหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทิ้งพระองค์และหนีไปแล้ว และปุโรหิตผู้นี้ก็รู้ดี สิ่งที่เขาถามพระเยซูจริงๆแล้วก็คือ “เหล่าสาวกของท่านอยู่ที่ไหนเล่า ท่านรวบรวมคนเหล่านี้มาอยู่รอบกายท่านในตอนแรกทำไม? พวกเขามีประโยชน์อะไรต่อท่าน? พวกเขาละทิ้งท่านไปแล้วในเวลาที่ท่านต้องการพวกเขามากที่สุดนะ”

ถ้าปุโรหิตผู้นี้จริงจังในการซักถามของเขาเกี่ยวกับพวกสาวก เขาก็คงเรียกคนเหล่านั้นมาให้การเพื่อพระเยซูแล้ว ยอห์นผู้เป็นที่รักก็อยู่ใกล้ๆ แต่มหาปุโรหิตก็ไม่ได้เรียกตัวเขามาให้การ และเหตุผลสำหรับการซักถามเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระเยซูก็เพื่อหลอกให้พระองค์ติดกับและมีเหตุที่จะปรับโทษพระองค์ได้ (ในที่สุดพวกเขาก็กล่าวหาพระเยซูว่าก่อการกบฏต่อการปกครองของพวกโรมันและหมิ่นประมาทต่อศาสนาของพวกยิว)

ข้อ 20: “พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย”

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าพระองค์ได้กล่าวอย่างเปิดเผยต่อหน้าโลก แต่ได้กล่าวอย่างเปิดเผยแก่โลก คำประกาศของพระองค์ที่ว่าพระองค์ได้กล่าวอย่างเปิดเผยเป็นการดำเนินโดยตรงต่อมหาปุโรหิตและคนเหล่านั้นที่เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดต่อสู้อุบัติพระองค์ พระองค์ได้ตรัสอย่างเปิดเผยแล้ว-ต่อหน้าพวกยิวและแก่คนทั้งโลก แต่พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะได้สวนพระองค์ในศาลที่เปิดเผย ข่าวสารของพระองค์มีให้สำหรับคนทั้งโลก ไม่ใช่สำหรับคนกลุ่มเล็กๆกลุ่มเดียว

“เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหาร” ในที่นี้พระเยซูทรงปกป้องความจริง และความจริงไม่เคยกลัวความสว่าง ความจริงจะตั้งมั่นคงอยู่ พระเยซูได้ทรงสั่งสอนและเทศนาในสถานนมัสการที่น่าเชื่อถือเหล่านั้น ซึ่งพิสูจน์แล้วว่าพระองค์ไม่ใช่ผู้ที่ชักจูงให้คนไปนับถือศาสนาใหม่ และพระองค์ไม่ได้กำลังเรียกคนให้เข้าจารีตศาสนาด้วย พระองค์ทรงให้เกียรติธรรมศาลาเพราะว่ามันเป็นนิเวศแห่งการอธิษฐานของพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะศาสตราจารย์ของพระเจ้า และพระองค์เสด็จเข้านิเวศของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ๆพวกยิวไปเพื่อที่จะนมัสการ พระองค์ทรงเทศนาและสั่งสอนที่นั่น และไม่มีข้ออ้างใดๆเลยที่มหาปุโรหิตจะไม่รู้แน่ชัดว่าพระองค์ได้ทรงสอนสิ่งใดและหลักคำสอนของพระองค์คืออะไร

“เราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูไม่ได้ทรงสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัว แต่เมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาเป็นการส่วนตัว พระองค์แค่ขยายความและอธิบายอย่างถ่องแท้มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเทศนาในที่สาธารณะ นี่คือการขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระองค์ ดังนั้นเราจึงทราบว่าเป็นความจริง มันแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ของปวงชนและไม่ทรงเก็บงำส่วนใดของคำสั่งสอนของพระองค์ไว้จากคนกลุ่มใดเลย พระองค์ไม่ได้ตรัสสิ่งใดเป็นการส่วนตัวหรืออย่างลับๆราวกับว่าพระองค์ทรงมีเหตุให้ต้องระมัดระวังเกี่ยวกับมันเลย พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก พระองค์ทรงเป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้รับสภาพมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ตรัสในที่ลับ พระองค์ไม่ได้พยายามที่จะปิดซ่อนหลักคำสอนของพระองค์ และหลายคราวพระองค์ทรงประกาศอย่างชัดแจ้งถึงจุดประสงค์ของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลก

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกปุโรหิตใหญ่และผู้นำทางศาสนาหลายคนในอิสราเอลจดจำถ้อยคำของพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในอิสยาห์ 45:19 ได้: “เราได้พูดในที่ลับ ในที่มีดแห่งแผ่นดินโลก เราไม่ได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า ‘จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง’ เราคือพระเยโฮวาห์ผู้พูดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ”

ผู้รับใช้ทั้งหลายแห่งข่าวประเสริฐวันนี้ควรเดินอย่างเปิดเผยและพูดอย่างเปิดเผย เราเองก็ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องปิดซ่อนเช่นกัน และแน่นอนว่าเราไม่ต้องขอร้องสำหรับการประกาศพระวาทะของพระเจ้า อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ 4:2 แต่ว่าเราได้สละทิ้งกิจการต่างๆที่ไม่เชื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวาทะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า” (2 คร. 4:1,2)

มันน่าสนใจที่สุดในคำตอบของพระองค์ที่ให้แก่อุโรทิตผู้นั้น พระเยซูทรงให้โครงร่างย่อๆเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระองค์-แต่พระองค์ไม่ได้กล่าวถึงพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี และพระองค์กำลังปกป้องแกะทั้งหลายของพระองค์ **พระองค์** ไม่ใช่สาวกเหล่านั้น ได้มาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นฝ่ายรับผิดชอบทั้งหมดและทรงเต็มใจที่จะแบกรับการลงโทษนั้น สิ่งที่พวกสาวกได้กระทำไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับสิ่งที่พวกปุโรทิตใหญ่กำลังจะกระทำต่อ**พระองค์**

“เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหาร” น่าสนใจที่ว่าพระเยซูไม่ได้ปฏิเสธที่จะเข้าไปในธรรมศาลาและพระวิหารเพื่อที่จะสั่งสอนถึงแม้ว่าการฉ้อฉลมีอยู่ดาษดื่นในศาสนายิว สี่ครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์นเราอ่านว่าพระเยซูทรงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงทางศาสนาเหล่านั้น และแต่ละครั้งพระองค์ก็ตรัสในพระวิหาร (วาระเหล่านี้ถูกบันทึกในบทที่ 2:13; 5:1; 7:14 และ 10:22)

ข้อ 21: “ท่านถามเราทำไม จึงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร”

ในที่นี้พระเยซูทรงดำเนินปุโรทิตผู้นั้นเกี่ยวกับความอยุติธรรมอันน่าเกลียดที่กำลังถูกกองสมบนพระองค์ผ่านทางกริชที่ใช้ไล่เลี้ยงที่เขากำลังกระทำ พระเยซูทรงถามเขาว่ามันสมเหตุสมผลหรือถูกต้องหรือไม่ที่จะขอให้คนโทษกล่าวปรี๊ดปร๊าดตัวเองโดยการให้หลักฐานซึ่งอาจถูกใช้เพื่อเล่นงานเขาได้ จะว่าไปแล้วพระเยซูทรงถามว่า “เหตุใดท่านซึ่งเป็นผู้พิพากษาถึงมาเสาะหาข้อมูลจากเราซึ่งเป็นนักโทษของท่านเล่า? ทำไมถึงถามเราเกี่ยวกับเหล่าสาวกของเราและหลักคำสอนของเรา? ทำไมไม่ไปถามคนพวกนั้นที่ได้ยินเราเทศนาและสั่งสอนล่ะ? ถามพวกเขาสิว่าเราได้กล่าวอะไร”

ข้อ 22: “เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา แล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรทิตอย่างนั้นหรือ”

ภาษากรีกตรงนี้จริงๆแล้วอ่านว่า “ตีเข้าที่ใบหน้า” นี่อาจเป็นการทำให้สำเร็จจริงของมีคาห์ 5:1: “โอบุตรสาวแห่งกองทัพทหารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจรรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เขาจะเอาไม้ตีแก้มของผู้ปกครองอิสราเอล”

พระเยซูทรงให้คำตอบของพระองค์ด้วยใจกล้าแก่อุโรทิตผู้นั้น แต่แม้กระทั่งในความกล้าของพระองค์ พระองค์ก็ยังทรงอ่อนโยนและถ่อมใจ ในความกรุณาพระองค์ได้ทรงตอบคำถามต่างๆที่จริงๆแล้วไม่สมควรได้รับคำตอบเลย-และพระองค์ทรงได้รับสิ่งใดเป็นการตอบแทน? การตีอย่างคนซึ่งฉลาดจากหนึ่งในศัตรูเหล่านั้นของพระองค์ การตีครั้งแรกที่กระทำต่อพระกายอันศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ นี่ไม่ใช่ทหารโรมันนายหนึ่งที่ตีพระองค์ แต่เป็นยิวคนหนึ่ง ประชากรของพระองค์เอง

ข้อ 23: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม”

พระเยซูทรงตอบเจ้าหน้าที่คนนั้นอย่างใจเย็นและด้วยศักดิ์ศรีขณะที่พระองค์ทรงตักเตือนเขาว่า: “ถ้าสิ่งที่เราได้กล่าวไปนั้นชั่ว ก็จงเป็นพยานถึงความชั่วของมันในแบบที่ยุติธรรมและเป็นระเบียบเถิด แต่ถ้าเราได้พูดความจริง ท่านมีเหตุอันใดในการตีเราเล่า?”

ในที่นี่พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าข้อบังคับที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในด้านความถ่อมใจ คักดิ์ศรีและความอดทนเป็นสิ่งที่จะต้องปฏิบัติและใช้ในการดำเนินชีวิต ไม่ใช่แค่สอน-ไม่ใช่แค่แสดงออกให้คนอื่นเห็น แต่ต้องออกมาจากใจ ถ้าเราไม่โหวเวลาที่เราทำดีตอบแทนความชั่ว เราก็คงไม่ได้ดีไปกว่าพวกคนหน้าซื่อใจคดเลย

“คำตบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกักขะเร้าโทสะ” (สภษ. 15:1) เราต้องหนักแน่น แต่เราควรพูดอย่างอ่อนโยนและด้วยความถ่อมใจ ตลอดการไต่สวนของพระองค์อย่างไรก็เกียรติ พระเยซูไม่ได้แสดงความโกรธแค้น หรือแสดงโทสะที่ออกมาจากเนื้อหนังเลย พระองค์ไม่ได้แสดงอาการคิดแค้นใดๆ ตรงกันข้าม พระองค์กลับสงสารพวกยิวที่ไม่มีความรู้และน่าสังเวชเหล่านี้ที่กำลังเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระเยซูทรงสำแดงความสมบูรณ์แบบในทุกสิ่ง

จงเปรียบเทียบความตรงข้ามกันของปฏิกิริยาของพระเยซูในที่นี่กับปฏิกิริยาของอัครทูตเปาโลเมื่อมหาปุโรหิตอานาเนียสั่งให้ตีเขา เปาโลกล่าวว่า **“พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว** เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ?” จากนั้นวิญญูณของเปาโลก็มีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง คนเหล่านั้นที่ข่มเหงเขาถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” และเปาโลตอบกลับไปว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย’” (อ่านบันทึกเรื่องราวทั้งหมดได้ในกิจการ 23:1-5)

เราได้เห็นตรงนี้ถึงความแตกต่างระหว่างพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง กับอัครทูตเปาโล-ผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญูณที่บังเกิดใหม่แล้วและอุทิศตัวอย่างเต็มที่-แต่ก็มีความอ่อนแอต่างๆของเนื้อหนัง ไม่มีสักครั้งที่พระเยซูต้องถอนคำพูดที่พระองค์ได้ตรัสบนแผ่นดินโลก พระองค์ตรัสความจริง และพระองค์ไม่จำเป็นต้องถอนคำพูดที่เป็นความจริง

ข้อ 24: **“อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ”**

อันนาสส่งพระเยซูไปหาคายาฟาส คายาฟาสจึงซักถามพระองค์อีก แต่เพราะไม่พบเหตุที่จะปรับโทษ พระองค์เขาก็จึงส่งพระองค์ไปหาปีลาต

ข้อ 25: **“ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น”**

ขณะที่เปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่นั้น แสงสว่างจากถ่านที่ลุกโผลงเหล่านั้นก็สาดส่องบนใบหน้าของเขา คนหนึ่งในชายเหล่านั้นจำเขาได้ว่าเป็นหนึ่งในเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและถามว่า **“เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ”** มีหลายครั้งที่ผู้เชื่อทั้งหลายนำการทดสอบ ความทุกข์ลำบาก และการข่มเหงต่างๆมาสู่ตัวเอง เมื่อพวกเขาไปที่ๆพวกเขาไม่ควรไป และการตกที่นั่งลำบากของเปโตรในที่นี้ก็เป็นอย่างนั้น เหตุผลเดียวที่ผู้เชื่อคบหาสมาคมกับพวกคนไม่เชื่อและเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐควรที่จะเพื่อเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นและชนะพวกเขาเพื่อพระคริสต์ ไม่ใช่ขี้ขลาดอย่างสบายใจกับคนเหล่านั้นข้างกองไฟของคนเหล่านั้นเอง เปโตรนั่งยองๆเพื่อผิงไฟข้างกองไฟของพญามาร-ไม่ใช่เพื่อที่จะเป็นพยานแก่คนเหล่านี้ (เขาขาดความกล้าที่จะทำแบบนั้น) แต่เพื่อที่จะแผ่ตัวปะปนไปกับฝูงชนและดูเหมือนเป็นหนึ่งในพวกเขา! เขากลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขาถ้ามีคนค้นพบว่า

เขาเป็นคนที่เคยเดินกับพระเยซู บางทีจากมุมมองของเขาในลานบ้านนั้น เขาอาจได้ยินบทสนทนาระหว่างมหาปุโรหิตกับพระเยซู บางทีเขาได้ยินปุโรหิตผู้นั้นซักถามเกี่ยวกับพวกสาวก และเขาคิดเอาเองว่าคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระเยซูอย่างใกล้ชิดก็จะถูกจับกุมเช่นกันในไม่ช้าและถูกประหารชีวิตพร้อมกับพระอาจารย์ของพวกเขาด้วย ด้วยเหตุนี้เขาจึงปฏิเสธอย่างหน้าตาว่าเรื่องที่ว่าเขารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 26: “ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”

ลองนึกภาพปฏิกริยาจากภายในของเปโตรในที่นี้สิครับ! มีคนเห็นเขาอยู่ในสวนนั้นกับพระเยซู-และเขาถูกเห็นโดยคนๆหนึ่งซึ่งเป็นญาติของมัลคัส ผู้ซึ่งเปโตรได้ฟันหูของเขาขาดด้วย แน่แน่นอนว่าคงไม่มีประโยชน์อะไรกับการปฏิเสธต่อไปเรื่องความเกี่ยวข้องของเขากับพระคริสต์! นี่หรือชายคนเดียวกับที่ก่อนหน้านี้ไม่นานได้ปฏิญาณว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย!” นี่หรือชายที่ได้กล่าวว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ”? (อ่าน มาระโก 14:26-31) แต่ทั้งๆที่เขายืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะเรื่องความรักและความสัตย์ซื่อ และทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าบัดนี้เขาถูกชี้ตัวแล้วโดยคนๆหนึ่งที่ได้เห็นเขาอยู่ท่ามกลางเหล่าสาวกของพระเยซูจริงๆ เขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงคำปฏิเสธของเขา ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า

ข้อ 27: “เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น”

ถ้าใครสักคนได้เสนอแนะว่าจุดอ่อนที่สุดของเปโตรคือความขี้ขลาดของเขา เขาก็คงเสียใจอย่างขมขื่น-และเพื่อนๆของเขาก็คงเสียใจเช่นกัน เขาได้แสดงออกถึงความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนไม่ใช่หรือเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกทหารที่ถืออาวุธเขาได้ฟันหูของมัลคัสขาด? เขาเป็นผู้พูดแทนกลุ่มสาวกนั้นมาตลอดไม่ใช่หรือ? และเขาได้ปฏิญาณว่าจะพุ่มเทให้แก่พระอาจารย์อย่างหุนหันพลันแล่นและอย่างร้อนรนไม่ใช่หรือ? กระนั้นพญามารก็รู้จักจุดอ่อนของคริสเตียนทุกคน และมันโจมตีเข้าที่จุดอ่อนเหล่านั้น ถ้าเปโตรถูกจับกุม ถูกมัด และถูกลากตัวไปเข้าห้องโถงพิจารณาคดีพร้อมกับพระเยซู เขาก็อาจหนักแน่นมั่นคงอยู่ก็ได้ แต่ภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้น โดยยืนอยู่ลำพังท่ามกลางพวกศัตรูของพระเยซู พญามารก็รู้แน่ชัดว่าจะต้องโจมตีตรงไหน และเปโตรก็ปฏิญาณว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูเลย

ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถเรียนรู้บทเรียนหลายอย่างจากประสบการณ์อันน่าเศร้าที่เปโตรมีวันนั้นได้ ไม่ว่าจะอุทิศตัวและพุ่มเทอย่างจริงใจสักเพียงใด ผู้เชื่อที่อ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เมื่อพึ่งตนเอง แค่มีกี่ชั่วโมงก่อนที่เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างหยาบคาย เขาได้ร่วมรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายนั้น เขาได้ฟังคำอธิษฐานวิงวอนเมื่อนั้น และเหนือสิ่งอื่นใด เขาได้รับคำเตือนล่วงหน้าแล้ว พระเยซูทรงบอกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านทั้งหลายไว้เพื่อจะผัดร่อนท่านทั้งหลายเหมือนผัดข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด...” (ลูกา 22:31,32) ถึงกระนั้น ทั้งๆที่พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเขา เปโตรกลับกลายเป็นคนขี้ขลาดและปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

เราควรตระหนักว่าหากไม่มีการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ *เราก็ไม่เข้มแข็งไปกว่าเปโตรเลย* เมื่อเราถูกนำโดยพระวิญญาณเท่านั้น เราจึงเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เรายังต้องระมัดระวังเกี่ยวกับชีวิตในการอธิษฐานของเราด้วย หากเปโตรได้เฝ้าระวังและอธิษฐานอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่งเขาในสวนเกทเสมนี เขาก็คงพบพระคุณและความช่วยเหลือในเวลาที่เขาต้องการมากที่สุด แต่แทนที่จะอธิษฐาน เขากลับนอนหลับ! ขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานด้วยความปวดร้าวจนทำให้เหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือน “โลหิตหยดเป็นเม็ดใหญ่ๆ” เปโตรก็นอนหลับ และสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาในที่นี้ควรเตือนเราไม่ให้มั่นใจในตัวเอง สะเพร่าในการอธิษฐานของเรา หรือคบหาสมาคมกับพวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เราสามารถได้รับประโยชน์จากความซื่อสัตย์ของเปโตรเช่นกัน เขากลับคนเหล่านั้นที่ได้จับกุมพระเยซู เกรงว่าตัวเองอาจถูกมัด ถูกไต่สวน และถูกปรับโทษไปพร้อมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา “การกลัวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย” (สภษ. 29:25) *โมเสสไม่ได้กลัวฟาโรห์ แต่ตรงกันข้าม* “ท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮบ. 11:27) พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า *จะไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งเราเลย* “*เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’*” (ฮบ. 13:5,6)

เมื่อเราศึกษาบันทึกของมัทธิว มาระโก และลูกา เราก็พบว่าการปฏิเสธครั้งที่สามของเปโตรมีเสียงดังและเน้นย้ำมากยิ่งขึ้นกว่าสองครั้งแรกนั้น มัทธิวบอกเราว่าเมื่อใครบางคนพูดถึงเปโตรเป็นครั้งที่สองว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” เปโตรก็ “*ปฏิเสธอีกด้วยคำปฏิญาณว่า ‘ข้าไม่รู้จักคนนั้น!’*” จากนั้นอีกสักพักสำเนียงของเปโตรก็สื่อตัวเขาและอีกคนกล่าวว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว” คราวนี้มัทธิวบอกเราว่าเปโตรเริ่มที่จะ “*สบถและสาบานว่า ‘ข้าไม่รู้จักคนนั้น!’*” จากนั้นไม่กี่ชั่วโมง เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า “*ก่อนไม่กี่ชั่วโมง ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง*” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก” (มธ. 26:69-75 บางส่วน)

มาระโกบอกเราว่าเมื่อสาวใช้คนนั้นกล่าวแก่เปโตรว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” เขาก็ปฏิเสธว่า: “*ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ*” ครั้งที่สองที่เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นหนึ่งในพวกสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ปฏิเสธอีกหน และจากนั้นใครบางคนกล่าวแก่เขาว่า “*เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็สื่อไปทางเดียวกันด้วย!*” ณ จุดนี้ เปโตร “*เริ่มสบถและสาบานว่า ‘คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก’*” และจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง-และ “*เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า ‘ก่อนไม่กี่ชั่วโมงสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง’ เมื่อเปโตรทวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้*” (มาระโก 14:66-72 บางส่วน)

ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการที่เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า เราอ่านว่าเมื่อสาวใช้คนนั้นชี้ตัวเขาในตอนแรกนั้นว่าได้อยู่กับพระเยซู เขาก็กล่าวว่า “*แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก!*” สักครู่หนึ่งอีกคนก็ชี้ตัวเขาและกล่าวว่า “*เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย*” และเปโตรตอบกลับไปว่า “*พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น!*” จากนั้นในประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งใครบางคนได้กล่าวว่า “*แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี*” จากนั้นเราอ่านว่า

“แต่เปโตรพูดว่า “พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไวก์ซัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสด็จไปเฝ้าเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไวก์ซัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก” (ลูกา 22:54-62 บางส่วน)

ยอห์นผู้เป็นที่รักไม่กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรสาบานตอนที่เขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และเขาไม่ได้บอกเราว่าพระเยซูทรงมองไปที่เปโตรตอนที่ไวก์ซัน หรือที่ว่าเปโตร “ออกไปและร้องไห้” ในการกลับใจอันขมขื่น เห็นได้ชัดว่า เมื่อไวก์ซัน เปโตรก็ออกไปจากห้องโถงนั้นและไม่มีใครพยายามที่จะรังแกตัวเขาได้เลย ยอห์นบอกเราแล้วว่าเมื่อเปโตรปฏิเสธเป็นครั้งที่สาม “ในทันใดนั้นไวก์ซัน”

ผมเติบโตมาบนไร่ และผมรู้ว่ามันไม่มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับไวก์ซันที่ขึ้นตอนกลางคืนหรือตอนเช้าตรู่เลย เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าไม่มีคนอื่นอีกที่สังเกตว่าไวก์ซันขึ้นคิมนั้นขณะที่พระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต เปโตรคนเดียวได้ยินมัน และมันคงเป็นเสียงที่เหมือนฟ้าผ่าในหูของเขาเพราะว่ามันเตือนใจเขาถึงบาปของเขา และถึงคำเตือนที่พระเยซูได้ประทานให้เขาก่อนหน้านั้น

ท่านที่รัก トラบิตที่เรายังอยู่บนโลกนี้ต่อไป トラบิตที่เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งนี้อันหนึ่งเหล่านี้ การล้มลงของเปโตรก็จะเป็นตัวอย่างที่มีประโยชน์ต่อเรา โดยสอนเราว่าการล้มลงของคริสเตียนที่โดดเด่นและอุทิศตัวที่จะเผยแพร่และอธิษฐาน ที่พึ่งพาพลังกำลังของตัวเองแทนที่จะพึ่งพาพระกรนิรันดร์ของพระเยซูและพึ่งพาฤทธิ์เดชของพระเจ้านั้นเป็นการล้มลงที่ใหญ่โตจริงๆ คุณจะสังเกตเห็นว่าการล้มลงของเปโตรถูกบันทึกไว้ในหนังสือข่าวประเสริฐ*ทั้งสี่เล่ม* ถึงแม้ว่าไม่ใช่ทุกเล่มให้รายละเอียดแต่ละอย่างในแบบที่เหมือนกันเปียบ และเราควรขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่ไม่เพียงการล้มลงของเขาถูกบันทึกไว้เท่านั้น แต่เรายังมีบันทึกเกี่ยวกับความเมตตากรุณาอันอ่อนโยนของพระเยซูด้วย ความเมตตาของพระองค์ในการช่วยชายคนหนึ่งที่ได้พูดหมิ่นประมาทและประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จักพระองค์เลยได้กลับฟื้นตัวขึ้นใหม่

ผมอยากชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าตั้งแต่เวลานั้นที่เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าครั้งแรกจนกระทั่งเขาออกไปจากลานนั้นด้วยน้ำตาอันขมขื่นแห่งการกลับใจใหม่ เวลาผ่านไป*แค่ประมาณชั่วโหมงเดียวเท่านั้น!* และนั่นคือช่วงเวลาแห่งการถอยหลังกลับที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ที่ถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตจะสามารถทนได้ ผู้คนที่กล่าวว่าตนเคยอยู่ในสภาพถอยหลังกลับเป็นเวลาถึงยี่สิบหรือสามสิบปีอาจจริงจังในการเชื่อตัวเองว่าเป็นผู้ที่ถอยหลังกลับ แต่จริงๆแล้วพวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย เมื่อคนๆหนึ่งที่รู้จักพระเยซูเจ้าในความจริงในการอภัยโทษบาปที่ให้เปล่าๆและครบถ้วน คนที่ได้รับ “ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี” ยอมให้บาปเข้ามาคั่นกลางระหว่างเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาก็ไม่สามารถมีความสุขกับแถบของโลกได้นานนัก คนที่น่าสังเวชที่สุดบนโลกคือผู้ที่ถอยหลังกลับอย่างแท้จริง-และคนเหล่านั้นที่มีความสุขและเจริญรุ่งเรืองในบาปได้ก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย

พระเยซูต่อหน้าปอนที่อัสปิลาต

ข้อ 28: “เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคยาฟาไปยังศาลปริโทธิเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริโทธิเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้”

หลายสิ่งที่ได้เกิดขึ้นระหว่างการปรากฏตัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าอันนาสและการฟ้องกล่าวโทษ พระองค์ต่อหน้าปีลาตไม่ได้ถูกบันทึกไว้โดยยอห์น ข้อ 25 ของบทนี้บอกเราว่าอันนาสส่งพระองค์ซึ่งถูกจับมัด ไปหาคายาฟาส จากนั้นยอห์นบันทึกเรื่องการปฏิเสธสามครั้งของเปโตร และตั้งแต่ตรงนั้นเราพบว่าพระเยซู ทรงถูกนำตัวไปยังศาลปริโตรีมเพื่อมาอยู่ต่อหน้าปีลาต ทั้งหมดที่เกิดขึ้นตอนที่พระองค์ทรงปรากฏตัวต่อหน้า คายาฟาสไม่ถูกบันทึกไว้โดยยอห์นผู้เป็นที่รัก เราพบบันทึกเรื่องราวในมัทธิว 26:57-68; 27:1,2 และใน มาระโก 14:53 จนถึง 15:1 ลูกาบันทึกมันในบทที่ 22 ของข่าวประเสริฐของเขา ข้อ 54 จนจบบทนั้น

พระเยซูทรงถูกไต่สวนและถูกปรับโทษในการบิดเบือนความยุติธรรมอย่างน่ากลัวที่สุดเท่าที่เราเคย รู้จัก การสอบสวนพระองค์ต่อหน้าคายาฟาสเป็นเรื่องตลกสิ้นดี คายาฟาสได้ออกบทลงโทษแล้วก่อนที่เขา ไต่สวนพระเยซูเสียอีก พระเมษโปดกผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้า พระองค์ผู้ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหาและ ช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด ทรงยืนอยู่ต่อหน้าเหล่าศัตรูของพระองค์โดยถูกมัดมือแน่น และอาจถูกมัดเท้า ด้วยซ้ำ พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งทั้งพิภพกำลังยืนอยู่ต่อหน้าบุตรคนหนึ่งของอาดัมผู้ล้มลงในบาปเพื่อ ที่จะถูกพิพากษา! พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี จอมกษัตริย์ พระเจ้าในเนื้อหนัง ทรงถูก ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำที่สุดและถูกทุบตีด้วยคำดูถูกเหยียดหยามอันต่ำทรามที่สุดเท่าที่มนุษย์จะคิดค้นได้ พระองค์ผู้บริสุทธิ์หมดจดในทุกส่วน “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ ทรงถูกปรับโทษให้สิ้นพระชนม์ในฐานะคนลวงโลก และผู้หมิ่นประมาท พระองค์ผู้ทรงเป็นความจริงทรงถูกปรับโทษผ่านทางคำพยานของพวกคนพดมุสา พระองค์ผู้ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตายนั่นและชีวิตนั้นทรงถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตในแบบที่โหดร้าย ทารุณมากที่สุดเท่าที่เราเคยรู้จัก

ในมัทธิว 26:59,60 เราอ่านว่า “พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมา เบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมา ให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา”

สภาซานเฮดรินไม่มีสิทธิอำนาจที่จะสั่งประหารชีวิตใครได้ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องนำข้อกล่าวหาบางอย่างมาปรักปรำพระเยซูเมื่อพวกเขานำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าปีลาต ผู้ว่าของโรมก็จะถามพวกเขาว่า “พวกท่านนำข้อกล่าวหาใดมาปรักปรำชายผู้นี้?” และพวกเขาต้องตัดสินใจว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นจะเป็นอะไรดี ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกพวกพยานเท็จมา มีหลายสิบคนที่สามารถให้การได้-และคงจะมาให้การแน่นอน-ว่าพระเยซู ได้รักษาพวกเขาให้หาย เลี้ยงอาหารพวกเขา ปล่อยประโลมใจพวกเขา หลายร้อยคนคงจะให้คำพยานรับรอง เกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ แต่คนเหล่านี้ก็ไม่ได้ถูกเรียกตัวให้มายังคอกพยาน พวกผู้นำทางศาสนา เหล่านั้นแสวงหาพวกพยานเท็จที่จะโกหกปรักปรำพระองค์

ภายใต้ระบบของโมเสส จำเป็นต้องมีพยานสองคนให้การปรักปรำคนๆหนึ่งก่อนที่คนๆนั้นจะถูกปรับ โทษ: “ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่างลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว” (อพย. 17:6) พระราชบัญญัติ 19:15 ประกาศว่า “อย่าให้พยาน ปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้”

ดังนั้นพยานสองปากจึงถูกพบในที่สุดเพื่อให้การปรักปรำพระเยซู พวกเขาบอกว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เรา สามารถจะทำลายวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’” (มธ. 26:61) พวกเขากำลังอ้างอิงถึง คำกล่าวที่พระเยซูตรัสในยอห์น 2:19 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน”-แต่ พระองค์กำลังหมายถึงวิหารที่เป็นร่างกายของพระองค์ ไม่ใช่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

คายาฟาสม่าอาจเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่ตอบข้อกล่าวหาที่ถูกลำมาปรักปรำพระองค์ และในที่สุดเขาก็กล่าวว่า “เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” (มธ. 26:63)

คายาฟาสม่าหมายความว่าตนได้รับการแต่งตั้งให้รับตำแหน่งโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ซึ่งเราทุกคน อยู่ใต้อำนาจของพระองค์ แต่เขาก็สงสัยการพิพากษาไว้บนศีรษะของเขาเองโดยคำสารภาพของเขาที่ว่าเขารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และว่าเขารู้ว่ามหาปุโรหิตได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า คือพระเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่ยอมถูกล้อเลียน พระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเป็นความจริง *แม้รู้อย่างนี้แล้ว* มหาปุโรหิตก็ยังคงพยายามที่จะปรับโทษ *พระบุตรของพระเจ้า* ผ่านทางพยานที่กล่าวคำสาป!

จากนั้นพระเยซูก็ตรัส ในฐานะเป็นคนอิสราเอลคนหนึ่งซึ่งเชื่อฟัง พระองค์จึงจำต้องพูด มันเป็นหน้าที่ ของพระองค์ที่จะพูด นี่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ตามที่ถูกรับในเลวีนิติ 5:1: “ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อ ที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขา ไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา” ใน 1 พงศกษัตริย์ 22:16 เราอ่านว่า “แต่กษัตริย์ ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้วแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์”

พระเยซูทรง “ถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ” (กท. 4:4) ดังนั้นพระองค์จึงทรงตอบคายาฟาส พระองค์ ตรัสว่า “ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้ เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (มธ. 26:64)

ปฏิภิกิริยาของมหาปุโรหิตที่มีต่อคำตรัสนี้มีความเป็นเอกลักษณ์จริงๆ: “*ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อ ของตน แล้วว่า “เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกแล้ว*” ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยิน เขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “*เขามีความผิดถึงตาย!*” (มธ. 26:65,66)

ในมัทธิว 27:1,2 เราอ่านว่า “ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย เขาก็มัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง” นี่จึงนำมาสู่บันทึกเรื่องราวในข้อพระคำที่เราศึกษากันในบทนี้ ที่ยอห์นบอกเราว่าพระเยซูทรงถูกนำตัวไป จากต่อหน้าคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียมเพื่อปรากฏตัวต่อหน้าปีลาต

เราอาจหมายเหตุมันเป็นตอนเช้า ตามที่มัทธิว 27:1 กล่าว เมื่อพระเยซูทรงถูกนำตัวไปยังศาลปรีโท เรียมเพื่อที่จะยืนอยู่ต่อหน้าปีลาต พระองค์ทรงถูกจับกุมตอนกลางคืน ดังนั้นเราจึงทราบพวกเขาคัดค้านของ พระองค์ไม่หลับไม่นอนตลอดทั้งคืนเพื่อที่จะหาให้พบ-และใช้งาน-พยานที่โกหกเพื่อปรักปรำพระองค์ เพื่อที่จะมีเหตุผลบางประการที่จะใช้ปรับโทษพระองค์เมื่อพวกเขานำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าปีลาต ความ

ปรารถนาหนึ่งเดียวของพวกเขาตอนนี้ก็คือ การได้รับการยืนยันเรื่องโทษประหารชีวิตจากผู้ว่าราชการและจากนั้นก็ดำเนินการต่อให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

พวกยิวเหล่านั้น “เองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอริยม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้” อาจมีคนถามว่า “พวกยิวจะกินปัสกาซึ่งยังมาไม่ถึงได้อย่างไร ในเมื่อพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ได้กินปัสกาไปเมื่อคืนก่อนแล้ว?” คุณแน่ใจได้เลยว่าพระเยซูทรงกินปัสกาในเวลาที่เหมาะสมแล้ว! แล้วทำไมพวกบุโรฮิตใหญ่และพวกผู้นำของพวกยิวถึงกินปัสกาในวันถัดมาล่ะ? เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ได้ให้คำตอบหลายประการสำหรับคำถามนี้ พวกเขาไม่เห็นพ้องตรงกัน

พิธีปัสกาได้ถูกสถาปนาในบทที่สิบสองของหนังสืออพยพ (อ่านบทนั้นทั้งบท) พระเจ้าได้ประทานคำสั่งต่างๆที่เฉพาะเจาะจงแก่ชนชาติอิสราเอลว่าจะต้องทำอะไร และจะต้องฆ่าลูกแกะปัสกาเมื่อไร ลูกแกะนั้นจะต้องไม่มีตำหนิหรือตำหนิหรือ เป็นตัวผู้อายุหนึ่งปี มันจะต้องถูกนำมาจากพวกแกะและพวกแพะและถูกเก็บไว้ในคอกแยกจากสัตว์อื่นๆทั้งหมดจนกระทั่งถึงวันที่สิบสี่ของเดือน “นีสาน”-(เดือนเมษายน ซึ่งเป็นเดือนแรกของปีคนยิว) ในวันที่สิบสี่ของเดือนนีสาน ลูกแกะนั้นจะต้องถูกฆ่าในตอนเย็น (อพย. 12:6)

จากนั้นเลือดของลูกแกะนั้นจะต้องถูกทา “ที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม้ข้างบน ณ เรือนที่เขาลี้งกันนั้นด้วย” (อพย. 12:7)

ลูกแกะนั้นจะต้องถูกรับประทานคืนเดียวกันนั้น โดยถูกบั้ง และพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อและผักสด (อพย. 12:8)

จะต้องไม่เหลือสิ่งใดจนถึงตอนเช้า: “จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย เจ้าทั้งหลายจงเล็งกันดังนี้ คือให้คาดเอา สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเล็งนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์” (อพย. 12:10,11)

ลูกแกะปัสกานั้นเป็นภาพถึงถึงพระคริสต์ “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) โลหิตที่ถูกทาที่ประตูนั้นเป็นเครื่องรับประกันของพระเจ้าเรื่องการปกป้องเมื่อทูตมรณะผ่านเข้ามาในแผ่นดินอียิปต์: “แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์” (อพย. 12:13) (กรุณาสังเกต: **นี่คือเลือดของลูกแกะปัสกา ไม่มีสิ่งใดถูกเพิ่มเข้าอีก!**) ดังนั้นพระโลหิตของพระเยซูจึงเป็นเครื่องรับประกันของพระเจ้าเรื่องการปกป้องของเรา: “...พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

“โดยนำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น...เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:10,14)

การทาเลือดในอียิปต์นั้นเป็นความจำเป็นของพระเจ้าเพื่อการปกป้องจากการเสียชีวิตของบุตรหัวปี ถ้าเลือดนั้นไม่ถูกทาตามที่พระเจ้าสั่ง บุตรหัวปีก็จะตายแน่นอน! แต่การกินในเทศกาลเล็งปัสกานั้นไม่ใช่เงื่อนไขแห่งความปลอดภัย ชนชาติอิสราเอลในตอนนั้นไม่ได้กินเทศกาลเล็งปัสกา จนกระทั่งหลังจากที่ทูต

มรณะได้ผ่านเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์แล้วและลูกหัวปีในบ้านของชาวอียิปต์ทุกหลังถูกฆ่าตาย แต่ถึงแม้พวกเขาไม่ได้กินเทศกาลเลี้ยงปัสกา พวกเขา ก็ได้รับการปกป้อง การกินเทศกาลเลี้ยงปัสกาเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง มันเป็นสิทธิพิเศษอย่างหนึ่ง แต่มันไม่ใช่เงื่อนไขของพระเจ้าสำหรับเรื่องความปลอดภัย (ศิคาอพยพ 12:34,39)

ในอพยพ 12:12,24 เราอ่านว่า “เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์...ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน”

รายละเอียดของการถือเทศกาลปัสกาในเวลาต่อมาแตกต่างจากการถือปัสกาในประเทศอียิปต์-ยกตัวอย่างเช่น ในพระราชบัญญัติ 16:5,6 สัตว์นั้นไม่สามารถถูกฆ่าในบ้านได้ แต่ต้องที่สถานศักดิ์สิทธิ์ส่วนกลางเท่านั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อก็เริ่มเป็นที่รู้จักในชื่อ*เทศกาลเลี้ยงปัสกา*เช่นกัน เทศกาลเลี้ยงนี้เป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งถึงพระคริสต์ “ขนมปังนั้น” และเทศกาลเลี้ยงนี้กินเวลาเจ็ดวัน (อพย. 23:15) เทศกาลเลี้ยงปัสกานี้เป็นภาพเลื่องถึงอาหารเย็นมื้อนั้นที่เป็นพิธีระลึกที่ถูกสถาปนาโดยพระเยซู (มธ. 26:26-28; 1 คร. 11:23-26)

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นส่วนใหญ่ในอดีตเชื่อว่าการกินปัสกาที่ถูกพูดถึงในที่นี้ในข่าวประเสริฐของยอห์นไม่ได้หมายถึงการฆ่าลูกแกะในวันที่สิบสี่ของเดือนนิसान (เหมือนปัสกาในประเทศอียิปต์) แต่หมายถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกาซึ่งกินเวลาเจ็ดวัน*โดยเริ่มต้นคืนนั้น* (วันของคนยิวเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตกดิน-มธ. 26:17-20) พระเยซูทรงกินปัสกากับพวกสาวกของพระองค์คืนนั้น และเจ็ดวันที่ตามมาก็ถูกถือในฐานะเป็น*สัปดาห์ปัสกา*

นี่เป็นคำอธิบายเดียวที่สมเหตุสมผลในสายตาของผม ผมขอกล่าวซ้ำ: เรารู้ว่าพระเยซูทรงถือ*ถูกวันแล้ว* พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จแล้ว (มธ. 5:17) พระองค์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของภาพเลื่อง เทศกาลเลี้ยง วันสำคัญ และพิธีกรรมทุกอย่างในภาคพันธสัญญาเดิม ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงถือวันของพระเยโฮวาห์ และเหตุผลเดียวที่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับการกระทำและคำพูดต่างๆของพวกยิวในข้อ 28 ก็คือว่าพวกเขาหมายถึง*เทศกาลเลี้ยงปัสกา*ซึ่งกินเวลาเจ็ดวัน และไม่ได้หมายถึง*วันแรก*นั้นเมื่อลูกแกะนั้นถูกฆ่า

ศาลปรีทอเรียมนั้นเป็นทรัพย์สินของพวกโรมัน และการที่ยิวคนใดจะเข้าไปในที่ของคนต่างชาติ ก็จะทำให้เขาเป็นมลทิน ทำให้เขาไม่สะอาดในทางพิธีการ และเขาก็คงไม่มีเวลาที่จะถูกชำระให้สะอาดก่อนเทศกาลเลี้ยงปัสกา เนื่องจากยิวที่เคร่งครัดทุกคนร้อนใจที่จะรับส่วนในปัสกา พวกเขาจึงไม่ไปไกลเกินกว่าทางเข้าสู่ศาลปรีทอเรียม และปีลาตก็ออกมาหาพวกเขา ไม่แปลกเลยที่พระเยซูตรัสแก่คนพวกนี้ว่า “โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆาบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดุเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” (มธ. 23:37-39)

คนเหล่านี้ ซึ่งแม้ว่าเคร่งศาสนาสุดๆ และแทบจะคลั่งศาสนาด้วยซ้ำในเรื่องของพระราชบัญญัติของโมเสส กำลังวางแผนการต่างๆที่จะทำเรื่องชั่วช้าที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยกระทำบนพื้นพิภพนี้-และกระนั้นพวกเขาก็กลัวว่าตัวเองจะเป็น*มลทิน!* มีหลายพันคนในคริสตจักรต่างๆวันนี้ที่ “ธรรมะธรรมโม” สุดๆภายนอก แต่

ไม่มีการชำระใจให้บริสุทธิ์เลย พวกเขาพูดมากเกี่ยวกับรูปแบบ พิธีการ และกฎข้อบังคับต่างๆ แต่พวกเขาสวม หน้ากากแห่งความหน้าซื่อใจคด พวกเขาระมัดระวังเกี่ยวกับการประกอบพิธีการต่างๆ แต่พวกเขาไม่ ตระคิดตะขวงใจแต่อย่างใดเลยเกี่ยวกับการละเลยสิ่งต่างๆ ที่สำคัญมากกว่า พวกเขาเป็นห่วงมากๆ เกี่ยวกับวิธีอัน เหมาะสมของการรับบัพติศมาหรือว่าจะต้องใส่สลิปชกหนึ่งไว้ที่ไหน-แต่พวกเขาไม่สนใจเลยเกี่ยวกับการดำเนิน ชีวิตที่อยู่ฝ่ายวิญญาณและเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า ศาสนาได้ตรึงพระเยซูที่กางเขนนั้นเมื่อหลายร้อยปีก่อน และศาสนาก็คงจะตรึงพระองค์ที่กางเขนวันนี้หากพระองค์จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกอีก! แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จ เข้ามาในใจ การถือพิธีกรรมก็ออกไป พระคริสต์และการถือพิธีกรรมอยู่ร่วมกันไม่ได้

ข้อ 29: “ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้”

ปีลาตซึ่งได้ยินว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสได้นำตัวนักโทษคนหนึ่งเข้ามาในลานหน้าคุกหาสน์ ของเขาและรู้ว่าพวกเขาไม่ยอมเข้าคุกหาสน์นั้นเกรงว่าพวกเขาจะเป็นมลทิน จึงออกไปและพูดคุยกับพวกเขา

“พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ชายผู้นี้ได้ก่ออาชญากรรมใด?” กฎหมายของ ชาวโรมันห้ามไม่ให้พิพากษาหรือปรับโทษคนใดโดยไม่ฟังข้อกล่าวหาหรือคำกล่าวโทษปรักปรำเขาก่อน

ปีลาตรู้ว่าไม่มีข้อสงสัยว่านักโทษคนนี้ต้องเป็นคนสำคัญหรือนี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตายอย่าง แน่นนอนที่ต้องการความสนใจของเขา เพราะว่าลูกา 23:1 บอกเราว่า “เขาทั้งปวง” ซึ่งรวมถึงสภาซานเฮดริน ทั้งหมดได้นำพระเยซูเข้าไปในศาลที่อยู่หน้าคุกหาสน์ของผู้ว่าราชการของโรม ไม่มีทางที่ปีลาตจะไม่รู้เรื่อง อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ที่นี่ เพราะว่าพวกปุโรหิตใหญ่ได้ขอทหารโรมันไปกองหนึ่งเมื่อคืนเอง และ แน่นนอนว่าพวกเขาคงทำสิ่งนี้ไม่สำเร็จโดยที่ปีลาตไม่รู้และอนุญาต อย่างน้อยพวกเขาก็ต้องอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงต้องการทหารเหล่านั้น

กฎหมายของชาวโรมันไม่เพียงเรียกร้องให้มีการยื่นคำกล่าวโทษต่อนักโทษก่อนที่เขาจะถูกไต่สวน มันยัง เปิดโอกาสให้นักโทษได้ให้การเพื่อตัวเองด้วย: “ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่ โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหา” (กิจการ 25:16) ดังนั้นอัครทูต เปาโลจึงยื่นอุทธรณ์ถึงซีซาร์ในระหว่างการติดคุกครั้งหนึ่งของเขา เพื่อให้สมกับศักดิ์ศรีแห่งตำแหน่งของเขา ปีลาตจึงดำเนินการอย่างมีเกียรติในการเรียกร้องขอทราบข้อกล่าวหาที่ปรักปรำพระเยซู

ข้อ 30: “เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

พวกเขียเหล่านั้นรู้ว่าพวกเขาไม่มีหลักฐานที่มีน้ำหนักซึ่งจะใช้กล่าวโทษพระเยซู และพวกเขาก็หวังมาก่อนหน้าแล้วว่าปีลาตคงจะไม่ถามคำถามแบบนั้น ว่าเขาคงจะเชื่อคำพูดของพวกเขาไปเลยเนื่องจากพวกเขา เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณในอิสราเอล ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็อนุญาตให้พวกเขาใช้เหล่าทหารของเขาในการไปจับกุม พระเยซูแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตอบกลับไปว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ท่านจะกล่าวหาพวกเราหรือว่าจับกุมคนที่ไม่มี ความผิด? พวกเราเป็นคนชอบธรรม เป็นผู้นำแห่งศาสนาของชาวยิวนะ ท่านคิดหรือว่าพวกเราจะนำคนที่ไม่มี ความผิดมารับการพิพากษา? พวกเรา ได้ไต่สวนคดีนี้แล้วและลงมติว่านักโทษผู้ที่มีความผิดจริง พวกเราแค่มาขออนุญาตจากโรมตามที่จำเป็นเพื่อที่จะให้ตรึงเขาเสียที่กางเขน”

ข้อ 31: “ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้นำไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”

ปีลาตบอกเป็นนัยในที่นี้ว่าเขาไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆกับการตรึงพระเยซูที่กางเขน มีทิวบอกเราว่าภรรยาของปีลาตเตือนเขาแล้ว: “ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” (มธ. 27:19)

“พวกท่านจงเอาคนนี้นำไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” ปีลาตพยายามที่จะโยนความรับผิดชอบทั้งหมดไปให้พวกบุโรฮิตใหญ่และสภาซานเฮดริน นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “พวกท่านอยากทำอะไรกับนักโทษของพวกท่านก็ทำไปเลยเถอะ เชิญปรับโทษเขาและประหารชีวิตเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด แต่ได้โปรดอย่ามารบกวนเราเลย” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พิพากษา” มีความหมายมากกว่าแนวคิดของเราเกี่ยวกับการพิพากษาตั้งเอยะ มันหมายถึงการปรับโทษถึงตาย และตามพระราชบัญญัติของพวกยิว การประหารชีวิตแบบเดียวที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้กระทำได้คือ การเอาหินขว้างให้ตาย แต่พระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะถูกหินขว้างจนตาย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่งตามที่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนโลกนี้ได้เริ่มมีขึ้น

ปีลาตปรากฏว่าเป็นคนที่น่าสมเพชและน่าสังเวชจริงๆ เขาเป็นผู้ว่าราชการของโรม แต่เขาก็ไม่หนักแน่น เขารู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิด เขารู้อยู่แล้ว “ว่าพวกเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา” (มธ. 27:18) เขารู้ด้วยว่าพระเยซูไม่ได้รับการไต่สวนอันยุติธรรม แต่ทั้งๆที่รู้ข้อเท็จจริงเหล่านี้ เขาก็ไม่มีความกล้าหาญด้านศีลธรรมที่จะปล่อยพระองค์เป็นอิสระ เขากล่าวว่าพวกยิวจะไม่พอใจหากเขาตัดสินให้นักโทษผู้นี้พ้นผิดและ “การกลัวคนวางบ่วงไว้” (สภษ. 29:25)

มีหลายคนที่เป็นเหมือนปีลาตในวันนี้ พวกเขาบางคนดำรงตำแหน่งสูงๆ และความปรารถนาอย่างแรกของพวกเขา ก็คือ การเอาใจผู้คนไม่ว่าพวกเขาต้องทำหรือไม่ทำสิ่งใดเพื่อเอาใจผู้คนก็ตาม หลายคนที่ยังดำรงตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบในรัฐบาลหรือในชุมชนพยายามที่จะเอาใจสาธารณชนแทนที่จะทำสิ่งที่พวกเขาารู้ว่าถูกต้องในฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญูณ นี่คือเส้นทางที่ปีลาตได้เดินไปในวันที่พวกเขานำพระเยซูไปยังกลโกธา

ในลูกา 23:2 พวกยิวบอกปีลาตว่า “เราได้พบคนนี้อย่างชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” นี่เป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงมากในสายตาของโรม ถึงแม้ว่ามันไม่เป็นความจริงสักเพียงใดก็ตาม

แต่การยกเหตุผลของปีลาตก็บอกเขาว่าพวกยิวและพวกสมาชิกแห่งสภาซานเฮดรินคงจะไม่ปรับโทษคนใดถึงตายหากคนๆนั้นสามารถ (หรือประสงค์) ที่จะปลดปล่อยพวกเขาจากอำนาจปกครองของโรม ดังนั้นคดที่ปรักปรำพระเยซูจึงคงเป็นเรื่องความแตกต่างทางศาสนาและอคติทางศาสนา มากกว่าเป็นเรื่องอาชญากรรมทางการเมือง

“การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” เมื่อพวกยิวพูดแบบนี้ พวกเขาก็เอาชนะความพยายามของปีลาตที่จะโยนคดีนี้กลับมาใส่มือของพวกเขาและถอนตัวเสียจากมัน เราได้พิจารณาแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าภายใต้กฎหมายของชาวโรมัน พวกยิวไม่สามารถบังคับใช้โทษประหารชีวิตได้ โรมเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจนั้น

โดยคำพยานของพวกยิวเองในที่นี้ พวกเขา ก็ประกาศถึงการทำให้คำพยากรณ์ของยาโคบในปฐมกาล 49:10 สำเร็จจริงตามตัวอักษร: “ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น” พวกยิวสารภาพในที่นี้ ต่อหน้าปีลาตว่าธารพระกรได้พรากไปเสียจากยูดาห์แล้วและพวกเขาไม่มีผู้ประทานพระราชบัญญัติแห่ง ประชาชาติของพวกเขาเองอีกต่อไปแล้ว พวกเขาอยู่ภายใต้อำนาจของคนต่างชาติแล้ว เป็นข้าแผ่นดินของโรม

ข้อ 32: “ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร”

ในบทที่ 3 ข้อ 14 พระเยซูทรงประกาศแล้วว่า “โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทัด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันทันนั้น” ในบทที่ 12 ข้อ 32 พระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” ถ้าพวกยิวมีสิทธิอำนาจที่จะประหารชีวิตพระเยซู พวกเขาก็คงทำไปแล้ว แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็เกิดขึ้นโดยการถูกหินขว้างจนตาย และดังที่กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น นั่นคือ “ถูกยกขึ้น”

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นกล่าวว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” พวกเขาก็ทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นสำเร็จจริงที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อนหน้านี้ในการรับใช้ของพระองค์: “เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” (มธ. 20:17-19)

การไต่สวนพระเยซูต่อหน้าปีลาตเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความอยุติธรรมที่ถูกดวงให้แก่พระองค์-โดยอันนาสในตอนแรก ต่อมาก็โดยคายาฟาส และบัดนี้โดยผู้ว่าราชการของโรม กฎหมายของโรมกำหนดให้นักโทษและบรรดาผู้ที่กล่าวโทษเขามาเผชิญหน้ากันเพื่อที่นักโทษผู้นั้นจะมีโอกาสตอบข้อกล่าวหาต่างๆที่นำมาปรักปรำเขาได้ (กิจการ 23:27-29; 25:16) แต่ปีลาตไม่ให้สิทธิพิเศษนั้นแก่พระเยซู เขาไต่สวนพระองค์ในฐานะศัตรูคนหนึ่งของซีซาร์-แต่พวกยิวต่างหาก ไม่ใช่พวกโรมัน ที่ได้กล่าวหาพระองค์ ถ้าพระองค์ทรงต่อต้านสิทธิอำนาจและสิทธิต่างๆของจักรพรรดิจริงๆ ทำไมทางการของโรมถึงไม่เป็นฝ่ายเริ่มจับกุมพระองค์และเรียกร้องให้พระองค์ถูกไต่สวนข้อหากบฏเล่า? มีแต่พวกยิวที่ให้การปรักปรำพระเยซู ไม่มีพยานที่เป็นคนต่างชาติเลย

ข้อ 33: “ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

ปีลาตคงสับสนงุนงงน่าดู พระเยซูไม่ได้กำลังสวมใส่ผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อละเอียด พระองค์ไม่ทรงมีเสื้อผ้าหรืออาภักปฏิกิริยาของกษัตริย์องค์หนึ่งด้วย พระองค์ทรงลุ่มใจ และแน่นอนว่าเสื้อผ้าของพระองค์ก็เป็นแบบธรรมดาจริงๆ ถึงกระนั้นปีลาตก็ทราบแน่นอนเกี่ยวกับการเสด็จเข้านครบริสุทธีแบบผู้มีชัยชนะของพระเยซูแค่วันก่อนหน้านั้น เมื่อหลายพันคนโห่ร้องต้อนรับพระองค์ในฐานะจอมกษัตริย์และปูเสื้อผ้าของพวกเขาดำตามเส้นทางของลาน้อยตัวนั้นซึ่งพระองค์ทรงขี่เข้ากรุง และถ้าเขารู้ เขาก็จำได้แน่นอนเกี่ยวกับฝูงชนเหล่านั้นที่โห่ร้องต้อนรับพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกผู้นิวแห่งชนชาติอิสราเอลเกลียดชังพระองค์และกำลังเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ก็ตาม ปีลาตเคยได้ยินเรื่องคนป่วยได้รับการรักษาให้หายและพวกคนตายที่ถูกชุบชีวิตโดยชายผู้นี้ และเมื่อเห็นพระองค์ลุ่มใจ ในสภาพที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และดูเหมือนจะสิ้นหวัง เขาจึงถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?”

ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่คนบันทึกคำถามนี้ ผมไม่สงสัยเลยว่าปีลาตรู้อย่างลับๆว่าไม่ใช่ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง และเห็นได้ชัดว่าเขาคิดว่าพระองค์อาจเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงสอบถามพระเยซูในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่ง เขาตัดสินโทษพระองค์ในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่ง และเขาตรึงกางเขนพระองค์ในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่ง “และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า **“ผู้นี้คือเยชูกษัตริย์ของชนชาติยิว”** (มธ. 27:37)

ผมคิดว่าสิ่งที่รบกวนจิตใจปีลาตมากที่สุดก็คือว่า เขาไม่รู้ว่าพระเยซูจะทรงปกครองเหนืออาณาจักรแบบใด หรือว่าอาณาจักรนั้นมีอำนาจที่จะล้มล้างการปกครองของโรมหรือไม่ คำถามของเขาอาจแสดงออกถึงทั้งความสนใจใคร่รู้และการเหยียดหยาม

ข้อ 34: “พระเยซูตรัสตอบท่านว่า **“ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”**

พระเยซูไม่อาจตอบคำถามของปีลาตว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ได้ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง พระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์ แต่พระองค์ไม่ใช่กษัตริย์องค์หนึ่งที่ต่อต้านซีซาร์ พระองค์ไม่ใช่กษัตริย์องค์หนึ่งที่มีแผนการที่จะล้มล้างโรม ถ้าพระองค์ตรัสว่า “ใช่ เราคือกษัตริย์องค์หนึ่ง” ปีลาตในความไม่เชื่อและความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณของเขาก็คงคิดว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อล้มล้างการปกครองของโรม ในทางกลับกัน ถ้าพระองค์ตรัสว่า “ไม่ใช่ เราไม่ใช่กษัตริย์องค์หนึ่ง” พระองค์ก็คงปฏิเสธความจริง ผมไม่สงสัยเลยว่าปีลาตเคยได้ยินคำสั่งสอนของพระเยซูที่ว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (มธ. 22:21; มก. 12:17; ลก. 20:25) แน่นอนว่าผู้ว่าราชการโรมคนนี้เคยได้ยินว่าพระเยซูทรงปลื้มตัวและทรงซ่อนตัวเมื่อฝูงชนพยายามที่จะบังคับพระองค์ให้กลายเป็นกษัตริย์ นี่ไม่ใช่คดีระหว่างพระเยซูกับปีลาต หรือระหว่างพระเยซูกับโรม มันเป็นคดีระหว่างพระเยซูกับชนชาติของพระองค์เอง คือชนชาติอิสราเอล แต่ปีลาตเป็นคนที่มีอำนาจตัดสินใจ เขาเป็นคนที่กล่าวได้ว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน” หรือ “ปล่อยเขาไปเถิด” ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังกดดันปีลาตให้ตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบของเขาในฐานะผู้ว่าราชการ

ข้อ 35: “ปีลาตทูลตอบว่า **“เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกบุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”**

ปีลาตเลี้ยงคำถามที่พระเยซูเพิ่งถามเขาไป และในคำถามที่เขาถามตรงนี้ เขาก็ปฏิเสธการมีส่วนได้ส่วนเสียของเขาในคดีนี้และหลบเลี่ยงความรับผิดชอบส่วนตัวของเขา เขากล่าวว่า “เราไม่ใช่ยิว และเราไม่สนใจเกี่ยวกับศาสนาของพวกยิว ข้อพิพาทของท่านไม่ใช่เรื่องที่เราสงเกตใจเลย ท่านได้ทำอะไรลงไปเล่าจนชนชาติของท่านเองนำตัวท่านมาอยู่ต่อหน้าเราและเรียกร้องให้ประหารชีวิตท่านเสีย?”

ข้อ 36: “พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกรนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกรนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกรนี้”

ปีลาตถามไปแล้วว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูทรงเริ่มตอบคำถามนั้นตรงนี้: “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกรนี้”-นั่นคือ “อาณาจักรของเราไม่เหมือนกับอาณาจักรของท่าน และมันไม่เหมือนกับอาณาจักรใดๆที่อยู่บนโลกด้วย อาณาจักรของเราไม่ได้ถูกป้องกันโดยพวกทหารหรืออาวุธใดๆของโลกนี้ อาณาจักรของเราไม่ได้ถูกเริ่มต้นโดยมนุษย์ มันไม่ได้มาจากอำนาจ ความมั่งคั่ง หรือสติปัญญาของมนุษย์ มันมีแหล่งกำเนิดของมันในสวรรค์ *อาณาจักรของเราปกครองเหนือใจและความประสงค์ทั้งหลายของมนุษย์* มันไม่พึ่งพาภาษา กองทัพ หรืออาวุธทั้งหลาย มันไม่ใช่อาณาจักรที่จะลุกขึ้นและทำลายโรม เราไม่ได้ถูกไต่สวนวันนี้เพราะว่าเราได้กบฏต่อสิทธิอำนาจของโรม แต่เพราะเพื่อนร่วมชาติของเราได้ปฏิเสธเราในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา”

อาณาจักรของพระเยซูคริสต์เจ้าสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องมีอำนาจเหล่านั้นของโลกนี้ แต่อาณาจักรเหล่านั้นของโลกนี้ดำรงอยู่ต่อไปได้ไม่นานโดยปราศจากอำนาจของพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็คนๆหนึ่ง ครอบครัวยุคหนึ่ง หรืออาณาจักรหนึ่ง คนๆนั้นหรืออำนาจนั้นที่เพิกเฉยพระคริสต์จะล้มลงอย่างแน่นอน ดาเนียลบอกเราว่าพระเจ้า “ทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานคราอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทานครา และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ” (ดนล. 4:17) (อ่านดาเนียล 4:25,32 และ 2:20,21 เช่นกัน)

ทุกรัฐบาลบนแผ่นดินโลกต้องให้การต่อพระเจ้า และไม่มีรัฐบาลใดสามารถหรือจะเจริญรุ่งเรืองได้นานนักโดยปราศจากพระพรต่างๆของพระเจ้า มันอาจเจริญรุ่งเรืองและเติบโตชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่รัฐบาลที่ลืมนพระเจ้าก็จะล้มลงอย่างแน่นอน ทุกรัฐบาลควรแสวงหาที่จะส่งเสริมความรัก ความอดกลั้นใจ ความซื่อตรง ความจริง และการรักนวลสงวนตัวท่ามกลางประชาชนที่อยู่ใต้ปกครอง-และความเชื่อแบบคริสเตียนคือสิ่งเดียวที่จะก่อให้เกิดคุณสมบัติเหล่านี้ รัฐบาลใดที่ไม่ส่งเสริมความเชื่อแบบคริสเตียนก็ไม่มีปัญญาและไม่ดี พระเจ้าจะทรงให้เกียรติประชาชาติที่ถวายเกียรติพระองค์ แต่เมื่อเหล่าคนชั่วมีอำนาจ พระพิโรธของพระเจ้านั้นก็จะตกลงมาไม่ช้าก็เร็วอย่างแน่นอน อเมริกากลายเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลกเพราะว่าเหล่าบรรพบุรุษของเราเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า รัฐธรรมนูญของเราได้ถูกเขียนขึ้นโดยมีพระคัมภีร์เป็นรากฐานของมัน เหล่าผู้นำคนแรกๆของเราเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า และเรายังมีคนแบบนั้นเหลืออยู่ไม่กี่คนที่ดำรงตำแหน่งสูงๆ อเมริกาเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่เพราะว่าอย่างน้อยมันได้ให้เกียรติพระเจ้ามาตลอดหลายปี

“ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกรนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว” ถ้าอาณาจักรของพระคริสต์เป็นอาณาจักรแบบที่ปีลาตหมายถึง ถ้าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่ปกครองเหนือดิน

แดนฝ่ายโลก เหล่าสาวกของพระองค์ก็คงหิบบ้างอาวธเพื่อป้องกันไม่ให้พระองค์ถูกจับกุมและถูกตรึงกางเขนไปแล้ว

“แต่**บัดนี้**อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้” ในข้อ 35 ปีลาตกล่าวแก่พระเยซูว่า “ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา” ถ้อยคำเหล่านี้ให้ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนถึงความผิดของชนชาติอิสราเอล โดยทางคำพยานของปีลาต (ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนอำนาจของโลกในขณะนั้น) เป็นที่ทราบกันแน่นอนว่าชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขา ไม่ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และขายประชาชาติของพวกเขาไว้ในมือของอีกผู้หนึ่ง “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้...อาณาจักรของเรามีได้มาจากที่นี่” ไม่ได้ถูกประกาศโดยพระเยซูเจ้าจนกระทั่งหลังจากที่ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์แล้ว

ในยุคสมัยนี้ อาณาจักรของพระคริสต์**ไม่ใช่**อาณาจักรฝ่ายโลก บัดนี้มีมันอยู่ในใจของคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ แต่วันหนึ่งกำลังจะมาเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาและครองราชย์บนแผ่นดินโลก และอาณาจักรของพระองค์จะปรากฏแก่ตา พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเพื่อครองราชย์ และคริสตจักรจะครอบครองกับพระองค์เหนือพิภพทั้งสิ้น แล้วแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับพระองค์และสง่าราศีของพระองค์ดุจน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ จะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย-แต่ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองเท่านั้น นั่นคือความหวังอันเปี่ยมสุขของคริสตจักร เรากำลังตั้งตาคอยการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเราคือพระเยซูคริสต์ผู้จะเสด็จมาเพื่อครอบครองในความชอบธรรม และแผ่นดินโลกนี้ก็จะเป็นสวนเอเดนที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว!

ข้อ 37: “ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

ปีลาตไม่เข้าใจคำตรัสนี้ นักโทษผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขามีอาการสำรวม เงียบ และไม่หวาดกลัว พระองค์ทรงพูดถึงอาณาจักรของพระองค์ โดยประกาศว่ามันไม่ใช่ของโลกนี้ จากนั้นพระองค์ทรงประกาศว่าวันหนึ่งกำลังจะมาเมื่อพระองค์จะ**ทรงเป็นกษัตริย์**และเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์จะครอบครองกับพระองค์ สิ่งเหล่านี้เกินความเข้าใจของปีลาต ในข้อ 33 เขาได้ถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” เขาไม่ได้ถามคำถามเดิมตรงนี้ เขาแค่ถามว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็น**กษัตริย์หรือ**” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าปีลาตพอใจที่พระเยซูจะไม่พยายามล้มล้างการปกครองของเขา และตอนนี้เขาเริ่มสนใจมากขึ้นเล็กน้อย และไม่เายาะเ่ยมมากนักแล้ว บางทีอาจ**ยาก**หรือ**ยาก**เห็นมากกว่าสนใจ

“เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง” หากปีลาตมีใจที่เปิดออกและความคิดที่เปิดรับ แน่แน่นอนว่าเขาก็คงจะเห็นและรับรู้ความจริง และคงรับสารภาพไปแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด แต่ใจและความคิดของเขาถูกปิดโดยไม่รับความจริง พระเยซูทรงเชื่อมโยงกับอาณาจักรของพระองค์คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงอยู่บนโลกเพื่อเป็นพยานถึงความจริง-พระองค์**ทรงเป็น**ความจริง

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆ คือกษัตริย์ของพวกยิวและกษัตริย์แห่งสงาราคี แต่พระองค์ทรงมีชื่อเรียกที่สูงกว่า “กษัตริย์” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระองค์คือพยานที่รับรองความจริง พระองค์กำลังเทศนาความจริงแก่ปีลาตในขณะนั้นเลย และความจริงนั้นก็คงจะปลดปล่อยปีลาตให้เป็นอิสระไปแล้วหากเขาเพียงรับมันไว้

“คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” เฉพาะคนเหล่านั้นที่อยากรู้ความจริงก็สามารถรู้มันได้ 2 เปโตร 3:5 พุดถึงคนเหล่านั้นที่ “แกล้งไม่รู้” ทุกคนที่มีความปรารถนาในใจของตนที่จะรู้จักพระเยซูก็จะฟังความจริงเกี่ยวกับพระเยซู และความจริงนั้นคือพระวาทะของพระเจ้า (ยอห์น 17:17) เราได้รับการบังเกิดใหม่ผ่านทางพระวาทะ เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า (1 ปต. 1:23) ปีลาตกำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ความจริง เขากำลังฟังผู้ทรงเป็นพยานถึงความจริง พระเยซูตรัสถ้อยคำแห่งความจริงแก่ปีลาตซึ่งคงจะช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอดได้หากเขาเพียงเชื่อถ้อยคำเหล่านั้น

ข้อ 38: “ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย”

“ความจริงคืออะไร” คำถามนี้ไม่จริงใจเลย มันเย็นชา เย้ยหยัน และจ้องจับผิด มืออยู่หลายก๊ก หลายหลักปรัชญา หลายสำนัก และหลายศาสนาในสมัยนั้น บ้างก็เป็นของพวกโรม บ้างก็ของคนอียิปต์ บ้างก็ของชาวกรีก-และไม่ต้องสงสัยเลยว่าปีลาตได้สำรวจพวกมันมาหมดแล้ว! ยกตัวอย่างเช่น กัลลิโอกิดคิดว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นเพียง “การโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อ” (กิจการ 18:15) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าปีลาตเป็นคนที่ไม่เชื่อในศาสนาใดๆเลย ดังนั้นเขาจึงถามอย่างเเยาะเย้ยว่า “ความจริงคืออะไร”

“เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย” ปีลาตกังวล และไม่สบายใจ ภรรยาของเขาเตือนเขาแล้วว่าไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวกับการไต่สวนพระเยซู บทสนทนาของเขากับชาวนาซาเร็ธผู้นี้เป็นเรื่องชวนสับสนงุนงงมากกว่ากล่าวหา และเขาไม่พบสิ่งใดเลยในการไต่สวนนักโทษผู้นี้ของเขาที่จะบ่งชี้ว่าพระองค์ทรงสมควรถูกจำคุกหรือประหารชีวิต ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าถ้อยคำของพระเยซูทำให้ปีลาตประทับใจมากกว่าเขาจะยอมรับ ผมแน่ใจว่าเขาดูออกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดาๆคนหนึ่ง และผมแน่ใจเป็นสองเท่าว่าเขารู้ว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิด และเนื่องจากเขาไม่พบความผิดใดๆในพระองค์เลย เขาก็ควรปล่อยพระองค์ไปเสียทันที-แต่เขาก็ไม่ได้เชื่อฟังเสียงแห่งใจวินิจฉัยผิดชอบของเขา แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับพยายามเลี่ยงประเด็นโดยการเตือนความจำพวกยิวเรื่องธรรมเนียมของพวกเขาในการปล่อยนักโทษคนหนึ่งในทุกๆปี และเขาถามคนเหล่านั้นว่าพวกเขาอยากให้เขาปล่อยนักโทษคนไหนในช่วงเทศกาลเลี้ยงนี้

ข้อ 39: “แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ”

ยอห์นไม่บอกเรามากนักว่าเกิดอะไรขึ้นในที่นี้ แต่มาระโกบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นอย่างชัดเจน:

“ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้

ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา แต่พวกปุโรหิตใหญ่อยู่ยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว” เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยังร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” **ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน** (มาระโก 15:6-15)

ลูกาก็ให้เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ณ ส่วนนี้ของการไต่สวนเช่นกัน:

“ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด” เขาทั้งหลายยังคงกล่าวแข็งแรงว่า “คนนี้อยู่ยงพลเมืองให้ขุนนาง และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก

คราวนี้ ปีลาตกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคนนีมาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยู่ยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนีมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั้น และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น) แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด”... ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา **ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอ นั้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา**” (ลูกา 23:4-25 บางส่วน)

ในที่นี้เราเห็นตัวตนที่แท้จริงของปีลาต-ซีซาลาด อ่อนแอ สองจิตสองใจ เขารู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิด เขารู้ว่าในความยุติธรรม พระองค์ควรถูกปล่อยเป็นอิสระ แต่ถ้าปีลาตทำให้พวกยิวเหล่านั้นไม่พอใจ ก็อาจเกิดการจลาจลซึ่งจะทำให้เขาไม่เป็นที่โปรดปรานของซีซาร์-และพวกยิวเหล่านั้นคงจะไปแจ้งให้ซีซาร์ทราบเรื่องราวทั้งหมดอย่างแน่นอน เพราะว่าในบทที่ 19 ข้อ 12 ของหนังสือที่เราศึกษากันอยู่พวกเขาบอกว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้อีซีซาร์!”

เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าปีลาตหวังว่าจะสามารถทำให้พวกยิวเหล่านั้นพอใจและยังปล่อยพระเยซูเป็นอิสระได้ เขาเต็มใจที่จะปรับโทษชายที่ไร้ความผิดคนหนึ่งและตัดสินให้เขาปรับโทษประหารชีวิต จากนั้นถ้าเขาสามารถทำให้พวกยิวปล่อยพระองค์ไปในเทศกาลปัสกาเพื่อให้สอดคล้องกับธรรมเนียมของพวกเขา **ทุกคนก็คงมีความสุข** แต่ถ้าเขามีอุบายแบบนั้น มันก็ใช้ไม่ได้ผลเลย

“แต่พวกท่านมีธรรมเนียม...” เราไม่รู้ว่าธรรมเนียมนี้เริ่มต้นเมื่อไร เพราะไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเริ่มต้นของมันเลยในประวัติศาสตร์โลกหรือประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แต่ปีลาตเห็นโอกาสในทันทีที่จะทำให้พวกยิวเหล่านั้นพอใจและทำให้เขาหายรู้สึกผิด

มาระโก 15:8 บอกเป็นนัยว่าทันทีที่ปีลาตออกมาจากคฤหาสน์ของเขา ผู้ชมนักก็เริ่มโห่ร้องขอให้เขาให้สิทธิพิเศษแก่พวกเขาที่จะเลือกนักโทษที่จะได้รับการปลดปล่อย ตามธรรมเนียม ณ ช่วงเวลานี้ แล้วปีลาตก็ถามว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

ข้อ 40: “คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส” บารับบัสนั้นเป็นโจร”

ในภาษากรีก “ร้อง” มีความหมายตรงตัวว่า ตะโกน! เมื่อปีลาตแนะนำให้พวกเขาขอให้เขาปล่อยพระเยซู พวกยิวก็เริ่มเดือดดาลและตะโกนออกมาว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส!”

“บารับบัสนั้นเป็นโจร” (คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่มีความหมายว่า “โจร”) บารับบัสไม่ใช่แค่หัวขโมยกระจอกๆ เขาเป็นนักฆ่าเลือดเย็นที่ชั่วร้ายผู้ซึ่งใช้กำลังแย่งชิงสิ่งที่เขาอยากได้ ลูกาบอกเราว่าเขาเป็นฆาตกร

ในบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับการไต่สวนนี้ เราเรียนรู้ว่าพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสเป็นผู้ที่โน้มน้าวผู้ชมนักให้ขอบารับบัสและทำลายพระเยซูเสีย มันไม่ใช่การตัดสินใจของประชาชนธรรมดาซึ่งพวกเขากระทำโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเหล่าผู้นำของพวกเขา มันเป็นการตัดสินใจของพวกผู้ปกครองที่ประชาชนร้องขอบารับบัส

มัทธิวบอกเราว่า “เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนขอพรธรรมคนนี้ เจ้ารับบุตรเราเองเถิด” บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” (มธ. 27:24,25)

พวกยิวตัดสินใจแล้วในวันนั้น และตั้งแต่ที่พวกเขาได้ร้องขอโจรและฆาตกรคนหนึ่งแทนที่จะร้องขอพระบุตรของพระเจ้า พวกยิวก็ถูกปล้น ถูกฆ่าตายไปหลายล้านคน ถูกข่มเหงในทุกซอกมุมของแผ่นดินโลก พวกเขาได้ทนทุกข์ในฐานะประชาชนชาติหนึ่งในแบบที่ไม่มีชนชาติอื่นใดเคยทนทุกข์ หนแล้วหนเล่าพวกเขาถูกทำให้นองเลือด พวกเขาเรียกร้องสิ่งนี้เองเมื่อพวกเขาบอกว่า “ขอให้โลหิตของเยซูตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเราเถิด!”

มีความหมายเชิงพยากรณ์ตรงนี้: “บารับบัส” มีความหมายว่า “ลูกของพ่อ”-แต่พ่อคนไหน? แน่นนอนว่านี่ชี้ไปยังวันนั้นเมื่อพวกยิวจะยอมรับปฏิบัติต่อพระคริสต์ พญามารที่รับสภาพมนุษย์ เมื่อเขานั่งในพระวิหารและประกาศว่าเขาคือพระเจ้า (อ่าน 2 เธสะโลนิกา 2:1-8) ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเป็นพระเมสสิยาห์ปลอม แต่พวกยิวซึ่งได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของตน จะยอมรับคนลวงโลกผู้นั้นให้เป็นพระเจ้าและนมัสการเขา ในยอห์น 5:43 พระเยซูทรงบอกประชาชนของพระองค์ว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น”

เราเห็นในการกระทำของพวกยิววันนั้นว่ามนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่สามารถเป็นคนที่ใจแข็งกระด้างและกระหายเลือดได้ขนาดไหน! มีแต่พระกายที่บอบช้ำและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูเท่านั้นที่จะทำให้พวกยิวพอใจได้ เปโตรเตือนความจำพวกเขาถึงเรื่องนี้หลังจากวันฟื้นเทคอสต์นั้นเมื่อเขาเทศนาคำเทศนาเรื่อง

ที่สองของเขา เขากล่าวว่า “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์ และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้” (กิจการ 3:13-15)

บทที่ 19

19:1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้อาพระเยซูไปโดยดี

19:2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง

19:3 แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ

19:4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่าเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย”

19:5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ”

19:6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”

19:7 พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

19:8 ฉะนั้นครั้งปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น

19:9 ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด

19:10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”

19:11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน”

19:12 ตั้งแต่นั้นในปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ไฉนตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้อีซาร์”

19:13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานบุศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

19:14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

19:15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

19:16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป

19:17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา

19:18 ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง

19:19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยชูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”

19:20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยชูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน

19:21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’”

19:22 ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”

19:23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยชูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง

19:24 เหตุฉนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้

19:25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยชูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชวามักดาลา

19:26 ฉะนั้นเมื่อพระเยชูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด”

19:27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

19:28 หลังจากนั้นพระเยชูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

19:29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์

19:30 เมื่อพระเยชูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

19:31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอให้ผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)

19:32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์

19:33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยชูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทูลขอของพระองค์

19:34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที

19:35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

19:36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสีกี่เดียว’

19:37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

19:38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป

19:39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย

19:40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว

19:41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ขุดไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย

19:42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่เราพบอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าที่ถูกแสดงออกอย่างชัดเจนขนาดนี้ในบันทึกเรื่องคำพูดของปีลาตเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด พระองค์ทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้น พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างเบื้องต้นและเบื้องปลายนั้น และความรอดของเราได้ถูกวางแผนไว้และถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-20) แต่อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์-และปีลาตก็แน่ใจว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิดในการกระทำผิดใดๆเลย ดังนั้นการตัดสินใจที่เขากะทำจึงเป็นการตัดสินใจของเขาเอง

ยอห์นบันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าสามครั้งหลังจากปีลาตได้สวนพระเยซู ซักไซโลเสียงพระองค์ และสอบสวนพระองค์อีก เขาก็รับสารภาพว่า “เราไม่พบความผิดในตัวเขาเลย” (บทที่ 18 ข้อ 38; บทที่ 19 ข้อ 4,6) ลูกา 23:20 บอกเราว่าปีลาต “มีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซู” ข้อ 22 ของบทเดียวกันนั้นบอกเราว่าปีลาตกล่าวแก่พวกยิวว่า “เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย” จากนั้นในกิจการ 3:13 เราอ่านว่าปีลาต “ตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าปีลาตเชื่อเป็นการส่วนตัวว่าพระเยซูไม่ได้กระทำการสิ่งใดที่สมควรรับโทษถึงตายเลย

ถึงแม้มีกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเยซูต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ปีลาตก็ไม่ใช้เครื่องจักรหรือหุ่นเชิด เมื่อพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” พระองค์กำลังตรัสแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบของปีลาต แต่ผู้ปกครองชาวโรมันผู้นี้ถามอย่างเย้ยหยันว่า “ความจริงคืออะไร?”-และจากนั้นก็ออกไปจากห้องโดยไม่ให้อีกาสพระเยซูได้ตอบเลย

ภรรยาของปีลาต-ซึ่งน่าจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดเท่าที่เขาเคยมี-ฝากคำเตือนมาให้เขาแล้ว: “ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” (มธ. 27:19)

ปีลาตพยายามที่จะเลี่ยงประเด็นนี้ ในยอห์น 18:31 เขากล่าวแก่พวกยิวว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” จากนั้นเมื่อเขาพบว่าพระเยซูเป็นชาวแคว้นกาลิลีและอยู่ภายใต้ท้องที่ปกครองของเฮโรด เขาก็ส่งพระองค์ไปหาเฮโรด “ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น” (ลูกา 23:7) ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะโยนความรับผิดชอบจากตัวเองไปให้เฮโรด-แต่เฮโรดก็ส่งคืนนักโทษผู้นี้มาให้ปีลาต! ใน

ยอห์น 18:39 ปีลาตหาทางโน้มน้าวพวกยิวให้ปล่อยพระเยซูไปแทนบาร์บัส แต่กลยุทธ์ของเขาก็ล้มเหลวอีก ปีลาตผู้มีส่วนสารที่ทำตัวไม่ถูก! สุดท้ายเขาก็เรียกให้นางอานันมาและล้างมือของตนต่อหน้าฝูงชนเหล่านั้น โดยพยายามที่จะล้างพระโลหิตของพระเยซูออกไปจากมือของเขาและโยนความผิดเรื่องการตรึงกางเขนนั่นไปที่ ศีรษะของพวกยิว พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน “ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน” (กิจการ 2:23)

พระคริสต์ต่อหน้าปีลาต

ข้อ 1: “ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยดี”

คำภาษาอังกฤษของเราไม่แม้แต่บอกเป็นนัยถึงความทุกข์ทรมานอันน่ากลัวที่พระเยซูทรงสู้ทนก่อน พระองค์เสด็จไปยังกางเขนนั่นด้วยซ้ำ ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าพวกนักโทษภายใต้การปกครองของชาวโรมันถูกโบยตีก่อนที่พวกเขาจะถูกตรึงกางเขน และหลายครั้งพวกเขาตายเพราะถูกโบย และยังไม่ถึง กางเขน

การโบยของชาวโรมันเป็นเครื่องมืออันโหดร้ายทารุณของการลงโทษ มันทำจากสายหนังอันป้อมๆที่ ติดกับด้ามที่มีน้ำหนักมาก และปลายของสายหนังเหล่านั้นมีชิ้นโลหะหรือกระดูกแหลมคมถูกผูกไว้อยู่ พวก นักโทษที่ถูกโบยมักถูกตีจนจำแทบไม่ได้ โดยการโบยแต่ละครั้งบาดลึกเข้าไปในเนื้อหนังของเหยื่อ-ซึ่งถูกถอด เสื้อผ้าออกและเปิดแผ่นหลังเพื่อรับการโบย เราเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าทำไมอิสยาห์กล่าวถึงพระเยซูว่า “ท่าน ไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน” (อสย. 53:2)-แต่ขอขอบคุณพระเจ้า “ด้วยรอยเขียนของพระองค์ เราจึงหายดี!” (อสย. 53:5)

มีผู้เสนอแนะว่าพระเยซูน่าจะถูกละเมิดหนักยิ่งกว่านักโทษคนอื่นๆเสียอีกเพราะว่าปีลาตหวังว่าเมื่อ พวกยิวเห็นพระองค์หลังจากถูกละเมิดแล้ว พวกเขาอาจจะพอใจที่จะปล่อยพระองค์ไป ผู้ว่าราชการชาวโรมันผู้นี้ พยายามเอาใจพวกยิวโดยการปฏิบัติหยาบช้ำต่อพระเยซูมากเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่เดียวกันก็หวังจะทำให้ ตัวเองหายรู้สึกผิดโดยการไม่ประหารชีวิตพระเยซู แต่ทั้งๆที่พระองค์ถูกละเมิดหนักขนาดนั้น พวกยิวก็ยังเรียก ร้องให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

ใน 1 เปโตร 2:21-25 เราอ่านว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่า พระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาท ของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย เมื่อเขากล่าว คำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แต่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม พระองค์ เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะ ได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณ ของท่านทั้งหลายแล้ว”

ข้อ 2 และ 3: “และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ”

ตามที่มีทิว 27:27 กล่าว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใน “ศาลาปริทอเรียม” ซึ่งเป็นห้องๆหนึ่งที่พวกทหารโรมพักอาศัยอยู่ โดยพร้อมเสมอที่จะทำอะไรที่ผู้ว่าราชการอาจเรียกตัวพวกเขาให้กระทำ ชายเหล่านี้เป็นผู้เชี่ยวชาญในศิลปะแห่งการทรมานพวกนักโทษ สิ่งที่พวกเขากระทำในที่นี้ถูกกระทำในการล้อเลียน เยาะเย้ย และเหยียดหยาม พระเยซูทรงประกาศแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว แต่ชายชั่วเหล่านี้ไม่เชื่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้หลังจากที่พวกเขาเมี้ยนพระองค์แล้ว พวกเขาก็ล้อเลียนพระองค์โดยการเอามงกุฎหนามสวมพระเศียรของพระองค์และเอาเสื้อคลุมสีม่วงมาสวมให้พระองค์

มีถ้อยคำไม่เพียงพอในทุกภาษาของคนทั้งโลกที่จะบรรยายได้อย่างเพียงพอถึงการทรมานอันน่ากลัว การดูถูก และการเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนด้วยน้ำมือของพวกคนที่ทรมานพระองค์ พวกเขา “เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์” ผมเคยเห็นพุ่มไม้หนามที่มีหนามแหลมคมยาวๆมาแล้ว ซึ่งพบเห็นเป็นปกติมากในปาเลสไตน์ เมื่อผมไปเยือนที่นั่น มิซซันนารีท่านหนึ่งที่ได้อยู่ในประเทศนั้นมานานกว่าสามสิบปีแล้วบอกผมว่าพวกคนเลี้ยงแกะใช้หนามเหล่านั้นเพื่อทำเป็นคอกแกะ พุ่มไม้เหล่านั้นถูกปลูกให้อยู่ชิดกัน และเมื่อพวกมันโตพวกมันก็ทำกำแพงที่แหลมคมและอันตรายมากจนคนหรือสัตว์ก็ผ่านรั้วนั้นไปไม่ได้โดยที่ไม่ถูกบาดเป็นชิ้นๆโดยหนามแหลมมาเกลียดเหล่านั้น เชื่อกันว่าพวกทหารโรมเหล่านั้นเอาพุ่มไม้หนามชนิดนี้มาสานเป็นมงกุฎหนามให้พระเยซู จากนั้นพวกเขาก็กดมันลงบนพระเศียรของพระองค์จนกระทั่งโลหิตไหลออกมาจากภายใต้หนามแหลมเหล่านั้น

ผมเชื่อว่ามงกุฎหนามนั้นเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งประกาศว่าอาณาจักรของพระคริสต์ไม่ได้เป็นของโลกนี้ เมื่อพระองค์ทรงถูกสวมมงกุฎหนาม พระองค์ก็สวมมงกุฎที่เป็นคำสาปแช่งของแผ่นดินโลก เพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่งแผ่นดินโลก พระองค์ได้ตรัสว่า “แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า...” (ปฐมก. 3:17,18) มงกุฎหนามที่อยู่บนพระเศียรของพระผู้ช่วยให้รอดนำเสนอสัญลักษณ์อันเด่นชัดของผลที่ตามมาที่เลวร้ายเหล่านั้นของการล้มลงของอาดัม และของคำสาปแช่งที่ถูกวางบนพระเศียรของพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ไร้ตำหนิ พระเจ้าผู้รับโทษแทนคนบาปทั้งหลาย

“และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง” นี้ก็ถูกกระทำในการล้อเลียนเช่นกัน เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำประกาศที่ว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งนั้นเหลวไหลสิ้นดี พวกเขาเลือกเสื้อคลุมสีม่วงตัวหนึ่งเพราะว่าพวกจักรพรรดิและพวกผู้ปกครองสวม “ผ้าปานสีม่วงเนื้อละเอียด” ดังนั้นพวกทหารที่เยาะเย้ยและถากถางเหล่านั้นจึงกองสุมการเหยียดหยามเป็นสองเท่าลงบนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือเสื้อคลุมตัวเดียวกับที่เฮโรดและคนของเขาได้สวมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในลูกา 23:11 เราอ่านว่าหลังจากที่เฮโรดได้ถามคำถามพระเยซูแล้ว เขา “กับพวกทหารของเขาก่อกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก” สีม่วงเป็นสีสันตติ และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันทำให้พระเยซูสะดุดตาเป็นอันมากขณะที่พระองค์ทรงถูกนำตัวไปตามท้องถนนจากคุกหาสน์ของเฮโรดไปยังบ้านของปีลาตและเมื่อพระองค์ทรงถูกนำตัวออกมาจากบ้านของปีลาต ซึ่งเป็นที่ๆพวกยิวจำนวนมากกำลังรออยู่ แต่ท่าน

ที่รัก พระเยซูทรงสวมเสื้อคลุมแห่งการล้อเลียน ความอับอาย และการเหยียดหยามเพื่อที่เราจะได้สวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม เพื่อที่เราจะได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในเช้าวันเป็นขึ้นจากตายอันยิ่งใหญ่ นั่นโดยสวมเสื้อคลุมที่บริสุทธิ์และขาวสะอาด!

ในสภาพที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ มนุษย์ก็เกลียดชังพระเจ้าเสมอ เยเรมีย์ 17:9 ประกาศว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทราวมอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” ภายใต้การคล้อยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “เหตุที่ใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้านั้นไม่ได้” (รม. 8:7, 8)

จากนั้นในโรม 3:10-18 เปาโลให้คำบรรยายที่ชัดเจนของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่-ภาพอันน่ากลัว และชวนสะอิดสะเอียนของสันดานมนุษย์ที่ปราศจากพระคริสต์:

“ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย

“ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น เท้าของเขาวิ่งไปในทางทำให้นองเลือด ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ในแววดตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า!’”

ในการเขียนและการล้อเลียนพระเยซู ข้อเท็จจริงอันน่ากลัวเหล่านี้ถูกประกาศอย่างชัดเจน ความชั่วอันเหลือขนาดของใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่และความเลวทรามของบาปไม่เคยถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนขนาดนี้มาก่อนหรือนับแต่นั้นเป็นต้นมาเหมือนกับตอนที่พระเยซูทรงถูกมอบไว้ในมือของเหล่าคนอธรรมเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขนตามคำขอของพวกเขาเหล่านั้น ในที่นี้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงถอนการยับยั้งทั้งสิ้นออกไป และความเลื่อมทราวมของมนุษย์ก็สำแดงตัวในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน! ชั่วโม่งนั้นมาถึงแล้วเมื่อพระเยซูจะทรงชำระหนี้บาปและซื้อการไถ่เพื่อคนบาปที่น่าสงสารและหลงหาย ชั่วโม่งนั้นเมื่อซาตานจะทำให้สันเท้าของพระเยซูฟกช้ำตามที่ถูกประกาศไว้ในปฐมกาล 3:15

เนื่องจากพระเยซูกำลังจะทำการลบมลทินบาป บาปจึงต้องถูกเปิดเผยในความน่าเกลียดน่ากลัวและอำนาจที่ทำให้ถึงตายได้ทั้งสิ้นของมัน บาปคือความไร้ซึ่งกฎหมาย 1 ยอห์น 3:4 นิยามบาปว่าเป็น “การละเมิดพระราชบัญญัติ” ปีลาตค้นหลักการทั้งสิ้นแห่งกฎหมายและความถูกต้องไว้ต่างหากเมื่อเขามอบพระเยซูไว้กับฝูงชนที่ไร้กฎหมายเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน

บาปคือความชั่วช้า ความชั่วช้าคือความอยุติธรรม และไม่มีความยุติธรรมในสิ่งที่พวกทหารโรมันเหล่านั้นกระทำต่อพระเยซูเลย พระองค์ทรงรับทุกการทุบตี ทุกคำแข่งสาป ทุกความเจ็บปวด และความเจ็บปวดรวดร้าวทั้งสิ้นที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ที่ควรตกแก่เรา เราในฐานะเป็นคนบาปควรได้รับความเจ็บปวด

รวดร้าวทั้งสิ้นของนรก-และนั่นคือสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงสู้ทนเพื่อที่คัมภีร์กับผมจะได้ไม่ต้องรับโทษอันน่ากลัวเพราะบาป!

“ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ!” จงฟังคำเย้ยหยันของทหารโรมันเหล่านั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเชื่อเรื่องต่างๆที่เป็นเท็จเกี่ยวกับพระเยซู-ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นลูกนอกสมรส คนลวงโลก ผู้พยากรณ์เท็จ พวกเขาองสมุค่าเหยียดหยามทั้งสิ้นที่พวกเขาจะสรรหาได้ลงบนพระองค์ก่อนที่พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนระหว่างโจรสองคนในที่สุด! พวกเขาเขียนตีพระองค์ด้วยแส้ของโรมที่ทำให้ถึงตายได้ พวกเขาเอามงกุฎหนามสวมให้พระองค์ซึ่งฉีกเนื้อหนังของพระองค์ พวกเขาเอาเสื้อคลุมแบบกษัตริย์มาสวมให้พระองค์ และค่านับพระองค์อย่างล้อเลียนในฐานะกษัตริย์!

“และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ” อิสยาห์ 50:6 พยากรณ์เกี่ยวกับการเขียนพระเยซู จนถึงการตบพระองค์ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ด้วย: “ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่โบยตีข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ดิงเครา ข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หันหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด!”

อิสยาห์ 53:2-5 ก็พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นเช่นกัน: “...เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคั่นเคຍกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และชอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโยยตีและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมียดของเราทั้งหลาย ท่านพกข้าเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกข้านั้นก็ให้เราหายดี”

ความคิดที่มีขีดจำกัดและอ่อนแอของเราไม่มีทางที่จะเข้าใจความหมายอันครบถ้วนของสิ่งที่พระบุตรผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้า ผู้ทรงไม่มีบาปและปราศจากตำหนิ ได้ทรงทนทุกข์แทนเราเมื่อพระองค์ทรงแบกรับการตีสอนแห่งสันติสุขของเราและทรงสู้ทนรอยเขียนเหล่านั้นซึ่งทำให้เราหายดี! ถ้าเราไม่สามารถตระหนักถึงความเจ็บปวด ความปวดร้าว ความทุกข์ระทม และวิบัติอันน่ากลัวของนรกนิรันดร์ที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถันตลอดไปเป็นนิรันดร์ เราก็ไม่มีวันที่จะซาบซึ้งกางเขนนั้นได้อย่างเต็มที่เลย หากเราอยากทราบ (แม้เพียงสักเล็กน้อย) ถึงความเพียงพอของการรับโทษแทนของพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ต้องตระหนักว่าบาปของเราสมควรได้รับโทษการตกนรกเป็นนิรันดร์ พร้อมกับความเจ็บปวดรวดร้าวกุอย่างทีนินันดร์กาลเช่นนั้นจะถมทับลงบนเราได้! พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกตบตีแทนเรา การตีพระองค์คือความรอดของเรา พระองค์ทรงถูกตีเพื่อที่เราจะได้เป็นไท

ข้อ 4: “ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้เห็นว่าเราไม่มีผิดเลย”

“จึง” ชี้ย้อนกลับไปยังสิ่งที่ถูกกล่าวในข้อ 1 ถึง 3 การสนทนาส่วนตัวของเขากับพระเยซูทำให้ปีลาตเชื่อว่านักโทษผู้นี้ไม่มีความผิด ว่าพระองค์ไม่ได้กระทำความผิดในเรื่องใดเลย และว่า “ไม่มีความผิดในพระองค์”

นักการเมืองเจ้าเล่ห์คนนี้รับสารภาพสามครั้งถึงความไร้ซึ่งความผิดของนักโทษผู้นี้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขา ผมเชื่อว่า ณ จุดนี้ของการไต่สวน ปีลาตตั้งใจอย่างเต็มที่ว่าจะส่งคืนพระเยซูให้แก่พวกยิวและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคดีนี้อีก แต่เมื่อการไต่สวนดำเนินต่อไปและภัยคุกคามต่างๆที่มีต่อเกียรติยศทางการเมืองของเขาเองเริ่มชัดเจนมากขึ้น ในที่สุดเขาก็ยอมตามคำขอของพวกยิวและตัดสินลงโทษพระเยซูให้ตายบนกางเขน

ผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่ผิดธรรมดา ที่คำประกาศเรื่องความไร้ซึ่งความผิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ถูกกล่าวโดยชนชาติของพระองค์เอง แต่โดยผู้ปกครองชาวโรมันที่ไม่นับถือพระเจ้าคนนี้! คำกล่าวเช่นนั้นคงจะไม่ใช่เรื่องที่ผิดธรรมดาขนาดนี้หากมันออกมาจากสาวกคนหนึ่งของพระองค์ หรือจากหนึ่งในห้าพันคนที่หิวนั้นที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงขนมปังและปลาเหล่านั้น หรือจากคนใดคนหนึ่งที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย แต่แทนที่จะเป็นแบบนั้น มันกลับออกมาจากชายผู้นี้ที่คำตัดสินลงโทษของเขาอนุญาตให้พวกยิวตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขนได้ คือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

หากผมมีโอกาสได้กล่าวคำพูดแค่เพียงประโยคเดียวแก่คนทั้งโลก ผมคิดว่าผมคงจะใส่คำพูดของปีลาตไว้ในคำพูดของผมและตะโกนให้คนทั้งโลกได้ยินว่า “ผมไม่พบความผิดใดๆในพระเยซูเลย!” พระองค์ได้ทรงกระทำบางสิ่งเพื่อผมที่ไม่มีใครอื่นทำได้-พระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของผมให้รอดแล้ว พระองค์ทรงกระทำบางสิ่งเพื่อผมทุกวันที่ไม่มีใครอื่นสามารถทำได้-พระองค์ทรงพิทักษ์รักษาผมทุกชั่วขณะ และพระองค์ไม่เพียงไถ่ผมให้พ้นจากโทษของบาปแล้วเท่านั้น-พระองค์ทรงช่วยผมให้รอดแล้วจากอำนาจของบาปด้วย ในอนาคต พระองค์จะทรงกระทำบางสิ่งอีกเพื่อผมที่ไม่มีใครอื่นสามารถทำได้-พระองค์กำลังจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับผม และพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อรับผมไปอยู่กับพระองค์และจะประทานร่างกายที่ได้รับสง่าราศีให้แก่ผมซึ่งเหมือนกับพระกายที่ฟื้นคืนพระชนม์แล้วของพระองค์เองซึ่งเปี่ยมสง่าราศี (ยอห์น 14:1-6; 1 ยอห์น 3:1-3) จากนั้นผมจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากการมีอยู่ของบาป ไขแล้วครับ ผมคงจะตื่นตื่นยินดีสุดๆ ที่ได้มีโอกาสตะโกนบอกคนทั้งโลกว่า “ผมไม่พบความผิดใดๆในพระเยซูเลย!”

เราไม่ต้องการข้อพระคัมภีร์ใดๆเพื่อพิสูจน์ความไร้ผิดและความไร้บาปของพระเยซู ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ พระองค์จะทรงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย-แต่ผมอยากให้เราดูข้อพระคำเจ็ดตอนที่ประกาศความไร้บาปของพระองค์และความสมบูรณ์แบบของพระองค์ ถึงแม้เราไม่ต้องการข้อพิสูจน์เรื่องอุปนิสัยแบบพระเจ้าของพระองค์ก็ตาม:

มัทธิว 27:4: หลังจากยูดาารู้ตัวว่าตนได้ทำอะไรลงไป เขาก็ร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์!”

ยอห์น 18:38: ปีลาตกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย”

ยอห์น 19:6: เมื่อพวกยิวร้องต่อไปว่า “ตรึงเขาเสีย!” ปีลาตก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย!”

ลูกา 23:14,15: ปีลาตกล่าวแก่พวกยิวว่า “เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มี ความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขาขึ้น และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย”

ลูกา 23:41: จากกางเขนนั่นโจรที่สำนึกผิดร้องบอกเพื่อนอาชญากรของตน ซึ่งใกล้ตายอยู่บนกางเขนที่อยู่ตรงข้ามกันว่า “เราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่!”

มัทธิว 27:54: “บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า!”

ข้อ 5: “พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ”

คำกรีกที่แปลเป็น “ออกมา” ในข้อนี้และในข้อถัดไปมีความหมายตรงตัวว่า “ข้างนอก หรือภายนอก” มันเป็นคำกรีกเดียวกับที่ถูกใช้ในมัทธิว 12:46 ที่เราอ่านว่า “ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์” มันเป็นคำกรีกเดียวกับที่ถูกใช้ในวิวรณ์ 22:14,15: “คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่องประเวณี ฆาตกร คนไหว้รูปเคารพ คนใดที่รักและกระทำการมูสา”

“พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง” คุณเห็นพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่ที่นั่นไหม โดยทรงยอมจำนนต่อเหล่าศัตรูของพระองค์อย่างอ่อนสุภาพ เป็นตัวตลกให้ประชาชนดูเป็นผู้ที่ถูกเหยียดหยัน? พระองค์ทรงสวมผ้าคลุมสีม่วงแห่งการล้อเลียน แผ่นหลังของพระองค์มีเลือดไหลเพราะการเขี่ยตีอย่างทารุณ และพระโลหิตที่ไหลลงมาตามพระพักตร์ของพระองค์จากหนามเหล่านั้นที่ทิ่มแทงตัวของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก กษัตริย์แห่งสง่าราศีผู้หาใดเทียบ ทรงเผชิญหน้ากับฝูงชนที่โห่ร้องเหยียดหยันนั้น-และพระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อเรา “เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีมั่งคั่ง พระองค์ก็ทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 คร. 8:9)

“และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าปีลาตกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในการดูถูกเหยียดหยาม-นั่นคือ “ดูชายผู้นี้ที่พวกท่านกล่าวหาว่าตั้งตนเป็นกษัตริย์สิ! เห็นไหมว่าเขาเป็นคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และน่าสมเพชขนาดไหน?” คนอื่นๆก็เสนอแนะว่าเขาพูดจากหัวใจที่สงสารราวกับว่าจะกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “ดูชายผู้น่าสงสารคนหนึ่งที่เลือดไหลโชกกายและปกป้องตัวเองไม่ได้คนนี่สิที่พวกท่านอยากให้เราตรึงที่กางเขน! เขายังถูกลงโทษไม่พออีกหรือ? ทำไมพวกท่านถึงไม่พอใจสักทีกับสิ่งที่เราได้กระทำแก่เขาแล้ว?”

ผมเชื่อว่าปีลาตพูดเพราะความสงสาร โดยเชื่อเต็มร้อยเกี่ยวกับความไร้ผิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าและหาทางที่จะหลีกเลี่ยงการตัดสินโทษประหารชีวิตพระองค์ แต่เขาขาดความกล้าในเรื่องความเชื่อมั่นของเขา เขาเป็นคนขี้ลาดเกินไปและกลัวเกินไปว่าจะสูญเสียความชื่นชอบในหมู่พวกยิวและผู้ปกครองชาวโรมันคนอื่นๆ

ข้อ 6: “ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอิงว่า “ตริงเขาเสีย ตริงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตริงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”

ปีลาตผู้นำสงสาร! พวกยิวเหล่านั้นคงจะไม่พอใจจนกว่าจะเห็นพระเยซูถูกตริงที่กางเขน พวกเขามองดูชายผู้นั้นที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา-ภาพที่นำสงสาร-แต่มันไม่ได้แตะต้องใจของพวกเขาเลย พวกเขาไม่รู้สึกรู้สาอะไรทั้งนั้นนอกจากความเกลียดชังที่มีให้แก่พระองค์

“เขาทั้งหลายร้องอิงว่า “ตริงเขาเสีย ตริงเขาเสีย”” คุณจะสังเกตเห็นว่าพวกปุโรหิตใหญ่เป็นผู้ที่นำเสียงร้องขอให้ตริงพระคริสต์ที่กางเขน และพวกเจ้าหน้าที่ที่ร่ำรวยด้วย โดยร้องขอโลหิตของพระองค์-และแน่นอนว่าพวกประชาชนก็ทำตามผู้นำเหล่านั้น มันคือ “ศาสนา” ที่ได้ตริงพระเยซูที่กางเขนนั้นเมื่อเกือบสองพันปีก่อน และศาสนาก็คงตริงพระองค์ที่กางเขนวันนี้หากพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกโดยเทศนาคำเทศนาเดิมที่พระองค์ได้ทรงเทศนาในตอนนั้น! ศัตรูที่เข้มแข็งที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียนวันนี้คือ เหล่าผู้นำทางศาสนาในตำแหน่งสูงๆที่ปฏิเสธคำสอนพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้นและการคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์

“พวกท่านเอาเขาไปตริงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ปีลาตกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “ถ้าพวกท่านอยากให้ผู้ที่ไร้ความผิดคนนี้ถูกตริงกางเขน พวกท่านจงพาเขาไปและตริงเขาเสียที่กางเขนเถิด!”

ผมรับรู้ได้ตรงนี้ว่าปีลาตรู้สึกขยะแขยงฝูงชนที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขา เขาตระหนักถึงความไร้กฎหมายของพวกเขา เขารู้ว่าพวกเขาไม่มีเหตุผลอันชอบที่จะตริงกางเขนพระเยซู และ “ท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา” (มธ. 27:18) (มาระโก 15:10 กล่าวว่ปีลาตรู้ว่าพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระเยซูไว้เพราะความอิจฉา) พวกยิวเหล่านั้นรับสารภาพไปแล้วว่าพวกเขาไม่สามารถประหารชีวิตพระเยซูได้อย่างถูกกฎหมาย (ยอห์น 18:31) และถึงแม้ผู้ว่าราชการของโรมได้ไต่สวนและซักไซ้ไล่เลียงพระองค์แล้วและรับสารภาพไปแล้วสามครั้งว่าเขาไม่พบความผิดใดในพระองค์เลย พวกยิวเหล่านั้นก็ยังเรียกร้องต่อไปให้เขาตัดสินประหารชีวิตพระเยซู-โดยการตริงกางเขน

ข้อ 7: “พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ข้อกล่าวหาทางการเมืองที่ถูกนำมาใช้ปรักปรำพระเยซูล้มเหลวไปแล้ว ดังนั้นพวกปุโรหิตใหญ่จึงนำข้อกล่าวหาใหม่มาปรักปรำพระองค์ตอนนี้ พระองค์ไม่ได้กระทำผิดต่อรัฐบาลโรมเลย และปีลาตก็ปฏิเสธที่จะปรับโทษพระองค์ด้วยข้อหาทางการเมืองใดๆ ดังนั้นพวกยิวจึงกล่าวโทษพระเยซูว่าพุดหมิ่นประมาท พวกเขา กล่าวว่าพระองค์ได้กระทำผิดต่อกฎหมายของพวกเขา ดูเหมือนว่าพวกเขาเพิกเฉยข้อเสนอแนะของปีลาตที่ให้พวกเขาพาตัวพระเยซูไปและตริงกางเขนพระองค์ และเนื่องจากผู้ว่าราชการของโรมได้ปฏิเสธที่จะปรับโทษนักโทษผู้นั้นในฐานะผู้กระทำผิดทางการเมืองและศัตรูคนหนึ่งของโรม บัดนี้พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าหมิ่นประมาทพระเจ้าและกฎหมายของพวกยิว พวกเขา กล่าวว่า “เขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”-และตามกฎหมายของพวกยิว นั่นทำให้พระองค์เป็นคนพุดหมิ่นประมาท การพุดหมิ่นประมาทมีโทษถึงตาย

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นอ้างอิงถึง “กฎหมาย” ของพวกเขา พวกเขาก็น่าจะกำลังคิดถึงเลวีนิติ 24:16: “ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย” พวกยิวเหล่านั้นกำลังเรียกร้องให้ปีลาตประหารชีวิตพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้หมิ่นประมาท “กฎหมาย” ของพวกเขา และถึงกระนั้นพวกเขาเองก็ไม่ได้เคารพกฎหมายของตน เพราะว่าภายใต้กฎหมายของยิว การประหารชีวิตต้องกระทำโดยการเอาหินขว้าง แต่คุณสังเกตเห็นว่าพวกเขาไม่ได้เรียกร้องให้เอาหินขว้างพระเยซู พวกเขาเรียกร้องให้ตรึงกางเขนพระองค์ พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดในทันที เหมือนกับที่พวกเขาได้เป็นมาตลอดการไต่สวนแบบล้อเลียนและการปรับโทษพระเยซูคริสต์เจ้า

พวกยิวเหล่านั้นนำข้อกล่าวหาเจ็ดข้อมาปรักปรำพระเยซูคริสต์เจ้า:

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ขู่จะทำลายพระวิหารของพวกเขา*: “ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา กล่าวหาว่า ‘คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’” (มธ. 26:60,61)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าเป็น *ผู้ร้าย*: “ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” (ยอห์น 18:29,30)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ได้ยุยงประชาชน*: “และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเรา...” (ลูกา 23:2)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ทรยศต่อการเสวยให้ซีซาร์*: “เราได้พบคนนี้...ห้ามมิให้เสวยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลูกา 23:2)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ยุยงประชาชน*-ซึ่งแน่นอนว่าจะทำให้เกิดการลุกฮือต่อสุริโอม: “คนนี้อยู่ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” (ลูกา 23:5)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ตั้งตนเป็นกษัตริย์*: “เราได้พบคนนี้...ว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลก. 23:2)

พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า *ตั้งตนเป็นพระบุตรของพระเจ้า*: “ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเราไม่มีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 19:6,7)

ข้อ 8 และ 9: “ฉะนั้นครั้งปีลาตได้ยินดั่งนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น ท่านเข้าไปในศาลปริโทเรียนอีก และทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด”

“ครั้งปีลาตได้ยินดั่งนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น” มีการตีความหลากหลายแบบเกี่ยวกับความกลัวของปีลาต บ้างก็เสนอแนะว่าเขากลัวพวกยิว บ้างก็เสนอแนะว่าเขากลัวว่าจะไม่สามารถช่วยพระเยซูให้พ้นจากการถูกตรึงกางเขนได้ กระนั้นคนอื่นๆก็เชื่อว่าเขากลัวการตัดสินใจผิด-ไม่ว่าจะโดยการตรึงกางเขนพระเยซูหรือโดยการอนุญาตให้พระองค์เป็นอิสระ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าคำกล่าวตรงนี้เน้นคำว่า “ฉะนั้น” ซึ่งชี้ย้อนกลับไปยัง

ข้อพระคำก่อนหน้าที่พวกยิวประกาศว่า “เขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ผมเชื่อว่านี่คือสิ่งที่ทำให้ปีลาตตกใจกลัว ที่เขา “ตกใจกลัวมากขึ้น” นั้นบ่งบอกว่าเขาไม่ได้กลัว ณ ตอนนี้อย่างนั้น แต่เขากลัวมาก่อนหน้านี้แล้วและบัดนี้เขาก็เริ่มกลัวยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ผมเชื่อว่าปีลาตเชื่อสนิทใจมาตั้งแต่ต้นว่าพระเยซูไม่ใช่คนธรรมดาๆ ผมคิดว่าเขามีความกลัวอยู่ในใจของเขา และเมื่อเขาเรียนรู้มากขึ้นเรื่อยๆเกี่ยวกับนักโทษผู้นี้ ความกลัวของเขาก็ทวีความรุนแรงมากขึ้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าปีลาตเคยเห็นอาชญากรรมมากมายที่ถูกปรับโทษและถูกประหารชีวิต-บ้างก็มีความผิด บ้างก็ไม่มี ความผิดและถูกกล่าวหาอย่างเป็นที่จ แต่เขาไม่เคยไต่สวนนักโทษคนอื่นใดที่เหมือนอย่างชายผู้นี้เลย นอกจากนี้ ผมไม่สงสัยเลยว่าคำเตือนอันจริงจังที่ปีลาตได้รับจากภรรยาของเขา (มธ. 27:19) ทำให้เขาคิดหนัก และบัดนี้พวกยิวก็กำลังบอกเขาว่าบุคคลที่ไม่ธรรมดาผู้นี้เรียกตัวเองว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ไม่แปลกที่ปีลาต “ตกใจกลัวมากขึ้น!”

“ท่านมาจากไหน?” มันมีนัยสำคัญและควรหมายเหตุไว้ที่ปีลาตไม่ได้ถามว่า “ท่านเป็นใคร?” เขาไม่ได้ถามด้วยว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ?” เขาถามว่า “ท่านมาจากไหน?” และเห็นได้ชัดว่าปีลาตไม่ได้หมายถึงแหล่งที่มาแบบมนุษย์ของพระเยซู เขาส่งพระองค์ไปหาเฮโรดแล้วในฐานะชาวแคว้นกาลิลีคนหนึ่ง (ลูกา 23:5-7) และแน่นอนว่าเขาเคยได้ยินเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆและการงานต่างๆที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงกระทำ “ทั่วแคว้นยูเดีย” ผมปักใจเชื่อว่าคำถามของเขาไม่ได้ถูกถามเพราะความอยากรู้ แต่เป็นเพราะเขา “ตกใจกลัวมากขึ้น” ต่างหาก เขางงและลำบากใจ เขาแค่ไม่อาจเข้าใจทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในที่นี้ บางทีเขาถามตัวเองว่า “จะเป็นอย่างไรหากชายผู้นี้มาจากเบื้องบนจริงๆ? จะเป็นอย่างไรหากเขาเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งจริงๆ?” และด้วยคำถามเหล่านี้ที่วนเวียนอยู่ในหัวของเขา ปีลาตจึงนำตัวพระเยซูเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาหวังว่าพระองค์อาจเปิดเผยบางสิ่งเกี่ยวกับพระองค์เองที่จะทำให้ผู้ว่าราชการการสามารถมีจุดยืนที่ชัดเจนและช่วยพระองค์ให้พ้นจากมือของฝูงชนที่อยากจะฆ่าพระองค์ซึ่งรอคอยอยู่นอกคุกศาสนนี้ได้ ดังนั้นเขาจึงถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า “ท่านมาจากไหน?”

“แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด!” พระเยซูทรงตอบปีลาตไปก่อนหน้านี้แล้ว นี่เป็นคำถามที่หกที่ผู้ว่าราชการการได้ถามพระองค์ ในบทที่ 18 ข้อ 33 เขาได้ถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” ในบทที่ 18 ข้อ 35 เขาได้ถามว่า “เราเป็นยิวหรือ” และ “ท่านทำผิดอะไร” ในบทที่ 18 ข้อ 37 เขาถามว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” และในบทที่ 18 ข้อ 38 เขาถามว่า “ความจริงคืออะไร” สำหรับคำถามเหล่านี้ทุกข้อ พระเยซูทรงให้คำตอบ แต่บัดนี้เมื่อปีลาตถามว่า “ท่านมาจากไหน” พระองค์ไม่ทรงให้คำตอบอะไรเขาเลย

ความเงิบขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ จุดนี้พิสูจน์ว่าคำถามของปีลาตไม่สมควรได้รับคำตอบ เขาไม่ได้ปรารถนาที่จะทราบเรื่องนี้เพราะเห็นแก่จิตวิญญาณของเขาเอง หากเขาจริงใจโดยปรารถนาที่จะรู้จักพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยหรือรอดของเขาเอง เขาก็ควรจะได้รับการตอบไปแล้ว เพราะพระเยซูไม่เคยปิดประตูแห่งความรอดใส่ผู้ใด ณ เวลาใดเลย สำหรับผมแล้ว ความเงิบของพระองค์เป็นพยานรับรองว่าพระองค์ทรงรู้ว่าปีลาตกำลังหาทางออกจากภาวะตัดสินใจลำบากของเขา มากกว่าจะเป็นการแสวงหาทางแห่งความรอด เขาได้ประกาศไปแล้วว่านักโทษผู้นี้ไม่มีความผิด เขาประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเขาไม่พบความผิดในพระองค์เลย และ

เขาก็ตั้งใจเฝ้าคำเตือนจากภรรยาของเขาที่ว่าเขาไม่ควรยุ่งเกี่ยวอะไรกับ “ผู้ชอบธรรมคนนั้น” เขายังถามไป แล้วด้วยว่า “ความจริงคืออะไร”-แต่เขาก็ไม่รอฟังคำตอบ เขาผลักใส่ใจวินิจฉัยผิดชอบของตัวเองและสั่งให้โยยตีพระเยซู โดยยอมให้พระองค์ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกปฏิบัติอย่างทารุณ แล้วทำไมพระเยซูถึงควรบอกเขาด้วยแล้วว่าพระองค์ทรงมาจากไหน? การกระทำต่างๆของปีลาตเรื่อยมาจนถึงตอนนี้ทำให้เขาไม่มีสิทธิ์ใดๆ แล้วที่จะได้รับการเปิดเผยเพิ่มเติมเกี่ยวกับนักโทษที่เฒ่าธรรมดาที่สุดผู้นี้ “บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังแข็งคอ ประเดี๋ยวจะถูกรื้อทำลาย จึงรักษาไม่ได้” (สภษ. 29:1)

ข้อ 10: “ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”

ปีลาตชินกับการที่พวกนักโทษหมอบกราบลงต่อหน้าเขาและอ้อนวอน โดยยอมทำอะไรได้ทั้งนั้นเพื่อที่จะได้รับความกรุณาจากเขา ความเงิบของชายผู้นี้เป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับเขา และเขาทั้งโมโหและประหลาดใจ

“ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อำนาจ” อาจแปลได้ว่า “สิทธิอำนาจหรืออำนาจที่ได้รับมอบหมาย” ปีลาตอวดอ้างอำนาจของตน-แต่เขาเป็นคนซี้ลาด กลัวซีซาร์ กลัวพวกยิว กลัวที่จะขัดขืนความเห็นของคนส่วนใหญ่ เขาอยากเอาใจพวกยิว เขาอยากเอาใจซีซาร์ และในขณะที่เดียวกันเขาก็อยากหาวิธีสักผิดและโยนความรับผิดชอบเรื่องการตรึงกางเขนพระเยซูไปให้คนอื่น เขามีอำนาจที่จะปล่อยตัวพระเยซู แต่เขาก็กลัวที่จะใช้อำนาจนั้น อย่างไรก็ตาม เขาก็กำลังพยายามทำให้นักโทษพระองค์นี้เชื่อมั่นเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะปฏิเสธที่จะตอบคำถามต่างๆของเขา

ข้อ 11: “พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทอนจากเบื้องบนให้แก่ว่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มีอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน”

พระเยซูจะทรงทำให้สิ้นของปีลาตเป็นอัมพาตเลยก็ได้เมื่อเขาพูดถ้อยคำที่โหดและอวดดีในข้อ 10 พระองค์จะทรงทำให้หัวใจซู่ๆของเขาหยุดเต้นเลยก็ได้ ซึ่งจะทำให้เขาตกนรกเดี๋ยวนั้นเลย แต่พระองค์ก็ไม่ทรงใช้อำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ต่อเขาเลย พระองค์ทรงตอบอย่างใจเย็นว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทอนจากเบื้องบนให้แก่ว่าน”

ในคำตอบของพระองค์ พระเยซูทรงถวายเกียรติพระนามของพระบิดา ทรงตำหนิปีลาต และในขณะที่เดียวกันก็ทรงให้คำพยานแบบเป็นทางการเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์เองและความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงรับรู้อำนาจของปีลาต-แต่ไม่ใช่ในแบบที่ปีลาตคาดหวังให้มันถูกรับรู้ พระเยซูทรงหมายถึงอำนาจที่มาจากเบื้องบน อำนาจที่ถูกจำกัดตามขอบพระทัยของพระเจ้าและไม่ใช้ตามความปรารถนาของมนุษย์

กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งใดก็ตามที่ปีลาตกระทำต่อพระเยซูก็จะได้รับอนุญาตโดยอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดและทรงอำนาจสูงสุด ปีลาตคงจะเข้าใจอำนาจนี้ได้ น้อยกว่า และเขาจึงมีความผิดน้อยกว่าพวกยิวเหล่านั้นที่รู้ว่าอำนาจทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า ในพระราชบัญญัติ 32:39-42 พระเจ้าทรงประกาศว่า: “จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เรา

ฆ่าให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้ เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเราลับดาบอันวาววับของเรา และมือของเรา ยึดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา เราจะให้ลูกธนูของเรามาโลहित และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู”

ปีลาตและพวกยิวเหล่านั้นเป็นเพียงเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และอำนาจของพระองค์ก็สามารถทำลายล้างพวกเขาได้ในชั่วเสี้ยววินาที แต่เนื่องจากมีกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลกว่าพระเมสซีโปดกผู้ไร้ตำหนิและไร้บาปของพระเจ้าจะทรงชำระราคานั้นและซื้อการไถ่สำหรับคนบาปทั้งหลาย พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้พวกยิวเหล่านั้นและปีลาตกระทำย่ำยีกับพระเยซูได้ตามใจชอบ ณ เวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้วในแผนการนิรันดร์ของพระองค์

พระเยซูทรงรับฐิติอำนาจของปีลาตเหมือนกับที่พระองค์ทรงยอมรับศาลแพ่งทั้งหลายในสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงเคารพกฎหมาย แม้จนกระทั่งถึงที่สุดปลายแห่งชีวิตฝ่ายโลกของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ปฏิเสธอำนาจของโรมที่มีเหนือพวกยิว แต่พระองค์ทรงยืนยันว่าแม้แต่อำนาจนั้นก็มาจากเบื้องบน

ภายใต้การทรงนำอัครทูตเปาโลเขียนว่า “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น” (รม. 13:1) และในสุภาษิต 8:15,16 เราอ่านว่า “โดยเรานี่แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม โดยเรานี่แหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก”

“ผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน” ในลูกา 22:22 พระเยซูตรัสว่า “เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์!” พระดำริล่วงหน้าทั้งหลายของพระเจ้า (1 ปต. 1:18-20) ไม่ยกเลิกราบและความผิดของมนุษย์ที่กระทำตามพระดำริของพระองค์ ข้อเท็จจริงนี้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในข้อพระคำตอนที่เพิ่งยกมาจากลูกา

ในโรม 9:17-24 เราอ่านว่า: “เพราะมีข้อพระคำมึร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’ เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้” โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า “ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม” ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็ภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย”

พระเยซูทรงยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของปีลาตอย่างถ่อมพระทัย-ขณะเดียวกันก็ทรงประกาศว่าสิทธิอำนาจเช่นนั้นได้รับอนุญาตโดยพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าแต่ผู้เดียว อย่างไรก็ตาม ในคำตรัสของพระองค์ในที่นี่ พระองค์ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นผู้พิพากษามนุษย์ทั้งหลายขณะที่พระองค์ทรงกำหนดสัดส่วนและเปรียบเทียบความผิดของผู้ว่าราชการการของโรมกับความผิดของพวกยิวที่ได้มอบพระองค์ให้แก่ปีลาต ในการทำเช่นนี้พระองค์ทรงคงไว้ซึ่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์และศักดิ์ศรีแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์จนถึงที่สุดปลาย

พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนในที่นี้ถึงระดับต่างๆของบาปและความผิด ไซแล้วครับ จะมีการลงโทษหลายระดับในบึงไฟนั้น พระวจนะของพระเจ้าประกาศอย่างชัดเจนว่า “ผู้รับใช้นั้นที่ได้น้ำใจของนาย และได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก แต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:47,48)

ข้อ 11 บันทึกถ้อยคำสุดท้ายที่พระเยซูตรัสในระหว่างการไต่สวนพระองค์แบบหลอกล้อ จากตรงนี้ไปจนถึงกางเขน พระองค์ทรงทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ 53:7 สำเร็จจริง: “...เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น”

ข้อ 12: “ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พุดต่อสู้ซีซาร์”

ตลอดการไต่สวนนี้ ปีลาตไม่ได้แสดงออกถึงความปรารถนาที่จะประหารชีวิตพระเยซูเลย แต่บัดนี้เขาพยายามหนักกว่าเดิมที่จะช่วยพระองค์ให้พ้นจากกางเขน “ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์” เห็นได้ชัดว่าปีลาตทิ้งพระเยซูไว้ในศาลปริโทเตรียมและกลับมายังฝูงชนชาวยิวที่อยู่ข้างนอก เพื่อวิงวอนพวกเขาให้ยอมให้เขาปล่อยพระเยซูไป แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบอกเราว่าเขาพูดอะไรตอนนั้น เขาคงอ้อนวอนพวกเขาอย่างจริงจังมากเป็นพิเศษ เพราะว่าคราวนี้ข้อเรียกร้องของพวกเขาที่ให้ตรึงกางเขนพระเยซูมีคำขู่มาถึงตัวปีลาตเองด้วย: “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์!”

ปีลาตผู้นำสงสาร! สิ่งที่พวกยิวเหล่านั้นกล่าวแก่เขาสรุปได้ดังนี้: “มันไม่สำคัญว่าความรู้สึกส่วนตัวของท่านต่อเยซูผู้นี้จะเป็นอย่างไร มันไม่สำคัญว่าท่านมีความรู้สึกส่วนตัวอย่างไรเกี่ยวกับ**พวกเรา**-แต่ท่านน่าจะคิดถึงความรู้สึกของ**องค์จักรพรรดิ**ดีกว่านะ! ชายผู้นี้ได้ประกาศว่าเขาเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง และผู้ใดที่อ้างตัวเป็นกษัตริย์ก็กำลังพุดต่อต้านซีซาร์ ดังนั้นถ้าท่านปล่อยเขาเป็นอิสระ ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์-และท่านก็รู้ว่านั่นจะส่งผลอย่างไรต่อสถานะทางการเมืองของท่าน”

ไซแล้วครับ ปีลาตรู้ว่าความไม่พอใจของซีซาร์จะส่งผลต่อเขาอย่างไรในฐานะผู้ว่าราชการ เขาได้รับการแต่งตั้งโดยซีซาร์ และแม้เขารู้ว่าพวกยิวไม่ได้มีความรักหรือความเคารพนับถือต่อซีซาร์เลย เขาก็รู้ว่าพวกเขาจะรีบส่งข่าวไปบอกโรมว่าผู้ว่าราชการได้เพิกเฉยผลประโยชน์อันดีขององค์จักรพรรดิ-และปีลาตก็จะเดือดร้อนใหญ่ ความเดือดร้อนที่จะทำให้อาชีพทางการเมืองของเขาต้องจบสิ้นลง

ข้อ 13: “เมื่อปลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปุศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา”

เมื่อต้องพิจารณาเกี่ยวกับซีซาร์ ปลาตก็รู้ว่าเขาต้องยอมทำตามข้อเรียกร้องของพวกยิวและปรับโทษนักโทษที่ไม่มีความผิดผู้นี้ด้วยโทษประหารชีวิต ถ้าเขายอมปล่อยพระเยซูเป็นอิสระ องค์จักรพรรดิก็จะได้รับแจ้งว่าผู้ว่าราชการของเขาได้ปล่อยนักโทษคนหนึ่งซึ่งอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ และการกระทำดังกล่าวก็อาจถือได้ว่าเป็นการกบฏต่อรัฐบาลโรมหากซีซาร์เลือกที่จะตีความเช่นนั้น ดังนั้นปลาตจึงนำตัวนักโทษของตนออกมาและขึ้นนั่งในที่นั่งของเขาใน “บัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปุศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา” นี้อยู่นอกคฤหาสน์ในลาน ในพื้นที่ที่ถูกปูด้วยศิลาซึ่งอยู่ติดกับคฤหาสน์ ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องราวในพระคัมภีร์บอกเราว่า “บัลลังก์พิพากษา” ในแคว้นต่างๆของโรมในสมัยนั้นคือสถานที่ๆตัดสินคดีความ มันเป็นพื้นที่เปิดโล่งและผู้พิพากษานั่งบนบัลลังก์ที่อยู่บนพื้นที่ถูกยกสูงซึ่งถูกปกคลุมด้วยหินอ่อน สิ่งที่ย่อหั้นหมายถึงก็คือว่าสถานที่เดียวกันในภาษากรีกที่ถูกเรียกว่า “ลานปุศิลา” ก็ถูกเรียกในภาษาฮีบรูว่า “กับบาธา” (คำกรีก “ลานปุศิลา” หมายถึงหินอ่อน และคำฮีบรู “กับบาธา” มีความหมายว่า สถานที่ๆถูกยกสูง ดังนั้นจากสองคำนี้เราจึงมีรูปแบบและวัสดุของสถานที่ๆเป็นบัลลังก์พิพากษา)

ปลาตล้มเหลวในความพยายามของเขาที่จะช่วยพระเยซูให้พ้น เขาจะไม่ขัดขวางพวกยิวเหล่านั้นอีกต่อไปแล้ว เพราะว่ามันคงจะทำให้เขาต้องเสียสละตัวเอง ปลาตผู้ผู้นำสงสารและไม่หนักแน่น! หนึ่งในคนชั่วฉลาดมากที่สุดในประวัติศาสตร์ เขาขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษาต่อหน้าผู้คนและประกาศโทษประหารชีวิตโดยการตรึงกางเขน คือคำตัดสินโทษที่จะตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนอันหนึ่งของชาวโรมัน

คำปฏิเสฐสุดท้าย

ข้อ 14: “วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

“วันเตรียมปัสกา” ไม่ได้หมายความว่านี่คือชั่วโมงสำหรับการเตรียมมือปัสกา นี่คือวันที่มาก่อนวันสะบาโตใหญ่ของสัปดาห์ปัสกา และมันเป็นที่รู้จักในหมู่พวกยิวว่า “วันเตรียม” คือวันที่พวกเขาเตรียมพร้อมสำหรับสะบาโตปัสกา ซึ่งเป็น “วันใหญ่” (ข้อ 31)

เวลาที่ถูกระบุในพระคำข้อนี้ (“เวลาประมาณเที่ยง” คือ “ชั่วโมงที่หก”) ได้ทำให้หลายคนรู้สึกสับสน มีผู้เสนอแนะว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างคำกล่าวนี้กับคำกล่าวในมาระโก 15:25 ที่เราอ่านว่า “เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง” อย่างไรก็ตาม ไม่มี ความคลาดเคลื่อนเลยระหว่างคำกล่าวสองตอนนั้น: มาระโกพูดถึงชั่วโมงตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้นจริงๆ ย่อหั้นกำลังพูดถึงการเตรียมปัสกา ไม่ใช่เวลาของวัน ความหมายก็คือ “มันเป็นการเตรียมปัสกา และประมาณชั่วโมงที่หกหลังจากการเตรียมมันได้เริ่มต้น”

ทำไมถึงต้องมีการบันทึกรายละเอียดยิบย่อยขนาดนั้นเกี่ยวกับชั่วโมงของการเตรียมและชั่วโมงของการตรึงกางเขน? ผมเชื่อว่าพระวิญญูณบริสุทธ์ได้ประทานบันทึกนี้แก่เราเพื่อที่เราจะได้เปรียบเทียบเวลาทั้งสองนั้น พวกยิวได้ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยนานหกชั่วโมงในการเตรียมพร้อมสำหรับสะบาโตที่ใกล้เข้า

มานั้น-และในระหว่างหกชั่วโมงถัดไปนั้นพระเยซูทรงทำงานที่ยิ่งใหญ่นั้นสำเร็จเสร็จสิ้น คืองานซึ่งจะนำประชากรอิสราเอลเข้าสู่การหยุดพักนิรันดร์นั้นซึ่งสงบและเป็นภาพหนึ่งของมัน (ฮบ. 4:9)

“*ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย!*” นี่เป็นถ้อยคำล้อเลียนอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มันก็เป็นถ้อยคำแห่งความจริงเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา นำเศร้าที่พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้!

ข้อ 15: “แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกเขาโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้วเราไม่มีกษัตริย์”

เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ความมรณาของพระเยซูจึงได้ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนการวางรากฐานของโลก และบัดนี้เพราะความเกลียดชังอันใหญ่โตขนาดนี้ คนบาปทั้งหลายจึงกำลังเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย!

คำพยากรณ์สองเรื่องได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในที่นี่:

อิสยาห์ 49:7: “พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ์ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า “กษัตริย์ทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกยืน บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัตย์ซื่อ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า”

อิสยาห์ 53:3: “ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคั่นเคยกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน”

“ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ”” ผมไม่รู้ว่าคำถามนี้ถูกถามเป็นการล้อเลียนหรือว่าเพราะความสงสัย แต่มันเป็นครั้งสุดท้ายที่ปีลาตให้โอกาสพวกยิวที่จะปล่อยตัว-หรือตรึงกางเขน-พระเมสสิยาห์ของพวกเขา และคำตอบของพวกเขาก็นำความอับอายมาสู่ชนชาติยิวไปตลอดอีกหลายร้อยปีต่อมา:

“พวกเขาโรหิตใหญ่ตอบว่า “*เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์!*” นำอับอายจริงๆที่ประชาชนอิสราเอลร้องออกมาว่า “ไม่มีกษัตริย์องค์ใดนอกจากซีซาร์” และพวกเขาก็อยู่ใต้คำตัดสินนั้นนับตั้งแต่เมื่อนั้นเป็นต้นมานับตั้งแต่ชั่วโมงนั้นที่พวกเขาตรึงกษัตริย์ของพวกเขาที่กางเขนและปล่อยตัวบาร์บัส ชนชาติอิสราเอลก็ “ไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา...” (ฮชย. 3:4)

ข้อ 16: “แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป”

ที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้คือบทสรุปของการไต่สวนที่อยู่ดิธรรมมากที่สุด และโหดร้ายทารุณมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา! กิจการ 8:33 บอกเราว่า “ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว”

“ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา” (ลูกา 23:24) ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่พวกเขาโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนาอย่างเป็นทางการและอนุญาตให้ประหารชีวิตพระองค์ได้โดยการตรึงกางเขน

คำว่า “มอบ” มีความสำคัญมากๆ ตรงนี้ เพราะว่าพระเยซูทรงถูกมอบเพราะการกระทำผิดต่างๆของเรา: “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (รม. 8:32) พระองค์ทรง “ถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25) พระคริสต์ทรงถูกมอบไว้แก่ความมรณา เพื่อที่ทุกคนที่เชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์จะถูกช่วยให้พ้นจากความตายนิรันดรและถูกปลดปล่อยให้เป็นไทจากการรับโทษของบาป พระองค์ทรงรับโทษแทนเราแล้ว

“และเขาพาพระเยซูไป” ไม่มีการชักช้าเลยระหว่างการปรับโทษนั้นกับการตรึงกางเขนพระเยซู พระองค์เสด็จจากการพิพากษาไปสู่การประหารชีวิตในทันที ผมไม่เชื่อว่าพวกบุโรหิตใหญ่เหล่านั้นได้อำมือจับพระองค์และพาพระองค์ไปจริงๆ แต่พวกเขาเป็นตัวละครและเป็นคนกลางในการสังตรึงกางเขนพระเยซู คำพิพากษาออกมาไม่ทันไร พวกคนที่ข่มเหงเหล่านั้นก็รีบทำการตัดสินโทษอย่างรวดเร็ว พวกเขาอาจกลัวว่าปีลาตจะเปลี่ยนใจหรือว่าอาจมีการลุกฮือท่ามกลางพวกเขาประชาชน กว่าพวกเขาจะทำให้ปีลาตตัดสินใจตามที่พวกเขาต้องการได้ก็ใช้เวลานานมากแล้ว และพวกเขาไม่ยอมเสี่ยงที่จะให้ปีลาตกลับคำหรือยกเลิกคำตัดสินนั้นเสีย

ข้อ 17: “และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา”

พวกศัตรูของพระเยซูไม่ยอมเสียเวลาไปเปล่าๆเลยในการตัดสินโทษโดยการตรึงกางเขน พวกเขานำตัวพระองค์จากการพิพากษาไปยังกลโกธาทันที

ทุกรายละเอียดของการทรมานต่างๆของพระเยซูได้ถูกนำเสนอในคำพยากรณ์หรือภาพเล็งบางอย่างแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ในเลวีนิติ 16:27 เราอ่านว่า “เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานบริสุทธิ์นั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ”

พระเยซูที่แบกกางเขนของพระองค์และออกไปนั้นถูกนำเสนอเป็นภาพเล็งอันงดงามในปฐมกาล 22:6 เมื่ออับราฮัมนำฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา “ใส่ป่าอัสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีดแล้วพ่อลูกไปด้วยกัน”

พระเยซูที่เสด็จออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเป็นตัวอย่างของคำสอนของเปาโลในฮีบรู 13:12,13: “เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำตักเตือนเหน็ดเหนื่อยเพื่อพระองค์”

ณ จุดนี้ในชั่วโมงต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ข้าพระเสริฐที่เหลืออีกสามเล่มให้รายละเอียดต่างๆที่ยอห์นไม่ได้ให้ไว้ ในมัทธิว 27:32 เราถูกบอกว่า “ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป” ข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนี้ถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนนับบอกว่าไม่มีสักคนเดียวในฝูงชนหมู่นั้นที่มีความกรุณาสงสารต่อ

พระเยซู-แม้แต่คนเหล่านั้นที่ได้อ้างตัวว่าเป็นมิตรสหายของพระองค์ก็ขาดความกล้าที่จะอาสาแบกกางเขนของพระองค์

พวกเขา “ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่ทะเลสาบทรอสสัส ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา”
สำนวนที่ว่า “ภาษาฮีบรูเรียกว่า” ถูกใช้ในข้อ 13 ของบทนี้เพื่อเชื่อมโยงกับการตรึงกางเขนพระเยซู และคำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 5:2 ที่ข้างสระเบเธสดาในความเมตตาพระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งให้หายผู้ซึ่งเคยเป็นอัมพาตมาตลอดหลายปี ตรงกันข้าม ที่กลโกธาเราเห็นความโหดเหี้ยมของเหล่าศัตรูของพระองค์ ที่เบเธสดาพระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตา ความกรุณา และความอ่อนโยน แต่ที่กลโกธาเหล่าศัตรูของพระองค์ **ไม่มี**ความเมตตา **ไม่มี**ความกรุณาสงสาร พวกเขาปีติยินดีในความทารุณที่ถูกลงโทษบนพระองค์

ข้อ 18: “ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง”
พระคำข้อนี้บันทึกการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์อย่างน้อยสองเรื่องในภาคพันธสัญญาเดิม:

ประการแรก มันทำให้คำประกาศเรื่องลักษณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะต้องสิ้นพระชนม์นั้นสำเร็จจริง หนึ่งในพันปีก่อนพระเยซูเสด็จไปที่กลโกธา ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 22:16) การสำเร็จจริงอันเฉพาะเจาะจงของคำพยากรณ์นี้เป็นสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้จริงๆ มันเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะประหารชีวิตผู้คนโดยการเอาหินขว้าง ไม่ใช่โดยการตรึงกางเขน ปีลาตจะสั่งพวกเขาให้เอาหินขว้างพระเยซูก็ได้ แต่**ไม่มี**สักคำเดียวของคำพยากรณ์ของพระเจ้าที่จะล้มเหลวได้-ไม่แม้แต่คำพยากรณ์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป ดังนั้นปีลาตจึงปล่อยตัวพระเยซูให้แก่พวกยิวเหล่านั้นเพื่อที่จะถูกประหารชีวิตโดยการตรึงกางเขน ซึ่งเป็นวิธีการประหารชีวิตของชาวโรมัน และแม้กระทั่งภายใต้การปกครองของชาวโรมัน วิธีนี้ก็ถูกใช้สำหรับพวกอาชญากรที่ต่ำช้าที่สุดและใจแข็งกระด้างที่สุดเท่านั้น

คำพยากรณ์เรื่องที่สองที่ถูกทำให้สำเร็จจริงในที่นี้ได้ถูกประกาศในอิสยาห์ 53:12: “ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเจ็ดวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนน้อมเพื่อผู้ละเมิด” เมื่อถูกตรึงกางเขนอยู่ระหว่างโจรสองคน พระเยซูจึงถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด โดยพวกยิวเหล่านั้นมีจุดประสงค์ที่จะทรมานและซ้ำเติมพระองค์มากขึ้นไปอีก พวกเขาแทบจะไม่รู้เลยว่าพวกเขากำลังทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาสำเร็จจริง!

ใครบางคนอาจสงสัยว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้พระบุตรแห่งความรักของพระองค์ถูกลงโทษอย่างโหดร้ายทารุณเช่นนั้น เราต้องตระหนักว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอนุญาตให้เป็นเช่นนั้นเพราะว่าพระเยซูกำลังรับโทษแทนคนบาป และพระเจ้าประทานภาพที่แท้จริงให้แก่เราของสิ่งที่เราสมควรได้รับ! พระเยซูทรงรับความอับอาย ความอับยศอดสู และการพิพากษาปรับโทษ และความทรมาณนิรันดร์เพราะว่าพระองค์กำลังรับโทษแทนเราในตอนนั้น ความเจ็บปวดรวดร้าวอันเหลือจะกล่าวที่ตกบนพระองค์น่าจะตกบนเราเพราะบาปทั้งหลายของเรา **ทุกคน**ได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรม

สักคนเดียว-ไม่มี ไม่เลยสักคนเดียว และถ้าพระเยซูไม่ทรงรับโทษแทนเรา เราทุกคนก็คงต้องไปอยู่ในบึงไฟนั่น
ชั่ววันรันดร์ คงไม่มีพวกเราสักคนจะหนีพ้นไปได้!

ความรักของพระคริสต์ที่มีให้แก่คนบาปทั้งหลายนั้นยิ่งใหญ่เหลือเกินจนแม้กระทั่งในชั่วโมงใกล้ตาย
ของพระองค์ ในช่วงเวลาที่ยากแ้งที่สุดแห่งการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ก็ยังทรงฉวยดันไฟอันหนึ่งออก
จากการเผาไหม้ พระองค์ทรงดึงผู้หนึ่งออกจากหลุมมรณาและพาเขาไปยังเมืองบรมสุขเกษมในวันนั้น:

“ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบเข้าต่อพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเอง
กับเราให้รอดเถิด” แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็โมโหเกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษ
เหมือนกัน และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิด
ประการใดไม่” แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์
เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า **“เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่
กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”** (ลูกา 23:39-43)

ข้อ 19: **“ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ
กษัตริย์ของพวกยิว”**

เหตุผลที่ปีลาตติดคำประจานนี้เหนือกางเขนของพระเยซูเป็นบางสิ่งที่เราไม่มีทางรู้แน่นอนได้ บางที
เขาอาจคิดมันเพราะความโมโหและความรำคาญใจพวกยิวเหล่านั้น บางทีเจตนาของเขาก็คืออาจเพื่อให้
พวกเขารำคาญและดูถูกพวกเขา บางทีปีลาตอาจเชื่อจริงๆว่าพระเยซู**ทรงเป็นกษัตริย์**ของพวกยิว แต่ไม่ว่าเขา
มีจุดมุ่งหมายใดก็ตาม พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าก็จัดการสิ่งต่างๆจนแม้กระทั่งบนกางเขนนั่นองค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราก็ก็น่าประหลาดใจที่ชื่อว่า “กษัตริย์” พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ และถึงแม้จะไม่ได้รับ
การยอมรับจากเหล่าข้าแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ก็ทรงดำเนินชีวิต ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงฟื้นขึ้นใหม่ใน
ฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

เมื่อเราอ่านหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มอย่างตั้งใจ เราก็จะสังเกตเห็นว่าผู้เขียนข่าวประเสริฐแต่ละ
ท่านให้คำประจานนั้นในรูปแบบที่แตกต่างกันเล็กน้อย เวอร์ชันเหล่านั้นไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่ไม่มีคำประจานสอง
อันใดที่ถูกเขียนเหมือนกันทุกอย่าง คำอธิบายก็ง่ายมากเมื่อเราพิจารณาว่ามันได้ถูกเขียนในสามภาษาที่แตก
ต่างกัน ประเด็นเดียวที่เหมือนกันก็คือ **“กษัตริย์ของพวกยิว”**-และผู้เขียนแต่ละท่านก็กล่าวเช่นนั้น

ข้อ 20: **“พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และ
คำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน”**

จงสังเกตว่าพระวิญญูณบรรดาศักดิ์ทรงใส่ภาษาฮีบรูเป็นอันดับแรก นี่คือภาษาของพวกยิว ภาษาของ
ศาสนาในสมัยนั้น กรีกเป็นภาษาแห่งวิทยาศาสตร์ ปรัชญา และวัฒนธรรม มันถูกใช้โดยผู้ที่คงแก่เรียน ลา
ตินเป็นภาษาของกฎหมาย ภาษาที่ถูกใช้โดยพวกโรมัน ดังนั้นทุกคนที่มารวมตัวกันรอบกางเขนของพระเยซูจึง
สามารถอ่านคำประจานของปีลาตในภาษาของตัวเองได้ และในโลกของศาสนา วิทยาศาสตร์ และกฎหมาย
พระคริสต์ทรงเป็น**กษัตริย์**ในตอนนั้น-และยังทรงเป็นอยู่เหมือนเดิม พระองค์ทรงเป็นการเปิดเผยสุดท้ายของ

พระเจ้าที่แท้จริง “ทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮบ. 1:3) พระองค์ตรัสแก่ฟิลิปว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

พระเยซูทรงเป็น *ขุมพลังแห่งวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงทั้งหมด* “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” (คส. 1:17)

พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานกฎที่แท้จริงและทรงเป็นผู้บังคับใช้กฎที่แท้จริง พระองค์ทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (รม. 10:4) เปาโลบอกเราในโรม 8:2-4 ว่า “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์ มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”

ข้อ 21: “ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกเรา เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’”

นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่พวกผู้ปกครองทางศาสนาถูกเรียกว่าเป็น “พวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิว” พวกเขาไม่ใช่ปุโรหิตของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน และพระเจ้าทรงกันศาสนาหยุดออกไปต่างหากแล้ว พระเยซูทรงเข้าใกล้ช่วงขณะนั้นแล้วที่พระองค์จะทรงร้องว่า “สำเร็จแล้ว!” นั่นคือจุดจบของศาสนาหยุดและเป็นการเริ่มต้นของสมัยแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ม่านในพระวิหารถูกฉีกขาดเป็นสองท่อนจากบนตลอดกลางเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น และโดยเครื่องบูชาหนึ่งเดียวนั้นที่บริสุทธิ์ที่สุดก็ถูกเปิดออกแก่คนทั้งปวงแล้ว พระเยซูได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร อีกไม่นานพระองค์จะทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพ... “พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้” (กิจการ 2:24) ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” มันก็สำเร็จแล้วแม้พระองค์ยังไม่ได้เป็นขึ้นจากตายก็ตาม พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะเป็นขึ้นอีก และพระสัญญานั้นก็ทำให้การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นเรื่องที่แน่นอนราวกับว่ามันสำเร็จเรียบร้อยแล้ว

““ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกเรา เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’” คำประจานของปีลาตที่ติดอยู่เหนือกางเขนของพระเยซูถูกมองว่าเป็นคำดูถูก มันเป็นการโจมตีความหยิ่งทะนงของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนาท่ามกลางพวกยิว โดยการประกาศว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกยิว ปีลาตจึงกำลังประกาศเช่นกันว่าพวกยิวกำลังจะ *ตรึงกางเขน* กษัตริย์ของพวกเขาเหมือนเป็นอาชญากรรมตามกฎหมายหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงขอร้องเขาให้เปลี่ยนคำประจานนั้นเพื่อที่คนเหล่านั้นที่อ่านมันจะได้คิดว่าพระเยซูเป็นคนลวงโลกคนหนึ่ง เป็นคนหนึ่งที่แค่อ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ของพวกเรา

ข้อ 22: “ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”

ผมต้องขอชมปีลาตในที่นี้ เขาหนักแน่นได้ในเวลาที่เขาเห็นว่ามีโอกาสที่จะหนักแน่นและในที่นี้เขาแสดงความกล้าหาญออกมามากกว่าผู้นำทางศาสนาบางคนในสมัยนี้เสียอีก! ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเขาเชื่อสนิท

ใจว่าพระเยซูไม่ได้เป็นของโลกนี้ แน่แน่นอนว่าเขารู้จนไม่มีข้อสงสัยว่าไม่ใช่บุคคลธรรมดาๆคนหนึ่ง และถึงแม้เขาขาดความกล้าที่จะปล่อยพระองค์เป็นอิสระเมื่อเขารู้ว่าพระองค์ทรงไม่มีความผิด ด้วยใจกล้าและหนักแน่น เขาก็ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนชื่อเรียกนั้นที่เขาได้ติดไว้บนกางเขนของพระเยซู ใจของปีลาตนั้นชั่วและไม่เชื่อ แต่เขาก็นับถือพระเยซู-และเขามองพวกยิวเหล่านั้นอย่างดูหมิ่นเหยียดหยามเพราะเขารู้ว่าพวกเขาได้ให้การเป็นเท็จเพื่อปกป้องปรา้พระเยซู

ข้อ 23: “*ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง*”

“*ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว*” ไม่ได้หมายความว่าเหตุการณ์ตรึงกางเขนเหล่านั้นสิ้นสุดลงแล้วและพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว แต่ว่าพวกทหารได้จัดการตอกตะปูตรึงพระองค์เข้ากับกางเขนนั้น และยกกางเขนนั้นเข้าที่ของมันระหว่างโจรสองคนนั้นแล้ว หลังจากตรึงพระเยซูที่กางเขนนั้นและติดคำประจานของปีลาตเหนือพระเศียรของพระองค์แล้ว พวกทหารก็เริ่มแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์ในหมู่พวกเขาเอง

พวกเขา “*เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน*” นี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติปกติในสมัยนั้น-เสื้อผ้าของคนที่ถูกประหารชีวิตถูกยกให้แก่เพศฆาต ในกรณีนี้ เสื้อผ้าเหล่านั้นถูกยกให้แก่ทหารโรมันสี่นายนั้นที่ปฏิบัติตามคำสั่งของปีลาตในการประหารชีวิตพระเยซู พวกเขามีสิทธิ์ตามกฎหมายที่จะเอาเสื้อผ้าของพระองค์ พระองค์ทรงถูกถอดเสื้อผ้า (น่าจะลงมาถึงส่วนเอว) ก่อนพระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราต้องทนทุกข์ความอับอายเหลือจะกล่าวขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่ที่นั่น พระกายที่ถูกทรมาณของพระองค์เปลือยเปล่าให้ฝูงชนคนชั่วเหล่านั้นจ้องจ้อง! พระองค์ผู้ทรงเป็นจิตวิญญาณที่แท้จริงแห่งความกรุณา ความสง่างาม และความสุภาพเรียบร้อยบัดนี้ทรงถูกประจานให้อับอายต่อหน้าคนชั่วเหล่านั้นที่ลากถ่วงและด่าว่าผู้ซึ่งเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย นี่ถูกนำเสนอในเพลงสดุดี 22:16-18 ที่เราอ่านว่า “*บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์นักกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน*”

ขณะที่ฝูงชนเหล่านั้นล้อเลียนและเย้ยหยัน พวกทหารก็แบ่งเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นเหล่านั้นที่พระเยซูทรงมี (ผมแน่ใจว่าเสื้อผ้าเหล่านั้นมีไม่กี่ชิ้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นทนายทโดยชอบที่รับความมั่งคั่งแห่งสวรรค์เป็นมรดกทรงเป็นผู้ที่ยากจนที่สุดขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก)

“*และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง*” เมื่อพวกทหารมาถึงเสื้อชิ้นในของพระเยซู (โดยน่าจะเจตนาที่จะฉีกมันออกเป็นสี่ส่วน และแบ่งมันท่ามกลางพวกเขาเอง) พวกเขาก็รู้ว่านี่เป็นเสื้อที่ไม่ธรรมดาที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยพบเห็น! มันไม่มีตะเข็บ มันถูกทอ “ตั้งแตบนตลอดล่าง” เป็นชิ้นเดียว

ผมสงสัยมาตลอดว่าใครเป็นคนทำเสื้อตัวนั้นให้พระเยซู หรือจะเป็นมารดาของพระองค์ ซึ่งถกทอ ความรักและความทุ่มเทเข้าไปในด้ายแต่ละเส้น? บางทีมารดาอาจทำมัน เธอเป็นผู้ที่ห่วงใยเหลือเกินเกี่ยวกับ ความสบายและความผาสุกของพระอาจารย์ของเธอ หรืออาจจะเป็นมารีย์ชาวมัคดาลา ผู้ซึ่งพระเยซูได้ขับผีเจ็ด ตนออกจากตัวนาง พระคัมภีร์ไม่ได้ให้เบาะแสใดๆเลยว่ามีใครทำเสื้อตัวนั้น และแน่นอนว่าถ้าพระเจ้าทรงอยาก ให้เราทราบ พระองค์ก็คงเปิดเผยมันในพระวจนะของพระองค์ไปแล้ว-แต่สิ่งหนึ่งที่เราทราบแน่นอนก็คือ: บุคคลผู้หนึ่งได้ใช้เวลาหลายชั่วโมงในการทำงานด้วยความรักในการออกแบบและถักทอเสื้อตัวนั้น เสื้อชั้นใน ที่ไร้ตะเข็บ “ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง” แน่แน่นอนว่าด้ายแต่ละเส้นได้ถูกร้อยด้วยมือที่อุทิศโดยไม่หวังสิ่งใดไว้ต่อ พระองค์ที่เสื้อตัวนั้นได้ถูกทำขึ้น

ผมขอคิดว่าเสื้อตัวนี้เป็นตัวแทนของ*ความประพฤติและอุปนิสัย*ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มัน เป็นเสื้อชั้นนอกของพระองค์ ความเป็นผ้าชิ้นเดียวของมันบ่งบอกถึง*ความเป็นหนึ่งเดียว* โดยกล่าวถึงความ สมบูรณ์แบบอันไม่ขาดตอนแห่งทางทั้งหลายของพระองค์

ในพระคัมภีร์ เสื้อชั้นนอกหรือเสื้อคลุมกล่าวถึงความชอบธรรม อีสยาห์ 61:10 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะ เปรมปรืด้อย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะลึกลงในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะ*พระองค์ได้ทรง สวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด* พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วย*เสื้อแห่งความชอบธรรม* อย่างเจ้าบ่าว ประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา”

เมื่อบุตรน้อยหลงหายกลับมาบ้าน “บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า “จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้ เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา” (ลูคา 15:22)

เมื่ออาดัมและเอวาได้ทำบาป พวกเขาได้เห็นความเปลือยเปล่าของตัวเอง และพวกเขาทำเครื่องปกปิด ด้วยใบมะเดื่อเพื่อปกปิดตัวเอง แต่พระเจ้าทรงประณามเครื่องปกปิดที่พวกเขาทำขึ้นเองและห่มกายพวกเขา ด้วย “เสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์” (ปฐมก. 3:21) อาดัมที่บาปหนาถูกสวมเสื้อผ้าให้โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่ บาบของบุตรทั้งหลายของอาดัมได้*ถอดเสื้อผ้า*พระบุตรของพระเจ้า อาดัมคนแรกนั้นถูกสวมเสื้อผ้าให้โดย พระเจ้าในสวนเอเดน อาดัมคนหลัง ผู้ซึ่งไม่มีบาป ทรงถอดถอดเสื้อผ้าโดยเหล่าคนชั่วและถูกตรึงที่กางเขน เพื่อ **ที่เราทั้งหลาย**จะถูกห่มกายด้วยความชอบธรรมของพระเจ้า ไขแล้วครับ เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและ วางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้าก็ทรงเอา*เสื้อคลุมที่ดีที่สุด*ของสวรรค์มาสวมใส่ให้เรา: พระองค์ทรงห่มกายเราด้วย*เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม* ความชอบธรรมของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ พระองค์!

ข้อ 24: “เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะ*ได้รู้ว่าใครจะได้*” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘*เสื้อผ้าของข้าพระองค์* เขาแบ่งปันกัน ส่วน*เสื้อของข้าพระองค์นั้น* เขาก็จับ สลากกัน’ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้”

ในที่นี้ ดังที่กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ คือการสำเร็จจริงของเพลงสดุดี 22:18-คำพยากรณ์ที่ถูกกล่าว หนึ่งพันปีก่อนที่มันเกิดขึ้นจริงบนกลโกธา ทหารเหล่านั้นดูออกว่าเสื้อตัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ธรรมดา และเป็นเสื้อที่พิเศษมากๆ และแทนที่จะฉีกมันออกจากกัน พวกเขาจึงตกลงที่จะจับสลากเพื่อที่จะได้เสื้อตัวนั้น

และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ให้หลักฐานเกี่ยวกับความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัว ทั้งๆที่ไม่รู้ และไม่ได้เจตนา พวกเขาเพิ่มเข้ากับพยานหมู่ใหญ่นั้นที่ให้การรับรองและพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาระของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ และมีอำนาจสิทธิ์ขาดเป็นนิรันดร์

ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงควบคุมอยู่ โดยกำกับทุกรายละเอียดของสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นรอบกางเขนนั้น ไม่มีสักคำเดียวของพระองค์ที่จะลี้มเลวไป คำพยากรณ์ทุกเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ได้ ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษร คำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษร และคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ก็จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรเช่นกันในเวลาที่กำหนดไว้ของพระเจ้า!

ข้อ 25: “ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา”

ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านให้รายละเอียดที่ครบถ้วนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู การ ประสูติของพระองค์ การรับบัพติศมาของพระองค์ และการถูกทดลองของพระองค์ถูกพรรณนาไว้โดยผู้เขียน ข่าวประเสริฐสองท่าน แต่การอัศจรรย์และคำเทศนาหลายตอนของพระองค์ถูกพบในข่าวประเสริฐเล่มเดียว เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ความสำคัญสูงสุดของการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ถูกประกาศโดยข้อเท็จจริงที่ว่า การ ทนทุกข์ต่างๆและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดโดยมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น

การตรึงกางเขนพระเยซูคือหัวใจ จิตใจ และกระแสโลหิตของความเชื่อแบบคริสเตียน การ สิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้นคือแกนกลางของวงล้อแห่งความรอด และซี่ล้อทุกซี่ของวงล้อนั้นก็ออกมา จากแกนกลางนั้น ถ้าการตรึงกางเขนถูกเอาออกไปจากข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม พระคัมภีร์ของเราก็คงกลายเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ไม่มีความหมาย เพราะว่ากางเขนคือแหล่งกำเนิดของข่าวสารแห่งความรอด “และถ้าไม่มี โลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) หากไม่มีการทนทุกข์ต่างๆของพระเยซู เราก็คงไม่มี พระผู้ช่วยให้รอดเลย!

ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านนี้นำเสนอพระเยซูคริสต์เจ้าในลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ เอง:

มัทธิวเขียนเพื่อพวกยิวเป็นหลัก และดังนั้นเขาจึงนำเสนอพระคริสต์ในฐานะบุตรของดาวิด กษัตริย์ แห่งอิสราเอล ทุกสิ่งในข่าวประเสริฐเล่มนั้นสนับสนุนใจความหลักนี้

มาระโกแสดงให้เห็นพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะคนงานของพระเจ้า และงานเขียนทั้งหมดของเขาก็ชี้ โดยตรงไปที่ผู้รับใช้ของพระองค์และผู้รับใช้ของพระองค์

ลูกานำเสนอองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะบุตรมนุษย์และใช้เวลาเยอะในการชี้ให้เห็นความสมบูรณ์แบบ ทั้งหลายแบบมนุษย์ของพระองค์ โดยที่ความเห็นอกเห็นใจของพระองค์มุ่งตรงมายังมนุษยชาติ

ยอห์นผู้เป็นที่รักประกาศพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้รับสภาพ มนุษย์ พระวาหะผู้ทรงชีวิต เขาบรรยายเยาะเย้ยเกี่ยวกับสง่าราศีต่างๆแบบพระเจ้าและยศศักดิ์แบบพระเจ้า และพระเดชานุภาพแห่งตัวตนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ยอห์นไม่ได้ให้บันทึกเกี่ยวกับความปวดร้าวของพระเยซูในสวนเกทเสมนี แต่ยอห์นเพียงผู้เดียวบอกเราว่าเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราเป็น” คนเหล่านั้นที่มาจับกุมพระองค์ก็ล้มถอยหลังลงถึงพื้นดิน ในเหตุการณ์ตอนนี้ ยอห์นชี้ให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระเยซู-“เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ นั่น พระเจ้าในเนื้อหนัง

นอกจากนี้ ยอห์นไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงปรากฏตัวต่อหน้าคายา ฟาส แต่เขาพรรณนาเรื่องการไต่สวนต่อหน้าอานนาสอย่างละเอียดยิบ และเขาเป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐท่านเดียวที่บันทึกสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่ปีลาตเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น: “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้” (บทที่ 18 ข้อ 36)

ยอห์นเป็นผู้เดียวที่บันทึกคำพยานที่ว่าพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเป็นพยานถึงความจริง: “เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง” (บทที่ 18 ข้อ 37 บางส่วน)

ยอห์นผู้เดียวบอกเราเกี่ยวกับคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่าปีลาตไม่อาจต่อสู้อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลยนอกเสียจากว่าอำนาจนั้นถูกยกให้โดยพระเจ้า (บทที่ 19 ข้อ 11) และบัดนี้ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ ยอห์นเล่าเกี่ยวกับเสื้อมหัศจรรย์ตัวนี้ที่ไม่มีตะเข็บ ซึ่งพวกทหารพันกันรอบกางเขนนั้น ข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือไม่ให้บันทึกที่น่าสนใจนี้

ในข้อพระคำต่างๆที่ตามมา ยอห์นบอกเราว่าข้าของพระเยซูไม่หัก (ข้อ 33) และพระโลหิตและน้ำก็พุ่งออกมาจากสี่ข้างที่ถูกแทงของพระองค์ (ข้อ 34) สาวกผู้เป็นที่รักของพระองค์ไม่ได้บันทึกเสียงร้องอันสิ้นหวังนั้นของพระเยซู “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” แต่เขาเป็นผู้ที่ให้เสียงร้องอันกึกก้องแห่งชัยชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “สำเร็จแล้ว!” ยอห์นให้ข้อมูลที่ว่าโยเซฟและนิโคเดมัสมาพร้อมกับเครื่องหอมราคาแพงเหล่านั้นเพื่อชโลมพระศพของพระเยซู และอ้อนวอนปีลาตให้พวกเขาเอาพระศพไปฝัง ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ซึ่งถูกเขียนโดยชายสี่คนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเนื้อหาที่แตกต่างกันอยู่บ้าง ซึ่งเมื่อถูกอ่านอย่างสอดคล้องกันก็ให้ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนและไม่อาจโต้แย้งได้เรื่องการคลี่คลายด้านถ้อยคำของพระวจนะของพระเจ้า

“ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์” มีคนหลายกลุ่มอยู่รอบกางเขนนั้นในวันนั้น กลโกธาตั้งอยู่ในจุดที่หลายพันคนสามารถยืนอยู่รอบ “สถานที่กะโหลกศีรษะ” โดยอยู่ในระยะที่มองเห็นกางเขนทั้งสามนั้นได้ ยิวหลายพันคนอยู่ที่นั่น โดยสะใจซู่ๆของตน กระจายโลหิตของชายผู้หนึ่งที่พวกเขาตรึงกางเขนในฐานะคนลวงโลกและคนพุดหมิ่นประมาท พวกทหารโรมันอยู่ที่นั่น-บางคนเข้าเวรอยู่ คนอื่นๆก็อยู่ที่นั่นเพราะความอยากรู้อยากเห็นอย่างไม่ต้องสงสัย

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเอ่ยชื่อคนอีกกลุ่มหนึ่ง-คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่เพราะความรัก คนกลุ่มเล็กๆนี้มีเพียงห้าคน-แต่ในพระคัมภีร์ ห้าคือตัวเลขแทนพระคุณ และมันถูกใช้หลายครั้งในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น มีศาลาห้าหลังที่สระเบธesda มีหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคน และขนมปังห้าก้อนซึ่งเลี้ยงฝูงชนเหล่านั้น โดยทั่วไปแล้ว คนหลายกลุ่มนั้นที่อยู่รอบกางเขนของพระเยซูเป็นภาพเล็งถึงคนบาปทั้งหลาย-ความเสื่อมทรามสันติของมนุษยชาติ แต่ห้าคนนี่คือถ้วยรางวัลแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ประการแรก มีมารีย์มารดาของพระเยซู ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบัดนี้นางตระหนักแล้วถึงความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำที่สิเมโอนกล่าวแก่นางในพระวิหารเมื่อสามสิบปีก่อนหน้า: “...แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกตาบอดแห่งทะเลด้วย)” (ลูกา 2:34,35) บัดนี้มารีย์กำลังเห็นถ้อยคำเหล่านี้สำเร็จจริง-ช่างเป็นภาพที่ชวนสยดสยองสำหรับแม่คนหนึ่งที่ต้องมองดู! บุตรชายของนางไม่ได้ทำร้ายผู้ใดเลย พระองค์ได้เลี้ยงอาหารผู้ที่หิวโหย รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย เปิดตาของผู้ที่ตาบอด ทำให้คนโครเคลื่อนไหวหายสะอาด ทำให้คนง่อยเดินได้ แต่ไม่มีกรกล่าวถึงผู้ใดในคนเหล่านี้ว่าอยู่รอบกางเขนนั่นเลย แม้แต่พวกสาวก ยกเว้น “สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก” ก็ทิ้งพระองค์และหนีไปกันหมดแล้ว หลายพันคนนั้นที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงอาหาร รักษาให้หาย อวยพร และปลอบประโลมใจได้หันหน้าหนีไปเสียแล้ว-แต่*มารดาของพระองค์* อยู่ที่นั่นใกล้พระองค์ โดยน่าจะอยู่ใกล้เท่าที่นางได้รับอนุญาตให้เข้าไปใกล้ได้

มันเป็นเรื่องอันตรายเป็นสำหรับนางมารีย์ที่จะอยู่ตรงนั้น แต่นางสัมผัสอันตรายทั้งหมดที่อาจเกิดกับตัวเอง และผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านไม่ได้บันทึกสักคำเดียวที่นางกล่าวในระหว่างช่วงเวลาที่นางยืนอยู่ข้างกางเขนนั่น เห็นได้ชัดว่านางทนทุกข์ความปวดร้าวใจของนางในความเงียบอันไม่ขาดตอน ผูกพันลือเลือนและเย้ยหยันขณะที่พวกเขาผ่านมาที่กางเขนนั่น โดยสันติระชะของตนและ “บู้ริมฝีปาก” (เพลงสดุดี 22:7) ได้กางเขนนั่นพวกทหารโรมันพนันกันเพื่อที่จะเอาเสื้อผ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในท่ามกลางการลือเลือน การเยาะเย้ย และการดูถูกดูแคลนเหล่านั้นมารดาของพระองค์ยืนอยู่-เฝ้ามองและได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราไม่สามารถทราบได้หรือจินตนาการได้ว่าใจของนางมารีย์รู้สึกอย่างไรในระหว่างชั่วโมงอันเลวร้ายเหล่านั้น แต่เราต้องรับสารภาพว่านางเป็นหญิงที่เข้มแข็งคนหนึ่ง ผู้หญิงส่วนใหญ่คงจะแสดงความอ่อนแอแบบผู้หญิงออกมา โดยเป็นลมล้มพับและร้องไห้ขมขื่นในแบบที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ไปแล้ว-แต่ไม่ใช่นางมารีย์ มารดาของพระเยซู

หญิงคนที่สองที่ถูกเอ่ยชื่อในคนกลุ่มเล็กๆนี้คือ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับหญิงผู้นี้ โดยข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่บอกเพียงว่านางเป็นภรรยาของเคลโอพีสและเป็นน้องสาวของมารดาของพระเยซู แต่ข้ออ้างอิงเพียงอย่างเดียวนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ความจงรักภักดีของนางที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง นางอยู่ที่นั่นในชั่วโมงอันน่าเศร้านั้นเมื่อพระองค์ทรงต้องการมิตรสหายมากที่สุด

หญิงคนที่สามในกลุ่มนี้คือ มารีย์ชาวมักดาลา ผู้ซึ่งพระเยซูได้ขับผีเจ็ดตนออกจากตัวนาง พระเยซูทรงปรากฏแก่นางเป็นคนแรกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (ยอห์น 20:11-18)

นี่มีนัยสำคัญจริงๆที่หญิงแต่ละคนเหล่านี้มีชื่อว่า *มารีย์*-ชื่อหนึ่งที่มีความหมายว่า “ความขมขื่น” ใครเล่าจะสงสัยว่าใจของพวกนางเต็มไปด้วยความขมขื่น ความปวดร้าว และความทุกข์ระทมขณะที่พวกนางเป็นประจักษ์พยานถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิโปดกของพระเจ้า?

ผู้หญิงคนที่สี่ที่ยืนอยู่ใกล้กางเขนวันนั้นคือ มารดาของยอห์น นางไม่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ แต่มีทิวบอก เรว่านางอยู่ที่นั่น: “ที่นั่นมีหญิงหลายคน...ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี” (มธ. 27:55,56)

สมาชิกคนที่ห้าของคณกลุ่มเล็กๆนี้คือ ยอห์นเอง “สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก” เท่าที่พระเจ้าจะเปิดเผย ให้เราทราบ ยอห์นเป็นสาวกผู้เดียวที่อยู่ที่นั่นตอนที่พระเยซูกำลังใกล้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

ข้อ 26: “ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืน อยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด”

บนกางเขนนั้น พระเยซูทรงทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกระทำ-ในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก หรือใน การทรงสร้างทั้งหมด: พระองค์กำลังแบกบาปของคนทั้งโลกในทุกยุคสมัยและตลอดชั่ววันรันดร์ไว้ในพระกาย ของพระองค์เอง! นี่เป็นสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถกระทำได้-และไม่มีผู้ใดสามารถซาบซึ้งมันได้อย่างถ่องแท้ มันเป็นไปได้ที่สมองของมนุษย์จะเข้าใจภาระที่พระเยซูทรงแบกรับขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขน นั้น-กระนั้นในช่วงเวลาที่เลวร้ายนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกทอดทิ้งโดยมนุษย์ และอีกไม่นานจะทรงถูกทอดทิ้งโดย พระเจ้าเอง พระองค์ก็ไม่ทรงล้มสลายสัมพันธ์ฝ่ายโลกของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นมารดาของพระองค์ยืนอยู่ กับยอห์น สาวกผู้เป็นที่รัก และพระองค์ทรงให้เกียรตินางในตอนนั้นเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงให้เกียรตินาง มารีย์กับพ่อเลี้ยงของพระองค์คือโยเซฟตอนที่พระองค์ยังทรงเป็นเด็กหนุ่ม (ลูกา 2:51) (พระคัมภีร์ไม่บอกเรา ว่าโยเซฟอยู่ที่ไหน ณ เวลาอันน่าเศร้านี้ บางคนเชื่อว่าเขาเสียชีวิตไปแล้วเมื่อหลายปีก่อนหน้า) แต่นางมารีย์อยู่ ที่นั่น และพระเยซูทรงให้เกียรตินางแม้กระทั่งในช่วงที่มีมิติที่สุดของพระองค์บนแผ่นดินโลก

“หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด” สองครั้งในช่วงประเสริฐของยอห์นพระเยซูทรงเรียกนางมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย” ในบทที่ 2 ข้อ 4 เมื่อมารดาของพระองค์บอกพระองค์ว่าไม่มีน้ำองุ่นที่งานสมรส พระองค์ก็ตรัสแก่ นางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง” ในที่นี้ ขณะตรัสแก่นางจาก กางเขนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกนางว่า “หญิงเอ๋ย” อีกครั้ง แต่ชื่อเรียกนี้ไม่ใช่เป็นการเสียมารยาทหรือไม่ให้ ความเคารพ ในยอห์น 20:13 พวกทูตสวรรค์ที่อุโมงค์ฝังศพนั้นกล่าวแก่มารีย์ชาวมัคดาลาว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ ทำไม” ในข้อ 15 ของบทเดียวกันนั้นพระเยซูทรงถามนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม” ผมเชื่อว่าก่อนหน้านั้น พระเยซูเคยเรียกนางมารีย์ว่า “แม่” แต่ในการสิ้นพระชนม์พระองค์ทรงยุติความสัมพันธ์ฝ่ายโลกทุกอย่างของ พระองค์ และตั้งแต่กลโกธาเป็นต้นไป แม้แต่มารดาของพระองค์ก็ถูกเชื่อมโยงกับพระองค์โดยความสัมพันธ์ ฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เมื่อนางมารีย์ได้เห็นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั้น นางก็กำลังเห็นพระองค์ เป็นครั้งสุดท้ายในฐานะบุตรชายของพระองค์ในเนื้อหนัง พระองค์จะเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นใน ร่างกายฝ่ายวิญญาณ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก จอมเจ้านาย และจอมกษัตริย์

ผู้เชื่อทุกคนถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูโดยสายใยที่ใกล้ชิดมากกว่าสายใยฝ่ายโลกทั้งหลาย ใน 2 โครินธ์ 5:16 เปาโลประกาศว่า “เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเรา เคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก”

นางมารีย์ไม่ถูกกล่าวถึงเลยแม้แต่นิดเดียวว่าเกี่ยวข้องกับ*การฟื้นคืนพระชนม์*ของพระเยซู แต่นางอยู่ด้วยกับหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในห้องชั้นบนนั้น ในกิจการ 1:14 เราอ่านว่า “พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ่อนน้อมต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และ*มารีย์มารดาของพระเยซู* และพวกน้องชายของพระองค์ด้วย”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง นางมารีย์คือหนึ่งในคนเหล่านั้นที่รอคอย-นางอยู่กับพวกเขา ไม่ใช่อยู่*เหนือ*พวกเขา นางไม่ได้เหนือกว่าพวกเขาในแง่ใดเลย นางอยู่ในห้องชั้นบนนั้นเพื่อที่จะรับฤทธิ์เดชที่จะกลายเป็นพยานคนหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ และนางได้รับคำสั่งเหมือนกับที่คนอื่นๆที่เหลือได้รับคำสั่งนั้น

ในช่วงขณะที่อายุน้อยๆของพระองค์บนแผ่นดินโลกในฐานะบุตรมนุษย์ พระเยซูทรงรับประกัน*มารดา*ของพระองค์ว่านางจะไม่ต้องใช้ชีวิตบนโลกนี้เพียงลำพัง ยอห์นจะรักและดูแลนางเหมือนกับที่พระองค์เองได้ทรงรักและดูแลนาง-และแน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ที่จะบ่งชี้ว่าพระเยซูไม่ได้รักและห่วงใย*มารดา*ของพระองค์เลย ดังนั้นขณะที่พระองค์ใกล้จะจบชีวิตฝ่ายโลกของพระองค์ พระองค์จึงทรงจัดเตรียมสำหรับอนาคตของนาง โดยการทำให้นางเป็นมรดกที่มีชีวิตสำหรับยอห์น สาวกผู้เป็นที่รักคนนั้น

ข้อ 27: “แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “*จงดูมารดาของท่านเถิด*” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสแก่ยอห์นว่า “*จงเคารพนับถือมารดาของเราเหมือนเป็นมารดาของท่าน*” จงรับนางไปและดูแลนางเหมือนกับที่ท่านดูแลมารดาของท่านเอง” “และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน”

ความรักแบบ*พระเจ้า*และแบบ*มนุษย์*ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกแสดงออกในที่นี้อย่างมหัศจรรย์ เหลือเกิน-พระเจ้าที่แท้จริง แต่ก็เป็นมนุษย์ที่แท้จริง ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงระลึกถึง*มารดา*ของพระองค์ และทรงเลี้ยงดูนาง ในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น*ศิระ*ของคริสตจักร (อฟ. 5:23) ประมุขแห่งครอบครัวของพระเจ้า

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าลูกคนอื่นๆของนางมารีย์ไม่เหมาะสมหรือพร้อมที่จะดูแลนางในยามแก่ชรา ในเพลงสดุดี 69:8 มีพยากรณ์ไว้ว่า “ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างดาวของ*บุตรแห่งมารดาข้าพระองค์*” บางคนสอนว่านางมารีย์*ไม่มี*บุตรคนอื่นๆแล้ว ว่าบุตรคนเดียวเท่านั้น คือ*พระเยซู* ได้เกิดจากนาง มิฉะนั้น พระองค์ก็คงไม่ฝากนางให้*ยอห์น*ดูแล แน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็น*บุตร*หัวปีของนาง ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่นางมารีย์และโยเซฟได้แต่งงานกัน แต่ตามที่มัทธิว 13:55,56 กล่าว นางมารีย์มีบุตรคนอื่นๆจริงๆ: เมื่อพระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลา “ในบ้านเมืองของพระองค์เอง” ผู้คนก็ถามว่า “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาคือมารีย์มิใช่หรือ และ*น้องชาย*ของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ และ*น้องสาว*ทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ” แต่จากข้อความที่เพิ่งถูกยกมาจากเพลงสดุดี 69 เราก็สันนิษฐานได้ว่าบุตรคนอื่นๆของนางมารีย์ได้*ปฏิเสธ*พระเยซูและไม่ยอมรับพระองค์ ในฐานะพระเมสสิยาห์ (ยอห์น 7:1-5) ดังนั้นพระองค์จึงทรงฝากการดูแล*มารดา*ของพระองค์ไว้ในมือของผู้ที่พระองค์ทรงทราบว่ารักพระองค์และจะยังคงสัตย์ซื่อต่อความไว้วางใจนั้นที่ได้ทรงมอบไว้แก่เขา

นอกจากนี้ ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เราพบข้อพิสูจน์ของพระคัมภีร์ว่านางมารีย์มารดาของพระเยซูไม่ได้ถูกตั้งใจให้ได้รับการนับถือในฐานะพระเจ้า พระเจ้าไม่เคยประสงค์ที่จะให้ผู้ใดอธิษฐานต่อนางมารีย์หรือบูชานาง นางเป็นหญิงคนหนึ่งท่ามกลางหญิงคนอื่นๆ และสามัญสำนึกก็สอนว่าเนื่องจากนางมารีย์ต้องการดูแลแบบมนุษย์และพระเยซูทรงฝากนางไว้ในการดูแลของยอห์นผู้เป็นที่รัก นางจึงไม่สามารถที่จะดูแลปกป้อง หรือตอบคำอธิษฐานให้คนอื่นๆ ได้อย่างแน่นอน! แม้กระทั่งในคำประกาศเรื่องการประสูตินั้น ตอนที่กาเบรียลพูดกับนางเกี่ยวกับการประสูติของพระเยซู เขากล่าวแก่นางว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำไว้เถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” (ลูกา 1:28) คุณจะสังเกตเห็นว่าทูตสวรรค์องค์นี้กล่าวว่า “ท่ามกลาง” ไม่ใช่เหนือหรือสูงกว่าหญิงคนอื่นๆ นางมารีย์ไม่เคยถูกตั้งใจให้เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์เลย: “ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 28: “หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

จงอ่านข้อพระคำนี้อีกครั้ง จงอ่านมันอย่างช้าๆ ด้วยใจอธิษฐาน และจงวิเคราะห์ทุกคำ พระเยซูทรงทราบ “ว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว” นี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่พระองค์ตรัสจากกางเขนนั่น มันคือหลังจากสามชั่วโมงแห่งความมืดได้ปกคลุมแผ่นดินนั้นแล้ว มันคือหลังจากที่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสีย ทรงถอนพระพักตร์ของพระองค์ไปจากพระเยซูแล้วจริงๆ มันคือหลังจากที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ความเดือดแค้นแห่งพระพิโรธที่ถูกเทออกของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง ทรงทนทุกข์เพื่อคนบาปทั้งหลาย และรับโทษแทนคนบาป จากนั้นเมื่อใกล้สิ้นสุดชั่วโมงอันน่ากลัวเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงร้องออกมาว่า “กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง” (เพลงสดุดี 32:4) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “เรากระหายน้ำ!”

พระเยซู ผู้ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงทราบว่าเรื่องนี้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ในเพลงคร่ำครวญ 1:13 มีบอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่า “พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอ่อนระอา” แต่ที่น่ากลัวพอๆกับความกระหายของพระเยซูก็คือ พระองค์ไม่ได้ร้องขอน้ำเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมานของพระองค์หรือให้ความชุ่มชื้นแก่ริมฝีปากที่แห้งผากของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าและเพื่อทำพระราชกิจต่างๆของพระเจ้า-และทำมันอย่างสมบูรณ์แบบ-พระองค์ทรงร้องว่า “เรากระหายน้ำ”-ไม่ใช่เพื่อดับความกระหายของพระองค์ แต่เพื่อทำให้พระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ทรงพอพระทัย ด้วยว่าในความตาย เช่นเดียวกับในชีวิต พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านั้นที่ขอบพระทัยพระเจ้าเสมอ

ใช่แล้วครับ พระผู้สร้างลำธารทุกสาย บ่อน้ำพุ แม่น้ำ และแหล่งน้ำทุกแห่งที่ให้ความสดชื่นทรงทราบความทรมานของความกระหายน้ำ มันเป็นหนึ่งในความทุกข์ทรมานเหล่านั้นที่มาพร้อมกับความตายโดยการตรึงกางเขน นี่คือข้อพิสูจน์แห่งความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์-พระเจ้า แต่ก็ยังเป็นมนุษย์-ไม่ใช่ยอดมนุษย์ แต่ทรง “ถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพวกพี่น้องของพระองค์ทุกประการ” โดยที่ปราศจากบาป พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่เป็นเหมือนมนุษย์ และพระองค์ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่เป็นพระเจ้าด้วย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเริ่มแรก

นั่น พระองค์เคยอยู่กับพระเจ้า แต่บัดนี้พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น ซึ่ง บัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ถึงกระนั้นเมื่อพระวาทอะได้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง พระองค์ก็ไม่ได้เลิกเป็นพระเจ้าเลย พระองค์ไม่ได้ วางคุณลักษณะต่างๆแบบพระเจ้าของพระองค์ไว้ต่างหาก

ในฐานะมนุษย์ *พระองค์ทรงเหยียดลิ้นในพระกายได้*: ในมาระโก 4:38 พระองค์ทรงหลับอยู่ในเรือเล็ก ลำน้ำนั้น โดยหนุนลมมโหฬารในหนึ่ง เหมือนคุณและผม และพายุใหญ่ก็พัดโหมขึ้นมา และพวกสาวกก็ปลุกพระองค์ให้ ตื่นโดยร้องว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่” พระองค์ทรงลุกขึ้นและห้ามพายุขึ้น และ ทรงนำความสงบเงียบมาสู่ทะเลที่ปั่นป่วนนั้น พระองค์ทรง “เห็นดีเหยียดกับการเดินทางของพระองค์” เมื่อ พระองค์ทรงหยุดพักที่บ่อน้ำของยาโคบซึ่งเป็นที่ๆการสนทนาของพระองค์กับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นเกิดขึ้น (ยอห์น 4:6-29)

ในฐานะมนุษย์ *พระองค์ทรงหิวเป็น*: “ครั้งเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ ทรงหิวพระกระยาหาร และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรง คำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อ ไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป” (มธ. 21:18,19)

ในฐานะมนุษย์ *พระองค์ทรงหลั่งน้ำตาแห่งความเมตตาการุณา* (ยอห์น 11:35)

ในฐานะมนุษย์ *พระองค์ทรงรู้สึกถึงความจำเป็นของการอธิษฐาน*: “ครั้งเวลาเช้ามีตพระองค์ได้ทรงลุก ขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น” (มาระโก 1:35)

ในฐานะมนุษย์ *พระเยซูทรงชื่นชมยินดี*: “ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารก น้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” (ลูกา 10:21)

ในฐานะมนุษย์ *พระองค์ทรงเป็นทุกข์ใจ*: “ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวก ยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์” (ยอห์น 11:33)

ถึงกระนั้นแม้พระองค์ทรงมีคุณลักษณะต่างๆแบบมนุษย์ทั้งสิ้นนี้ พระองค์ก็ไม่เคยวางความเป็น พระเจ้าของพระองค์ไว้ต่างหากเลย พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าน้อยลงเพราะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เลย

ข้อ 29: “มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสชู ขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์”

ในมัทธิว 27:34 พวกเขาเอื่อน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมให้พระเยซู พระองค์ทรงปฏิเสธมัน แต่เรา ต้องไม่สับสนประโยคสองตอนนี้อย่างไรกัน น้ำองุ่นเปรี้ยวระคนของขมคือของผสมที่ถูกให้แก่พวกอาชญากร เพื่อทำให้ด้านชาต่อความเจ็บปวดของการถูกตรึงกางเขน และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปฏิเสธของแบบนี้ พระองค์ทรงทนทุกข์ความปวดร้าวทั้งสิ้นที่การตรึงกางเขนจะนำมาให้ และพระองค์ไม่ทรงยอมรับสิ่งใดเพื่อ

ทำให้ความเจ็บปวดนั้นลดน้อยลง ความคิดของพระองค์ในขณะนั้นชัดเจนและความจำของพระองค์ก็ไม่ฟั่นเฟือนจนกระทั่งชั่วขณะนั้นที่พระองค์ทรงส่งจิตวิญญาณของพระองค์กลับคืนให้พระเจ้า

แต่พระองค์ไม่ได้ปฏิเสธที่จะดื่มน้ำองุ่นเปรี้ยวนั้น พระองค์ทรงรับมันในความเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ ใครสักคน-น่าจะเป็นทหารโรมันนายหนึ่ง-เอาฟองน้ำจุ่มน้ำองุ่นเปรี้ยวและดันมันไปที่ริมฝีปากที่แห้งผากของพระเยซู โดยไม่รู้ตัวว่าเขากำลังทำให้คำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้าสำเร็จจริง: “เขาให้ดื่มให้แก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย” (เพลงสดุดี 69:21)

ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยกล่าวบนแผ่นดินโลก

ข้อ 30: “เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป”

ในภาษากรีก “สำเร็จแล้ว” คือคำๆเดียวเท่านั้น-“*τετελεσται!*” มันอาจแปลได้ว่า “สำเร็จแล้ว...เสร็จสิ้นแล้ว...เสร็จสมบูรณ์แล้ว” ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า “*τετελεσται!*” พระองค์จึงกำลังตรัสว่า “เราได้ทำให้ทุกรายละเอียดของการไถ่เสร็จสมบูรณ์แล้ว เราได้ทำให้จุดประสงค์ที่เราได้เข้ามาในโลกสำเร็จลุ่แล้ว เราได้ทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติและพจนานุกรมสำเร็จจริงแล้ว เราได้ทำให้ความชอบธรรม ความศักดิ์สิทธิ์และความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสมประสงค์แล้ว *เราทำให้แผนการของการไถ่เสร็จสิ้นแล้ว!* บัดนี้เราพร้อมแล้วที่จะกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของเรา”

มีเหตุผลหลายประการที่ว่าทำไมผมถึงกล่าวว่า “*τετελεσται!*” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกพูดบนแผ่นดินโลก:

1. มันถูกกล่าวโดยบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่-บุคคลผู้เดียวในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือในสิ่งทรงสร้างทั้งปวงผู้ทรงสามารถทำงานที่ต้องถูกทำให้สำเร็จหากพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทรงทำให้คนธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ พระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียวเท่านั้น-เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะวางแผนอย่าง เพื่อก่อตั้งศาสนาที่ยิ่งใหญ่ หรือเพื่อสถาปนาคริสตจักรแบบของโลก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อชำระหนี้บาป เพื่อทำการลบมลทินสำหรับจิตวิญญาณ มีเพียงพระเยซูผู้เดียวที่สามารถทำให้พระทัยยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอิมหมายสมบูรณ์ได้ พระองค์ทรงทำให้ความปรารถนาทุกอย่างสำเร็จ ทรงทำตามทุกข้อกำหนด ทรงกระทำทุกสิ่งภายใต้สภาพการณ์ทุกอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าเสมอ (ยอห์น 8:29) และเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงอเวสานแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ก็กล่าวได้ว่า “*τετελεσται!* สำเร็จแล้ว!”

2. “*τετελεσται!*” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวเพราะว่ามัน*สำแดงคำประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวประกาศบนแผ่นดินโลก* คุณอาจถามว่า “*การประสูติของพระเยซูเป็นคำประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมิใช่หรือ?*” ไม่ใช่ครับ! เพราะการประสูติของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ แบบอย่างที่เราจะทรงวางไว้แล้ว และการอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลยแม้แต่ชนิดเดียวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการไถ่ หากพระเยซูไม่ทรงถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลก ก็คง*ไม่มี*การไถ่เลย (ยอห์น 3:14; 12:32) กางเขนของพระเยซูเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า: ไม่มีกางเขน ก็ไม่มีความรอด! พระเจ้าไม่สามารถให้คนชั่วพ้น

ผิดได้หากไม่ได้รับตัวแทนผู้หนึ่งที่ไม่มีความบาป และพระบุตรของพระเจ้าก็ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทำหน้าที่ตัวแทนนั้นได้

“และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) ค่ายแดงเส้นนั้นทอดยาวจากสวนเอเดนไปจนถึงวิวรณ์ เลือดทั้งหมดของสัตว์ทั้งหลายตั้งแต่สวนเอเดนไปจนถึงกลโกธาไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย การอภัยโทษทั้งหมดตั้งแต่กลโกธาเป็นต้นไปไม่มีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู หากพระองค์ไม่ได้ทำพระราชกิจที่พระบิดาทรงใช้พระองค์ให้มากระทำจนเสร็จสิ้นแล้ว ความรอดก็คงไม่มีทางเป็นจริงได้ เพราะว่าหากไม่มีพระโลหิตของพระองค์ ก็คงไม่มีการชำระให้สะอาด ไม่มีการอภัยโทษบาปเลย

ในอิสยาห์ 64:6 เราถูกบอกว่า “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไปไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม” แต่อัครทูตเปาโลรับประกันเราว่า *พระคริสต์* ทรงถูกตั้ง “ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30)

เราต้องตระหนักถึงความจริงของกาลาเทีย 2:20: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

โรม 8:1 สัญญาว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” และโคโลสี 2:9,10 ก็ประกาศว่าความบริบูรณ์ของตรีเอกานุภาพก็ดำรงอยู่ในพระคริสต์ และเรา “ครบบริบูรณ์ในพระองค์” สิ่งใดจะถูกเพิ่มเข้ากับความครบบริบูรณ์แล้วได้เล่า?

“องค์พระเยซูเจ้า
ทรงใช้หนี้ของข้าฯ
ใจเต็มด้วยบาป มลทินมัว-
พระองค์ล้างให้สะอาด!”

3. “ทะเลสาบ” เป็นคำยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวเพราะขอบเขตของมัน: มันเกี่ยวข้องกับจำนวนผู้คนที่เยาะที่สุดเท่าที่เคยได้รับผลกระทบจากคำประกาศอื่นใด-มันครอบคลุมมนุษย์ทุกคนนับตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมา และทุกคนที่จะเกิดมาระหว่างสมัยปัจจุบันนี้กับการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด ตลอดหลายร้อยปี คำประกาศและคำป่าวร้องต่างๆ ได้ถูกกล่าวซึ่งส่งผลต่อคนจำนวนมาก แต่ไม่เคยมีคำประกาศอื่นใดที่แต่ละต้องทุกคนตั้งแต่การเริ่มต้นของกาลเวลาไปจนถึงสิ้นสุดยุคทั้งหลาย ก่อนกลโกธาผู้คนที่มีความเชื่อได้ตั้งตาคอยพระเมษโปดกผู้ถูกตรึงบนกางเขนนั้น ซึ่งพระโลหิตของพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป และตั้งแต่กลโกธาเป็นต้นมาผู้เชื่อทั้งหลายก็มอยย้อนกลับไปยังพระโลหิตของพระเมษโปดกผู้ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย พระองค์ผู้ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้มีชีวิต กลโกธาเป็นศูนย์กลาง

แห่งแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า และปราศจากพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ก็คงไม่มีสักคนเดียวถูกนับว่าชอบธรรมโดยไม่คิดค่าจากบาปทั้งปวงและยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยไม่ถูกพิพากษาปรับโทษ

4. “เทะเทะเลสไท” เป็นคำยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าว *เพราะว่ามันประกาศชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยได้มา* ตั้งแต่วันนั้นที่ลูซีเฟอร์ถูกขับออกจากสวรรค์ (อสย. 14:12-15; อสค. 28:11-15) มันได้ก่อสงครามต่อสู้กับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างไม่รู้จักหยุดหย่อน ซาตานเป็นผู้หนึ่งที่ถูกสร้างขึ้น แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างมันให้เป็นอย่างที่มีมันเป็นอย่างตอนนี มันได้ถูกสร้างขึ้นให้เป็น “ลูซีเฟอร์ โอรสแห่งรุ่งอรุณ”, “เศรษฐีพิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้” มันเคยเป็นอันดับสองรองจากตรีเอกานุภาพเท่านั้นในเรื่องของอำนาจ และเอเสเคียลก็ประกาศว่ามัน “เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ” *ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของมัน* ตั้งแต่วันที่มันได้ถูกสร้างขึ้นมาจนกระทั่งความชั่วช้าได้ถูกพบในมัน ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าลูซีเฟอร์เป็นอัครเทวดาคนหนึ่ง โดยอาจเป็นหัวหน้าของอัครเทวดาเหล่านั้นด้วย พระเยซูตรัสว่า “เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ” (ลูกา 10:18) และตั้งแต่นั้นเวลาที่มันก็สูญเสียสถานที่ของมันในกิจการของพระเจ้า มันก็พยายามที่จะขัดขวางจุดประสงค์และแผนงานของพระเจ้ามาตลอด แต่มันได้ต่อสู้ในการสู้รบที่มันต้องพ่ายแพ้ และเมื่อพระเยซูทรงร้องประกาศว่า “เทะเทะเลสไท!” เสียงร่ำร้องนั้นก็หมายถึงชัยชนะอันเด็ดขาดสำหรับพระองค์เองและความพ่ายแพ้อันเด็ดขาดสำหรับอาณาจักรของซาตาน มันยังทำงานอยู่เหมือนเดิม แต่มันเป็นผู้ที่พ่ายแพ้แล้ว-และมันก็รู้ดี ในเวลาอันดีของพระเจ้าเอง เมื่อถึงเวลาที่*ถูกกำหนดไว้* ซาตานจะถูกโยนลงในบึงไฟนั้นที่ถูกไหม้ด้วยกำมะถัน เพื่อที่จะถูกทรมานตลอดไปเป็นนิตย์ (วิว. 20:10)

ซาตานได้เห็นการอัศจรรย์แห่งการเนรมิตสร้างมนุษย์ และเพียงไม่นานมันก็พยายามหาทางที่จะทำลายจุดประสงค์ของพระเจ้าในการเนรมิตสร้างนั้น มันได้ทดลองเอวาให้ฝ่าฝืนข้อห้ามเดียวที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับคู่สามีภรรยา นั้น เอวาได้ยอมจำนนต่อการทดลองนั้น นางได้รับประทานผลไม้ไม่ต้องห้ามนั้น เธอเอามันให้แก่อาดัมและเขาก็รับประทาน และเพราะความไม่เชื่อฟังของเขาที่มีต่อคำสั่งของพระเจ้า บาปจึงได้ตกทอดมายังเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าได้ทรงประกาศแก่ซาตานว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ”-และทันทีที่พระเจ้าทรงประกาศความเป็นศัตรูระหว่างเชื้อสายของหญิงนั้นกับเชื้อสายของงูนั้น *พญามารก็ประกาศสงครามต่อสู้เชื้อสายของหญิงนั้นและคอยหาทางขัดขวางจุดประสงค์ของพระเจ้า*

ในตอนนั้นเองซาตานได้เริ่มอุบายชั่วร้ายของมันสำหรับแผนการที่ไม่รู้จักสิ้นของมันเพื่อที่จะทำให้แปดเปื้อนและทำลายเชื้อสายนั้นที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำ การเคลื่อนไหวแรกของมันเพื่อทำให้สิ่งนี้สำเร็จถูกบันทึกไว้ในบทที่สี่ของปฐมกาล (โปรดอ่านทั้งบท) บุตรชายสองคน (คาอินและอาเบล) ได้ถือกำเนิดให้แก่อาดัมและเอวา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซาตานคิดว่าอาเบลคือเชื้อสายผู้หนึ่ง หรือเป็นผู้ที่เชื้อสายนั้นจะมาโดยทางวงศ์ตระกูลของเขา และโดยการกระทำกิจผ่านทางคาอิน มันจึงประสบความสำเร็จใน*การฆ่าอาเบล* แต่ความพยายามต่างๆของมันก็ไม่เกิดผลอันใด เพราะว่าในข้อ 25 ของบทนั้นเราอ่านว่า “อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของ

เขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย”

ความพยายามถัดไปของซาตานเพื่อที่จะยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้นถูกบันทึกในปฐมกาลบทที่ 6 ในข้อ 2 ของบทนั้นเราอ่านว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา” จากการสมสู่กันระหว่างบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ากับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ พวกมนุษย์ยักษ์ได้ถือกำเนิดขึ้น-ภาษาฮีบรูอ่านว่า “พวกคนประหลาดที่โหดร้าย” ผ่านทางอุบายของซาตาน บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกได้กลายเป็นคนที่เสื่อมทรามเหลือเกิน ความชั่วของมนุษย์ทั่วโลกช่างใหญ่โตเหลือเกิน จนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสียพระทัยที่ได้สร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา” (ปฐมก. 6:1-7 บางส่วน)

แผนการของซาตานล้มเหลวอีกครั้ง เพราะว่าในปฐมกาล 6:8 เราอ่านว่า “แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” พระเจ้าทรงสั่งโนอาห์ให้สร้างเรือลำหนึ่ง และโนอาห์เชื่อฟังพระเจ้า “เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแกโลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งของพระคริสต์

ครั้งแล้วครั้งเล่าซาตานได้พยายามที่จะทำให้แปดเปื้อนและทำลายเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้น โนอาห์เมาเหล้า (ปฐมก. 9:20,21); อับราฮัมโกหกเกี่ยวกับนางซาราห์ ภรรยาของเขา (ปฐมก. 12:10-20; 20:1-11); พวกพี่ๆของโยเซฟขายเขาให้ไปเป็นทาสคนอียิปต์ในความพยายามที่จะทำลายเขา (ปฐมก. 37:2-28) แต่พระเจ้าทรงระลึกถึงโยเซฟเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงระลึกถึงโนอาห์และอับราฮัม และแผนการต่างๆของซาตานก็ถูกขัดขวางอีกหน

แต่มันไม่ยอมแพ้ ครั้งหนึ่งดูเหมือนว่ามันอาจประสบความสำเร็จด้วยซ้ำในความพยายามต่างๆของมันที่จะทำลายเชื้อสายของหญิงนั้น เพราะว่ามีเพียงเด็กชายตัวน้อยคนเดียวเหลืออยู่ซึ่งเชื้อสายจะผ่านทางเขาได้ แต่พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าเด็กชายตัวน้อยคนนี้จะถูกซ่อนไว้และได้รับการปกป้องจนถึงเวลาที่เขาจะถูกนำมานั่งบนพระที่นั่งได้อย่างปลอดภัย (อ่านบันทึกเรื่องราวนี้ใน 2 พงศาวดาร 22:10 จนถึง 23:11) ผ่านทางเด็กคนนี้ วงศ์วานนั้นสืบต่อเรื่อยมาจนกระทั่งเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้น คือ พระเยซู ได้เสด็จเข้ามาในโลก-แต่แม้กระทั่งในตอนนั้น พญามารก็ไม่ยอมแพ้!

ในบทที่สองของมัทธิว เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูประสูติในเมืองเบธเลเฮม พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกได้มายังกรุงเยรูซาเล็มโดยกล่าวว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” นี่ทำให้เฮโรดผู้เป็นกษัตริย์วุ่นวายใจ และเขาเรียกพวกนักปราชญ์มาเพื่อสอบถามพวกเขาว่าดาวนั้นได้ปรากฏ ณ เวลาใด และเขาสั่งคนเหล่านั้นให้มาแจ้งแก่เขาด้วยเมื่อพวกเขาได้พบพระกุมารแล้วเพื่อที่เขาจะได้นมัสการพระองค์เช่นกัน แต่จงฟังสิ่งนี้: “และ

พวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น!”

เฮโรดไม่ได้อยากที่จะนมัสการพระเยซูเลยแม้แต่นิดเดียว เขาอยากที่จะทำลายพระองค์ แต่พระเจ้าทรงปกป้องพระบุตรของพระองค์ เชื้อสายของหญิงนั้น พระผู้ช่วยให้รอดที่การไถ่ที่ทรงสัญญาไว้ นั้นจะผ่านทางพระองค์ เฮโรดกลัวโกรธยิ่งนักเพราะว่าพวกนักปราชญ์ได้ทำลายแผนการของเขาจนเขา “จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น”

แต่เฮโรดไม่ได้ตระหนักถึงความแน่นอนแห่งแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้นพาบุตรและมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” ดังนั้นโยเซฟจึงพาพระเยซูกับมารดาของพระองค์ไปตอนกลางคืน และ “ไปยังประเทศอียิปต์ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’” (มธ. 2:1-18 บางส่วน)

ครั้งแล้วครั้งเล่าซาตานได้พยายามที่จะทำลายพระเยซู แต่แผนการทั้งหมดของมันก็ล้มเหลว แม้กระทั่งหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าสู่การรับใช้ปวงชนของพระองค์แล้ว บางคราวพวกยิวก็หิบบก้องหินขึ้นมาเพื่อที่จะขว้างพระองค์ (ยอห์น 8:59; 10:31) แต่พวกเขาก็ขว้างก้อนหินเหล่านั้นไม่ได้ พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะถูกหินขว้าง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะถูกยกขึ้นบนกางเขนอันหนึ่ง “เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:15)

มีอยู่คราวหนึ่ง ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธ ประชาชนเริ่มรู้สึกโกรธยิ่งนักจนพวกเขา “ลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเจี๊อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป” (ลูกา 4:16-30)

ไม่มีความสงสัยในหัวของผมเลยว่ารกทั้งหมดได้ร่วมมือกันต่อสู้พระเยซูในสวนเกทเสมีนิขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานคืนนั้น และผมเชื่อว่าพญามารเองได้นำการโจมตีนั้นในความพยายามที่จะฆ่าพระเมษโปดกของพระเจ้าก่อนที่พระองค์ไปถึงกางเขนนั่นพร้อมกับเครื่องสัตวบูชาที่มีผลชั่วนิรันดร์ของพระองค์ ผมเชื่อว่านั่นคือเหตุผลที่พระเยซูทรงอธิษฐานในความปวดร้าวยิ่งนักจนเหงื่อของพระองค์ “เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่” (ลูกา 22:44)

พระองค์อาจสิ้นพระชนม์ได้ภายใต้การเขี่ยตีนทารุณที่พวกทหารโรมันได้กระทำต่อพระองค์ก่อนการตรึงกางเขนนั่น พระองค์อาจสิ้นพระชนม์ได้ภายใต้น้ำหนักของกางเขนนั่นระหว่างทางไปสู่กลโกธา แน่แน่นอนว่าซาตานได้ทำเต็มที่เพื่อที่จะทำลายพระองค์ก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกลโกธาเพื่อที่พระองค์จะไม่ถูกยกขึ้นและชักนำคนทั้งหลายให้มาหาพระองค์เอง (ยอห์น 12:32)

แต่รกทั้งสิ้นก็ไม่อาจมีชัยต่อแผนการและแผนงานของพระเจ้าซึ่งได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระบุตรที่ไร้ตำหนิของพระเจ้าต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น พระองค์ทรงเดินหน้าไปสู่กลโกธา และที่นั่นพระองค์

ทรงชำระโทษสูงสุดเพราะบาป ตามแผนงานที่ถูกวางไว้โดยตรีเอกานุภาพบริสุทธิ์ก่อนการวางรากฐานของโลกเสียอีก! และเมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว!” การสู้รบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลก็ได้ผู้ชนะแล้ว

บนกางเขนนั่นสองนิรันดรกาลได้มาบรรจบกัน: พระเยซูทรงเหยียดพระหัตถ์ข้างหนึ่งออกและทรงรับบาปทั้งหมดตั้งแต่อาดัมจนถึงกลโกธาไป ด้วยพระหัตถ์อีกข้างนั้นพระองค์ทรงเหยียดไปจนถึงอวสานแห่งยุคสมัยทั้งหลายและทรงรับบาปในอนาคตทั้งหมดของมนุษยชาติ โดยตรึงพวกมันทั้งหมดที่กางเขนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่คำถามเรื่องบาปอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นคำถามเรื่อง**พระบุตร**ต่างหาก: “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไรเรื่อง**พระคริสต์**? พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร?” ท่านที่รัก คุณตอบคำถามนั้นอย่างไรจะเป็นตัวชี้ขาดว่าคุณใช้เวลาช่วงนิรันดรกาลที่ไหน เพราะว่าความรอดขึ้นอยู่กับการเชื่อในและการรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูบนกางเขนนั่น ทุกคนที่ต้อนรับพระองค์โดยความเชื่อก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า โดยถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า

ผมขอกล่าวซ้ำว่า: “ทะเลสาบไท” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมา มันถูกกล่าวโดยบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ มันได้สำแดง**คำประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุด**เท่าที่เคยถูกประกาศ คือคำประกาศที่ส่งผลต่อผู้คนมากกว่าคำประกาศใดๆไม่ว่าจะก่อนหน้านี้หรือนับแต่นั้นเป็นต้นมา และมัน**ประกาศชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด**เท่าที่เคยได้มา ผมขอกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “**จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้!**” (2 คร. 9:15)

“และทรงกัมพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป” ตลอดการศึกษาฉันคิดว่าเหล่านี้ทั้งหมด ผมได้เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และลำดับการกระทำต่างๆของพระองค์ในที่นี่ก็เป็นหลักฐานแสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์นั้น “**พระองค์ทรงกัมพระเศียร**” บอกเป็นนัยว่าจนถึงช่วงขณะนั้นพระองค์ได้ทรงยกพระเศียรตั้งตรง ตลอดหลายชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมานอันหาใดเปรียบของพระองค์บนกางเขนนั่นพระองค์ไม่ได้สลบไสลเลย ที่ผิดธรรมดามากยิ่งขึ้นก็คือความหมายของคำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่ เพราะว่ามันไม่ได้สื่อว่าพระเศียรของพระองค์**ตกไปข้างหน้า** แต่**ว่าพระองค์ทรงกัมพระเศียรของพระองค์**อย่างใจเย็นและน่ายำเกรง ไม่มีคนใกล้เคียงที่ไหนเคยแสดงให้เห็นอาการที่สง่างามเช่นนี้มาก่อนเลย!

เจ็ดคำตรัสสั้นจากกางเขน

พระเยซูตรัสเจ็ดหนจากกางเขนนั่น และคำตรัสทั้งเจ็ดนั้นแสดงออกถึงความสมบูรณ์แบบของพระองค์ในฐานะพระวาทที่รับสภาพเนื้อหนัง:

1. พระองค์ตรัสการยกโทษให้สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ตรึงพระองค์ที่กางเขนนั่น: “**ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร**” (ลูกา 23:34)
2. พระองค์ตรัสความรอดแก่โจรที่สำนึกผิดผู้นั้น: “**เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม**” (ลูกา 23:43)
3. พระองค์ตรัสความรักและความทุ่มเทแก่และสำหรับมารดาของพระองค์: “**หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด!**” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้น (ยอห์น) ว่า “**จงดูมารดาของท่านเถิด**” (ข้อ 26, 27 บทนี้)

4. พระองค์ตรัสถ้อยคำแห่งความปวดร้าวในแบบที่โลกนี้ไม่เคยรู้จักหรือได้ยิน: “ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มธ. 27:46)

5. พระองค์ตรัสถึงความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายของพระองค์: พระองค์ตรัสว่า “เรากระหายน้ำ” (ข้อ 28 บทนี้)

6. พระองค์ตรัสถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกเอ่ย โดยประกาศชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยได้มา: “*เทะเทะเลสไท!* สำเร็จแล้ว!” (ข้อ 30 บทนี้)

7. พระองค์ตรัสถ้อยคำแห่งความพอใจ แห่งสันติสุขในพระทัยของพระองค์ โดยรู้ว่าพระองค์ได้ทำงานของพระองค์บนแผ่นดินโลกสำเร็จแล้วและได้ทำให้พระบิดาในสวรรค์พอพระทัยอย่างสมบูรณ์แล้ว ด้วยความมั่นใจและความพอใจพระองค์สามารถกล่าวได้ว่า “*พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้*ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) พระองค์ทรงปล่อยจิตวิญญาณของพระองค์ออกไปจริงๆ พระองค์ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในยอห์น 10:15-18

กระดุกของพระองค์ไม่หักเลยสักซี่

ข้อ 31: “*เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)*”

“*พวกยิว*” ในที่นี้หมายถึงแค่พวกบุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและพวกผู้นำทางศาสนาแห่งอิสราเอลเท่านั้น-คนกลุ่มเดียวกับที่ได้เรียกร้องให้ปีลาตตรึงกางเขนพระเยซู

“*วันเตรียม*” นั้นหมายถึงวันที่มาก่อนวันสะบาโตปีศาจซึ่งเป็น “วันใหญ่” วันใหญ่ในปีนั้น และหากไม่ทำอะไรสักอย่างเพื่อเร่งการประหารชีวิตพระเยซู พระศพของพระองค์ก็คงอยู่บนกางเขนนั้นต่อไปจนกระทั่งถึง “วันใหญ่” นี้ และคงจะผิดพระราชบัญญัติของพวกยิว (พบญ. 21:22, 23) และศพคนตายก็คงจะถูกแขวนไปตลอดวันสะบาโตนั้นทั้งๆที่เห็นพระวิหารอยู่เต็มสองตา

ดังนั้นพวกยิวเหล่านั้นจึง “*ขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก*” บ่อยครั้งสิ่งนี้ถูกกระทำเพื่อเป็นวิธีเร่งให้ตายเร็วขึ้น เพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาที่พวกเขาจะแขวนอยู่บนกางเขนนานหลายวันก่อนที่ความตายจะมาทวงชีวิตพวกเขาไป-และพวกยิวเหล่านั้นก็ไม่ตระหนักเลยว่าไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรก็ตาม พระเยซูก็จะสิ้นพระชนม์ในวินาทีที่พระองค์ทรงถูกกำหนดแล้วให้สิ้นพระชนม์

ข้อ 32: “*ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนหนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์*”

มีผู้เสนอแนะว่ากางเขนสองอันนั้นของโจรสองคนนั้นถูกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งที่อยู่ด้านหน้ามากกว่าเล็กน้อย โดยที่กางเขนของพระเยซูอยู่ตรงกลาง โดยถูกจัดวางเพื่อที่ผู้ถูกประหารเหล่านั้นจะเห็นหน้ากันและกันได้ ถ้ากางเขนเหล่านั้นอยู่ในตำแหน่งรูปสามเหลี่ยม โดยที่โจรสองคนนั้นอยู่ข้างหน้า พวกทหารเหล่านั้นก็คงเริ่มต้นที่กางเขนสองอันนั้นที่พวกเขามาถึงก่อน การจัดวางแบบนี้อาจเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมโจรที่สำคัญก็ผิดคนนั้นสามารถอ่านคำประจานเหนือพระเศียรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ ซึ่งประกาศว่าพระองค์เป็น “กษัตริย์ของพวกยิว”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทุบ” มีความหมายมากกว่าคำภาษาอังกฤษของเรา (broke) มันหมายถึง “ทำให้แตกเป็นชิ้นๆ” -นั่นคือ ด้วยเครื่องมือบางอย่าง น่าจะเป็นค้อนหนักๆอันหนึ่ง กระตุกเขาเหล่านั้นถูกทำให้ *ป่น*จริงๆเพื่อที่จะเร่งให้ตายเร็วขึ้น

เราอาจหมายเหตุในที่นี้ด้วยว่าพวกทหารโรมันทำให้ข้อพระคัมภีร์สำเร็จจริงโดยไม่รู้ตัวเมื่อพวกเขาหักขาของโจรที่สำนึกผิดคนนั้น พระเยซูได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า “**วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม**” และโดยการทำให้เขาตายเร็วขึ้น พวกทหารจึงทำให้เขาสามารถเข้าเมืองบรมสุขเกษมได้ในวันนั้นเลยตามที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ มิฉะนั้นเขาก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายวันบนกางเขนนั้น

ข้อ 33: “**แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทุบขาของพระองค์**”

นี่เป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ในความมรณาที่เป็นเอกลักษณ์ ตะปูที่ตอกเข้าไปในมือและเท้าไม่ได้ทิ่มแทงอวัยวะสำคัญ และเหยื่อที่ถูกตรึงกางเขนก็เลือดไหลอย่างช้ามากๆ ดังนั้นความตายจึงช้ามากกว่าจะมา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์หลังจาก*แค่หกชั่วโมง*บนกางเขนนั้นไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่คาดว่าจะเกิด และปีลาตก็ประหลาดใจจนถึงขนาดเรียกนายร้อยผู้นั้นมาและสอบถามเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่พิเศษเหนือธรรมดาของการตรึงกางเขนของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (มาระโก 15:44,45)

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซู “*สิ้นพระชนม์แล้ว*” ก็เป็นพยานรับรองว่าไม่มีผู้ใดเอาชีวิตของพระองค์ไปจากพระองค์ พวกยิว*เรียกร้อง*ให้ประหารชีวิตพระองค์-แต่พวกเขาก็ไม่ได้ฆ่าพระองค์ ปีลาต*ยินยอม*ให้ประหารชีวิตพระองค์-แต่เขาก็ไม่ได้ฆ่าพระองค์ พวกทหารโรมันเหล่านั้น*ตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น*-แต่พวกเขาก็มิได้ฆ่าพระองค์ **พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์ด้วยใจสมัครของพระองค์เอง:** ในยอห์น 10:17,18 พระเยซูทรงประกาศว่า “ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก *ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก* พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

พวกคนที่จ้องจับผิดบางคนวันนี้ยังเชื่ออยู่ว่าพระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์ พวกเขาถือว่าพระองค์แค่*สลบไป*และจากนั้นก็*ฟื้นขึ้นมาอีก*หลังจากที่พระองค์ทรงถูกวางในอุโมงค์นั้นแล้ว แต่พวกทหารโรมันเหล่านั้นให้การต่อสู้ทฤษฎีนี้ ชายเหล่านี้รู้จักงานของพวกเขา พวกเขาเคยเห็นคนจำนวนมากตายมาแล้ว พวกเขาคงไม่เพิกเฉยคำสั่งของปีลาตเป็นแน่หากพวกเขาไม่แน่ใจเต็มร้อยว่าชายผู้อยู่บนกางเขนอันกลางนั้นตายไปแล้วเมื่อพวกเขามาถึงกางเขนนั้นเพื่อที่จะหักขาของพระองค์ ดังนั้นคำพยากรณ์จึงถูกทำให้สำเร็จจริงอีกครั้งโดยทหารที่ไม่เชื่อเหล่านี้ (ดู ข้อ 36)

ข้อ 34: “**แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที**”

นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ถูกบันทึกในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด: โลหิตที่ไหลจากศพคนตายก็คงเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์แล้ว แต่*โลหิตกับน้ำ*ไหลจากสีข้างที่ถูกแทงของพระเยซู-ไหลในเวลาเดียวกัน แต่ก็แยกขาดจากกัน! นี่คือการพยากรณ์ว่าพระเจ้าได้ประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราแล้ว และชีวิตนั้นอยู่ในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์:

“มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้ สอดคล้องกัน ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยาน หลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมี พยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่ พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน ชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของ พระเจ้าก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:8-12)

รากฐานของคริสตจักรถูกวางแล้วในที่นี่: สีข้างที่ถูกเปิดออกของพระเยซูให้น้ำและโลหิตออกมา-น้ำ พระวจนะที่มีชีวิต และโลหิต ธาตุสีแดงเข้มที่ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น ทั้งสองสิ่งนี้ไม่อาจถูกแยกขาดจาก กันได้ น้ำนั้น (คือพระวจนะ) เป็นสิ่งที่นำความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาให้: “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ ได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) และโดยพระโลหิตอัน มีค่าประเสริฐนั้นเราจึงได้รับการยกโทษบาป: “...และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22)

ข้อ 35: “คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ”

นี่บ่งบอกว่ายอห์นเป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งที่ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดที่การตรึงกางเขนนั้น ตามที่ เขาบันทึกในบทนี้ เขายังให้คำพยานที่เขาประสบมากับตัวเองในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาดังนี้: “นี่แหละ คือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และ พระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง” (1 ยอห์น 5:6)

ข้อ 36: “เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่ เดียว’”

ในที่นี่สาวกผู้เป็นที่รักยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 34:20 ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัว อักษร ณ เวลานี้เลย พระเจ้าทรงรักษากระดูกทุกซี่ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ไว้เพราะว่ามี พยากรณ์ไว้แล้วหลายร้อยปีก่อนหน้านี้ และพระวจนะของพระเจ้ายิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงหรือถูกทำลาย ได้ ปีลาตสั่งพวกทหารของเขาให้หักขาของชายเหล่านั้นที่อยู่บนกางเขนสามอันนั้น-แต่ทหารโรมันทั้งหมดรวม กันพร้อมกับกองทหารทั้งสิ้นของซีซาร์ก็ไม่สามารถหักกระดูกสักซี่เดียวในพระกายของพระเยซูได้ เพราะว่า พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าทำไม่ได้!

นอกจากนี้ ที่ว่าไม่มีกระดูกสักซี่เดียวในพระกายของพระเยซูถูกหักก็เป็นการทำให้อาถรรพณ์หนึ่งสำเร็จ จริงภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส: ในอพยพ 12:46 เราอ่านเกี่ยวกับลูกแกะปัสกาว่า “ให้กินปัสกาแต่ใน บ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย”

ตลอดระยะเวลาหนึ่งพันห้าร้อยปี ประชาชาติอิสราเอลได้ถือพระราชาบัญญัติเรื่องปีสก้า แต่พวกเขาไม่รู้เลยถึงความหมายของถ้อยคำในพระราชาบัญญัติของพวกเขาตามที่ถูกประยุกต์ใช้ในที่นี่ ถ้ากระดูกซี่หนึ่งใดในพระกายของพระเยซูถูกหัก พระวาระของพระเจ้าก็คงถูกทำลายไปแล้ว และสิ่งนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย

ข้อ 37: “และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’”

นี่เป็นข้ออ้างอิงไปยังคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ 12:10 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่ถูกทำให้สำเร็จจริงไปแล้วเพียงบางส่วน: “และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน” คำพยากรณ์นี้จะมีการสำเร็จจริงอันสมบูรณ์ของมันเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สองและยืนบนภูเขามะกอกเทศ:

“ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้” (ศคย. 14:4)

เมื่อถึงตอนนั้นประชาชาติอิสราเอลจะจำพระองค์ได้เพราะรอยแผลเป็นในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์: “และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” (ศคย. 13:6)

การฝังพระศพของพระเยซู

ข้อ 38: “หลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป”

พระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งที่จะขัดขวางไม่ให้รายละเอียดใดของคำพยากรณ์สำเร็จจริง พวกโรมันเหล่านั้นไม่เคยปล่อยให้เหยื่อที่ถูกตรึงกางเขนถูกวางในอุโมงค์ฝังศพ มันผิดกฎหมายของชาวโรมันที่จะฝังศพของอาชญากรที่ถูกตรึงกางเขน ดังนั้นพระเยซูซึ่งทรง “ถูกนับเข้ากับผู้ละเมิดเหล่านั้น” ก็คงไม่ได้รับเกียรติแห่งงานศพ พระองค์คงจะไม่ถูกฝังศพหากปฏิบัติตามกฎหมายของชาวโรมัน ดังนั้นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าจึงถูกแสดงให้เห็นอีกครั้งในที่นี่ เพราะว่าเมื่อโยเซฟขอพระศพของพระเยซู ปีลาตก็ยอมให้ตามคำขอของเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการกระทำใดๆของเขาเรื่อยมาจนถึงตอนนี้ และเราไม่ได้ยินเกี่ยวกับเขาหลังจากที่เขานำพระศพของพระเยซูไปไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขา เขารักพระเยซู แต่ก่อนหน้านั้นเขาเป็นสาวกลับๆคนหนึ่ง “เพราะกลัวพวกยิว”

ในที่นี่คือคำพยานที่แสดงถึงฤทธิ์เดชแห่งกางเขน: โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเคยอ่อนแอก่อนหน้านี้ในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณขณะที่พระเยซูยังมีชีวิตอยู่ แต่ในที่นี่เขาเสี่ยงชีวิตของตนโดยการขอพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขากำลังขอบางสิ่งซึ่งภายใต้กฎหมายของชาวโรมันตามปกติคงจะถูกปฏิเสธไปแล้ว และปีลาตอาจปรับโทษเขาให้รับโทษประหารชีวิตได้ในฐานะเป็นหนึ่งในผู้ติดตามของพระเยซู กระนั้นเขาก็ออกมา

ข้างหน้าอย่างเปิดเผย(มาระโก 15:43 กล่าวว่า “กลัว”)-และขอพระศพของพระเยซูในเวลาแม่แต่เหล่าสาวกก็กระจัดกระจายและหนีไปด้วยความหวาดกลัว

ข้อ 39: “ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามลิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย”

นิโคเดมัสถูกกล่าวถึงสามครั้งในพระคัมภีร์ เขาถูกกล่าวถึงครั้งแรกตอนที่เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน ครั้งที่สองที่เราอ่านเกี่ยวกับเขาคือตอนที่เขากล่าวปกป้องพระเยซูต่อหน้าสภาของพวกยิว (ยอห์น 7:50,51) และในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้เขามาพร้อมกับโยเซฟเพื่อขอพระศพของพระเยซูและช่วยเรื่องการฝังศพพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังทุกครั้งทีนิโคเดมัสถูกกล่าวถึง ที่จะระบุตัวตนเขา-ไม่ใช่โดยชื่อเท่านั้น แต่ว่าเป็นผู้ที่ “มาหาพระเยซูตอนกลางคืน” (ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเขาได้รับความรอดคืนนั้น แต่ถ้าเขาไม่ได้รอดคืนนั้น เขาก็ได้รับการบังเกิดใหม่อย่างแน่นอนหลังจากนั้นไม่นาน)

การปรนนิบัติที่นิโคเดมัสและโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียได้กระทำถวายแด่พระเยซูในการฝังศพพระองค์จะไม่วันถูกลืมเลือน ชื่อของพวกเขาถูกบันทึกไว้ในที่นี้ และไม่ว่าชาวประเสริฐนี้ถูกประกาศในที่ใดก็ตามทั้งสองชื่อนั้นก็จะถูกเรียกโดยเหล่าผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐ การรับใช้ใดก็ตามที่กระทำถวายแด่พระคริสต์ แม้มันเป็นเพียงน้ำเย็นสักถ้วยที่ให้ในพระนามของพระองค์ ก็จะไม่วันถูกมองข้ามหรือขาดบำเหน็จเลย

นิโคเดมัสสนา “เครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณา” ดิดตัวมาด้วย-เครื่องหอมต่างๆที่จะใช้ขโลมพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการฝังศพ เครื่องหอมเหล่านี้คงคิดเป็นเงินเยอะพอสมควรเลย เพราะว่าพวกมัน “หนักประมาณสามลิบกว่ากิโลกรัม”-และนั่นก็เป็นเครื่องเทศที่เยอะมากจริงๆ!

ผู้เขียนชาวประเสริฐทั้งสี่ท่านเอ่ยชื่อโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียในฐานะเป็นผู้นำคนหนึ่งในสุรกรรมครั้งนี้ และแต่ละท่านก็กล่าวอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเขา:

มัทธิวบอกเราว่าเขาเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง: “ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย” (มธ. 27:57)

มาระโกพรรณนาถึงเขาว่าเป็น “ที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย” (มาระโก 15:43)

ลูกาบอกเราว่าเขาเป็น “สมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 23:50,51)

จากนั้นในข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ ยอห์นผู้ที่เป็นที่รักนำเสนอเขาว่าเป็น “สาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว” จนกระทั่ง ณ เวลานี้โยเซฟก้าวออกมาข้างหน้าและขอพระศพของพระเยซูอย่างเปิดเผยสำหรับการฝัง

จากพระคัมภีร์เราทราบว่านิโคเดมัสและโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียไม่ใช่ยิวที่โดดเด่นพวกเดียวที่เป็นสาวกลับๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่ายอห์น 12:42 ประกาศอย่างชัดเจนว่า “อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่า

เขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา” นิโคเดมัสและโยเซฟมีความกล้าหาญที่จะก้าวออกมาและถวายเกียรติพระเยซูในยามที่การทำเช่นนั้นหมายถึงการเสี่ยงชีวิตของพวกเขา

ข้อ 40: “พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่า่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว”

จงหมายเหตุลักษณะอันแน่ชัดของการจัดเตรียมพระศพของพระเยซูสำหรับการฝัง:

พระองค์ไม่ได้ถูกวางพระศพในโลงหรือช่องเก็บศพเหมือนกับที่เราฝังคนที่เรารักวันนี้ พระศพของพระองค์ถูกห่อในผ้าป่า่านที่ถูกกางออกพร้อมกับเครื่องหอมต่างๆ-ซึ่งน่าจะอยู่ในรูปผงละเอียด มาระโก 15:46 บอกเราว่าโยเซฟ “ได้ซื้อผ้าป่า่านเนื้อละเอียด (ราคาแพง) และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าป่า่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา...”

ข้อ 41: “ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย”

อาดัมได้ทำบาปในสวนแห่งหนึ่ง และเพราะบาปของเขาความตายจึงเคลื่อนมาสู่มนุษยชาติทั้งปวง ในสวนอีกแห่งหนึ่งตรงนี้ อาดัมคนหลังได้ชำระหนี้บาปและจัดเตรียมเมล็ดที่ไม่รู้เปื้อยเน่าที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่และชีวิตนิรันดร์

พระเยซูทรงถูกวางพระศพใน “อุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย” และมัทธิว 27:60 บอกเราว่าอุโมงค์นั้นเป็นของโยเซฟเอง ตั้งแต่พระองค์ประสูติจนพระองค์สิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงไม่เป็นเจ้าของสิ่งใดเลยที่เป็นทรัพย์สินของโลกนี้ พระองค์ประสูติในรางหญ้าที่ถูกยืม พระองค์ทรงยืมเรือลำหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงเทศนาจากเรือนั้น พระองค์ทรงยืมมือเทียงของเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงใช้เลี้ยงแขกห้าพันคน พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มโดยขี่ลาตัวหนึ่งที่ถูกยืมมา และบัดนี้ในความมรณาพระองค์ทรงนอนในอุโมงค์ที่ถูกยืม ใน 2 โครินธ์ 8:9 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีมั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์”

ข้อ 42: “เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น”

วันของพวกยิวเริ่มต้นตอนหกโมงเย็นและกินเวลาตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกจนถึงดวงอาทิตย์ตก เมื่อเราพิจารณาว่าพระเยซูทรงสละจิตวิญญาณตอนบ่ายสามโมง เราก็ตระหนักว่าเหลือเพียงสามชั่วโมงก่อนถึงสวดบาโตปีสกาสำหรับโยเซฟและนิโคเดมัสที่จะนำพระศพของพระองค์ลงมาจากกางเขน จัดเตรียมพระศพสำหรับการฝัง และวางพระศพนั้นในอุโมงค์ ข้อเท็จจริงที่ว่า “อุโมงค์นั้นอยู่ใกล้” ก็เป็นข้อดีสำหรับพวกเขา พระเจ้าทรงดูแลทุกรายละเอียดแห่งแผนการและแผนงานของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบจริงๆ!

ผมสงสัยอยู่บ่อยๆว่ายอห์นผู้เป็นพี่รักได้ยื่นมือช่วยในการฝังพระศพของพระเยซูหรือไม่ มันคงเป็นงานหนักสำหรับชายแค่สองคน เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นชายที่โตเต็มวัย และนอกจากนี้เครื่องหอมอีกสามสิบกิโลกรัมก็คงเป็นภาระใหญ่สำหรับพวกเขา ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลที่สาวกผู้พี่ที่พระเยซูทรงรัก ซึ่งได้อยู่ใกล้

กางเขนนั่นในระหว่างหลายชั่วโมงแห่งการตรึงกางเขน น่าจะอยู่ช่วยในการฝังพระศพ แต่พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าเขาอยู่ช่วยหรือไม่

ดังนั้นพระองค์ผู้ได้ *ประสูติ* จากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งจึงได้ถูกวางในอุโมงค์พรหมจารี เพื่อที่จะอยู่ต่อ นานสามวันและจากนั้นก็ออกมาตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะรั้งพระองค์ไว้ได้ ดังนั้น “เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (รม. 8:3,4)

“โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มีใช้ตัวจริงของสิ่งนั้นที่เดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชาจนถึงที่สำเร็จไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกรู้สีกว่ามีบาปอีกต่อไป แต่การถวายเครื่องบูชาเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้

“ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ในหนังสือมัทธิวก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)’ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย” ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น แล้วพระองค์จึงตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:1-10)

“สำเร็จแล้ว! เทะเทะเลสไท!”

บทที่ 20

- 20:1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชวามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว
- 20:2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”
- 20:3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น
- 20:4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน
- 20:5 เขาก็้มลงมองดูเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน
- 20:6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่
- 20:7 และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก
- 20:8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ
- 20:9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย
- 20:10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน
- 20:11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็้มลงมองดูที่อุโมงค์
- 20:12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท
- 20:13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”
- 20:14 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู
- 20:15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวน จึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”
- 20:16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์
- 20:17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่จะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”
- 20:18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ
- 20:19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”
- 20:20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี

20:21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามา ฉะนั้น เราจึงใช้ท่านทั้งหลายไปฉะนั้น”

20:22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจง รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด

20:23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

20:24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิคุมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระ เยซูเสด็จมา

20:25 สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

20:26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

20:27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

20:28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

20:29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

20:30 พระเยซูได้ทรงกระทำให้หมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้

20:31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูได้ถูกประกาศเป็นครั้งแรกในปฐมกาล 3:15 และตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิม เราพบคำพยากรณ์อีกมากมายเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ ความมรณาของพระองค์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเจ้าได้ประกาศแก่ซาตานแล้วว่า “(เชื้อสายของหญิงนี้) จะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” เพื่อที่คำพยากรณ์นี้จะกลายเป็นจริงและหัวของซาตานจะถูกทำให้ฟกช้ำ การฟื้นคืนพระชนม์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นของพระเจ้า ซาตานจะทำให้สันเท้าของพระเยซูฟกช้ำ-และมันก็ทำเช่นนั้นจริงๆบนกลโกธา แต่ก่อนการเริ่มต้นยุคพันปีพระเยซูจะทรงเอาซาตานซึ่งในเวลานั้นด้วยพระองค์เอง “แล้วได้ลั่นกฤษฎาประทับุตราเพื่อไม่ให้มันล่องลงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปี” จากนั้นพอเริ่มต้นยุคนิรันดร์พระองค์

จะทรงโยนซาตานลงไปในปีงไฟและกำมะถันนั้น ซึ่งเป็นที่ๆมันจะถูก “ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์” (วิว. 20:1-10)

ภาคพันธสัญญาเดิมนำเสนอภาพเลื่องมากมายเกี่ยวกับการทนทุกข์ ความมรณา และการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา *นาวานัน* เป็นภาพเลื่องถึงพระเยซูที่พิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ-มันลอยผ่านน้ำเหล่านั้นแห่งการพิพากษาและมาเกยบนแผ่นดินโลกที่ถูกชำระให้สะอาดแล้ว: “...คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดงดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราศีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย” (1 ปต. 3:20,21)

การถวายอิสอัคของอับราฮัมเป็นภาพเปรียบอันสมบูรณ์แบบของการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เมื่ออิสอัคถามว่า “ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” อับราฮัมก็ตอบว่า “พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา” จากนั้นเมื่ออับราฮัมหยิบมีดมาเพื่อที่จะฆ่าอิสอัค ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็พูดกับเขาและกล่าวว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำการอะไรแก่เขาเลย...อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ที่บ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน” (ปฐมก. 22:1-14)

อัครทูตเปาโลพูดถึงเรื่องนี้ในฮีบรู 11:17-19: “โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา คือบุตรที่มีพระคำรัสไว้ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก **ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย**”

ลูกหลานของอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงไปบนดินแห่งสามวันหลังจากที่พวกเขาได้ฆ่าลูกแกะปัสกานัน-ภาพเลื่องอย่างหนึ่งของผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

การที่โยนาห์อยู่ในท้องวาฬสามวันสามคืนนั้นก็เป็ภาพเลื่องอย่างหนึ่งของการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกสามวันสามคืนอย่างแน่นอน

ในเพลงสดุดี 16:9-11 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้อวัยวะบริสุทธิของพระองค์เปื้อยเน่าไป พระองค์จะทรงลำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพิลิตเพิลินอยู่เป็นนิตย์”

ไม่มีผู้รับใช้คนใดบนแผ่นดินโลกเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูมากกว่าผม และไม่น่าจะมีผู้รับใช้คนใดที่เทศนาหัวข้อนั้นบ่อยครั้งกว่าผม-ด้วยว่าถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย แต่มันจำเป็นพอๆกันที่เราต้องเทศนาการฟื้นคืนพระชนม์ เพราะว่าถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกาย

จากความตาย ก็คงไม่มีความหวังเลยสำหรับเรา เปาโลแสดงออกถึงความสำคัญของการฟื้นคืนพระชนม์ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์:

“แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาไม่ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วยและก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นขึ้นมา

“เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และคนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้ท่านนั้น **เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง**” (1 คร. 15:12-19)

การเทศนาเรื่องกลโกลธาเพียงอย่างเดียวนั้นยังไม่พอ เพราะเราไม่สามารถแยกการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูออกจากกันได้ ใน 1 โครินธ์ 15:1-4 เปาโลให้คำนิยามข่าวประเสริฐว่า:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่า**พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย** ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และ**ทรงถูกฝังไว้** แล้ว**วันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาใหม่**ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น”

พระเยซู “ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25) ถ้าพระองค์ยังอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นต่อไป เราก็คงไม่มีความรอด ไม่มีการทำให้เป็นคนชอบธรรมเลย

นี่เป็นเพราะว่าพวกอัครทูตเป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาจึงพูดด้วยความกล้าขนาดนั้น:

การฟื้นคืนพระชนม์เป็นหัวใจของข่าวสารที่เปโตรกล่าวในวันเพ็นเทคอสเตนั้น: “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัครจรรย การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย **พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าการตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้**

“เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มีมือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หว่านไถ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้สิ้นพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้” (กิจการ 2:22-32)

เปโตรและยอห์นเทศนาการฟื้นคืนพระชนม์หลังจากรักษาชายง่อยคนหนึ่งที่ประตูพระวิหารให้หาย:

“เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่าเฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า

“ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

“แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิตเสีย **ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้** โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปได้โดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย” (กิจการ 3:11-16)

เมื่อพวกอัครทูตถูกเรียกตัวให้ไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน พวกเขาเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์: “ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละ ชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่างก่อได้

ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาถมอกแล้ว' ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า" (กิจการ 4:8-12)

พวกเขาเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ตอนที่เหล่าผู้ปกครองแห่งอิสราเอลสั่งพวกเขาไม่ให้กล่าวในพระนามของพระเยซู พวกเขาตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ **พระเยซู**ซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่...เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้..." (กิจการ 5:17-33 ให้บันทึกเรื่องราวแบบเต็มๆ)

เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้านของโครเนลิอัสพร้อมกับชาวสารแห่ง "ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ" เขาก็เทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (กรุณาอ่านกิจการบทที่ 10)

เมื่อเปาโลเทศนาในธรรมศาลาในเมืองอันติโอก เขาก็เทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ โดยยกข้อความจากเพลงสดุดี 16:10 และกล่าวว่า "พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย" (กิจการ 13:37)

ไม่มีผู้ใดได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์นั้นจริงๆ แต่ในบทนี้ของชาวประเสริฐของยอห์น เราพบบันทึกเกี่ยวกับการปรากฏตัวหลายครั้งของพระเยซูแก่เหล่าสาวกของพระองค์และคนอื่นๆหลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพแล้ว พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ตามนุษย์ได้เห็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์นี้ ทั้งในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และในประวัติศาสตร์โลก และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ดวงตามนุษย์ได้เพ่งมองพระเยซูในระหว่างช่วงขณะเหล่านั้นที่ปวดร้าวที่สุดของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น ด้วย พระเจ้าทรงแผ่ความเมตตาให้ปกคลุมทั่วแผ่นดินโลกทั้งหมดในระหว่างช่วงเวลาอันเลวร้ายที่สุดนี้แห่งการทนทุกข์ของพระบุตรของพระองค์ ความเจ็บปวดร้าวในแบบที่ความคิดของมนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้หรือถ้อยคำของมนุษย์ไม่อาจอธิบายอย่างเพียงพอได้

ความเมตตาปกคลุมพระพักตร์พระคริสต์ขณะที่พระองค์ทรงทำการลบมลทินบนกางเขนนั้นของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์เดินดินได้เพ่งมองพระราชกิจอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ในการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ มนุษย์ได้เห็นวิธีอันชั่วช้าและทารุณที่พระเยซูทรงถูกปฏิบัติในระหว่างการล้อเลียนแห่งการไต่สวนพระองค์ มนุษย์ได้เห็นข้อเท็จจริงอันเลวร้ายเกี่ยวกับการตรึงกางเขนนั้นและการหนีไปของพวกสาวกเมื่อพวกเขาละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและแสวงหาความปลอดภัยสำหรับตัวพวกเขาเอง แต่เมื่อพระเจ้าทรงวางบนพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ซึ่ง**ความชั่วช้าของเราทุกคน** เมื่อพระเจ้าทรงทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปของเรา พระองค์ก็ทรงทำให้ทั้งจักรวาลมืดสนิทและไม่ยอมให้หยันตาของมนุษย์ได้มองดูส่วนของพระองค์ในความมรณาของพระเยซู พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงเป็นประจักษ์พยานถึงภาพอันน่ากลัวนั้น พระองค์เพียงผู้เดียวทรงรู้สึกถึงผลกระทบเต็มๆของช่วงขณะที่เลวร้ายนั้น

ผมรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่เราจะเข้าใจว่าพระเยซูพระเมสสิโปดคนนั้นทรงถูกตีโดยพระเจ้าพระบิดาจริงๆ แต่พระเจ้าทรงเรียกร้องตัวแทนที่สมบูรณ์แบบ และสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง **พระเจ้าเพียงผู้เดียว**ก็ทรงจัดหาให้ได้:

“เหตุที่ทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว **พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา** โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” (รม. 3:23-26) **พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ “ตั้ง” พระเยซูไว้**

ในการไหลออกของพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมษโปดกของพระเจ้า **แก่นแท้**ของการลบลมทินนั้นได้ถูกสำแดงบนกางเขนนั้น และ**ถ้าไม่มี**การไหลออกของพระโลหิตของพระองค์แล้ว การลบลมทินก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย พระเจ้าทรงเป็นผู้**สำแดง** พระเมษโปดกทรงเป็นผู้**ถูกสำแดง** และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์คือ**แก่นแท้**แห่งการลบลมทินนั้น

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (รม. 5:8) ข้าพเจ้าประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าคือข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีเกี่ยวกับการกระทำหนึ่งทีเปี่ยมสง่าราศีที่สุด: **พระเจ้าแห่งพระคุณได้สำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย-และในความรักของพระองค์พระองค์ทรงให้พระองค์เองเข้ามามีส่วนร่วมกับการสิ้นพระชนม์อันน่ากลัวของพระคริสต์บนกางเขนนั้นเพื่อคนบาปทั้งหลาย** เราเห็นภาพที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจนในเรื่องนี้: มันเป็นไปได้ที่**มนุษย์**จะเสียสละตัวเองเพื่อ**คนดี**สักคน แต่**พระเจ้าทรงเสียสละพระองค์เองเพื่อคนเลวทั้งหลาย**-คนบาปทั้งหลายที่ชั่วช้าและไม่มีกำลังซึ่งเป็นเหล่าศัตรูของพระองค์

“เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาใน**สภาพเสมือน**เนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่**ในเนื้อหนัง**” (รม. 8:3) การลบลมทินของพระคริสต์อธิบายการ**รับสภาพมนุษย์**ของพระองค์-นั่นคือ การรับสภาพมนุษย์ได้เกิดขึ้นเพื่อที่บาปของโลกจะได้ถูกเอาออกไปเสียโดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์**ครั้งเดียว**มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ โดยไม่ต้องถูกทำซ้ำอีกเลย โดย**เครื่องบูชาเดียว**ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยตลอดไปเป็นนิรันดร์

พระลักษณะแท้จริงของพระเจ้า-ความบริสุทธิ์ของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์-เรียกกร้องให้พระองค์ปรับโทษบาป และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ในแบบที่พิเศษ: **พระองค์ทรงพิพากษาพระคริสต์พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อเรา** พระเยซูเจ้าทรงรับพระกายเนื้อหนัง อันเป็นการระบุตัวพระองค์ให้เป็นเหมือนกับบาปของผู้เชื่อ **พระองค์ไม่ได้กระทำบาปใดเลย** แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นบาป (ไม่ใช่คนบาป) **เพื่อเรา**: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

พระเยซูได้ประทานพระองค์เอง ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อที่ทุกคนที่เชื่อในพระโลหิตที่ไหลออก และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์จะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากโทษและอำนาจของบาป พระคริสต์ทรงตอบพระเจ้าสำหรับบาปของมนุษย์ พระองค์ทรงพิพากษาบาปในพระกายของพระองค์เองบน

กางเขนนั่น ดังนั้นเมื่อเราเชื่อในพระองค์และให้ความไว้วางใจของเราอยู่ในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็กฎทำให้เป็น “ความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นคำสาปแช่งเพื่อที่เราจะได้รับ的帮助ให้พ้นจากการสาปแช่งของบาป: “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13)

พระเจ้าจะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย (นฮม. 1:3) ในพระราชบัญญัติ 13:6-10 พระองค์ทรงส่งโมเสสไม่ให้ไว้ชีวิตคนนับถือรูปเคารพ แต่ให้ประหารชีวิตคนนั้นเสีย คำเตือนของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคนนับถือรูปเคารพถูกทวนซ้ำในพระราชบัญญัติ 29:18-28

พระเจ้าไม่ทรงไว้ชีวิตซาอูลเมื่อเขาไม่เชื่อฟังคำสั่งเหล่านั้นใน 1 ซามูเอล 15:3-9 และไม่ทำลายอากั๊กกษัตริย์ของคานาอัน เขาเก็บสัตว์ไว้และไว้ชีวิตกษัตริย์องค์นั้น ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเอาอาณาจักรของเขาไปจากเขา: “และซามูเอลเรียนซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวาจของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล”...และซามูเอลเรียนท่านว่า “ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน” (1 ซมอ. 15:26,28)

พระเจ้าไม่ไว้ชีวิตฟาโรห์เมื่อกษัตริย์ชาวอียิปต์ผู้นี้กล้ากบฏต่อพระองค์ “พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้จากความตาย แต่ประหารชีวิตของเขาแก่โรคระบาด พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์...” (เพลงสดุดี 78:49-51) อ่านเรื่องราวทั้งหมดได้ในอพยพ บทที่ 5 ถึง 14

พระเจ้าไม่ทรงละเว้นโทษทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ได้ทำบาป “แต่ได้ทรงผลึกเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุณไว้วางใจว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา” (2 ปต. 2:4)

พระองค์ไม่ทรงละเว้นโทษผู้คนในสมัยของโนอาห์ เปโตรบอกเราว่าพระเจ้า “ไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม” (2 ปต. 2:5) เรื่องราวทั้งหมดถูกให้ไว้ในปฐมกาล บทที่ 6 และ 7

พระเจ้าไม่ได้ละเว้นโทษชนชาติอิสราเอล โดยการตัดพวกเขาออกจากพระพรนั้นที่พวกเขาจะได้รับหากพวกเขาเชื่อพระองค์ เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาจึงถูกพิพากษา “เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเยอหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกึ่งเหล่านั้นที่เป็นกึ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน” (รม. 11:20,21)

เหนือสิ่งอื่นใด พระเจ้าไม่ได้ทรงละเว้นโทษพระองค์เอง: “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (รม. 8:32)

อิสยาห์ได้ประกาศเช่นกันว่า “ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความแค้นโทศและค้ำเค้นเคียดกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน **แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความแค้นโทศของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกต้อง คือพระเจ้าทรงโอบยติและข่มใจ**” (อสย. 53:1-4)

“ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

หากเราจะได้รับการดโโทษ พระเจ้าก็ไม่อาจดโโทษพระเยซูได้ แต่บัดนี้มันเป็นข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ผู้ใดที่ยอมเชื่อในพระเยซู วางใจในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เขาก็จะได้รับการละเว้นโโทษเพราะเห็นแก่**ผู้เดียว**-พระเยซู พระเมษโปดกผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้า เพราะว่า**พระองค์** ทรงถูกทำให้ฟกช้ำโดยพระเยโฮวาห์ เพราะว่า**พระองค์** ทรงถูก “ตีโดยพระเจ้า” เราจึงสามารถได้รับการละเว้นโโทษโดยทางความเชื่อใน**พระองค์**:

“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ **แต่เกิดจากพระเจ้า**” (ยอห์น 1:12,13)

ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพทรงกระทำกิจในความเชื่อมโยงกันกับการรับสภาพมนุษย์ (ฮบ. 10:5; ฟป. 2:7; ลก. 1:35)

ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพมีส่วนร่วมในการลบมลทินบาป (อสย. 53:6-10; อฟ. 5:2; ฮบ. 9:14)

ในทำนองเดียวกัน พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจในความเชื่อมโยงกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู (รม. 6:4; 8:11; ยน. 10:17)

และพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีส่วนร่วมในการรับสภาพมนุษย์ การลบมลทิน และการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายฉันใด ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพก็ทรงกระทำกิจร่วมกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเราฉันนั้น

ข้อ 1: “วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชวามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว”

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงปรากฏตัวสิบเอ็ดครั้งระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์:

1. พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชวามักดาลาตอนที่นางอยู่เพียงลำพัง (มาระโก 16:9; ยอห์น 20:14)

2. พระองค์ทรงปรากฏแก่ผู้หญิงบางคนที่กลับมาจากอูโม่ครั้งนั้น (มธ. 28:8-10)
3. พระองค์ทรงปรากฏแก่ซีโมนเปโตรตอนที่เขาอยู่เพียงลำพัง (ลูกา 24:34)
4. พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสองคนในระหว่างทางไปบ้านเอมมาอูส (ลูกา 24:13-16)
5. พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกเหล่านั้นที่รวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่โรมัสไม่ได้อยู่กับพวกเขาด้วย (ยอห์น 20:19-24)
6. พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาอีกครั้งในอีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมาเมื่อโรมัสอยู่ด้วย (ยอห์น 20:26)
7. พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกเจ็ดคนที่กำลังหาปลาอยู่ที่ทะเลกาลิลี (ยอห์น 21:1,2)
8. พระองค์ทรงปรากฏแก่อัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น (และอาจมีคนอื่น ๆ ด้วย) บนภูเขาสูงหนึ่งในแคว้นกาลิลี (มธ. 28:16-20)
9. พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว (1 คร. 15:6)
10. พระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบตอนที่เขาอยู่ลำพัง (1 คร. 15:7)
11. ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ไม่นาน พระองค์ทรงปรากฏแก่อัครทูตทุกคน (และอาจมีคนอื่น ๆ ด้วย) บนภูเขามะกอกเทศ

ในตอนนั้นเองพวกเขาได้มองดูพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป “และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา” (กิจการ 1:1-12)

“วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชาวมักดาลามา...” ยอห์นและมาระโกกล่าวชัดเจนว่ามารีย์ชาวมักดาลาอยู่ลำพังตอนที่พระเยซูทรงปรากฏแก่นาง (มาระโก 16:9; ยอห์น 20:11-15) มีทิธิวบอกเราว่ามารีย์ชาวมักดาลาและ “มารีย์อีกคนหนึ่ง” มาที่อูโม่ครั้งฝังศพด้วยกัน ว่าพวกนางได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งและได้ยินคำประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว (มธ. 28:1-7) พวกนางวิ่งไปเพื่อนำข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ไปบอกพวกสาวก พระเยซูทรงพบกับพวกนางกลางทางและหญิงทั้งสองคนนี้ได้เห็นพระองค์ในเวลาเดียวกัน มีความขัดแย้งกันในที่นี้ไหม? บันทึกเรื่องราวทั้งสองตอนนี้จะเข้ากันได้ได้อย่างไร?

หลังจากตั้งใจศึกษาบันทึกเรื่องราวทั้งหมดที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระเยซูระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์กับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ เราสรุปได้ว่ามารีย์ชาวมักดาลาและ “มารีย์อีกคนหนึ่ง” นั้นไม่ได้อยู่ลำพังที่อูโม่ครั้งฝังศพนั้นในเช้าวันคืนพระชนม์นั้น (อ่านมาระโก 16:1, ลูกา 23:55,56 และ 24:1; จงเปรียบเทียบข้อพระคำตอนเหล่านี้กับมัทธิว 28:1 และมันจะเริ่มชัดเจนว่ามีผู้หญิงหลายคนอยู่กับมารีย์สองคนนั้น)

เมื่อพวกนางเข้ามาใกล้อูโม่ครั้งฝังศพนั้น หญิงเหล่านั้นก็เห็นอูโม่ครั้งฝังศพที่เปิดอยู่ ก่อนหिनนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลานึกว่าพระศพของพระเยซูถูกขโมยไปหรือถูกเอาไปแล้ว และโดยไม่ลังเลเลยแม้เพียงชั่วขณะเดียวนางวิ่งไปบอกข่าวนี้แก่เปโตรและยอห์น เราพบบันทึกนี้ในข้อ 1 และ 2 ของบทที่เราศึกษากันอยู่

จากนั้นในขณะที่มารีย์ชาวมักดาลาไปจากอูโม่ครั้งนั้น หญิงคนอื่นๆที่อยู่กับนางก็ขึ้นไปที่อูโม่ครั้งนั้นและพบว่าพระศพของพระเยซูไม่อยู่แล้ว พวกนางได้เห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นและถูกบอกว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว

และพวกนางได้รับคำสั่งให้ไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ พวกนางไปจากอุโมงค์นั้นเพื่อบอกข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ บ้างก็ไปทางหนึ่ง บ้างก็ไปอีกทางหนึ่ง

ขณะที่พวกนางไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลาก็กลับมาที่อุโมงค์นั้นพร้อมกับเปโตรและยอห์นหลังจากที่ผู้หญิงคนอื่นๆที่เหลือไปจากอุโมงค์นั้นแล้ว มันสมเหตุสมผลที่ว่าเปโตรและยอห์นอาจวิ่งเร็วกว่ามารีย์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมาถึงที่อุโมงค์นั้นก่อนนาง พวกเขาได้เห็นที่ว่างเปล่า และพวกเขาก็จากไปเสีย โดยทิ้งมารีย์ไว้ให้ยืนอยู่ข้างอุโมงค์นั้นและร้องไห้อยู่ จากนั้นนางได้เห็นทูตสวรรค์เหล่านั้น หลังจากนั้นทันทีนางก็ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และพระองค์ทรงพูดคุยกับนางตามที่บันทึกไว้ในข้อ 17 ของบทนี้: “พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

ในระหว่างนั้น ผู้หญิงคนอื่นๆที่เหลือก็กำลังนำข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ไปบอกสาวกคนอื่นๆ ในหลายส่วนของกรุงนั้น มารีย์ (ภรรยาของเคลอโอฟัส) และสะโลเมกำลังอยู่ระหว่างทางตอนที่พระเยซูมาพบกับพวกนาง-แน่นอนว่าไม่นานนักหลังจากที่พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลาแล้ว ผู้หญิงคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้เห็นพระองค์ แต่บอกข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แก่สาวกคนอื่นๆในพื้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ตามที่พวกนางได้รับคำสั่งให้กระทำ

หลังจากนี้ไม่นาน พระเยซูทรงปรากฏแก่เปโตร ผู้ซึ่งกลับมาที่อุโมงค์นั้นเป็นครั้งที่สองเมื่อเขาได้ยินเรื่องที่ยังมีมารีย์ชาวมัคดาลารายงานว่านางได้พูดคุยกับพระเยซู

วันเดียวกันนั้น พระเยซูทรงร่วมเดินไปกับสาวกสองคนนั้นบนเส้นทางไปบ้านเอมมาอูส พวกเขาได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้วหลังจากที่นางโยอันนาและผู้หญิงเหล่านั้นที่อยู่กับนางได้รายงานได้เห็นทูตสวรรค์เหล่านั้น พบอุโมงค์ฝังศพเปิดอยู่ และได้รับข่าวสารว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว

ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้นพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกอัครทูตและคนอื่นๆที่อยู่กับพวกเขา โธมัสไม่ได้อยู่ด้วยในตอนนั้น

ยอห์นบอกเราแค่ที่มารีย์ชาวมัคดาลามาที่อุโมงค์นั้นแต่*เข้าดู* (ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นด้วยซ้ำ) และเห็นก้อนหินนั้นถูกเอาออกไปจากปากอุโมงค์นั้นแล้ว มัทธิวให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่ายอห์นให้เล็กน้อย ในมัทธิว 28:2-4 เราอ่านว่า “ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นสีขาวเหมือนหิมะ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย”

ก้อนหินที่ได้วางปิดปากอุโมงค์นั้นเป็นหินก้อนใหญ่มาก มันน่าจะหนักหลายพันปอนด์เลย-และในที่นี้เราเรียนรู้ว่ามันถูกกลิ้งออกไปแล้วโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง พระคริสต์จะทรงเอาหินก้อนนั้นออกไปเองอย่างง่ายดายก็ทำได้ หรือพระองค์จะทรงออกมาจากอุโมงค์ฝังศพโดยที่*ไม่ต้องขยับ*หินก้อนนั้นเลยก็ทำได้ เมื่อสาวก*รัฐ*ถูกเรียกให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ มีมนุษย์ก็เอาหินก้อนนั้นออกไปจากปากอุโมงค์ของเขา ตามที่พระเยซู

ทรงบัญชาพวกเขา แต่หินปิดปากอุโมงค์ของพระเยซูถูกเอาออกไปโดยมีผู้มาจากสวรรค์ ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในสิ่งสารพัดพระเยซูต้องมีความเป็นเอกเป็นใหญ่

ข้อ 2: “เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านให้เหตุผลหลายประการว่าทำไมมารีย์ถึงไปหาเปโตรและยอห์น สาวกสองคนนี้ดูเหมือนจะใกล้ชิดกับพระเยซูเจ้ามากกว่าคนอื่นๆที่เหลือ ยอห์นคือ “สาวกผู้เป็นที่รัก” และเราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าเขาและเปโตรอยู่ในกลุ่มสามคนนั้นที่เป็นประจักษ์พยานผู้ได้รับความโปรดปรานบนภูเขาจำแลงพระกาย (มธ. 17:1-8) พระเยซูทรงพาสามคนนี้เข้าไปในสวนเกทเสมีนีด้วยตอนที่พระองค์เสด็จไปที่นั่นเพื่อที่จะอธิษฐานก่อนทรงถูกจับกุมและถูกไต่สวนไม่นาน: “แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมีนี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น” พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มไต่สวนและหนักพระทัยยิ่งนัก” (มธ. 26:36, 37)

แม้กระทั่งหลังจากการจับกุมพระเยซูแล้ว เปโตรและยอห์นก็ยังอยู่ใกล้ๆเหมือนเดิม เป็นความจริงที่ว่าเปโตรตามไป “ห่างๆ” และที่ว่าเขากลับถอยหลังอย่างน่าเศร้าก่อนที่การไต่สวนสืบหน้าไปได้มากนัก แต่อย่างน้อยเขาก็อยู่ที่นั่นขณะที่คนอื่นๆที่เหลือกำลังซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง มีแต่ยอห์นที่ได้เห็นการถอยหลังของเปโตร-และเขาน่าจะได้เห็นน้ำตาอันขมขื่นแห่งการกลับใจใหม่นั้นหลังจากที่พระเยซูทรงหันมาและมองมาที่เปโตร ผมขอคิดว่ามิตรภาพอันใกล้ชิดและสวยงามมีอยู่จริงระหว่างยอห์นกับเปโตร ความใกล้ชิดของพวกเขา กับองค์พระผู้เป็นเจ้าคือเหตุผลอันมีตรรกะนั้นที่มารีย์วิ่งไปหาพวกเขาแทนที่จะไปหาสาวกคนอื่นๆที่เหลือเมื่อนางพบว่าหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปจากปากอุโมงค์นั้นแล้วที่เคียวพระศพของพระเยซูไว้

“เขาเอองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” มารีย์รักพระเยซูเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของนาง แต่นางกำลังเดินโดยใช้สายตา ไม่ใช่ด้วยความเชื่อ เมื่อนางเห็นว่ามีหินก้อนนั้นถูกเอาออกไปจากปากอุโมงค์ของพระองค์แล้ว นางก็สรุปทันทีว่าใครบางคนขโมยพระศพของพระองค์ไปแล้ว นางไม่คิดเลยว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่และได้เดินออกมาจากอุโมงค์นั้นแล้วตามที่พระองค์ทรงประกาศแล้วว่าพระองค์จะกระทำ อาจเป็นไปได้ว่ามารีย์ไม่ได้ยินพระเยซูตรัสจริงๆว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นในวันที่สาม แต่แน่นอนว่านางได้ยินเรื่องนี้แล้วจากคนอื่นๆ หากไม่ใช่จากพระเยซูเอง นางไม่ได้มีพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรแบบสมบุรณ์เหมือนอย่างที่เราในวันนี้ ที่เราสามารถมองย้อนกลับไปและเห็นกลโกธาและการฟื้นคืนพระชนม์ในฐานะเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งสำเร็จจริงแล้ว เมื่อไม่เห็นพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง มารีย์ก็รู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน และความคิดเดียวของนางก็คือว่าใครสักคนมาลักพระองค์ไปแล้ว

ข้อ 3: “เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น”

เมื่อมารีย์บอกพวกเขาว่าหินก้อนนั้นถูกเอาออกไปแล้วและพระศพของพระเยซูไม่อยู่แล้ว เปโตรและยอห์นจึงรีบไปที่อุโมงค์นั้นเพื่อที่จะเห็นกับตาว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร นอกจากนี้ ภายใต้อาณัติของโมเสส หญิงคนหนึ่งไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นพยานได้ ความจริงประการหนึ่งถูกประกาศ

“ด้วยคำพยานสองสามปาก”-แต่พยานเหล่านั้นต้องเป็นผู้ชาย ดังนั้นเราจึงมีพยานที่ยอมรับได้สองคน-เปโตร และยอห์น-ที่จะให้การรับรองเรื่องอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า

ข้อ 4: “เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน”

ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาวิ่งไปนั้นเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความตื่นเต้นและความกระวนกระวายใจของพวกเขา และยอห์นวิ่งเร็วกว่าเปโตร มีผู้เสนอแนะว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะว่าเปโตรรู้สึกผิดเพราะการที่เขาได้ปฏิเสธพระเยซูก่อนการตรึงกางเขน แต่นี่ดูเหมือนไม่ตรงตามหลักตรรกะ หากเขายังรู้สึกผิดอยู่เพราะว่าเขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนหน้านี้ เขาก็คงไม่ไปที่อุโมงค์นั้นเลย-และแน่นอนว่าเขาก็คงไม่วิ่งไป นอกจากนี้ หากเขายังรู้สึกผิด เขาก็คงไม่เข้าไปในอุโมงค์นั้น ตามที่ข้อ 6 บอกเราว่าเขาเข้าไป ข้อสรุปที่สมเหตุสมผลมากกว่าก็คงเป็นว่ายอห์นวิ่งเร็วกว่าเปโตรเพราะว่าเขาหนุ่มกว่า

แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นวิ่งเร็วกว่าเปโตรก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขารักพระเยซูมากกว่าที่เปโตรรัก วิสุทธิชนมากมายของพระเจ้าวันนี้วิ่งไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาอยู่คนเดียวในโรงพยาบาลและนั่งรถเข็นผู้ป่วย ความทุ้มทึบที่มีให้แก่พระเยซูไม่ได้ถูกวัดขนาดโดยการออกกำลังกาย แต่โดยสิ่งที่เราทำเพื่อพระองค์ด้วยจิตใจที่ถูกต้องในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐและการชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย

ข้อ 5: “เขาก็ล้มลงมองเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน”

มีผู้เสนอแนะเหตุผลหลายประการว่าทำไมยอห์นถึงไม่เข้าไปในอุโมงค์นั้นตอนที่เขาไปถึงและพบว่ามันว่างเปล่า ต่อมาอีกสักครู่เขาก็เข้าไป (ข้อ 8) ดังนั้นมันจึงไม่ได้เป็นตามที่บางคนเสนอแนะว่าเขากลัวว่าจะเป็นมลทินในทางพิธีการ ผมอยากคิดว่าเนื่องจากยอห์นเป็นคนที่อ่อนอาวุโสกว่าในสองคนนี้ หากมีเหตุผลที่แท้จริงใดๆว่าทำไมเขาถึงลังเลที่จะเข้าไปในอุโมงค์นั้น มันก็เป็นเพราะว่าเปโตรอาวุโสมากกว่าเขา และเพราะความเคารพนับถือที่มีให้แก่ผู้ที่อาวุโสกว่าเขาจึงรอและยอมให้เปโตรเข้าไปในอุโมงค์นั้นก่อน นอกจากนี้ดังที่ได้ชี้ให้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ จำเป็นต้องมีพยานสองคนที่จะให้การรับรองเพื่อที่จะยืนยันความจริงประการหนึ่ง

เราถูกบอกตรงนี้ว่ายอห์นล้มลงเพื่อมองเข้าไปข้างในอุโมงค์นั้น ในสมัยนั้นอุโมงค์ฝังศพหลายแห่งเป็นถ้ำ อุโมงค์นี้ถูกเจาะเข้าไปในด้านข้างของเนินเขาที่เป็นศิลา และในด้านหลังของอุโมงค์คือสถานที่ที่ถูกเจาะไว้เพื่อวางศพ ผมเคยเห็นอุโมงค์ฝังศพในสวนใกล้กับกลโกธาซึ่งเชื่อกันว่าเป็นอุโมงค์ที่พระศพของพระเยซูเคยถูกวาง และผมได้เห็นสถานที่ที่ถูกเจาะที่พระศพเคยถูกวาง มันจำเป็นที่จะต้องล้มลงเพื่อที่จะมองเข้าไปในอุโมงค์แบบนั้นเพื่อที่จะเห็นว่าศพหนึ่งยังอยู่ในสถานที่เล็กๆที่ถูกเจาะไว้สำหรับมันหรือไม่

เมื่อยอห์นมองเข้าไปข้างในเขาก็เห็นผ้าปูเหล่านั้นที่ใช้ห่อพระศพของพระเยซู ภาษากรีกบอกเป็นนัยว่าผ้าห่อศพเหล่านั้นไม่ได้ถูกแกะออก แต่วางอยู่เป็นระเบียบเหมือนกับที่พวกมันเป็นตอนที่พวกมันเคยห่อพระศพของพระเยซู ภาพของผ้าเหล่านั้นทำให้ยอห์นพอใจเพราะเมื่อนั้นเขารู้แล้วว่าไม่มีศัตรูคนใดมาขโมยพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาไป เขาเข้าใจในทันทีว่าการอัศจรรย์อย่างหนึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว

ข้อ 6 และ 7: “ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่ และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก”

ยอห์นมาที่อุโมงค์นั้นแล้ว เขาได้เห็นก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว แต่เขาหยุดอยู่ที่ปากอุโมงค์เพื่อมองเข้าไปข้างใน เขาไม่ได้เข้าไป จากนั้นเปโตรก็ตามเขามาติดๆ-และผมไม่คิดว่าเขาหยุดที่ปากอุโมงค์นั้นด้วยซ้ำ มันคงตรงกับนิสัยของเขาและลักษณะที่หุนหันพลันแล่นของเขาที่จะเข้าไปในอุโมงค์นั้นทันที ความรอดโดยพระคุณย่อมเปลี่ยนแปลงจิตใจ แต่อารมณ์ขั้นพื้นฐานของคนๆหนึ่งไม่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ เปโตรเป็นคนที่หุนหันพลันแล่นอยู่ตลอดในทั้งคำพูดและการกระทำ ผมนึกภาพออกได้อย่างง่ายดายตายว่าในความตื่นเต็นของเขา เขาไม่ได้หยุดจนกระทั่งเขาอยู่ข้างในอุโมงค์นั้นแล้วและได้เห็นผ้าห่อศพเหล่านั้นกองอยู่ตรงนั้น

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ามีคำสองคำที่แตกต่างกันที่ถูกใช้ในข้อพระคำตอนนี้เพื่อแสดงออกถึง *การมองเห็น* ยอห์นได้เห็นแบบ *ซาเลียง*-กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาได้ซาเลียงเข้าไปในอุโมงค์ และสิ่งที่เขาเห็นก็ทำให้เขาเชื่อว่าการอัศจรรย์อย่างหนึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว แต่เปโตร *มองในฐานะคนดู* เขาตรวจสอบสภาพแวดล้อม ตั้งใจตรวจดูทุกสิ่ง และจากนั้นเขาเองก็เชื่อว่ามี การอัศจรรย์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นเช่นกัน การซาเลียงดูแบบไวๆทำให้ยอห์นพอใจแล้ว แต่เปโตรต้องทำการสำรวจตรวจตราบางอย่างก่อนที่จะพอใจ ชายแต่ละคนประพาดิตัวในแบบที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขาเอง-ซึ่งน่าจะสอนเราว่าเราต้องยอมเห็นแก่ความหลากหลายอันมากมายในลักษณะเฉพาะตัวของผู้เชื่อแต่ละคนที่บังเกิดใหม่แล้วและยำเกรงพระเจ้าวันนี้

สิ่งที่เปโตรและยอห์นเห็นคือหลักฐานที่ชัดเจนของการดำเนินการที่เป็นระเบียบ ผ้าป่านเหล่านั้นอยู่ในที่ของพวกมัน ผ้าพันพระเศียรที่เคยพันรอบพระเศียรของพระเยซูวางอยู่ต่างหากอย่างเป็นระเบียบ โดยแยกจากผ้าป่านเหล่านั้น ไม่มีร่องรอยของความเร่งรีบเลย แน่แน่นอนว่า *พวกขโมย* คงไม่ยอมเสียเวลาหรือลำบากในการม้วนเก็บผ้าพันพระเศียรนั้นและวางมันไว้ในที่แห่งหนึ่ง และจัดวางผ้าป่านเหล่านั้นอย่างเป็นระเบียบในอีกที่หนึ่งเป็นแน่ หากพระศพนั้นถูกขโมยไป พวกขโมยก็คงเอาผ้าเหล่านั้นและทุกอย่างไปหมด

ข้อ 8: “แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ”

บางที่ยอห์นอาจได้ยินเปโตรร้องอุทานจากข้างในอุโมงค์นั้น หรือบางที่เปโตรอาจเรียกเขาจากข้างในอุโมงค์ ไม่ว่าจะอย่างไร จากนั้นยอห์นก็เข้าไปในอุโมงค์ที่ไม่มีพระศพนั้น ผมคิดว่ายอห์นตระหนักถึงข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และคำกล่าวที่ว่า “เขาได้เห็นและเชื่อ” ก็ประยุกต์ใช้กับการตระหนักรู้ที่แน่นอนที่จะหมายถึงการเชื่อที่นำไปสู่ความรอด มันไม่ได้หมายความว่ายอห์นไม่เคยกลับใจเชื่อเลยจนกระทั่งถึงตอนนี้ เพราะแน่นอนว่าเรารู้ว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่อุทิศตัวคนหนึ่งและได้เดินกับพระเยซูมาตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ สิ่งที่เขาเชื่อในที่นี้ก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และอาจเป็นไปได้ว่ายอห์นคือผู้แรกที่เข้าใจความจริงที่แสนมหัศจรรย์นี้ เขาไม่ได้กำลังเชื่อ *ไปสู่ความรอด* แต่เชื่อเรื่อง *การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู*

ข้อ 9: “เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

ภาษากรีกในที่นี้อ่านตรงตัวว่า “เพราะพวกเขายังไม่รู้” ความหมายก็คือว่า จนถึงเวลานี้เปโตรและยอห์น เช่นเดียวกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือและเหล่าผู้ติดตามของพระเยซู ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายของถ้อยคำของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย

ไม่มีบอกไว้ว่า “ข้อพระคัมภีร์” ไດถูกหมายถึงในที่นี้ ผมเชื่อว่ามันหมายถึงคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิม ทั้งในภาพเสียงและในเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นภาพเสียงในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งชี้มายังพระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตีและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว มันอาจชี้มายังบันทึกเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับพระเมสโปดกผู้จะเสด็จมานั้น ตั้งแต่ปฐมกาล 3:15 จนกระทั่งพระองค์ได้เสด็จมาแล้วในเวลาที่เราที่กำหนด (กท. 4:4)

จงสังเกตคำกล่าวที่ว่า “ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย” นี้จะต้องถูกเข้าใจตามตัวอักษร มันคือความจำเป็นของพระเจ้าที่พระเยซูต้องเป็นขึ้นจากตายเพื่อที่จะซื้อการไถ่ของเราและทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์ให้มากระทำจนสำเร็จ **พระองค์ต้องตาย**-แต่พระองค์ต้องฟื้นขึ้นใหม่เช่นกันเพื่อที่จะกลายเป็นผู้รับโทษแทนเราเพื่อที่เราจะได้รับความรอดจากบาป

สาวกเหล่านั้นและคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูอาจลืมถ้อยคำของพระองค์ไปชั่วขณะเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ในวันที่สาม แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ไม่ได้ลืม พวกเขาโรยหินใหญ่และพวกฟาริสีมาหาปีลาตและกล่าวว่า “วันต่อมา คือวันถัดจากวันตรุษเรียม พวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาตเรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่องลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเราจะฟื้นขึ้นมาใหม่’ เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการล่องลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่” (มธ. 27:62-66) แต่กำลังพลทั้งหมดของชาตาดานไม่อาจมีชัยต่อแผนการและแผนงานที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ พระเยซูทรงเป็นขึ้นในวันที่สามตามที่ทรงสัญญาไว้ และเพราะว่า**พระองค์** ทรงมีชีวิตอยู่ **เราจึงมีชีวิต!**

ข้อ 10: “แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน”

อุโมงค์นั้นว่างเปล่า พระศพของพระเยซูไม่อยู่แล้ว ผ้าห่อพระศพเหล่านั้นอยู่ที่นั่นเหมือนกับที่พวกมันเคยห่อพระศพของพระองค์ แต่พระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เป็นขึ้นแล้ว เมื่อเชื่อเรื่องนี้แล้ว เปโตรและยอห์นก็ไม่เห็นเหตุผลอันใดที่จะต้องอยู่ต่ออีกต่อไปที่อุโมงค์อันว่างเปล่า นั้น ดังนั้นพวกเขาจึงกลับไปยังบ้านของตน โดยรู้ว่าบัดนี้พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วว่า จะกระทำจริง ๆ

ข้อ 11 และ 12: “แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็กลับมองดูที่อุโมงค์ และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท”

ทำไมมารีย์จึงยังอยู่ที่อุโมงค์นั้น? ทำไมนางถึงไม่ไปในเมื่อเปโตรและยอห์นจากไปแล้ว? พระคำข้อนี้ไม่บอกเราว่าทำไมนางถึงยังอยู่ที่นั่นต่อเพียงลำพังหลังจากที่คนอื่นๆไปแล้ว แต่ผมเชื่อว่านางอยู่ใกล้อุโมงค์นั้นเพียงเพราะว่านางเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคือสิ่งทรงสร้างที่พิเศษของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งทั้งปวงในแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงสร้างผู้ชายและให้เขาตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิด แต่ในสิ่งทรงสร้างทั้งหมด อาดัมไม่พบผู้ใดเลยที่จะเป็นคู่คู่ปถัมภ์ของเขา พระเจ้าทรงเห็นความเปล่าเปลี่ยวของผู้ชาย

พระองค์ทรงเห็นว่าชีวิตของชายผู้นั้นไม่สมบูรณ์ครบถ้วน และพระองค์ได้ทรงสร้างผู้หญิงเพื่อที่จะเป็นเพื่อน คู่คิดและคู่อุปถัมภ์ของเขา ผู้หญิงมีความสามารถที่มากกว่าผู้ชายในเรื่องความรักและความซาบซึ้งรู้คุณ พระเยซูได้ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากมารีย์ชาวมาดลา และนางซาบซึ้งและรักพระองค์มากเหลือเกินจนนางลังเลใจที่จะไปจากสถานที่แห่งสุดท้ายที่นางรู้ว่าพระองค์เคยอยู่ ถึงแม้บัดนี้นางคิดว่าใครบางคนได้ขโมยพระศพของพระองค์ไปก็ตาม การกระทำต่างๆของนางแสดงออกถึงความเป็นผู้หญิงตามแบบฉบับ ขณะที่เปโตรกับยอห์น ประพฤติตัวในแบบที่สมกับความเป็นผู้ชาย

จงพิจารณาความแตกต่างแม้กระทั่งในวันนี้ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อคนที่เรารักถูกหย่อนลงไปในห้องศพ ส่วนใหญ่แล้วพวกผู้ชายมักเดินไปจากสุสาน ขณะที่ผู้เป็นแม่หรือภรรยา มักต้องได้รับความช่วยเหลือหรือถูกพุงไป เนื่องจากมันเป็นธรรมชาติของผู้หญิงที่จะรักอย่างลึกซึ้งมากกว่าผู้ชาย เธอจึงเป็นทุกข้ออย่างลึกซึ้งมากกว่าในความเศร้าโศกเพราะการสูญเสียผู้เป็นที่รัก มารีย์มีความปรารถนาในใจของนางที่ไม่ยอมรับการเติมเต็มและนางไม่อาจไปจากสถานที่ๆเคยวางพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนางได้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระศพของพระองค์ไม่อยู่แล้วไม่ได้ทำให้นางพอใจ ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่าและผ้าห่อพระศพเหล่านั้นวางอยู่ในที่ของพวกมันอย่างเป็นระเบียบ นางก็ไม่พึงพอใจที่ว่าพระเยซูทรงฟื้นขึ้นจากตายแล้วจริงๆ ในความไม่แน่ใจของนาง นางอยู่ต่อข้างอุโมงค์นั้น และเพราะเป็นทุกข้อใจอย่างหนัก นางจึงร้องไห้

“ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็ล้มลงมองดูที่อุโมงค์” มันคงเป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการว่าทำไมมารีย์ถึงมองเข้าไปในอุโมงค์นั้น แน่แน่นอนว่าเปโตรและยอห์นได้บอกนางแล้วว่าพวกเขาได้พบอะไรข้างใน แน่แน่นอนว่านางรู้ว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่าแล้ว แต่ใจของนางก็ไม่ยอมเชื่อง่ายๆ บางทีเพราะความหวังที่มีหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย บางทีเพราะนางไม่รู้ว่าจะทำอะไรอย่างอื่นอีก นางจึงล้มลงและมองเข้าไปข้างในอุโมงค์ว่างเปล่าที่เปิดอยู่ นั้นและนางได้เห็นภาพอันแสนมหัศจรรย์!

นางได้เห็น “ทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท” เห็นได้ชัดว่าผู้มาจากสวรรค์เหล่านี้ได้มาและจากไปแล้ว และจากนั้นก็กลับมาอีก-ในแบบที่ไม่ปรากฏแก่ตา เหนือธรรมชาติ และอธิบายไม่ได้ (เท่าที่สมองมนุษย์จะเข้าใจได้) เปโตรและยอห์นไม่ได้เห็นพวกเขาตอนที่เขาทั้งสองเข้าไปในอุโมงค์นั้น แต่เมื่อมารีย์มองเข้าไปข้างในหลังจากที่สาวกสองคนนั้นไปแล้ว นางก็ไม่เพียงเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเท่านั้น นางได้พูดคุยกับพวกเขาด้วย

ทูตสวรรค์เหล่านี้แต่งกาย “ในชุดขาว” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ ความสมบูรณ์แบบ ความไร้บาป ปลอดภัยจากความเป็นมลทินและคราบเลอะทั้งปวง สีขาวเป็นสีของเสื้อผ้าของพระคริสต์ตอนที่พระองค์ทรงจำแลงพระกาย (มธ. 17:2) และชุดขาวจะถูกสวมใส่โดยบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วในสง่าราศี (วิว. 3:4; 7:9; 19:7,8)

เราควรสังเกตตำแหน่งของทูตสวรรค์สององค์นี้ในอุโมงค์นั้น: องค์หนึ่งนั่งอยู่ที่พระเศียร และอีกองค์ที่พระบาทของจุดที่พระเยซูเคยนอนอยู่ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงวางพวกเขาแบบนี้เพื่ออารักขาพระกายของพระเมษโปดกขณะที่พระองค์ทรงนอนอยู่ในอุโมงค์นั้น ในเพลงสดุดี 91:11 เราอ่านว่า “เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน...”

พวกทูตสวรรค์ไม่ได้ถูกให้กำเนิด พวกเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้ปรนนิบัติให้แก่คนเหล่านั้นที่รับความรอดเป็นมรดก (ฮบ. 1:14) พวกเขาปรากฏตัวแบบฉับพลัน อย่างเหนือธรรมชาติ ตามที่พระเจ้าทรงมอบหมายภารกิจแก่พวกเขา ไม่ว่าจะผู้เชื่อคนหนึ่งเดินไปที่ไหนก็ตาม เหล่าทูตสวรรค์ก็ร่วมเดินไปด้วย เรามองไม่เห็นพวกเขา แต่เรารู้ว่าพวกเขาอยู่ด้วยกับเราเพราะว่าพระวาระของพระเจ้าประกาศเช่นนั้น: “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (เพลงสดุดี 34:7)

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศแก่มารีย์หญิงพรหมจารีผู้หนึ่งว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ลูกา 1:26-38) เหล่าทูตสวรรค์ประกาศเรื่องการประสูติของพระเยซู (ลูกา 2:8-14) เหล่าทูตสวรรค์ปรนนิบัติพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเผชิญหน้ากับพญามารตัวจริงบนภูเขาแห่งการทดลอง (มธ. 4:11) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเพื่อชูกำลังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในสวนเกทเสมนี (ลูกา 22:43) และในบทที่เรา กำลังศึกษาอยู่นี้ เหล่าทูตสวรรค์ก็ประกาศการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 13: “ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

ทูตสวรรค์เหล่านี้พูดอย่างอ่อนโยนกับมารีย์-พวกเขารู้ว่าทำไมนางถึงร้องไห้ แต่พวกเขาถามคำถามนี้เพื่อกระตุ้นความคิดของนางและทำให้นางคิดอย่างจริงจัง พวกเขาอยากให้นางตอบเพื่อตัวนางเองว่านางมีเหตุผลจริงๆไหมที่ต้องร้องไห้ พระเยซูทรงประกาศไปแล้วอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นในวันที่สาม และเมื่อพบว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่ามารีย์จึงน่าจะตระหนักว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วและนางจึงน่าจะชื่นชมยินดีแทนที่จะรำไห้ แต่นางคิดออกได้อย่างเดียวเท่านั้น: พระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนางหายไปจากอุโมงค์ฝังศพของพระองค์แล้ว และนางไม่รู้เลยว่าพระศพนั้นถูกเอาไปไว้ที่ไหนแล้ว นัยสำคัญฝ่ายวิญญาณของอุโมงค์ที่ว่างเปล่านั้นไม่ได้เข้าไปถึงความคิดที่ว่านางของนาง นางกำลังคิดในแง่ของสิ่งที่ เป็นธรรมชาติเท่านั้น นางรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้สิ้นพระชนม์แล้วเมื่อพระองค์ทรงถูกนำลงมาจากกางเขน นางรู้ว่าพระองค์ทรงถูกจัดเตรียมสำหรับการฝังและถูกวางในอุโมงค์นี้แล้ว และบัดนี้นางก็มาพร้อมกับเครื่องหอมต่างๆเพื่อที่จะชโลมพระศพของพระองค์ (มาระโก 16:1) เพียงเพื่อที่จะพบว่าพระองค์ไม่อยู่เสียแล้ว! นางตอบทูตสวรรค์เหล่านั้นด้วยถ้อยคำที่แทบจะเหมือนกับที่นางใช้ในการพูดกับเบโตรและยอห์นเลย:

“เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน!” นางกล่าวแก่เบโตรกับยอห์นไปก่อนหน้านี้นี้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” และในที่นี้นางกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” แต่ในทั้งสองกรณีนี้นางกล่าวว่า “พวกเขาเอาพระศพของพระองค์ไปแล้ว” และนางไม่รู้เลยว่านางกำลังพูดถึงผู้ใด นางไม่รู้ ว่า “พวกเขา” ที่ว่านี้หมายถึงใคร

ข้อเท็จจริงที่ว่ามารีย์ไม่ได้ตกใจเลยเพราะทูตสวรรค์เหล่านั้นก็บ่งบอกถึงความโศกเศร้าอันมากมายของนาง นางไม่ได้แสดงอาการประหลาดใจเลยเมื่อเห็นพวกเขาถึงแม้นางดูออกอย่างแน่นอนว่าพวกเขาเป็นผู้ที่มาจากสวรรค์ พวกเขาไม่ได้ทำให้นางคิดเรื่องอื่น นางไม่ได้กลัวพวกเขา นางคิดได้แต่ในแง่ของเกิดอะไรขึ้นกับพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง

ข้อ 14: “เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู”

มารีย์พะวงเกี่ยวกับพระศพของพระเยซูมากเหลือเกินจนนางหันหลังให้แก่ทูตสวรรค์สององค์นั้นผู้ซึ่งนางกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ก็ไม่ได้ทำให้นางชื่นชอบหรือสนใจเป็นพิเศษเลย

“ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่” ความทุ่มเตชนาดนั้นเช่นของมารีย์ไม่เคยถูกมองข้ามโดยพระเยซูคริสต์เจ้าเลย พระองค์ทรงปรากฏแก่นางก่อน พระองค์ทรงสนทนากับนางก่อน ความรักของนางที่มีต่อพระองค์ได้ทำให้นางอยู่ต่อข้างอุโมงค์ฝังศพนั้นหลังจากที่เปโตรก็บอthonไปแล้ว และความรักนั้นก็ได้รับบำเหน็จ นางเป็นผู้แรกที่ได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ นางเป็นผู้แรกที่ไต่ถามพระองค์ตรัส

แต่นาง “ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู” มีผู้เสนอแนะว่ามารีย์จำไม่ได้ว่านั่นคือพระเยซูเพราะว่าดวงตาของนางเต็มไปด้วยน้ำตา-แต่ผมไม่เห็นด้วย หากนั่นเป็นความจริง นางก็คงดูไม่ออกว่านั่นคือเหล่าทูตสวรรค์ในอุโมงค์นั้น ผมเชื่อว่านางดูไม่ออกว่านั่นคือพระเยซูเพราะว่าดวงตาของนาง “ถูกบังไว้” ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงขัดขวางไม่ให้นางจำพระเยซูได้ในขณะนั้น เมื่อพระเยซูทรงเดินร่วมไปกับสาวกสองคนนั้นขณะที่พวกเขาเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูสภายหลังในวันเดียวกันนั้น พวกเขาก็จำพระองค์ไม่ได้เพราะว่า “ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้” (ลูกา 24:16)

ผมเชื่อว่าพระกายของพระเยซูในตอนที่มีมารีย์เห็นพระองค์ครั้งแรกรั้นแตกต่างจากพระกายที่ได้ถูกวางในอุโมงค์นั้น แตกต่างจากพระกายที่พระองค์ทรงกลับมาเมื่อพวกสาวกซบที่พระบาทของพระองค์และจับพระองค์ไว้ ในขณะนั้น พระองค์เพิ่งออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ยังไม่ได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาในสวรรค์-และมารีย์กำลังแสวงหาพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนางแบบที่พระศพนั้นเคยเป็นตอนที่พระองค์ทรงถูกวางในอุโมงค์นั้น แต่เราจะต้องรู้จักพระองค์ไม่ใช่ตามอย่างเนื้อหนังอีกต่อไปแล้ว (2 คร. 5:16) ตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เราจะต้องรู้จักพระองค์ในฐานะประมุขของสิ่งทรงสร้างใหม่นั้นคือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ มันคงจะเป็นเรื่องเล็กน้อยจริงๆสำหรับพระเยซู พระผู้เนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสิ่งสารพัดที่อยู่ในนั้น ที่จะมึรูปลักษณะที่มารีย์จะจำพระองค์ไม่ได้ มันคงเป็นเรื่องง่ายพอๆกันสำหรับพระองค์ที่จะทำให้ดวงตาของนางไม่สามารถแยกแยะตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ได้

ข้อ 15: “พระเยซูตรัสถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”

“ร้องให้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” พระเยซูตรัสอย่างอ่อนโยนมากๆกับมารีย์-และกระนั้นในถ้อยคำของพระองค์เราก็หมายเหตุการณ์ดำเนินแบบนุ่มนวล พระองค์ทรงทราบว่าจะทำไมนางถึงกำลังร้องให้ พระองค์ทรงทราบว่านางแสวงหาผู้ใด แต่พระองค์ทรงถามคำถามเหล่านี้กับนางเพื่อที่จะดึงดูดความสนใจของนาง ตอนนั้นนางคิดถึงเรื่องอื่นไม่ออกเลยนอกจากข้อเท็จจริงที่ว่านางไม่พบพระศพของพระองค์ผู้ที่นางรักมากเหลือเกิน และพระเยซูไม่สามารถสื่อสารข้อความที่มีชีวิตกับนางได้จนกว่าพระองค์ทำให้นางหยุดและคิด ในการถามคำถามนาง พระองค์กำลังเตือนความจำนางอย่างนุ่มนวลว่าพระองค์ได้ตรัสแล้วอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะทรง

สละวางชีวิตของพระองค์และว่าพระองค์จะเอาชีวิตนั้นคืนมาอีก-แต่นางก็ล้มเสียแล้ว หรือไม่นางก็ไม่เข้าใจ ความหมายของสิ่งที่พระองค์ตรัสไปแล้ว ความคิดของนางยังจดจ่ออยู่กับการหาพระศพที่หายไปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนางให้เจอ

“นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป!” สามครั้งในที่นี้มารีย์เรียกพระเยซูว่า “พระองค์” โดยไม่ลำบากที่จะบอกชายผู้นี้ (ผู้ซึ่งนางคิดว่าเป็นคนสวน) เลยถึงชื่อของพระองค์ผู้ที่นางแสวงหา เห็นได้ชัดว่านางคิดว่าทุกคนในทั่วทั้งแถบชนบทนั้นรู้ว่านางแสวงหาผู้ใด

เราอาจสังเกตเห็นเช่นกันว่ามารีย์ไม่ได้พิจารณาว่านาง ซึ่งเป็นหญิงคนหนึ่ง คงจะไม่สามารถยกศพของชายคนหนึ่งและเคลื่อนย้ายมันไปที่ใดได้! นางหมกมุ่นอยู่กับความคิดหนึ่งเดียวของนางมากเหลือเกินจนนางกล่าวคำว่า “ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป!”

ข้อ 16: “พระเยซูตรัสกับเธอกว่า “มารีย์เอ๋ย” มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์”

เมื่อพระเยซูตรัสกับมารีย์ในข้อที่แล้ว พระองค์ทรงเรียกนางว่า “หญิงเอ๋ย” คราวนี้พระองค์ทรงเรียกชื่อของนาง เมื่อพระองค์ทรงเรียกนางว่า “หญิงเอ๋ย” พระองค์ก็ทรงพูดในฐานะพระเจ้า แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่า “มารีย์เอ๋ย” พระองค์ก็กำลังพูดในฐานะพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอดของนาง

ในยอห์น 10:4 และ 27 เราอ่านว่า “เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน...แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา” พระเยซูทรงเรียกมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย” เพื่อให้ท่านรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-ได้รับการยกชูเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและความสัมพันธ์แบบมนุษยทุกอย่าง แต่พระองค์ทรงเรียกนางว่า “มารีย์เอ๋ย” ในฐานะเป็นคนหนึ่งของพระองค์เองผู้ซึ่งพระองค์ทรงรัก พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย” (อพย. 33:12 วรรคท้าย)

“บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา” (อสย. 43:1)

“มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์” ไซแล้วครับ พระผู้เลี้ยงไม่เพียงทรงรู้จักแกะของพระองค์ด้วยชื่อเท่านั้น แต่แกะก็รู้จักเสียงของพระผู้เลี้ยงเช่นกัน มารีย์ตอบสนองต่อเสียงของพระเยซู: ทันทีที่พระองค์ตรัส นางก็ร้องออกมาว่า “พระอาจารย์!” การกลับใจใหม่ที่แท้จริงไม่ใช่การ “หันกลับมา” เพราะว่าการหันกลับมาคือการหันหน้าไปในทิศทางเดิม การกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือการ “เปลี่ยนความคิดอย่างสิ้นเชิง” คนบาบยอมตายไปแล้วในการละเมิดทั้งหลายและบาบ การบังเกิดใหม่คือการหันมาสู่ชีวิต *มาสู่พระเยซู* คือหันไปเสียจากโลก เนื้อหนัง และพญามาร มารีย์เปลี่ยนความคิดอย่างสิ้นเชิง ก่อนหน้านั้นนางกำลังมองตรงไปสู่สถานที่แห่งความตาย แต่เมื่อพระเยซูทรงเรียกนาง นางก็หันมาหาพระองค์และเรียกพระองค์ว่า “พระอาจารย์”

ข้อ 17: “พระเยซูตรัสกับเธอล่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จะไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

คำประกาศในข้อพระคัมภีร์จะไม่มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้จนกว่าเราเห็นพระเยซูในชั้นเรียนพระคัมภีร์ในสวรรค์และพระองค์ทรงอธิบายแก่เราว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไรกันแน่เมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่าแต่ต้องเรา” แน่แน่นอนว่าพระองค์มิได้ตรัสเช่นนั้นเพราะว่ามันจะเป็นบาปหรือเป็นสิ่งผิดสำหรับมารีย์ที่จะแต่ต้องพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ เพราะว่าหลังจากนั้นไม่นานพระองค์ก็ทรงยอมให้ผู้หญิงคนอื่นๆ ได้อยู่ที่อุโมงค์นั้นแต่ต้องพระองค์ได้: “ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดุเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “จงจำไว้เถิด” หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์” (มธ. 28:9) ผ่านไปแค่สัปดาห์เดียวหลังจากที่พระองค์ตรัสแก่มารีย์ว่า “อย่าแต่ต้องเรา” และพระองค์ตรัสแก่โรมัสว่า “จงยืนนิ้วมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยืนมือออกค้ำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” (ยอห์น 20:27) ดังนั้นมันคงไม่ใช่เรื่องที่มีตัวอย่างแน่นอนสำหรับมารีย์ที่จะแต่ต้องพระองค์

ตามที่ Liddell and Scott’s *Lexicon* กล่าวไว้ คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “แต่ต้อง” มีความหมายว่า “ยึดไว้แน่น เกาะไม่ปล่อย รั้งไว้ อดไว้ หรือฉวยไว้” และนั่นคือสิ่งที่พระเยซูไม่สามารถอนุญาตให้มารีย์กระทำได้ในขณะนั้น

“เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อมารีย์จำพระเยซูได้นางก็ซบลงแทบพระบาทของพระองค์และด้วยความชื่นชมยินดีนางก็กำลังจะสวมกอดพระองค์ ในการเทิดทูนและการนมัสการนางคงจะจูบพระบาทของพระเยซูไปแล้วเหมือนกับหญิงผู้นั้นได้กระทำในลูกา 7:36-50 แต่พระเยซูทรงทราบว่ามารีย์กำลังจะทำอะไร และพระองค์ทรงห้ามนางไม่ให้แต่ต้องพระองค์เพราะว่าพระองค์ยังมิได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาในสวรรค์

ในวันนั้นที่มารีย์ได้รับคำบัญชาว่า “อย่าแต่ต้องเรา” มหาปุโรหิตของพระเจาก็โบกฟ่อนข้าวที่เป็นผลแรกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ขณะที่พระองค์ (พระองค์เองผู้ทรงเป็นผลแรกจากพวกคนตาย) จะทรงทำให้ภาพเลื่องนี้สำเร็จจริงในการนำเสนอพระองค์เองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า “แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20) พระเยซูทรงเป็นผลแรก และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้ภาพเลื่องทุกอย่างในสมัยพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง:

“พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้นแกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย” (ลนต. 23:9-11)

มัทธิว มาระโก และลูกาไม่ได้บันทึกคำเตือนสติของพระเยซูที่ว่า “อย่าแต่ต้องเรา” แต่ยอห์นนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง และเนื่องจากพระองค์กำลังจะจากโลกนี้ไปแล้ว และเสด็จกลับไปหาพระบิดาในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา มารีย์จึงต้องไม่ผูกพันกับพระกายของพระองค์ มนุษย์

ที่ปรากฏแก่ตาที่เดินบนแผ่นดินโลก ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องรู้จักพระองค์ในฐานะศิระและรากฐานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ประมุขของความสัมพันธ์แบบใหม่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30)

“จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” มารีย์ได้รับเกียรติในการที่พระเยซูทรงมอบหมายภารกิจงานให้เป็นผู้แรกที่จะเป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ โดยไปแจ้งข่าวแก่คนอื่นๆ คนอื่นๆ ได้เห็นอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า-แต่**มารีย์ได้เห็นพระเยซู!** หญิงคนหนึ่งได้ขโมยพระองค์สำหรับการฝังพระศพของพระองค์ (ยอห์น 12:1-7) และหญิงคนหนึ่งเป็นผู้แรกที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่นางในสง่าราศีแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเจ้าทรงให้เกียรติอย่างสูงแก่หญิงทั้งหลายที่มีใจบริสุทธิ์และอุทิศตัวในการนำความรอดลงมาสู่มนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกียรติและทรงใช้การหญิงทั้งหลายที่อุทิศตัววันนี้ในงานรับใช้แห่งการชนะวิญญาณในยุคพระคุณนี้

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูตรัสถึงเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ในฐานะเป็น “พวกพี่น้อง” ในยอห์น 12:24 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาไปแล้วว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” “เมล็ดข้าว” ที่ว่านี้คือพระเยซู และเมื่อพระองค์ทรงกลับมาจากแดนคนตายแล้ว พระองค์ทรงกลายเป็นผลแรกของการเป็นขึ้นจากตาย “บุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:29) ช่างเป็นเรื่องที่แสนวิเศษที่พระคริสต์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเราว่า “พวกพี่น้อง” (ฮบ. 2:11)

“เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกนำเข้ามาอยู่ในตำแหน่งเดียวกับที่พระเยซูทรงมีกับพระบิดาในสวรรค์ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานกับพระเยซู (อฟ. 2:6) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

เมื่อพระเยซูทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา พระองค์ก็ปลดพระองค์เองจากเราในความหมายฝ่ายร่างกาย และบัดนี้เราถูกผูกติดกับพระองค์ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณแล้ว เราจะต้องไม่ยึดติดกับพระองค์ในรูปแบบฝ่ายโลกของพระองค์ เราจะต้องวางใจในพระองค์จากมุมมองฝ่ายวิญญาณต่างหาก *กล่าวในแง่ตำแหน่งแล้ว* เราอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ตอนนี้ด้วยซ้ำ และวันหนึ่งพระองค์จะทรงเรียกเราให้ไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้นเราจะถูกทำให้เป็นเหมือนพระองค์ (1 ธส. 4:13-18; 1 ยอห์น 3:1-3)

พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่มารีย์ว่า “จงไปบอกเหล่าสาวกของเราว่าเราเป็นขึ้นแล้ว” พระองค์ตรัสว่า “จงไปบอกพวกเขาว่า**เราจะขึ้นไป**” พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้กลับมาจากแดนคนตายเพื่อที่จะอยู่กับพวกเขาต่อไปบนแผ่นดินโลก ในยอห์น 16:7 พระองค์ทรงอธิบายแก่พวกเขาแล้วว่าการที่พระองค์เสด็จจากไปนั้นก็เหมาะสมแล้ว มิฉะนั้นพระผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมา และบัดนี้พระองค์ทรงสั่งมารีย์

ให้ไปบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะเสด็จขึ้นไปในฟ้าสวรรค์เพื่อที่จะประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในฐานะตัวแทนและมหาปุโรหิตของพวกเขา

ในมัทธิว 28:10 พระเยซูทรงบอกหญิงเหล่านั้นว่า “จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น” แต่พระองค์ไม่ได้เอ่ยชื่อสถานที่นัดพบแห่งหนึ่งบนแผ่นดินโลกเมื่อพระองค์ประทานข่าวสารของมารีย์ให้แก่นางเพื่อไปบอกแก่พวกสาวก พระองค์แค่ส่งข่าวไปบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะเสด็จขึ้นไปหาพระบิดา

เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าเทศนาหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องกลโกธา เราเทศนาหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย แต่ผมเกรงว่าพวกเราส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้เวลาและความสำคัญมากพอเกี่ยวกับเรื่องการเสด็จขึ้นไปของพระคริสต์ หากพระองค์ทรงดำเนินชีวิตอันสมบูรณ์แบบบนแผ่นดินโลก (แต่ไม่ได้เจอกับกลโกธา) ชีวิตที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ก็คงช่วยเราให้รอดไม่ได้ หากพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ยังคงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพต่อไป ความมรณาของพระองค์ก็คงช่วยเราให้รอดไม่ได้ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” แต่ชีวิตที่ไร้บาปของพระองค์บวกกับการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์ก็คงช่วยเราให้รอดไม่ได้หากพระองค์ไม่ทรงเป็นขึ้นจากตาย แม้หากว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้น แต่ยังคงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ต่อไป การรับใช้ของพระองค์เพื่อเราก็คงไม่สมบูรณ์ครบถ้วนเพราะว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปแล้วเพื่อทำการทูลขอวิงวอนเพื่อเรา!

“ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือ**พระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว** และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” (รม. 8:34)

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสนพยากรณ์ แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิภพเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็**ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน**” (ฮบ. 1:1-3)

การประสูติจากหญิงพรหมจารี ชีวิตที่ไร้บาป การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นไปของพระเมสสิยาห์ผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้าและบัดนี้การทูลขอวิงวอนของพระองค์ในฐานะพระเยซูคริสต์ มนุษย์ผู้นั้น มหาปุโรหิตของเราคือข้อเท็จจริงที่เป็นรากฐานยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ควรถูกเทศนาในความเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยไม่ถูกแยกขาดจากกันเลย

“เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:17)

“เพราะว่าเรามีได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึง

พระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ” (ฮบ. 4:15,16)

“ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 18: “มารีย์มักดลาลจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ”

มารีย์ไม่ได้โมโหเพราะคำตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการที่นางจะต้องพระองค์ เช่นเดียวกับผู้รับใช้คนหนึ่งที่ถูกเทศและเชื่อฟัง นางกระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชานางและไปตามหาพวกสาวกทันที เพื่อบอกพวกเขาว่านางได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ฝากข่าวนางมาบอกแก่พวกเขา

ผมขอคิดว่ามารีย์ไปยังบ้านของเปโตรก่อนอื่น และนางแจ้งข่าวนี้แก่เปโตรและยอห์นก่อนใครๆ ผมแน่ใจว่านางบอกข่าวดีนี้แก่ทุกคนที่นางพบเจอ และผมเชื่อว่านางวิ่งไป โดยไม่เสียเวลาแม้สักชั่วขณะในการเผยแพร่ข่าวดีเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ แต่มาระโก 16:10,11 ให้บันทึกเกี่ยวกับผลกระทบที่ข่าวสารของนางมีต่อพวกสาวก:

“มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็**ไม่เชื่อ!**”

พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวก โรมัสไม่ได้อยู่ด้วย

ข้อ 19: “**คำวันนั้น**ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

“**คำวันนั้น**”-นั่นคือ คำวันฟื้นคืนพระชนม์นั้น-“ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์...พวกสาวกมาชุมนุมกัน” ในวันนี้เองพวกสาวกมาชุมนุมกัน แยกตัวจากโลก เพื่อที่จะอธิษฐานและอธิปราชัยสิ่งเหล่านั้นที่มารีย์ได้บอกพวกเขา หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พวกสาวกมาเจอกันวันแรกของสัปดาห์**เสมอ** คือวันที่ต่อจากวันสะบาโตของพวกยิว นี่คือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันอาทิตย์ของเรา “วันสะบาโต” ไม่ใช่คำที่จะต้องถูกใช้ในยุคพระคุณนี้ เพราะไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าเป็น “วันสะบาโต” ของคริสเตียน

วันสะบาโตแรกนั้นคือวันแห่งการหยุดพักของ**พระเจ้า-ไม่ใช่การหยุดพักของมนุษย์** เพราะว่ามีมนุษย์ไม่ได้กระทำการใดเลยที่จะต้องหยุดพักจากมัน ในปฐมกาล 2:1-3 เราอ่านว่า “**ดังนั้นฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ ในวันที่เจ็ดพระเจ้ายิ่งเสริญงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น** พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันที่นั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น” ภาษาฮีบรูอ่านตรงตัวว่า “พระองค์ทรงสะบาโตในวัน

ที่เจ็ดนั้น” คำว่า “สะบาโต” มีความหมายว่า *หยุดพัก* คือหยุดจากการงานทั้งหมด พระเจ้าทรงเสร็จสิ้นการเนรมิตสร้างแล้ว ดังนั้นพระองค์จึงทรง “สะบาโต” ในวันที่เจ็ดนั้น พระเจ้าทรงหยุดพัก-แต่ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อย: “ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ *พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือพระผู้สร้างที่ลุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย* ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้” (อสย. 40:28)

วันสะบาโตถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล (และแก่ชนชาติอิสราเอลพวกเดียวเท่านั้น) เพื่อเป็นกฎเกณฑ์และคำบัญชาหนึ่ง-แต่มันถูกประทานให้หลังจากที่ถูกแกะปัสกาตัวแรกนั้นถูกฆ่าแล้ว ความตายของลูกแกะปัสกานั้นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความมรณาของพระเมษโปดกของพระเจ้า: “...เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื่อเก่าหรือด้วยเชื่อของความชั่วช้าเลวทราม *แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง*” (1 คร. 5:7,8)

วันสะบาโตถูกเปิดเผยแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นครั้งแรกในการเก็บมานา: “โมเสสจึงบอกว่ “วันนี้จึงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย จึงเก็บหว่าน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย” (อพย. 16:25,26) มานาคือขนมปังจากสวรรค์ซึ่งเลี้ยงชีพชนชาติอิสราเอลในการเดินทางถิ่นทุรกันดารของพวกเขา *พระเยซูคือ “ขนมปังแห่งชีวิต”* และผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนั้นจะไม่หิวอีกเลยและจะไม่ตายเลย พระเยซูเองทรงประกาศว่า “เราเป็นอาหารที่ธำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือน้ำของเรา...เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินน้ำและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน ผู้ที่กินน้ำและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:51-54) กรูณาศึกษา ยอห์น 6:30-59 ทั้งหมด

วันสะบาโตซึ่งถูกเปิดเผยแก่ลูกหลานของอิสราเอลโดยและผ่านทางมานานั้นมีลักษณะเป็นเชิงสัญลักษณ์และคำพยากรณ์: มันประกาศว่าพระเจ้าจะทรงพบการหยุดพักในมนุษย์อีกครั้ง-แต่คราวนี้มีมนุษย์ผู้นั้นจะทรงทำตามข้อกำหนดทุกประการของพระเจ้า ในร่างกายหนึ่งซึ่งถูกทำให้เป็นเหมือนมนุษย์คนแรกนั้นคืออาดัม พระองค์จะทรงทำตามข้อเรียกร้องทุกประการแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าผ่านทาง การดำเนินชีวิตที่ไร้บาป และจากนั้นโดยการสละวางชีวิตของพระองค์และเอามันคืนมาอีกพระองค์จะทรงกลายเป็น *ผู้ไถ่ของคนบาปทั้งหลายตลอดชั่วนิรันดร์*-การนับว่าชอบธรรมแก่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระองค์ การลบลมทินสำหรับบาปทั้งหลายของมนุษยชาติ คนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

ที่ภูเขาซีนาย วันสะบาโตที่ถูกเปิดเผยครั้งแรกในการเก็บมานานั้นถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของพระบัญญัติสิบประการ มันถูกให้เป็นบัญญัติข้อที่สี่และกลายเป็นพระราชบัญญัติแก่ชนชาติอิสราเอล:

“จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหว่าน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า” (อพย. 20:8-10)

วันสะบาโตได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลเพื่อเป็นหมายสำคัญเนื่องนิตยระหว่างลูกหลานของอิสราเอลกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อแยกตั้งพวกเขาให้บริสุทธิ์ออกจากชนชาติและประชาชาติอื่นทั้งปวง: “เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการทำงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น” (อพย. 31:16,17)

ชนชาติอิสราเอลไม่เพียงได้รับคำบัญชาให้รักษาวันสะบาโตเท่านั้น แต่ถ้าผู้ใดในพวกเขาฝ่าฝืนมัน พวกเขาจะทนทุกข์กับโทษแห่งความตาย: “จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักสงบ เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่” (อพย. 31:15)

กัณดารวิถี 15:33-36 บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ชายผู้หนึ่งที่ถูกรับได้ว่าเก็บฟืนในวันสะบาโต:

“ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย” และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส”

พระเจ้าได้ประทานวันสะบาโตให้แก่ชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงบังคับใช้โทษประหารชีวิตแก่คนเหล่านั้นที่ละเมิดคำบัญชาของพระองค์ และโทษนั้นไม่เคยถูกดัดแปลง แก้ไข หรือยกเลิกเลย โทษประหารชีวิตสำหรับการฝ่าฝืนวันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติมากพอๆกับที่วันสะบาโตเองเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติ และวันสะบาโตก็เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติวันนั้นมากพอๆกับที่มันเคยเป็นในสมัยที่พระเจ้าทรงบัญชามันให้ถูกทำให้เป็นพระราชบัญญัติแก่ชนชาติอิสราเอล พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนความคิดของพระองค์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ วันสะบาโต หรือบาป; แต่ “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (2 คร.5:19)

ดังนั้น “สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ...” (รม. 8:3,4) ดังนั้นเราจึงเห็นว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (รม. 10:4)

พระราชบัญญัติถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ คนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้นเลย: “เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง” (รม. 2:14)

“เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (รม. 6:14)

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

“ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม” (รม. 8:9,10)

ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับวันสะบาโตของยิวเหมือนกับที่ชีวิตไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความตาย (“ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต”-2 คร. 3:6 วรรคหลัง) พระคริสต์ทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรม” แก่ผู้เชื่อทุกคนอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนทั้งหลายวันนี้จึงมีสการในวันแรกของสัปดาห์ วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว

มัทธิวบอกเราว่ามารีย์ชาวมักดาลาและ “มารีย์อีกคนหนึ่ง” นั้นมาที่อุโมงค์ฝังศพ “ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์” (มธ. 28:1)

มาระโกบอกเราว่าเมื่อวันสะบาโตนั้นผ่านพ้นไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของยากอบได้มาที่อุโมงค์นั้น “เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์” (มาระโก 16:1,2)

ลูกาประกาศว่า “แต่เข้ามิดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เข้าได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์...” (ลูกา 24:1)

และในที่สุด ยอห์นบอกเราว่า “วันแรกของสัปดาห์เวลาเข้ามิด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ...” (ยอห์น 20:1)

“วันต้นสัปดาห์” ตามที่ถูกกล่าวถึงในบทนี้คือ รุ่งอรุณของวันใหม่ วันแห่งอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า วันของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วผู้ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ

ในเลวีนิติ 23:9-11 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย”

“รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต” คือวันต้นสัปดาห์อย่างแน่นอน การเริ่มต้นของสัปดาห์ใหม่และพระเยซูทรงทำให้ภาพเล็งนี้สำเร็จจริงแล้ว: พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วในวันต้นสัปดาห์เพื่อเป็นการทำให้สำเร็จจริงของฟ่อนข้าวที่เป็นผลแรกนั้น: “แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงกลายเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20)

กว่าพันปีก่อนวันเกิดของคริสตจักร พระคริสต์ (ซึ่งตรัสโดยพระวิญญาณผ่านทางดาวิด) ได้ประกาศวันต้นสัปดาห์ว่าเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น” (เพลงสดุดี 118:22-24)

สมาชิกพวกแรกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่มีสการในวันต้นสัปดาห์-วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่วันสะบาโตของพวกยิว: “ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกเขาประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่ามันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน” (กิจการ 20:7)

พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายในวันต้นสัปดาห์ และในระหว่างสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ไม่ได้พบกับพวกสาวกของพระองค์*แม้สักครั้งเดียว*ในวันสะบาโต: พระองค์ทรงพบกับพวกเขาในวันต้นสัปดาห์เสมอ มันคือในวันต้นสัปดาห์ที่พระองค์ทรงหักขนมปังกับพวกเขา มันคือในวันต้นสัปดาห์ที่พระองค์ประทานพระมหาบัญชาแก่พวกเขาเพื่อเผยแพร่งานประเสริฐ-และในวันที่สี่สิบหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็เสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในฐานะมหาบุรุษที่ทรงสถิตของคริสตจักรของพระองค์ (กิจการ 1:3-9)

มันคือในวันต้นสัปดาห์ที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ยอห์นผู้เป็นที่รักซึ่งถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะเปทมอส (วิว. 1:10) ในวันต้นสัปดาห์พระองค์ประทานข่าวสารให้แก่ยอห์นเพื่อส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในแคว้นเอเชีย ในวันต้นสัปดาห์พระองค์ประทานวิโรจน์ให้แก่ยอห์น-หिनยอดบนสุดแห่งพิระมิดของพระคัมภีร์

ในจดหมายฝากทุกฉบับ เช่นเดียวกับวิโรจน์ วันต้นสัปดาห์โดดเด่นมากกว่าวันอื่นๆทั้งหมดในฐานะเป็นวันนั้นที่ประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายในยุคพระคุณนี้ ไม่มีสักที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูทรงบัญชาพวกอัครทูตของพระองค์ (หรือผู้เชื่อคนอื่นๆ) ให้ถือวันสะบาโต คริสเตียนจะต้องถือว่าทุกวันเป็นวันบริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ในยุคพระคุณนี้เราจะต้องมารวมตัวกันและนำของถวายต่างๆของเราเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าในวันต้นสัปดาห์ (1 คร. 16:2)

มันเป็นความจริงที่ว่าอัครทูตเปาโลสอนบ่อยๆในธรรมศาลาในวันสะบาโตของพวกยิว แต่เขาไปที่นั่นเพื่อพบกับพวกยิว และนั่นคือวันที่คนเหล่านั้นมาประชุมกันเพื่อนมีสการ วันสะบาโตคือวันที่เปาโลมีโอกาสนี้จะส่งมอบข่าวสารแห่งพระคุณให้แก่ชนชาติของเขาเองผู้ซึ่งเขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นพวกเขาได้รับความรอด โรม 9:1-3 แสดงออกถึงความทรมานของเปาโลในการที่จะเห็นชนชาติอิสราเอลถูกนำมาถึงพระคริสต์:

“ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด *เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง*” เปาโลเต็มใจที่จะให้ตัวเอง*ไม่ได้รับความรอด*เพื่อที่จะเห็นชนชาติอิสราเอลได้รับความรอด และด้วยเหตุผลนั้นเองเขาจึงไปยังธรรมศาลาในวันสะบาโตของพวกยิวเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

“*คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้ว... พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา*” ยอห์นเป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐผู้เดียวที่บอกเราว่าประตูห้องที่พวกเขาจะมาประชุมกันนั้นปิดอยู่ พวกเขาเฝ้าคอยมาพบประตูไว้เพราะพวกเขากลัวพวกยิว เกรงว่าพวกเขาจะถูกประหารชีวิตเพราะเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเยซู แต่พระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว และกลอนประตูอันหนึ่งก็ไม่สามารถปิดกั้นพระองค์ไว้ได้ พระองค์ทรงเข้าห้องนั้นโดยไม่

ต้องเปิดประตูหรือเอากลอนออกไปเลย ในกิจการ 12:5-11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเปิดประตูและปล่อยเปโตรให้เป็นอิสระ แต่พระเยซูไม่ต้องใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเพื่อเปิดประตูนั้น-พระองค์ทรงเข้าห้องนั้นโดยที่ประตูยังปิดอยู่ นี่คือความจริงที่เปี่ยมสง่าราศี! วันหนึ่งเราจะมีร่างกายที่เหมือนกับพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซู (1 ยอห์น 3:2; 1 คร. 15:42-44)

จงพิจารณาคำทักทายขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในการพบกันครั้งแรกนี้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เปโตรได้ปฏิเสธพระองค์อย่างหยาบคายในระหว่างการไต่สวนของพระองค์ และสาวกทุกคนก็ทิ้งพระองค์และหนีไป (ถึงแม้ในเวลาต่อมาโยห์นได้กลับมาและอยู่ด้วยตอนที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนก็ตาม) พระเยซูจะถูกคาดหวังให้ทักทายเหล่าผู้ติดตามที่อ่อนแอและนำสังเวชเหล่านั้นอย่างไร? พระองค์จะทรงเรียกร้องเหตุผลสำหรับการกระทำต่างๆของพวกเขาไหม? พระองค์จะทรงตำหนิและวิจารณ์พวกเขาไหม? พระวาระของพระเจ้าบอกเราให้ตักเตือน ตำหนิ และหนุนใจ (ทต. 2:15; 2 ทธ. 4:2)- และมีวาระที่จะเอ่ยชื่อบาป ร้องเสียงดัง และไม่ยับยั้งไว้ แต่พระเยซูคือสหายอดนักเทศน์ พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าจะต้องกล่าวอะไรและจะต้องกล่าวมันเมื่อไร ใจของผมได้รับกำลังใจเพราะถ้อยคำของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงทักทายเหล่าสาวกของพระองค์เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีคำตำหนิ ไม่มีคำตำว่า ไม่มีการเตือนให้ระลึกถึงความอ่อนแอและความล้มเหลวของพวกเขา แต่เป็นคำทักทายอันอ่อนโยนที่ว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด!”

ข้อความของพวกทูตสวรรค์ตอนที่พระองค์ประสูติคือ “สันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีแก่มนุษย์ทั้งหลาย” พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช และวันหนึ่งพระองค์จะทรงนำสันติสุขที่ยั่งยืนมาสู่โลกที่วุ่นวายนี้ จะไม่มีสันติสุขตราบใดที่ซาตานยังมีอำนาจอยู่ แต่เมื่อพระเยซูทรงโยนมันลงไปในเหวนั้นและประทับตรามันไว้ จะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลกและความปรารถนาดีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย พระเยซูจอมราชาจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกจนน้ำปกคลุมทะเล ถึงแม้ว่าเราไม่มี “สันติสุขบนแผ่นดินโลก” วันนี้ เราก็สามารถมีสันติสุขในใจของเราได้ เพราะพระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่าน” (ยอห์น 14:27) ในยอห์น 16:33 พระองค์ตรัสว่า “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา”

ข้อ 20: “ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี”

ผมแน่ใจว่าเราไม่อาจวัดได้ว่าพวกสาวกตกตะลึงมากขนาดไหนเมื่อพระเยซูทรงปรากฏตัวท่ามกลางพวกเขาขณะที่ประตูและหน้าต่างห้องนั้นถูกใส่กลอนไว้อยู่ พระองค์ทรงแสดงพระหัตถ์ของพระองค์และสีข้างที่เป็นแผลของพระองค์ให้พวกเขาดู เพื่อชักจูงพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นคนเดียวกับที่พวกเขาเคยร่วมเดินเป็นเวลาสามปีครึ่งจริงๆ พระเยซูคนเดิม แต่บัดนี้ในพระกายที่ไม่รู้เปื่อยเน่าของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง-ไม่ใช่วิญญาณตนหนึ่ง ไม่ใช่ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ผู้ชายคนเดียวกันกับที่บัดนี้นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์แล้ว (1 ทธ. 2:5)

ลูกาบอกเราว่าพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกที่ตกตะลึงนั้นว่า “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” (ลูกา 24:39) *ยอห์น* กล่าวถึง *สีข้าง* ที่ถูกแทงของพระองค์เป็นพิเศษ: “ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และ *สีข้างของพระองค์*” มีเหตุผลที่พิเศษอยู่ประการหนึ่งว่าทำไมยอห์นพูดถึงสีข้างที่เป็นแผลขององค์พระผู้เป็นเจ้าสาวกผู้เป็นที่รักนำเสนอพระเยซูในฐานะ *พระเจ้าในเนื้อหนัง พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า* พระองค์คือการสำเร็จจริงของภาพเงา-นาวานั้น พระองค์ทรงเป็น *นาวาของเรา* และ *ประตูที่อยู่ตรงด้านข้างของนาวานั้น* สีข้างของพระเยซูถูกเปิดออกเพื่อที่เราจะเข้าไปโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

“เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี” แน่แน่นอนว่าไม่มีคำพูดใดสามารถบรรยายถึงความรู้สึกของคนเหล่านี้ได้เมื่อพวกเขาารู้แล้วว่าพวกเขา กำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นแล้วของพวกเขาจริงๆ ความกลัวของพวกเขาคลายหายไป ใจของพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความหวัง และพวกเขาได้รับสันติสุข พระเยซูทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ที่ว่า จะกลับมาจากความตาย: “ฉันใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้” (ยอห์น 16:22)

เมื่อผมอ่านข้อพระคำตอนนี้ ผมก็คิดว่า “เราจะทำอะไรเมื่อเราเห็นพระเยซูเป็นครั้งแรก?” คุณนึกภาพออกไหมว่าเราจะทำอะไรเมื่อเราเห็นพระพักตร์ของพระองค์เป็นครั้งแรก เมื่อเรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์เป็นครั้งแรก?

ลูกาให้บันทึกเรื่องราวที่แสนวิเศษเกี่ยวกับการปรากฏตัวครั้งนี้ของพระเยซู และผมคิดว่ามันคงคุ้มค่ากับเวลาของเราที่จะศึกษาข้อพระคำตอนนี้จากข่าวประเสริฐของลูกา รวมไปถึงข้อที่เราศึกษาอยู่นี้:

“เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี”

“พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายอุ่นไวใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนทน่ที่จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” (ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด ตามที่กล่าวไว้ในเลวีนิติ 17:11 และพระเยซูได้ประทานพระโลหิตของพระองค์เพื่อความรอดของคนบาปทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงถวายพระโลหิตนั้นแด่พระบิดาในสวรรค์แล้วและจากนั้นก็เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อที่จะปรากฏตัวต่อหน้าพวกสาวกใน *ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูก*-ไม่มีโลหิต-ร่างกายหนึ่งที่ไม่รู้เปื่อยเน่า)

“เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายอเยินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม” เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

“พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน ว่า บรรดาคนที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา 24:36-45)

พระเยซูไม่เพียงเชิญชวนสาวกเหล่านั้นให้**จะต้อง**พระองค์และดูว่าพระองค์ไม่ใช่ผีหรือวิญญาณตนหนึ่งเท่านั้น **พระองค์ยังทรงขออาหารด้วย** พวกเขาเอาปลาอย่างกับรวงผึ้งมาถวายพระองค์และพระองค์ทรงรับประทานต่อหน้าพวกเขา อันเป็นการให้ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าพระองค์ทรงเป็นคนจริงๆ

ใครบางคนอาจถามว่าเราจะกินในสวรรค์หรือไม่ เราจะมีร่างกายที่เหมือนกับพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระเยซู **พระองค์ทรงรับประทานปลาอย่างกับรวงผึ้ง** และนี่ก็คงบ่งบอกว่าเราสามารถรับประทานได้หากเราปรารถนาเช่นนั้น-แต่มันก็จะไม่จำเป็นที่เราต้องรับประทานเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ยกตัวอย่างเช่น ในวิวรณ์ 22:1,2 เราอ่านว่า “ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนแก้วผลึก ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมี**ต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกๆเดือน** และใบของต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” จะมีผลไม้มากมาย ต้นไม้จะออกผลให้เก็บกินทุกเดือน-และถ้าไม่มีใครกินในบ้านนิรันดรนั้นของผู้ที่ถูกไถ่แล้ว ก็คงมีผลไม้มากมายที่จะต้องเสียเปล่าอย่างแน่นอน!

ข้อ 21: “**พระเยซูจึงตรัสกับเขามากกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันทิด** **เราก็กู้ท่านทั้งหลายไปฉันทิด**”

เมื่อพระเยซูทรงทักทายพวกสาวกด้วย “**สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด**” พระองค์ก็ทรงทราบว่าพวกเขาตกใจกลัวและตกตะลึงเหลือขนาด และพระองค์ตรัสสันติสุขแก่ใจและความคิดของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะจำพระองค์ได้ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งและไม่ใช่ในฐานะผีตนหนึ่ง **ครั้งที่สองที่พระองค์ตรัสสันติสุขแก่พวกเขา** พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นเพราะว่าพระองค์กำลังส่งพวกเขาเข้าไปในโลกที่ไม่เป็นมิตร

ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อของพระองค์ พระเยซูตรัสแก่พระบิดาในสวรรค์ว่า “**พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด** ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิดนั้น...ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขา แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” (ยอห์น 17:18,20)

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้รู้ว่าพระเยซูตรัสสันติสุขแก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อนที่จะพระองค์ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกที่ไม่เป็นมิตรและเป็นศัตรู-แต่พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสแก่พวกเขาแต่พวกเขาแต่พวกเขาเพียงอย่างเดียว พระองค์กำลัง**ตรัสแก่ผู้เชื่อทุกคน**ตลอดยุคพระคุณนี้ แม้กระทั่งตอนนี้พระองค์ก็ตรัสสันติสุขแก่ใจของลูกๆของพระองค์ก่อนพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้ไปและเป็นพยานแก่โลกที่ไม่เชื่อ

เราหมายพียงพระองค์เพื่อสันติสุขและพละกำลัง โดยทางพระองค์เราไม่เพียงมี**สันติสุขกับพระเจ้า** เท่านั้น เรายังมี**สันติสุขของพระเจ้า**อยู่ภายในใจของเราด้วย:

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว **เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา**” (รม. 5:1)

“แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:7)

สันติสุขกับพระเจ้าและสันติสุขของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้าสำหรับการรับใช้ที่สัมฤทธิ์ผล และปราศจากสองสิ่งนี้เราก็จะไม่มีความปลอดภัยที่จะนำคนอื่น ๆ เข้ามาสู่สันติสุขของพระเจ้า เราจะไม่พบความชื่นชมยินดีในการชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย ในฐานะเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายยังเป็นบุตรทั้งหลายแห่งสันติสุขด้วย แต่เราจะต้องไม่เก็บสันติสุขไว้ในใจของเราและล้มเหลวที่จะแบ่งปันมันกับคนอื่น ๆ เราเป็นผู้นำสารแห่งสันติสุขและเรามีข่าวสารที่แท้จริงแห่งสันติสุขหนึ่งเดียวเท่านั้น เราต้องส่งมอบข่าวสารนั้นแก่โลกที่เป็นศัตรู พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้าพระบิดา (ยอห์น 1:18) พระองค์ทรงส่งเราเข้าไปในโลกเพื่อประกาศสันติสุขของพระเจ้าที่เข้ามาสู่หัวใจโดยความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระเจ้าบนกลโกธา-และหากไม่มีกลโกธา ก็ไม่มีสันติสุขสำหรับใจมนุษย์เลย!

ข้อ 22: “ครั้งพระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด”

“ทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา” คือคำกล่าวที่ไม่เหมือนใคร มันยืนหยัดเพียงลำพังในภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีบันทึกอื่นใดอีกเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า “ระบายลมหายใจ” เหนือผู้ใด และคำกรีกเดียวกันนี้ก็ไม่ได้ถูกใช้ที่ไหนอีก

คำประกาศที่ว่าพระเยซูทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาที่มีความหมายว่าอะไร? มนุษย์ได้ถูกสร้างจากผงคลีดิน พระเจ้า “ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่” (ปฐมก. 2:7) ผมเชื่อว่าพระวาระของพระเจ้ากำลังสอนในที่นี่ว่าหนทางเดียวที่มนุษย์ธรรมดาจะกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ได้คือ โดยทางฤทธิ์เดชที่ให้ชีวิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเรายังไม่บังเกิดโดยพระวิญญาณ เราก็ยังไม่ได้รับความรอด และแน่นอนว่าเราไม่ถูกมอบหมายภารกิจให้เป็นพยานทั้งหลาย

ผมไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อจนกระทั่งพระเยซูทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขา พวกเขาเป็นผู้เชื่อแล้ว-แต่พวกเขาเป็นผู้เชื่อภายใต้ระบบเก่า พระเยซูทรงบอกพวกเขาก่อนหน้านี้แล้วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่เพียงอยู่กับพวกเขาเท่านั้น แต่จะทรงอยู่ในพวกเขา และนี่คือการเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ พระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5) ในยอห์น 6:44 พระองค์ทรงประกาศว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา...”-และในยอห์น 6:63 พระองค์ตรัสว่า “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต”

ในโรม 8:1,2 อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การประทัโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย”

พระวิญญาณคือผู้ที่ทำให้เป็นขึ้นและทำให้เรามีชีวิตอยู่ พระวิญญาณทรงทำให้เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ ในพระเยซูคริสต์: “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็ได้มีฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9) เอเฟซัส 4:30 เตือนว่า “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียดังนี้ เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

เปาโลบอกเราว่า “ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่” แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้น (พระเยซูคริสต์เจ้า) เป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต” (1 คร. 15:45) ในปฐมกาล 2:7 พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ทรงระบายลมหายใจเข้ารูจมูกของอาดัมและเขาก็กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิต ในข้อที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงระบายลมหายใจเหนือพวกอัครทูตและพวกเขากลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 5:17) ในเอเสเคียล 37:9,10 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงระบายลมหายใจเหนือชนชาติอิสราเอลและกระดูกแห้งเหล่านั้นก็เริ่มมีชีวิต และในอิสยาห์ 11:4 เราถูกบอกไว้ว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงทำลายคนชั่ว “ด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน”

กาลาเทีย 4:1-7 ให้ความสว่างเกี่ยวกับข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่เช่นกัน:

“แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ทราบใดที่ทนายายังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้

“ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร

“และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์”

พวกเขาได้รับการบังเกิดจากเบื้องบนแล้วก่อนพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” พวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ภายใต้ระบบของโมเสส บัดนี้พวกเขาไม่ใช่ทาสอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นบุตรทั้งหลาย-เหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกันกับพระคริสต์

พวกเขาเป็นคนที่แตกต่างกันไปจากเดิมหลังจากที่พระเยซูทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” หากเราศึกษาบทสุดท้ายในหนังสือข่าวประเสริฐแต่ละเล่ม และบทแรกของหนังสือกิจการ เราจะพบข้อพิสูจน์ว่าความไม่เชื่อของพวกเขา ความอ่อนแอต่างๆของพวกเขา ความสับสนของพวกเขา และความงุนงงของพวกเขาหมดสิ้นไปแล้ว เมื่อพวกเขายืนกับพระเยซูบนภูเขามะกอกเทศขณะที่พระองค์ทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมื่อพระองค์ทรงเริ่มลอยขึ้นไปและเมฆก้อนหนึ่งรับพระองค์ออกไปพันสายตาของพวกเขา พวกเขาก็ไม่ใช่เหล่าสาวกที่อ่อนแอ งุนงงและไม่เชื่อแบบที่พวกเขาเคยเป็นตอนที่พวกเขาไปจากอูโมงค์ฝังศพนั้นหลังจากการตรึงกางเขน ในลูกา 24:51-53 เราอ่านว่า “ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ เขาทั้งหลายจึงนมัสการ

พระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญ และเทิดทูนพระเจ้า เอเมน!” ความชื่นชมยินดีที่ท่วมท้นใจของพวกเขาคือความชื่นชมยินดีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ใส่ไว้ภายในพวกเขาแล้ว: “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (รม. 14:17)

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพวกเขาได้รับ**บัพติศมา**ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และบัพติศมานี้ก็ใส่พวกเขาไว้ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่และให้พวกเขาได้มีฤทธิ์เดชที่จะกลายเป็นเหล่าพยานที่สัมฤทธิ์ผล แต่ห้าสัปดาห์ก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทับอยู่ภายในพวกเขาและสถิตอยู่ในใจของพวกเขาแล้ว พระเยซูได้ประทานให้พวกเขาได้รับความสว่างและความรู้เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าซึ่งจนถึงขณะนั้นพวกเขายังไม่ได้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ พวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน พวกเขามีความสุขที่ได้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ แต่พวกเขาขาดความรู้ที่น่าเศร้าเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระองค์ในการเสด็จเข้ามาในโลกและพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับ**ความจำเป็นที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์และความแน่นอนของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์** แต่เมื่อพระองค์ทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขา พระองค์ก็ประทานพระวิญญาณแห่งความรู้และความเข้าใจแก่พวกเขา **ความสว่าง**คือสิ่งแรกที่ได้ถูกสร้างในการเนรมิตสร้าง (ปฐมก. 1:3) และ **ความสว่างในหัวใจ**คือการเริ่มต้นของความรอดที่แท้จริง การเข้ามาของพระวาระนำมาซึ่งความสว่าง (เพลงสดุดี 119:130)

ข้อ 23: “**ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น**”

พระคำข้อนี้ถูกเข้าใจผิด ถูกใช้ในทางที่ผิดและถูกใช้อย่างผิดๆ มาตลอดหลายร้อยปี คนกลุ่มหนึ่งใช้ข้อนี้เพื่อมอบอำนาจให้แก่เหล่าบาทหลวงของตนที่จะยกโทษบาปได้ แต่**ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีอำนาจเช่นนั้นเลย มีแต่พระเยซูเพียงผู้เดียวที่สามารถยกโทษบาปได้** (กรณอ่านลูกา 5:17-26)

การที่จะเข้าใจพระคำข้อนี้ได้เราต้องรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสกับผู้ใด และเราต้องพิจารณาเวลาที่ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าว พระเยซู**กำลังพูดกับใคร**ในที่นี่? พระองค์กำลังพูดกับพวกอัครทูตของพระองค์โดยเฉพาะ พูดกับเหล่าสาวกโดยทั่วไป พูดกับ**ผู้รับใช้ทุกคน**? ถ้อยคำเหล่านี้มีไว้สำหรับ**สาวกทุกคน** พวกเขาที่ไม่สามารถมอบอำนาจที่จะยกโทษบาปให้แก่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะอย่างแน่นอน (พวกผู้รับใช้ พวกบาทหลวง หรือพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ) ความเชื่อแบบนั้นไม่เพียง**ไม่สมเหตุสมผลเท่านั้น** มันยังขาดข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์ด้วย ในทางกลับกัน ถ้าพระเยซูกำลังพูดกับเฉพาะอัครทูตสิบคนนั้นที่อยู่ในห้องนั้นกับพระองค์ ดังนั้นคนทั้งหลายวันนี้ที่อ้างว่ามีอำนาจที่จะยกโทษบาปก็**สอนผิดมากกว่าเดิมเสียอีก** เพราะว่าพวกอัครทูตไม่ใช่ปุโรหิตในขณะนั้น และพวกเขาไม่เคยได้กลายเป็นปุโรหิตด้วย (พวกปุโรหิตในความหมายปัจจุบันเทียบได้กับพวกบาทหลวง เพราะใช้คำภาษาอังกฤษเดียวกันคือ *priests*-ผู้แปล)

ถ้าพระเยซูประทานอำนาจที่จะยกโทษบาปให้แก่พวกเขาในต่อนั้น และถ้าอำนาจนั้นจะต้องถูกส่งต่อมายังคนอื่นๆ ทำไมเราถึงไม่พบว่าเรื่องนี้ถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับต่างๆเลย? ไม่มีสักคำเดียวในหนังสือกิจการ ในจดหมายฝากฉบับใด หรือในวิวรณ์ที่กล่าวว่ามี**มนุษย์คนใดยกความผิดบาปหรือให้ความผิด**

บาปติดอยู่ได้ ไม่มีการกล่าวถึงในจดหมายฝากที่เขียนถึงคริสตจักรต่างๆเลย (หนังสือโรมจนถึงหนังสือเฮสละโลนิกา) หรือในจดหมายฝากถึงศิษยาภิบาล (ทิโมธีจนถึงฟีเลโมน) เกี่ยวกับชนชั้นปุโรหิต (หรือบุคคลที่เป็นปุโรหิต) ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจที่จะยกโทษความผิดบาปได้ ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่แม้แต่จะกล่าวถึงตำแหน่งปุโรหิตในคริสตจักร เรามิมีหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่-พระเยซู ผู้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา-และในพระองค์ผู้เชื่อทุกคนเป็นกษัตริย์และปุโรหิตในความหมายฝ่ายวิญญาณ:

“แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

ไม่ว่าถ้อยคำในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ถูกกล่าวแก่พวกสาวกแบบเหมารวมหรือแก่พวกอัครทูต แต่พวกเดียวเท่านั้น คำกล่าวตรงนี้ก็ไม่มีข้อสนับสนุนใดๆเลยที่พวกบาทหลวงจะใช้อ้างได้ว่าตนมีอำนาจที่จะยกโทษความผิดบาปหรือฟังคำสารภาพจากคนบาปทั้งหลายได้

คราวนี้แล้วเรื่องเวลาที่ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าว-คำกล่าวนี้ถูกกล่าวในยุคหรือสมัยใด? แน่ใจว่ามันคือก่อนที่คริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นมา เพราะว่าคริสตจักรได้ถือกำเนิดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวในช่วงเปลี่ยนผ่าน และพวกมันถูกกล่าวแก่พวกอัครทูตซึ่งเป็นกลุ่มคนประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ นับตั้งแต่อัครทูตเปาโลจากโลกนี้ไปสวรรค์แล้ว ก็ไม่มีอัครทูตคนอื่นอีกเลย ไม่มีพวกเขาเลยสักคนวันนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายล่ะ? มีครับ ผู้รับใช้ทั้งหลายล่ะ? มีครับ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายล่ะ? มีครับ พวกอัครทูตล่ะ? **ไม่มีแล้วครับ!** คนเหล่านั้นเป็นเหล่าบิชอปที่ได้รับฤทธิ์เดชพิเศษที่จะกระทำการอัครรรยต่างๆ และไม่มีมนุษย์คนใดนับตั้งแต่เปาโลเคยกระทำการอัครรรยแบบนั้นเลย พวกอัครทูตไม่เคยถูกตั้งใจว่าจะต้องมีผู้สืบทอดเลย พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกและแต่งตั้งพวกอัครทูตในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ มีเหล่าศิษยาภิบาล อาจารย์ มิชชันนารี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่มีพวกอัครทูตแล้ว

เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกทีและหยิบบี้นอาณาจักรนั้นให้แก่ชนชาติอิสราเอล จะมีบิชอปหลายคนที่มีฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติที่กระทำการอัครรรยต่างๆที่ยิ่งใหญ่อีกครั้ง: “และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ...พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลก ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา” (วว. 11:3,6)

ถ้อยคำของพระเยซูในข้อที่ยีสืบสามถูกให้ไว้เพื่อเชื่อมโยงกับถ้อยคำในข้อ 22-นั่นคือ พระองค์ทรงระบายลมหายใจเหนือพวกสาวกและพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ไม่ได้สถาปนาตำแหน่งสมณะ พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “บัดนี้เราตั้งพวกท่านให้เป็นปุโรหิต” ไม่ว่าพระองค์ทรงตั้งพระทัยให้พวกสาวกเข้าใจสิ่งใดก็ตาม พระองค์ไม่ได้บอกเป็นนัยแก่พวกเขาอย่างแน่นอนว่าพระองค์ได้ประทานตำแหน่งหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาจะต้องส่งต่อให้แก่คนอื่นๆ-และพวกเขาไม่ได้อ้างว่ามีสิทธิ์นี้ด้วย ไม่มีอัครทูตคนใดเคยกล่าวแก่ผู้ใดเลย ว่า “โดยอำนาจนี้ข้าพเจ้ายกโทษบาปของท่าน” คำสารภาพเดียวที่นำการยกความผิดบาปมาให้ในยุคพระคุณนี้คือ คำสารภาพของเราต่อพระเจ้าในพระนามของพระเยซู ยอห์นบอกเราว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา

พระองค์ (พระเยซู) ทรงสัจย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็ทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) เมื่อผู้เชื่อคนใดทำบาป **พระเยซู** (ไม่ใช่บาทหลวง ศิษยาภิบาล หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ) ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญา: “และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

ผมต้องสารภาพว่าผมไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายของถ้อยคำของพระเยซูในที่นี่ แต่ผมรู้จริงๆว่าในหมายความที่เคร่งครัดที่สุด **ภารกิจที่มอบหมายให้และตำแหน่งหน้าที่**ของพวกอัครทูตเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาพิเศษเฉพาะเจาะจงนั้น และถูกจำกัดเฉพาะสำหรับพวกเขาและอัครทูตเปาโลเท่านั้น

พวกอัครทูตมีคุณสมบัติต่างๆในการเป็นผู้รับใช้ที่พิเศษเฉพาะสำหรับพวกเขาและพวกเขาเพียงเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถ (และไม่ได้) ส่งต่อคุณสมบัติเหล่านี้ให้แก่ผู้อื่น:

พวกเขายืนยันคำสอนของตนโดยการอัครจรรยาต่างๆ

พวกเขาบางคนได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเขียนส่วนต่างๆของพันธสัญญาใหม่

พวกเขามีอำนาจที่จะแยกแยะวิญญาณต่างๆเช่นในกรณีของเปโตรที่จัดการกับอานาเนียและสัปปิรา (กิจการ 5:1-11)

พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐโดยปราศจากข้อผิดพลาด โดยเทศนาด้วยความถูกต้องที่ไม่รู้ผิดพลาด พวกเขาไม่ทำอะไรผิดพลาดเลยในการตีความต่างๆของพวกเขา

ในคุณสมบัติทั้งหมดเหล่านี้พวกเขายืนหยัดเพียงลำพัง พวกเขาไม่มีผู้สืบทอดเลย พวกอัครทูตมีคุณสมบัติเป็นพิเศษสำหรับช่วงเวลาพิเศษเฉพาะเจาะจงนั้นและสำหรับงานพิเศษนั้นที่พวกเขาต้องทำ **ตำแหน่งของพวกเขามีหนึ่งเดียวซึ่งได้เริ่มต้นและสิ้นสุดลงแล้วพร้อมกับพวกเขา**

พวกอัครทูตไม่สามารถมีอำนาจที่จะยกความผิดบาปได้-และพวกเขาไม่ได้อ้างว่ามีอำนาจเช่นนั้นด้วย นั่นคืออำนาจพิเศษของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ในบ้านของโครเนลิอัสเปโตรประกาศว่า “ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า **ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์**” (กิจการ 10:43)

เปาโลเทศนาว่า “เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า **โดยพระองค์นั้นแหละ (พระเยซู) จึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์นั้น** ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส” (กิจการ 13:38,39)

เปาโลประกาศแก่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใด ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระ**พักตร์พระคริสต์**” (2 คร. 2:10)

มันเป็นความจริงที่ว่าพวกอัครทูตมีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชอันเป็นเอกลักษณ์ แต่พวกเขาไม่ได้ส่งต่อสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชนี้ให้แก่ผู้ใดเลย

ผมเชื่อว่าถ้อยคำในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ต้องหมายความว่าพวกอัครทูตมี**สิทธิอำนาจที่จะประกาศ** คนเหล่านั้นที่ได้รับการยกโทษแล้วและคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้รับการยกโทษ เหมือนกับที่ปุโรหิตยิวมีสิทธิอำนาจที่จะประกาศคนเหล่านั้นที่สะอาดแล้วและคนเหล่านั้นที่ยังเป็นมลทินในกรณีของโรคเรื้อน

ความเป็นเอกลักษณ์ของการเทศนาและสิทธิอำนาจของพวกอัครทูตก็คือว่า ชายเหล่านี้ไม่ได้มีพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนอย่างที่เรามีวันนี้ พวกเขา**พูดโดยการดลใจ** และ (รวมถึงอัครทูตเปาโล) พวกเขาเป็นพวกสุดท้ายที่พูดพระวจนะที่ได้รับการดลใจ ตั้งแต่ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาได้เขียน**วิวรณ์** ไม่มีมนุษย์คนใดที่พูดหรือเขียนภายใต้การดลใจของพระเจ้าเหมือนกับที่พวกอัครทูตได้กระทำ เมื่อพวกเขาพูด พวกเขาที่กำลังพูดถ้อยคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้แก่พวกเขา เมื่อพวกเขากล่าวว่า “จงกลับใจ จงเชื่อ และบาปของท่านทั้งหลายก็ได้รับการอภัย” ถ้อยคำของพวกเขา**ก็มีสิทธิอำนาจ** เพราะว่าพวกเขากำลังพูดถ้อยคำที่ได้รับการดลใจ ถ้อยคำซึ่งคุณและผมอ่านตอนนี้ พวกเขาพูดด้วย**สิทธิอำนาจ** และเดี๋ยวนี้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้านั้นอ่านและเทศนาสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวด้วย**สิทธิอำนาจเดียวกัน**

ชายผู้เดียวที่พูดด้วย**สิทธิอำนาจ**เกี่ยวกับบาปทั้งหลายที่ได้รับการยกโทษ (หรือเรื่องฝ่ายวิญญาณอื่นใด) คือชายผู้นั้นที่กล่าวพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูทรงประกาศว่า “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48) บัดนี้ “สิ่งสมบูรณ์แบบ” ได้มาถึงแล้ว (1 คร. 13:10) และผู้รับใช้ทั้งหลายก็ได้รับบัญชาให้ “ประกาศพระวจนะ” (2 ทธ. 4:2) และเมื่อเราประกาศพระวจนะเราก็พูดด้วย**สิทธิอำนาจ**

หนทางเดียวที่พวกอัครทูต**ได้ยกความผิดบาป**ก็คือ โดยการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และพวกเขามี**สิทธิอำนาจที่จะประกาศว่า**ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูและกลับใจใหม่ในพระนามของพระองค์ก็ได้รับการยกความผิดบาปและได้รับชีวิตนิรันดร์แล้ว (กิจการ 10:43) หนทางเดียวที่พวกอัครทูตให้ความผิดบาปติดอยู่ก็คือโดยการประกาศพระพิโรธของพระเจ้าแก่ทุกคนที่ปฏิเสธที่จะฟังข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและเชื่อในพระเยซู ก่อนพระองค์เสด็จขึ้นไปไม่นาน พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศ**ในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ** ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น” (ลูกา 24:46-48)

เมื่อพิจารณาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว อย่าให้เรายกให้แก่ผู้รับใช้ทั้งหลายคือ อำนาจที่พระเจ้าประทานให้แก่พระบุตรของพระองค์เท่านั้น การถือว่าผู้รับใช้หรือบาทหลวงคนใดว่าเป็นคนกลางผู้หนึ่งระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณของคนๆหนึ่ง การสารภาพบาปแบบส่วนตัวกับคนๆนั้นและรับการยกโทษแบบส่วนตัวจากคนๆนั้นเป็นหลักการหนึ่งซึ่งไม่มีในพระวจนะของพระเจ้าเลย มันคือระบบหนึ่งที่มนุษย์ทำขึ้นมา-ซึ่งเป็นอันตรายถึงตายและหมิ่นประมาทพระเจ้า!

ข้อ 24: “แต่ฝ่ายโรมันที่เขาเรียกกันว่า ดิอุมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในลิสบอนคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา”

เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับโรมัส แต่เขาดูเหมือนจะเป็นคนๆหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในความหวาดกลัว ความสิ้นหวังและความหดหู่ เมื่อพระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าลาซารัสตายแล้วและว่าพระองค์กำลังจะเสด็จไปยังหมู่บ้านเบธานี โรมัสก็กล่าวว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” (ยอห์น 11:16) ในที่นี้เขาแสดงให้เห็นความเชื่อที่น้อยจริงๆในความสามารถและฤทธิ์เดชของพระเยซูที่จะดูแลเขาไม่ว่าสภาพการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น” โรมัสก็กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” (ยอห์น 14:4,5) จากบันทึกเรื่องราวเหล่านี้เราต้องวาดภาพอุปนิสัยและลักษณะเฉพาะตัวของโรมัส

พระวามะของพระเจ้าไม่บอกเราว่าทำไมโรมัสถึงไม่ได้อยู่กับอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือตอนที่พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขาครั้งแรกนั้น แต่ไม่ว่าเหตุผลที่เขาไม่อยู่จะเป็นอะไรก็ตาม เขาก็พลาดพระพรหนึ่งและมีชีวิตอยู่ในความหวาดกลัวสงสัยตลอดทั้งสัปดาห์ต่อมานั้น เราควรหมายเหตุว่าสาวกคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้ตำหนิเขาที่เขาไม่อยู่คืนนั้น เมื่อเขามาร่วมวงด้วย พวกเขาแค่บอกเขาว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว!”

ข้อ 25: “สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

นี่เป็นที่เดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ตะปูถูกกล่าวถึง พวกโรมันไม่ได้ตอกตะปูตึงเหยื่อของพวกเขาที่กางเขนเสมอไป บางครั้งพวกเขาก็มัดพวกเขาที่นั่น-แต่ตะปูถูกตอกเข้าไปในพระหัตถ์และพระบาทของพระเยซูในการทำให้เพลงสดุดี 22:16 สำเร็จจริง: “พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์”

“สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”” เราไม่ถูกบอกว่าเป็นสาวกคนอื่นๆที่เหลืออยู่ที่ไหนตอนที่พวกเขาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่โรมัส-และเราไม่ทราบว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวเมื่อไร ผมเชื่อมั่นว่ามันเป็นเย็นวันเดียวกันกับที่พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขาครั้งแรกนั้น โรมัสน่าจะเข้ามาข้างในหลังจากที่พระเยซูเสด็จไปจากห้องชั้นบนนั้นไม่นาน ผมนึกภาพออกเลยว่าทั้งสิบคนที่เหลือนั้นร้องออกมาด้วยความชื่นชมยินดีที่พวกเขาได้เห็นพระเยซู

แต่โรมัสตอบกลับในทันทีว่าถ้าเขาไม่เห็นพระองค์กับตา และถ้าเขาไม่ได้แตะต้องรอยตะปูเหล่านั้นและแยงมือของเขาเข้าไปในซี่ข้างที่เป็นผลขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็จะไม่ยอมเชื่อเลย ช่างน่าเศร้าจริงๆ! สาวกคนอื่นๆที่เหลือทุกคนได้เห็นพระเยซูแล้ว แต่โรมัสกลับปฏิเสธที่จะเชื่อคำพยานของเพื่อนแท้เหล่านี้ผู้ซึ่งเขาได้ร่วมสามัคคีธรรมมานานกว่าสามปี นี่เป็นวาระที่ศักดิ์สิทธิ์ และโรมัสก็ทำบาปอย่างร้ายแรง-เพราะเขาไม่เพียงปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์เท่านั้น เขายังปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพี่น้องของเขา กำลังบอกความจริงด้วย

ผมแน่ใจว่าความเชื่อของโรมัสในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์นั้นเข้มแข็งพอๆกับความเชื่อของพวกเขา อัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ แต่ทั้งเขาและคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้เข้าใจการตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์อย่าง

ถ่องแท้ นอกจากนี้พวกยิวก็เชื่อเรื่องวิญญาณต่างๆและการปรากฏตัวของพวกทูตสวรรค์ในฐานะเป็นผู้นำสารจากพระเจ้าด้วย และเนื่องจากโรมัสเป็นยิวคนหนึ่ง เขาจึงน่าจะคิดว่าพวกอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือได้เห็นวิญญาณตนหนึ่งหรือผีของพระเยซู

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่เปโตรถูกจำคุกโดยเฮโรด เขากำลังนอนอยู่ระหว่างยามสองคน ถูกล่ามโซ่สองเส้น แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาและปล่อยเขาเป็นอิสระ เปโตรไปที่บ้านของยอห์นมาระโกทันที ซึ่งเป็นที่ๆคริสเตียนเหล่านั้นกำลังมีการประชุมอธิษฐานกันอยู่ และสาวใช้คนหนึ่งก็มาดูที่ประตูเมื่อได้ยินเขาเคาะ เธอวิ่งไปบอกคนอื่นๆที่เหลือว่าเปโตรอยู่ที่นั่น แต่ “คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร” ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ” (กิจการ 12:5-17 ให้อ่านที่เรื่องราวแบบเต็มๆ)

ผมแน่ใจว่าโรมัสเชื่อว่าอัครทูตสิบคนนั้นได้เห็นบางสิ่ง แต่พวกเขาได้เห็นร่างกายของพระเยซูหรือ? ไม่ใช่ ไม่มีทางเชื่อเรื่องนั้นเด็ดขาด-ถ้าเขาไม่ได้แตะต้องร่างกายนั้นและเห็นมันด้วยตาของเขาเอง ผมไม่ได้กำลังแก้ตัวหรือแก้ต่างให้โรมัส-ถึงอย่างไรแล้วเราก็ไม่สามารถแก้ตัวให้เขาได้ทั้งหมดอยู่ดี เพราะว่าเขาได้ยินพระเยซูตรัสมาหลายครั้งแล้วเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นสามวันหลังจากการตรึงกางเขนพระองค์ และเขาได้เห็นการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสแล้ว แน่แน่นอนว่าถ้าพระเยซูทรงสามารถทำให้คนอื่นๆหนึ่งซึ่งตายมาแล้วแล้วเป็นขึ้นจากตายได้ พระองค์เองก็สามารถกลับมาจากตายได้เช่นกัน!

พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวก โรมัสอยู่ด้วย

ข้อ 26: “ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

นี่น่าจะเป็นบ้านหลังเดียวกันและห้องเดียวกันกับที่พวกสาวกมาชุมนุมกันตอนที่พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขาครั้งแรกนั้น-และประตูก็ปิดอีกครั้ง ใครบางคนอาจถามว่าทำไมพวกสาวกถึงยังหวาดกลัวอยู่เหมือนเดิม ยังมาประชุมกันหลังประตูที่ปิดอยู่เหมือนเดิมหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วแปดวัน เราต้องไม่ลืมว่าพวกผู้ปกครองในอิสราเอลได้กล่าวหาพวกสาวกว่าขโมยพระศพของพระเยซูไป (มธ.28:11-15) และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องระมัดระวังในทุกเรื่องเพื่อความปลอดภัยของพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงมาประชุมกันหลังประตูที่ปิดอยู่

แต่ถึงแม้ว่าประตูเหล่านั้นถูกใส่กลอนไว้อยู่ พระเยซูก็ทรงปรากฏท่ามกลางพวกสาวกในที่นี้และนำคำทักทายอันเดิมในที่เปี่ยมพระคุณมาให้: “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

ข้อ 27: “แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยืนขึ้นมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคำที่ลิ้นข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

พระเยซูทรงทราบว่าโรมัสได้กล่าวอะไร ไม่มีใครบอกพระองค์ เพราะว่าไม่มีสาวกคนใดได้เห็นพระองค์ นับตั้งแต่แปดวันก่อนหน้า-แต่ในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์ทรงทราบคำประกาศที่โรมัสได้กล่าว ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปฏิบัติอย่างนุ่มนวลกับสาวกที่ไม่เชื่อคนนี้ พระองค์ทรงเชิญชวนเขาให้มาและดั่งรอย แผลเป็นในพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์และเห็นด้วยตาเขาเองว่าพระองค์ไม่ใช่ผีหรือวิญญาณตนหนึ่ง

เมื่อพระเยซูทรงเชิญชวนโรมัสให้แหยนิ้วมือของเขาเข้ามาในรอยแผลเป็นเหล่านั้นและยึดมือของเขา เข้ามาในสีข้างของพระองค์ พระองค์ก็ทรงชี้ให้เห็นสิ่งซึ่งเป็นพื้นฐานเดียวเท่านั้นสำหรับสันติสุขที่แท้จริง พระ เยซูทรงซื้อสันติสุขแล้วบนกลโกธา และหากไม่มีรอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ ก็ไม่มี **อากมีสันติสุขที่แท้จริง**ได้เลย

ผมเชื่อว่าพระคำข้อนี้ตอบคำถามที่ว่า “เราจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์และพระบาทและสีข้าง ของพระเยซูไหมเมื่อเราพบกับพระองค์ในสง่าราศี?” ผมเชื่อว่าเราจะเห็น! พระเยซูทรงอยู่ในพระกายที่เป็นขึ้น จากตายแล้วตอนที่พระองค์ทรงเชิญชวนโรมัสให้ตรวจสอบรอยแผลเป็นเหล่านั้น ร่างกายของวิสุทธิชนทั้ง หลายที่นอนหลับในผงคลินจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า-ถูกทำให้กลับมีชีวิตอีก ไม่ใช่ถูกสร้างใหม่- และเราจะรู้จักเหมือนอย่างที่เราถูกรู้จักแล้ว ผมจะรู้จักลูกๆของผมและลูกๆของผมก็จะรู้จักผม อัครทูตเปาโล ประกาศว่า “เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย” (1 คร. 13:12)

ผมเชื่อว่าเศคาริยาห์ 13:6 เป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้: “และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไม ท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’”

เปาโลบอกเราว่าร่างกายจะถูกหว่านในความเปื่อยเน่า ถูกทำให้มีชีวิตอีกในความไม่เปื่อยเน่า... ถูก หว่านในความไร้เกียรติ ถูกทำให้มีชีวิตอีกในสง่าราศี...ถูกหว่านในความอ่อนแอ ถูกทำให้มีชีวิตอีกในฤทธิ์ เดช...ถูกหว่านเป็นร่างกายธรรมดา ถูกทำให้มีชีวิตอีกเป็นร่างกายฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 15:42-44) พระเยซูทรง อยู่ในพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ตอนที่พวกสาวกจำได้นั้นคือพระองค์ และผมไม่พบตรงไหนเลย ในพระคัมภีร์ที่บ่งชี้ว่าเราจะไม่สามารถมองเห็นรอยตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และรอยแผลนั้น ในสีข้างของพระองค์ เหมือนกับที่โรมัสได้เห็นแล้ว

“อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” ในคำเตือนสตินี้พระเยซูทรงตำหนิโรมัสอย่างนุ่มนวลและใน ขณะเดียวกันก็ตีสอนเขาเพราะคำประกาศของเขาที่แสดงออกถึงความไม่เชื่อด้วย *ความสงสัย*คือบาปที่เป็นจุด อ่อนของโรมัส-และผมเกรงว่าพวกเราหลายคนวันนี้ก็มีความผิดในบาปเดียวกันนั้น เราควรอธิษฐานอย่าง สม่าเสมอและศึกษาพระวจนะทุกวัน เพื่อความเชื่อของเราจะถูกเพิ่มพูนขึ้น พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และ “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย” (ฮบ. 11:6)

ข้อ 28: “โรมัสทุกตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

“โรมัสที่ไม่เชื่อ” ถูกแปลงสภาพอย่างฉับพลันกลายเป็นผู้นมัสการที่ยาเกรงพระเจ้า! ไม่มีที่ว่างในใจ ของเขาอีกต่อไปสำหรับความไม่เชื่อ เขาไม่จำเป็นต้องแหยนิ้วของเขาเข้าไปในรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ขององค์ พระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือยึดมือของเขาเข้าไปในสีข้างที่เป็นแผลของพระองค์ เขาได้ปฏิญาณไปแล้วว่าเขาจะไม่

ยอมเชื่อหากเขาไม่ได้ทำสิ่งนี้ แต่เขาเปลี่ยนความคิดแล้วเมื่อเขาได้เห็นพระเยซูและได้ยินพระองค์ตรัส เขาเชื่อ โดยไม่ต้องสัมผัสสองพระองค์ผู้เป็นเจ้าของ (นี่ปรากฏชัดเจนในข้อ 29)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์!” คำกล่าวนี้ไม่ถูกพบที่ไหนอีกในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ไม่มีที่ไหนอีกที่ผู้ใดเคยเรียกพระเยซูว่า “พระเจ้า” แม้ว่าก่อนหน้านั้นเขาสงสัยและความเชื่อของเขาอ่อนแอ หลังจากที่ความสงสัยของเขาได้รับการตอบสนองแล้ว โรมัสก็ให้คำพยานที่แข็งแกร่งที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เท่าที่เคยออกมาจากริมฝีปากของมนุษย์เดินดินเรื่อยมาจนถึงขณะนั้น บัดนี้โรมัสได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์แล้ว เหมือนกับที่สาวกอีกสิบคนนั้นได้รับแล้ว เพราะว่า “ไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์” (1 คร. 12:3)

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงอนุญาตให้โรมัสเรียกพระองค์ว่า “พระเจ้า” คือข้อพิสูจน์เพิ่มเติมถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้านของโคโรเนลิอัส ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าคนนั้นก็หมอบกราบลงที่เท้าของเปโตรเพื่อที่จะนมัสการเขา “ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโคโรเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”” (กิจการ 10:25,26)

เรื่องแบบเดียวกันเกิดขึ้นกับเปาโลและบาร์นาบัสในเมืองลิสตรา ประชาชนอยากที่จะถวายเครื่องสักการบูชาแก่พวกเขาและนมัสการพวกเขา แต่เปาโลและบาร์นาบัสกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์...” (กิจการ 14:11-18)

ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาหมอบกราบลงเพื่อที่จะนมัสการทูตสวรรค์องค์นั้น (วว. 22:8,9) แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวก ศาสดาพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด”

แต่เมื่อโรมัสกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” พระเยซูไม่ได้ตำหนิเขา พระองค์ทรงยอมรับการนมัสการเช่นนั้นเพราะว่าโรมัสได้พูดความจริง พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของและพระเจ้า ความเป็นพระเจ้าของพระองค์คือจุดศูนย์กลางของวงล้อแห่งความจริงเหล่านั้นซึ่งเป็นรากฐานของความเชื่อแบบคริสเตียน ถ้าพระเยซูไม่ได้เป็นพระเจ้าในเนื้อหนังจริงๆ การลบลมทินของพระองค์ ความเป็นปurititanของพระองค์ พระราชกิจทั้งสิ้นแห่งการไถ่ของพระองค์ ก็คงเป็นสิ่งที่ไร้ค่าและหมิ่นประมาทพระเจ้า ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ถูกสอนทั่วพระวาระของพระเจ้าพร้อมกับหลักฐานที่ทรงพลังไม่อาจทำลายหรือล้มล้างได้

ข้อ 29: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

นี่เป็นคำเตือนหนึ่งถึงคนเหล่านั้นที่แสวงหาหมายสำคัญต่างๆและความรู้สึกต่างๆ พระเยซูทรงยอมรับ คำรับสารภาพของโรมัสที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”-แต่พระองค์ก็ทรงเตือนใจเขาด้วยว่าเขาได้เชื่อเพราะสิ่งที่เขาเห็น มีพรที่ยิ่งใหญ่กว่าในการเชื่อพระเจ้าเท่านั้น “ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’” (รม. 4:3)

คนเหล่านั้นที่ถวายเกียรติพระเจ้ามากที่สุดคือคนเหล่านั้นที่เชื่อพระองค์โดยปราศจากหมายสำคัญหรือ “ความรู้สึก” ทั้งหลาย ผมขอบอกคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้รับความรอดโดยความรู้สึกต่างๆ ความรู้สึกผันแปรได้-แต่พระคุณของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง: “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาเวลานี้ และเวลานี้ และต่อไป เป็นนิกาล” (ฮบ. 13:8)

เปโตรเขียนภายใต้การตลใจว่า: “จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รับการไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ในช่วงหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ **พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น** แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่ง **ความเชื่อ**” (1 ปต. 1:3-9)

ตามถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งเปโตรเขียน ความชื่นชมยินดีที่ความรอดนำมาให้นั้น **เหลือที่จะกล่าวได้** และเปาโลพูดถึง “สันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” (ฟป. 4:7) มันเป็นไปได้ที่จะพรรณนาถึงความชื่นชมยินดีและสันติสุขที่เข้าสู่หัวใจเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราไม่ได้รับความรอดโดยการมองเห็น หรือหมายสำคัญต่างๆ เราไม่มีชีวิตอยู่โดยความรู้สึก การมองเห็น หรือหมายสำคัญต่างๆ เราได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ เราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น!” (รม. 14:23)

เราไม่เคยเห็นพระเยซูตัวเป็นๆ-แต่เรารู้ว่าพระองค์เคยมีชีวิตอยู่ ได้สิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นแล้ว และรู้ว่าบัดนี้พระองค์ประทับอยู่ในสง่าราศี ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ เราทราบความจริงเหล่านี้โดยคำพยานของพระวจนะของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงโกหกไม่ได้: “ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่ง **พระเจ้าจะตรัสมุสาไม่ได้**” เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา” (ฮบ. 6:17,18)

ในทิตัส 1:2 เปาโลพูดถึง “(ความหวัง) **ว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก**”

เราทราบความจริงเหล่านี้จากพระคัมภีร์เพราะว่าพระเยซูทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน: “และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ เพราะถ้าใจของเรากล่าว

โทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเรา ไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจจำเพาะพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:19-21)

ความเชื่อซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนพระวจนะของพระเจ้าอย่างเดียวนั้น โดยปราศจากการมองเห็น หมายถึง การมหัศจรรย์ ความรู้สึก ความตื่นเต้น หรือความเยินยอเยือกทั้งหลาย คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงประกาศว่าเป็นสุข! บาบที่น่าเกลียดที่สุดและดูหมิ่นเหยียดหยามมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เดินดินจะกระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งคือ บาบในเรื่องความไม่เชื่อ:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มิพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็มิได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูลสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)

กุญแจไขเปิดข่าวประเสริฐของยอห์น

ข้อ 30 และ 31: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์มีกุญแจดอกหนึ่ง บางครั้งกุญแจนั้นก็ถูกพบอยู่ข้างประตูหน้า บางครั้งเราพบมันอยู่ข้างประตูหลัง แต่ในหนังสือแต่ละเล่มมีข้อ (หรือหลายข้อ) ที่เป็นกุญแจซึ่งอธิบายความจริงด้านหลัก คำสอนหลักเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในหนังสือเล่มนั้นโดยเฉพาะ ยกตัวอย่างเช่น ใน 1 ยอห์น กุญแจห้อยอยู่ข้างประตูหน้าเลย: “และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:4) จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นได้ชื่อว่าเป็น “หนังสือแห่งความชื่นชมยินดี”

กุญแจไขสู่หนังสือวิวรณ์ ก็ห้อยอยู่ข้างประตูหน้าเช่นกัน: “จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลังด้วย” (วิว. 1:19)

แต่ในข่าวประเสริฐของยอห์นกุญแจอยู่ใกล้ตอนจบของหนังสือเล่มนี้ สองข้อสุดท้ายนี้ในบทที่ 20 ไขเปิด “ข่าวประเสริฐแห่งความรอด” ให้เรา

“พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการ... ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้” ไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ก็อย่างในระหว่างการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ พระคำข้อสุดท้ายของข่าวประเสริฐของยอห์นประกาศว่าพระองค์ทรงกระทำหลายสิ่งเหลือเกิน “ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ... แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น”-และผมยอมรับพระคำข้อนั้นตามตัวอักษร! ผมเชื่อว่าถ้าทุกสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำและทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสถูกบันทึกไว้หมด โลกก็คงไม่สามารถจุหนังสือเหล่านั้นที่คงต้องถูกเขียนไว้ได้

ยอห์นกล่าวชัดเจนว่ามีหลายสิ่งซึ่งเขาไม่ได้เขียน ยกตัวอย่างเช่น มีหมายสำคัญอื่นๆซึ่งประกาศการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูซึ่งถูกบันทึกไว้โดยคนอื่นๆ แต่ยอห์นไม่ได้บันทึกลงไป:

ในลูกา 24 เราอ่านเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงร่วมเดินไปกับสาวกสองคนนั้นระหว่างทางไปบ้านเอมมาอูส “แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้” (ข้อ 16) ในบทเดียวกันนั้นลูกาเล่าเกี่ยวกับการที่องค์พระผู้เป็น

เจ้ารับประทานปลาอย่างและรวงผึ้ง (ข้อ 41-43) และในข้อ 45 ของบทนั้นเราอ่านว่า “ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เงาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์”

มัทธิว 28:18-20 บันทึกพระมหาบัญชา: “พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “ฤทธาานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ คูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

ใช่แล้วครับ มีหนังสือเล่มอื่นๆที่ให้ความกระจ่างเราเกี่ยวกับช่วงต่างๆของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า-แม้กระทั่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์-ที่ยอห์นไม่ได้บันทึกไว้ แต่เขาอธิบายว่า “แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงประทานเหตุผลสำหรับหมายสำคัญต่างๆเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ที่ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาบันทึกไว้ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ถูกเขียนเพียงเพื่อจะให้ข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเหล่านั้นเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกมันถูกเขียนเพื่อที่เราจะเชื่อในพระองค์ และในการเชื่อ เราก็มียุติธรรม

เนื่องจากข่าวประเสริฐของยอห์นเป็น “หนังสือความรอด” การเชื่อพระเจ้าจึงถูกเน้นย้ำในที่นี้ไม่เหมือนที่ไหนอีกในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม:

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดต้องมีเป้าหมายอยู่ในพระเจ้าในพระภาคของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า: “จงเชื่อในท่านที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น” (ยอห์น 6:29; 14:1)

การรับประกันของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ พระเจ้าในสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์-พระวาหาที่ได้อยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า พระวาหาที่ทรงเป็นพระเจ้าในตอนนั้น: “พวกเขาเชื่อพระคัมภีร์” (ยอห์น 2:22; 4:50)

การทรงเรียกของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ พระคริสต์ในพระราชกิจแบบตัวแทนของพระองค์บนกางเขนนั้น-พระองค์ทรงสมัครใจสละวางชีวิตของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากพระองค์ พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์ “เพื่อคนทั้งปวงจะได้เชื่อโดยทางพระองค์” (ยอห์น 1:7; 3:16-18)

ผลลัพธ์ของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือความรอด เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (อฟ. 2:8,9) พระคุณของพระเจ้านำมาซึ่งความรอด (ทต. 2:11) แต่ความเชื่อ นำมาซึ่งพระคุณ (รม. 3:22-24) มันคือความเชื่อที่ทำให้เราทั้งหลายเป็นบุตร (ยอห์น 1:12) โดยทางความเชื่อ การพิพากษาปรับโทษจึงถูกเอาออกไป (ยอห์น 3:18) โดยทางความเชื่อ ความพึงพอใจอันครบบริบูรณ์จึงเป็นของเรา และเรากลายเป็นพระพรแก่ผู้อื่น (ยอห์น 7:37,38) ความเชื่อที่แท้จริงก่อให้เกิดการงานต่างๆที่ถวายเกียรติพระเจ้า (ยอห์น 14:12) และความเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดการงานต่างๆที่ถวายเกียรติพระเจ้านั้นก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว (ยากอบ 2:26)

ฤทธิ์เดชของความเชื่อที่ช่วยให้รอดขจัดความมืดไปเสีย: “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด” (ยอห์น 12:46) เราถูกช่วยให้พ้นแล้ว “จากอำนาจแห่งความมืด” และถูก “ย้าย” เข้ามาในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์แล้ว-อาณาจักรแห่งความสว่าง (คส. 1:13)

คำสารภาพแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ “ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์” (ยอห์น 6:69) “ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย” (1 ยอห์น 5:1) “ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

การขาดความเชื่อ (ความไม่เชื่อ) ได้ทำให้ทุกคนที่ร้องขอน้ำสัກหยดในนรกวันนี้ถูกพิพากษาลงโทษ มันไม่ใช่บาปทั้งหลาย (พหุพจน์) ที่ทำให้คนตกนรก มันคือ**บาป** (เอกพจน์) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเอา **“บาปของโลก”**-ความไม่เชื่อ (ยอห์น 1:29) ไปเสีย “ผู้ที่**มิได้เชื่อ**ก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว” (ยอห์น 3:18)

คนๆหนึ่งต้องทำอะไรเพื่อที่จะตกนรก? เล่นการพนัน? ดื่มเหล้า? โกหก? โกง ขโมย หรือฆ่าคน? **ไม่ใช่เลย!** ผมขอกล่าวซ้ำ: “ผู้ที่**มิได้เชื่อ**ก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว” ทุกคนที่อยู่ในบึงไฟชั่วนิรันดร์จะอยู่ที่นั่นเพราะ**ความไม่เชื่อ** พระวาจาของพระเจ้ากล่าวเรื่องนี้ชัดเจนมากๆ: “ผู้ที่**ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา**” (มาระโก 16:16 วรรคหลัง)

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่**ไม่เชื่อ**ในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่**พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา**” (ยอห์น 3:36)

คำกรีกที่ใช้แทน “เชื่อ” ปรากฏเก้าสิบเก้าครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น คำนี้คือ *πιστευω* ซึ่งมาจาก *πιστις* ซึ่งมาจากคำกริยาหลัก *πειθο* ซึ่งมีความหมายว่า “ชักจูงโดยข้อโต้แย้ง โดยการเปรียบเทียบ; การทำให้สงบหรือทำให้คืนดีกันโดยใช้วิธีอื่นๆที่ยุติธรรม; การยอมจำนนต่อหลักฐาน; การฟังพาด้วยความแน่ใจภายใน”

คำเดียวกันนี้ก็ถูกใช้ในที่อื่นๆในพระคัมภีร์เช่นกัน:

ในกิจการ 5:40 มันถูกแปลเป็น “ยอมเห็นด้วย”

ใน 1 ยอห์น 3:19 มันถูกแปลเป็น “ตั้งใจ...ให้แน่วแน่”

ในกิจการ 17:4 มันถูกแปลเป็น “เชื่อ”

ใน 2 เธสะโลนิกา 3:4 มันถูกแปลเป็น “ความมั่นใจ”

ในกาลาเทีย 3:1 มันถูกแปลเป็น “เชื่อฟัง”

ในโรม 8:38 มันถูกแปลเป็น “เชื่อมั่น”

ในฟิลิปปี 2:24 มันถูกแปลเป็น “ไว้วางใจ”

และในกิจการ 23:21 มันถูกแปลเป็น “ฟัง” (ยอมจำนน)

ในข่าวประเสริฐของยอห์นเราพบหลายข้อที่อ้างอิงถึง**ผลลัพธ์ในทางปฏิบัติ**ของความเชื่อแท้จริงที่ช่วยให้รอด ความเชื่อที่แท้จริงกล่าวยอมรับพระเยซู**เสมอ** และผลลัพธ์ในทางปฏิบัติของความเชื่อที่ช่วยให้รอดยอมก่อให้เกิด**ความอิมมูนา**กับพระเยซู: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยอห์น 6:35)

ผลลัพธ์ในทางปฏิบัติของความเชื่อที่ช่วยให้รอดย่อมสำแดงตัวมันเองในกิจการงานต่างๆที่ถวายเกียรติพระเจ้า: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12)

ผลลัพธ์ในทางปฏิบัติของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ การเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู: “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด” (ยอห์น 12:46)

ผลลัพธ์ในทางปฏิบัติของความเชื่อแท้จริงที่ช่วยให้รอดคือพระพรแห่งชีวิตนิรันดร์ และเรารู้ว่าเรามีชีวิตนิรันดร์: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:10-13) คนเหล่านั้นที่ยืนยันว่าเราไม่สามารถรู้ได้ว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาไม่เคยได้รับความรอดเลย เพราะว่าไม่มีความรอดเลยหากไม่มีความมั่นใจ!

ท่านที่รัก คุณเคยเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อรับความรอดแล้วหรือยัง? หรือคุณแค่ “เข้าร่วมกับคริสตจักร” ที่คุณถูกโหวตให้เข้าเป็นสมาชิกและรับบัพติศมาในน้ำ?

นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีผู้นั้นถามเปาโลกับสิลาสว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?” พวกเขาตอบกลับไปว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” “ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว” (กิจการ 16:30-34)

หากคุณยังไม่ได้รับความรอด หากคุณไม่รู้ว่าคุณได้รับความรอดแล้ว ผมก็ขอเชิญชวนคุณให้ “เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า” และไม่ว่าคุณเป็นใครก็ตาม ไม่ว่าคุณเป็นอะไรก็ตาม คุณก็จะได้รับความรอด-และคุณจะรู้ว่าคุณได้รับความรอด และคุณเองก็ชื่นชมยินดีได้เช่นกัน!

บทที่ 21

21:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้

21:2 คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิคุมัส และนารานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

21:3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

21:4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าพระเยซู

21:5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

21:6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้

21:7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื่อคลุมชาวประมงของเขาขึ้นมาสมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล

21:8 แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)

21:9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง

21:10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”

21:11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

21:12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

21:13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย

21:14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

21:15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”

21:16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”

21:17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกข้อใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”

21:18 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”

21:19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

21:20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเช้าอยู่นั้น และทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร”

21:21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร”

21:22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”

21:23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า “สาวกคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”

21:24 สาวกคนนั้นแหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคุณพยานของเขาเป็นความจริง

21:25 มีอีกหลายสิ่งที่คุณจะได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ข้อเริ่มต้นเหล่านั้นของข่าวประเสริฐของยอห์นมีลักษณะเป็น*อาร์มภบท* และบทปิดท้ายนี้ก็ให้*ปัจฉิมกถา* ในบทที่ 1 พระวิญญูณบริสุทธ์ทรงสอนอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงอยู่ “*ในเริ่มแรกนั้น*” กับพระบิดาในพระทรงของพระบิดา และว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากพระบิดาเพื่อประกาศพระบิดาและซื้อการไถ่เพื่อคนบาปผู้ насоสารทั้งหลายที่สมควรตกนรก บทที่ 1 แสดงให้เห็นชีวิตนิรันดร์ของพระคริสต์ก่อนพระองค์ได้ทรงถูกสำแดงให้ประจักษ์ในเนื้อหนังในโลก ในบทสุดท้ายนี้เราเห็น*อำนาจฝ่ายวิญญูณของพระคริสต์ในโลก* ถึงแม้ว่าบัดนี้พระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์โดยประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาก็ตาม พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น*ในร่างกายหนึ่ง*ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน-แต่พระองค์ก็*สถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน*เช่นกันในพระภาคของพระวิญญูณบริสุทธ์ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญูณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9)

ในบทนี้เราเห็นพวกสาวกอยู่บนทะเลกาลิลี พระเยซูเจ้าไม่ทรงอยู่กับพวกเขาแล้วแต่ทรงขึ้นมาจากชายฝั่ง นี่ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้อยู่ในโลก และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงอยู่กับเราอีกต่อไปแล้วในพระกาย พระองค์ก็ทรงขึ้นนำเราจากเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทรง

นำเรา กำกับชี้ทางเรา จัดหาสำหรับทุกความต้องการของเรา และพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่มีวันละทิ้งหรือทอดทิ้งเราเลย (ฮบ. 13:5)

นอกจากนี้ในบทปิดท้ายนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงรับประกันเราว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อรับเราให้ไปอยู่กับพระองค์ และจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์ก็ทรงกำชับเราว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา... จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเรา”

ในบทนี้เราจะเห็นความไร้ผลของการรับใช้ในเนื้อหนังและการทำตามอำเภอใจ เปโตรกล่าวว่า “ข้าจะไปจับปลา” และสาวกคนอื่นๆที่เหลือก็ประกาศในทันทีว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” พระเจ้าไม่ได้บอกเปโตรให้ไปจับปลา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงนำสาวกคนอื่นๆที่เหลือให้ไปกับเขาด้วย พวกเขา กำลังทำตามความประสงค์ของตัวเองและการนำของมนุษย์ พวกเขาตรากตรำทำงานในพลังงานของเนื้อหนัง ดังนั้นพวกเขาจึงลงแรงไปสูญเปล่า แต่เมื่อพระเยซูทรงปรากฏตัวบนชายฝั่งและประทานข้อปฏิบัติต่างๆแก่พวกเขา พวกเขา ก็ทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์และได้รับพระพรอย่างบริบูรณ์-อवनของพวกเขาเต็มไปด้วยปลา! พระเยซูยังทรงเลี้ยงดูคนของพระองค์อย่างเปี่ยมพระกรุณาเหมือนเดิม แต่เราต้องวางใจพระองค์สำหรับการทรงนำและปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆของพระองค์หากเราอยากมีพระพรอันบริบูรณ์ พระพรแบบที่พระองค์ทรงอยากที่จะประทานให้

ในบทสุดท้ายนี้ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นเช่นกันว่าความมุ่งหมายที่ถูกต้องหนึ่งเดียวสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนแบบคริสเตียนคือ **ความรักที่มีต่อพระคริสต์** สิ่งใดก็ตามที่เราทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพราะว่าเรารักพระองค์ ไม่ใช่เพราะความมั่งคั่งใหญ่โตสูงส่งส่วนตัวหรือความปรารถนาที่จะให้ตัวเองได้รับเกียรติ

ในพระคำข้อปิดท้ายเหล่านี้พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอำนาจของพระองค์ที่จะกำหนดและลักษณะของ **การเสียชีวิต**ของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว และสุดท้ายแล้ว พระองค์ทรงรับประกันเราว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกที คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่เฝ้าคอยความตาย แต่เฝ้าคอยชีวิต-“คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13)

การอัศจรรย์ที่ถูกบันทึกไว้ในบทสุดท้ายนี้เป็นการอัศจรรย์เดียวที่ถูกบันทึกไว้ซึ่งพระเยซูทรงกระทำหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (แน่นอนว่านอกเหนือจากการปรากฏตัวหลายครั้งอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์) และบันทึกนี้ไม่ถูกพบที่ใดอีกในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

ข้อ 1: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้”

“ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้” พูดถึงสิ่งเหล่านั้นที่ถูกบันทึกในบทที่แล้วที่พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวกในสองวาระ จนถึงจุดนี้การปรากฏตัวหลายครั้งของพระองค์มีเพื่อให้ความมั่นใจสาวกเหล่านั้นว่าพระองค์คือพระเยซูคนเดิมกับที่พวกเขาเคยร่วมเดินและรับใช้มานานกว่าสามปี แต่บัดนี้พระองค์ตรัสถ้อยคำต่างๆที่มีนัยสำคัญยิ่งใหญ่นับในด้านคำพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในอนาคตระหว่างพระองค์กับเหล่าสาวกของพระองค์

“พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่ง” นี่ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาโดยอัตโนมัติว่า พระเยซูทรงอยู่ที่ไหนในระหว่างที่พระองค์ไม่ถูกพบเห็นโดยเหล่าสาวก เมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงหรือแสดง ตัวพระองค์เอง? เห็นได้ชัดว่าพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่กับสาวกเหล่านั้นตลอดเวลาในระหว่างสี่สัปดาห์นั้นระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์กับการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ พระองค์ทรงไปเยี่ยมพวกเขาในหลายวาระ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่กับพวกเขาทั้งวัน ทุกวัน (แน่นอนว่าผมกำลังพูดถึงถึงมนุษย์ผู้นั้น พระเยซูคริสต์ ชายผู้ เป็นขึ้นจากตายแล้วที่บัดนี้ยังอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ) ในฐานะพระเจ้าพระองค์ทรงอยู่ที่ ทุกหนทุกแห่ง แต่พระองค์ทรงอยู่ที่ไหนในฐานะมนุษย์ตอนที่พระองค์ไม่ทรงถูกพบเห็นโดยสาวกเหล่านั้นใน ระหว่างสี่สัปดาห์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์? พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่า พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราทราบว่าคุณพระองค์ทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์ตลอดช่วงสี่สัปดาห์นั้น: “...ได้ ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าคุณพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สัปดาห์ และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” (กิจการ 1:3) ระหว่างเวลาแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ พระองค์ทรงปรากฏแก่ตา และไม่ปรากฏแก่ตา พระองค์ทรงปรากฏอย่างฉับพลันและจากนั้นก็หายไปเหมือนอย่างที่คุณพระองค์ได้เสด็จ มา-แต่พระองค์เสด็จไปที่ไหนเราไม่ถูกบอก มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าที่จะเปิดเผยให้เรารู้แค่นี้ และเราจะ ยอมรับมันในฐานะเป็นความจริงจากพระเจ้าและไม่ว่าวุ่นเกี่ยวกับว่าคุณพระเยซูทรงอยู่ที่ไหนในระหว่างช่วงเวลา นั้นที่พวกสาวกไม่ได้เห็นพระองค์

ทะเลทิเบเรียสที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์เอง ณ เวลานี้มีอีกชื่อคือ ทะเลกาลิลี และบางครั้งมันก็ถูก เรียกว่าทะเลสาบเยนเนซารेत มันคือแหล่งน้ำจืดที่มีความยาวประมาณสิบสองไมล์และกว้าง 6.75 ไมล์ ซึ่ง แม่น้ำจอร์แดนไหลผ่านกลางมัน มันอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 655 ฟุต

ทะเลทิเบเรียสนี้ (หรือทะเลกาลิลี) มีความน่าสนใจสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าการอัศจรรย์ที่ยิ่ง ใหญ่ที่สุดหลายครั้งที่พระเยซูทรงกระทำในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของคุณพระองค์ได้ถูกกระทำใกล้ชายฝั่ง ทะเลนี้ ยกตัวอย่างเช่น นี่เป็นที่ๆพระเยซูทรงเดินบนน้ำและเสด็จมาหาพวกสาวกของพระองค์ในท่ามกลางพายุ ลูกหนึ่ง (มธ. 14:22-34)

นี่เป็นที่ๆพระเยซูในอีกคราวหนึ่งทรงทำให้คลื่นและลมสงบโดยการกล่าวเพียงคำๆหนึ่งเท่านั้น (มธ. 8:23-27)

บนทะเลกาลิลีนี้เอง พระองค์ทรงให้สาวกบางคนของคุณพระองค์ได้จับปลาอย่างน่าอัศจรรย์ คือปลาเยอะ เหลือเกินจนอวนขาด (ลูกา 5:1-6)

จากน้ำของทะเลกาลิลีนี้เองที่เปโตรจับปลาตัวนั้นซึ่งในปากของมันมีเงินเพื่อจ่ายค่าบำรุงพระวิหาร สำหรับเปโตรและพระเยซู (มธ. 17:24-27)

ใกล้ที่นี่เองที่พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว (มธ. 14:15-21)

ที่นี้เองที่พระเยซูทรงขับผีออกจากชายผู้นั้นแห่งเมืองกาตารา โดยทำให้ผีเหล่านั้นเข้าไปสิงสุกรฝูงหนึ่ง “สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย” เพราะการอัศจรรย์ครั้งนี้ ชาวเมืองนั้นจึงอ้อนวอนพระเยซูให้ไปเสียจากเขตแดนของพวกเขา (ลูกา 8:26-39)

เมืองโคราชิน เมืองเบเธสดา เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอรนาอุมล้วนตั้งอยู่ใกล้ทะเลกาลิลี และในเมืองเหล่านี้เองพระเยซูได้ทรงกระทำพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ที่สุดหลายประการของพระองค์ ในระหว่างสามปีครั้งนั้นแห่งการปรนนิบัติปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีที่อื่นใดอีกที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายขนาดนั้นและทรงกระทำการทำงานที่โดดเด่นมากมายขนาดนั้นเช่นในเขตแดนรอบทะเลกาลิลี ซึ่งในที่นี้ถูกเรียกว่าเป็น “ทะเลทิเบเรียส”

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในพื้นที่ๆคุ้นเคยนี้ และเมื่อพวกเขาจำพระองค์ได้ขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง *แน่นอนว่า* พวกเขาถูกเตือนให้ระลึกถึงการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นที่พวกเขาได้เห็นที่นั่นก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์ บางทีพวกเขาอาจจำได้ว่าพระองค์ได้*ทรงเรียกพวกเขา*จากเรือหาปลาของพวกเขาและอ้อนวอนของพวกเขาตามแนวชายฝั่งเหล่านี้เมื่อสามปีก่อนหน้านั้น โดยเชิญชวนพวกเขาให้ติดตามพระองค์และกลายเป็น “ผู้หาคนตั้งหาปลา” และที่นี้เองที่พระองค์จะประทานคำสั่งสุดท้ายหลายประการของพวกเขาให้แก่พวกเขา ก่อนที่พระองค์เสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดา

“*พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้*” บอกเราให้รู้ว่ารายละเอียดเล็กน้อยแต่ละอย่างของบันทึกเรื่องราวนี้มีความสำคัญและเราจะต้องอ่านข้อต่างๆที่ตามมาด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยให้ความสนใจแบบไม่ขาดตอนแก่สิ่งที่ถูกบันทึกอยู่ในพวกมัน

ข้อ 2: “*คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิตุมัด และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน*”

พระคริสต์ทรงปรากฏในที่นี้ต่อหน้าสาวกเจ็ดคน *เจ็ด*คือตัวเลขของพระเจ้าสำหรับความสมบูรณ์แบบ และเนื่องจากพยานเจ็ดคนได้เห็นพระเยซู พวกเขาจึงสามารถให้หลักฐานที่ไม่อาจปฏิเสธได้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานั้น พยานเจ็ดคนได้เห็นพระองค์ รับประทานมื้อเช้าที่พระองค์ทรงเตรียมให้พวกเขา และได้ฟังถ้อยคำต่างๆของพระองค์

เราไม่ถูกบอก*ว่า*ทำไมสาวกแค่เจ็ดคนอยู่ที่นั่น ดูเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ว่าทั้งสิบเอ็ดคนนั้นได้เข้าไปในแคว้นกาลิลีเมื่อเทศกาลปัสกานั้นสิ้นสุดลง ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเขาให้ไป (มธ. 28:10) แต่เราไม่ถูกบอก*ว่า*ทำไมแค่เจ็ดคนนี่ถึงอยู่ที่นั่น ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้

เราคุ้นเคยเป็นอย่างดีแล้วกับเปโตรและโรมัส เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับนาธานาเอล เราอ่านเกี่ยวกับเขาในยอห์น 1:45-51 ที่ฟิลิปพบเขาและพาเขาไปหาพระเยซู และพระคำข้อที่เราศึกษาอยู่นี้บอกเราว่าบ้านของเขาอยู่ใน*หมู่บ้านคานา* อันเป็นที่ซึ่งพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์โดยการเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่นในงานสมรสหนึ่ง

“บุตรชายทั้งสองของเศเบดี” เป็นชาวประมงก่อนที่พระเยซูทรงเรียกพวกเขา และในมัทธิว 10:2 เราอ่านเกี่ยวกับ “ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา” ดังนั้นยากอบและยอห์นจึงอยู่ท่ามกลางเจ็ดคนนั้นที่อยู่ในเช้าอันน่าจดจำนี้ตอนที่พระเยซูทรงพบกับพวกเขาบนชายฝั่งของทะเลกาลิลี

จากนั้นยอห์นกล่าวถึง “สาวกของพระองค์อีกสองคน” แต่เขาไม่ได้เอ่ยชื่อคนเหล่านั้น

ข้อ 3: “ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย”

“ข้าจะไปจับปลา” เหมือนกับที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของเปโตร เขาคือผู้ที่เปโตรเรียกและนำทางกลับไปสู่เรือหาปลา เขาเป็นผู้นำโดยธรรมชาติ และไม่ว่าจะให้เกิดผลดีหรือแย่ เขาก็ไปจนสุดทาง เมื่อเขาติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ติดตามอย่างสิ้นสุดใจ และเมื่อเขาปฏิเสธพระองค์ การปฏิเสธของเขาก็หนักแน่น แม้กระทั่งถูกยืนยันด้วยคำปฏิญาณหนึ่ง

เรานึกภาพออกว่า ณ เวลานี้พวกเขาอยู่ไม่สุข ไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่าจะหันไปทางไหนหรือจะทำอะไร พวกเขาไม่ได้หาเวลาที่จะอธิษฐานขอการทรงนำของพระเจ้า-บางที ณ จุดนั้นในการรับใช้ของพวกเขา พวกเขาอาจไม่รู้แน่ชัดว่าจะอธิษฐานให้สัมฤทธิ์ผลอย่างไรดี ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยอยู่กับพวกเขาตัวเป็นๆ พวกเขาที่ไม่เคยต้องอธิษฐาน และบัดนี้เมื่อไม่มีการชี้ทางของพระองค์แล้ว พวกเขาที่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร จากนั้นเปโตรที่ชอบทำตามอำเภอใจก็ประกาศว่า “ข้าจะไปจับปลา” และคนอื่นๆที่เหลือก็พร้อมในทันทีที่จะตามเขาไป

ในที่นี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าการตัดสินใจผิดๆในความเป็นผู้นำจะส่งผลกระทบในทางเสียหายต่อคนเหล่านั้นที่ตามมา ผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรควรหาเวลาที่จะอธิษฐานอยู่เสมอ และแน่ใจเรื่องการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เกรงว่าการตัดสินใจที่ผิดๆพวกเขาจะนำคนอื่นให้หลงทางไปด้วย

ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับการจับปลา มันเป็นวิธีหนึ่งที่มีเกียรติที่จะหาเลี้ยงชีพ และในสมัยของเปโตรมันเป็นวิธีหนึ่งที่ปกติมากๆของการหาเลี้ยงชีพ แต่ชายเหล่านี้กำลังหาปลาในเมื่อพวกเขาควรออกตามหาดวงวิญญาณทั้งหลาย และนั่นคือสิ่งที่นำมาซึ่งความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงของพวกเขา พวกเขาเคยมีอาชีพเป็นชาวประมงก่อนที่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้ติดตามพระองค์ไป พวกเขา รู้จักน้ำเหล่านั้นของทะเลกาลิลี เพราะว่าพวกเขาเคยจับปลาที่นั่นก่อนที่พวกเขาทิ้งแหวนของตนเพื่อติดตามพระเยซู ด้วยเหตุนี้ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจับปลาไม่ได้เลยตลอดทั้งคืนนั้นของการทำงานหนักด้วยอวนของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้า พระเยซูทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่า “เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “เรือลำหนึ่ง” อ่านตรงตัวว่า “เรือลำนั้น” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าชาวประมงบางคนเหล่านี้-อาจเป็นเปโตร-ไม่ได้ทิ้งอุปกรณ์หาปลาของพวกเขาตอนที่พวกเขาทิ้งแหวนเหล่านั้นเพื่อติดตามพระเยซู นี่อาจเป็นสาเหตุที่เรือลำนั้นยังวางพร้อมให้พระเยซูทรงใช้งานตอนที่ฝูงชนเหล่านั้นเบียดเสียดพระองค์จน “พระองค์จึงเสด็จลงไปที่ประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง” (มธ. 13:2) และนี่อาจเป็นสาเหตุของข้อเท็จจริงที่ว่าเรือลำนั้นพร้อมให้พวกเขาใช้งานตอนที่สาวกเจ็ดคนนั้นตัดสินใจที่จะไปจับปลาและ “ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย!”

ข้อ 4: “แต่ครั้งรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู”

“ครั้งรุ่งเช้า...” มีแสงสลัวๆ น้อยมากหรือไม่มีเลยในปาเลสไตน์ เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าในเวลาเย็น มันก็มีมืดทันที และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในตอนเช้า มันก็ขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยนำมาซึ่งแสงอรุณฉับพลัน

“พระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง!” ผมขอคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปรากฏอย่างฉับพลันในที่นี้ เหมือนกับที่พระองค์ทรงปรากฏตอนที่พวกสาวกรวมตัวกันในห้องชั้นบนนั้นโดยที่ประตูปิดอยู่ในพระกายที่เป็นขึ้นของพระองค์พระองค์ได้เสด็จมาและจากนั้นก็จากไป ทรงปรากฏตัวและก็หายตัวไปตามความประสงค์ของพระองค์เอง และเนื่องจากพระองค์ทรงอยู่ในพระกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์แล้วในเช้าที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ ผมจึงเห็นว่าพระองค์คงจะไม่เดินอย่างสบายๆ เลียบชายฝั่งมา

“เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู” สาวกเหล่านั้นได้กลับมาสู่อาชีพเดิมของพวกเขาแล้ว ความคิดของพวกเขาในขณะนั้นจัดจ้อยอยู่กับความต้องการต่างๆ ฝ่ายร่างกาย และพวกเขาไม่ได้กำลังคาดหวังว่าจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นแล้ว เช่นเดียวกับมารีย์ชาวมักดาลา พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้ พวกเขาไม่รู้ตัวว่าพระองค์ทรงอยู่ด้วย ผมอยากรู้จริงๆ ว่าบ่อยครั้งขนาดไหนที่เราอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์และเราดูไม่ออกว่านั่นคือพระองค์? พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ละทิ้งเราหรือทอดทิ้งเราเลย และพระองค์คือความช่วยเหลือที่พร้อมเสมอในเวลาที่เราเดือดร้อน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้ตระหนักถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ทุกชั่วขณะในแต่ละวัน!

ข้อ 5: “พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

คำกรีกที่แปลเป็น “ลูกเอ๋ย” เป็นคำเรียกที่คุ้นเคยและเป็นมิตร เหมือนกับที่เราจะเรียก “เด็ก ๆ เอ๋ย” หรือ “หนุ่ม ๆ เอ๋ย” เวลาเรียกคนหนุ่มกลุ่มหนึ่ง พระเยซูทรงพูดอย่างอบอุ่นกับพวกเขา

“มีอาหารบ้างหรือเปล่า?” พระเยซูทรงทราบว่าสาวกเหล่านั้นไม่มีอาหาร พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาทำงานหนักตลอดทั้งคืนอย่างสูญเปล่า พระองค์ทรงถามคำถามนี้เพื่อกระตุ้นเตือนความคิดของพวกเขาและเริ่มการสนทนากับพวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ทรงขอน้ำดื่มจากหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นที่บ่อน้ำของยาโคบ (ยอห์น 4:7)

“อาหาร” (meat) ตามที่ถูกใช้ในภาษากรีกมีความหมายว่าอะไรก็ได้ที่รับประทานได้ เมื่อเราคิดถึง meat เราก็คิดถึงเนื้อบางอย่าง-เนื้อวัว เนื้อหมู เนื้อเป็ดไก่; แต่ในข้อพระคำของเรานั้นหมายถึงสิ่งใดที่ดีที่จะรับประทาน สิ่งใดที่ดีสำหรับการบำรุงเลี้ยงร่างกาย อันที่จริง พระเยซูกำลังถามหาคำสารภาพจากพวกเขา คำกล่าวยอมรับว่าพวกเขาจับปลาตัวเล็กๆ สักตัวไม่ได้ด้วยซ้ำ

“เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”” พวกเขาทำงานหนักตลอดทั้งคืนโดยไม่ได้ปลาเลยสักตัว นั่นคือรางวัลของการรับใช้ที่ตามใจตัวเอง! ผลลัพธ์ต่างๆ ของการรับใช้แบบนั้นจะเป็นหมัน ว่างเปล่า และสูญเปล่าเสมอ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา” (ยอห์น 12:26 วรรคต้น)-และเปาโลบอกเราว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้” (1 คร. 15:58)

การใช้ที่พระคริสต์ทรงกำกับก็นำมาซึ่งผลลัพธ์

ข้อ 6: “พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้”

เราอาจนึกภาพออกว่าสาวกเหล่านั้นรู้สึกผิดหวัง ท้อใจ และแน่นอนว่าพวกเขาเหนื่อยและหิว จากนั้นบุคคลผู้นั้นที่อยู่บนฝั่งก็ร้องบอกพวกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด”-และพวกเขาก็เชื่อฟังในทันที โดยปราศจากคำถามและปราศจากข้อโต้แย้ง บางทีสิทธิอำนาจในพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าอาจทำให้พวกเขาต้องเชื่อฟัง หรือบางทีพวกเขา กำลังเริ่มรู้ตัวแล้วว่าคนแปลกหน้าที่อยู่บนฝั่งนั้นหาใช่คนแปลกหน้าไม่

“เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้” แน่แน่นอนว่าสาวกเหล่านั้นคงนึกขึ้นได้แล้วถึงอีกคราวหนึ่ง (ซึ่งลูกาบันทึกไว้) เมื่อพวกเขาได้ทำงานหนักตลอดทั้งคืนโดยจับปลาไม่ได้เลย ลูกาบอกเราว่าชาวประมงเหล่านั้น (ในคราวนั้น) ได้ออกมาจากเรือลำต่างๆของพวกเขาแล้วและกำลังชักอวนของพวกเขา หลังจากค่าคืนแห่งการทำงานหนักที่ไร้ผล พระเยซูเสด็จขึ้นเรือของเปโตรและทรงนั่งลงและสั่งสอนประชาชนที่อยู่บนฝั่ง จากนั้นพระองค์ก็ตรัสแก่เปโตรว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา” เปโตรตอบกลับว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์” และ “เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด” (ลูกา 5:1-6) แต่จงสังเกต: พระเยซูตรัสว่า “จงหย่อนอวนต่างๆ (พหูพจน์)” เปโตรตอบกลับไปว่า “ข้าพระองค์จะหย่อนอวน (เอกพจน์)” แน่แน่นอนว่าเมื่อเปโตรหย่อนอวนเดี่ยวแทนที่จะหย่อนอวนเหล่านั้นทั้งหมด ปลามหาศาลเหล่านั้นก็ทำให้อวนนั้นขาด ถ้าเขาได้หย่อนอวนเหล่านั้นทั้งหมดตามที่พระเยซูทรงสั่งเขาให้กระทำ เขาก็คงเก็บปลาจำนวนมหาศาลที่จับมาอย่างน่าอัศจรรย์ได้ทั้งหมด รวมถึงหลีกเลี่ยงการทำให้อวนนั้นขาดด้วย

อย่างไรก็ตาม ในคราวนี้ พวกเขาเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากคำถาม และพวกเขาจับปลาได้จำนวนมหาศาล-มากมายเหลือเกินจนพวกเขาไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้ทันที เมื่อเราเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าและแสวงหาหน้าพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของเรา เราก็จะประสบความสำเร็จในกิจการทั้งหลายที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เรากระทำ มันอาจเป็นในโลกธุรกิจ มันอาจเป็นในการรับใช้ การเสาะดวงวิญญาณของคนทั้งหลายดุจหาปลา แต่ไม่ว่าพระองค์ทรงนำเราไปที่ไหนก็ตาม หากเราเดินตามการทรงนำของพระองค์ และไว้วางใจพระองค์สำหรับผลลัพธ์ เราก็วางใจได้เรื่องพระพรและผลลัพธ์ต่างๆที่โดดเด่น

พระเยซูตรัสแก่สาวกเหล่านั้นแล้วว่า “ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” (มาระโก 1:17) ความสำเร็จในงานรับใช้ของพระเจ้าไม่ได้ถูกตัดสินโดยการมีอาหารดี การศึกษา หรือบุคลิกภาพที่ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ แต่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในชีวิตของผู้รับใช้คนนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระเยซูได้เว้นแต่พระบิดา (โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) ทรงชักนำเขา (ยอห์น 6:44) และผู้รับใช้ทั้งหลายไม่สามารถหวังว่าจะนำผู้คนมาถึงพระเยซูได้นอกจากเสียจากว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ

พระเยซูทรงประกาศว่า “อุทยานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มธ. 28:18) และเราทราบว่าการรักษาพระบัญญัติต่างๆของพระองค์ “มีบำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง” (เพลงสดุดี 119:11)

ข้อ 7: “สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล”

ยอห์นผู้เป็นที่รักคือคนแรกในสาวกเจ็ดคนนั้นที่จำพระเยซูได้ เพราะความทุ่มเทอันลึกซึ้งของเขามีสื่อให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาจึงมีการรับรู้ที่เฉียบคมกว่า และแน่นอนว่าการจับปลาอันแสนอัศจรรย์นั้นทำให้เขาเชื่อว่าชายผู้อยู่บนฝั่งจะเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจากพระเยซู พอหันไปหาเปโตรเขาร้องออกมาว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า!” และเปโตรก็มีพฤติกรรมที่หุนหันพลันแล่นตามปกติของเขา: เขา “หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ ... แล้วก็กระโดดลงทะเล” เรื่องลำนนั้นซ้ำไม่ทันใจเปโตร เขาต้องไปถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้-และโดยไม่คิดถึงผลที่ตามมาหรือสติปัญญาของสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ เขากระโดดลงไปในน้ำและว่ายน้ำไปหรือไม่ก็เดินลุยน้ำมาถึงฝั่ง โดยปล่อยให้คนอื่น ๆ ที่เหลือนำอวนที่มีปลาเต็มเข้ามาและจัดการหน้าที่รับผิดชอบอื่นๆ

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เสื้อคลุมชาวประมง” ถูกพบในข้อพระคำตอนนี้เท่านั้น เราถูกบอกว่าพวกชาวประมงถอดเสื้อขึ้นนอกนี้ไว้ต่างหากเวลาที่พวกเขา กำลังจับปลาหรือหย่อนอวนต่างๆลงไป มันคลุมส่วนบนของร่างกาย และเมื่อเราอ่านว่าเปโตร “เปลือยเปล่า” นั่นก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขาไม่ได้สวมเสื้อผ้าเลยสักชิ้น ส่วนบนของร่างกายเขาเปลือยเปล่า เพราะเขาได้ถอดเสื้อคลุมชาวประมงของเขาออกขณะทำการลากอวนเหล่านั้น แต่ถึงแม้ว่าแค่บางส่วน of ร่างกายของเขาเท่านั้นที่เปลือยเปล่า เห็นได้ชัดว่าเขา รู้สึกว่าจำเป็นต้องหาเสื้อผ้ามาคลุมตัวต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นเรื่องที่ปกตธรรมดาและเป็นระเบียบอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับเขาที่จะถอดเสื้อคลุมตัวนอกของเขาขณะที่จัดการกับอวนเหล่านั้น แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงคลุมกายอาดัมและเอวา พระองค์ก็ทรงคาดหวังให้มนุษย์ (ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระองค์เอง) สวมใส่เสื้อผ้า

ข้อ 8: “แต่สาวกคนอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก) ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น”

สาวกคนอื่นๆที่เหลือนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก) ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น พวกเขาใช้เวลาเพื่อลากอวนที่จับปลาได้อย่างอัศจรรย์นั้นมาขึ้นบกและจากนั้นก็นำเรือมาเข้าฝั่ง-แต่นั่นหมายความว่าพวกเขา รักพระเยซูน้อยกว่าเปโตรอย่างนั้นหรือ? ผมไม่คิดอย่างนั้น พวกเขาอยู่ในเรือต่อไปเพื่อดูแลปลาที่พวกเขาจับมาได้และดึงปลาเหล่านั้นมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัย พวกเขาสัตย์ซื่อในการดูแลสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขาจากมุมมองของความจำเป็นต่างๆของชีวิตนี้ หากพวกเขาหุนหันพลันแล่นเหมือนอย่างเปโตร พวกเขา ก็คงสูญเสียสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้วางไว้ในมือของพวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์เช่นนั้นไปแล้ว เราต้องชื่นชมความรื้อร้นของเปโตรในความทุ่มเทของเขามีสื่อต่อพระเยซู แต่เราต้องชื่นชมคนอื่นๆที่เหลืออย่างเท่าเทียมด้วยผู้ซึ่งอยู่ต่อในเรือเพื่อช่วยอวนและปลาเหล่านั้นให้ปลอดภัย

ไม่มีสิ่งใดถูกกล่าวเกี่ยวกับการที่เปโตรมาถึงพระเยซูก่อนสาวกคนอื่นๆที่เหลือ และไม่มีบันทึกใดๆเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกกล่าวหรือสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเปโตรกับพระเยซูเมื่อทั้งสองพบกันบนชายฝั่งนั้นด้วย

ข้อ 9: “เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง”

เราทราบจากประวัติศาสตร์ที่ถูกให้ไว้ในหนังสือเหล่านั้นของโมเสสเกี่ยวกับการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากอียิปต์ไปสู่คานาอัน ว่าพระเจ้าทรงจัดหาอาหารสำหรับพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เช่นนั้นแล้ว มันเป็นเรื่องที่ประหลาดหรือไม่ที่พระเยซูทรงจัดเตรียมเมื่อเช้าอย่างน่าอัศจรรย์ให้แก่เหล่าสาวกที่เหน็ดเหนื่อยของพระองค์บนชายฝั่งทะเลกาลิลี? กองไฟนั้น ปลานั้น ขนมปังที่ถูกจัดเตรียมไว้นั้น-ทั้งหมดเหล่านี้ถูกเนรมิตสร้างโดยพระองค์ พระองค์ทรงประสงคิให้มันเป็น และมันก็ถูกกระทำ-อาหารสำหรับความต้องการฝ่ายร่างกายของเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ พระเยซูทรงรู้จักชายเหล่านี้ พระองค์ทรงทราบว่าความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ-แต่ในความทรงสัมพัทธ์ของพระองค์ พระองค์ก็ทราบเช่นกันว่าพวกเขาจะเข้มแข็งขึ้น ว่าพวกเขาจะสานต่องานของพระองค์บนโลกนี้อย่างสัตย์ซื่อหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดาแล้ว และพระองค์ทรงเลี้ยงดูพวกเขาและจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆของพวกเขาแม้กระทั่งในชั่วโมงนี้เมื่อพวกเขาได้ติดตามความประสงค์ของพวกเขาเองแทนที่จะแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์

มันเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าที่จะอวยพรลูกๆของพระองค์และจัดหาสำหรับทุกความต้องการของพวกเขา “เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมีได้ทรงหวังของดีอันใดไว้โดยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11) ดาวิดประกาศว่า “ข้าพเจ้าเคยห่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอลาน” (เพลงสดุดี 37:25) พระองค์จะทรงจัดหาสำหรับความต้องการฝ่ายโลกของเราเช่นเดียวกับความต้องการฝ่ายวิญญาณของเราหากเราจะเพียงยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น พระเยซูทรงสัญญาว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33)

คำกรีกที่แปลเป็น “ถ่านติดไฟ” ถูกพบเพียงสองแห่งเท่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่-ตรงนี้ และในยอห์น 18:18 ที่พวกศัตรูของพระเยซู “เอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย” มันคือข้างถ่านติดไฟนั่นเองที่เปโตรได้กลับถอยหลัง และบัดนี้ข้าง “ถ่านติดไฟ” ที่ถูกจุดให้ลุกโดยพระเยซู เขาก็จะได้รับหน้าที่ที่ถูกมอบหมายของเขา: “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา... จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเรา”

แน่นอนว่าพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งสารพัดสามารถจัดเตรียมขนมปังและปลาได้โดยไม่ต้องจุดไฟให้ลุก แต่ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงก่อกองไฟนั้นเพื่อเตือนใจเปโตรให้ระลึกถึงคืนนั้นที่เขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

ข้อ 10: “พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง”

ในที่นี้พระเยซูทรงเรียกสาวกเหล่านั้นให้นำเสนอข้อพิสูจน์ที่ว่าในการหย่อนอวนลงตามคำบัญชาของพระองค์ การทำงานหนักของพวกเขาไม่ได้สูญเปล่า ดังนั้นพระองค์จึงกำลังสอนพวกเขาว่าเคล็ดลับของความสำเร็จคือ การฟังพระวจนะของพระองค์ รับมันไว้ เชื่อฟังมัน และปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์ ข่าวสารเดียววันนี้ที่จะชักนำผู้คนให้มาถึงพระเยซูคือพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้อวด

หากไม่มีพระวณะก็ไม่อาจมีความเชื่อที่แท้จริงได้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู และปราศจากความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ก็ไม่อาจมีความรอดได้เลย “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวณะของพระเจ้า” (รม. 10:17) มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติที่จะทำงานหนักด้วยมือของเรา ที่จะหาเลี้ยงชีพโดยการทำงานอันสุจริต แต่ถ้าพระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำงานหนักด้วยอวนชาวประเสริฐและหาผู้คนตั้งหาปลา เราก็ต้องเชื่อฟัง มันคงจะบาปหนาที่จะทำอย่างอื่น

ข้อ 11: “ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด”

แน่นอนว่าพระคำข้อนี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าเปโตรลากอวนขึ้นฝั่งคนเดียว ข้อ 6 บอกเราว่าสาวกเหล่านั้นไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้เพราะ “ปลาเป็นอันมาก” และข้อที่เราศึกษาอยู่ก็บอกเราว่าพวกมันเป็น “ปลาใหญ่” เหตุฉะนั้นชายคนเดียว แม้กระทั่งคนที่มีร่างกายแข็งแรงอย่างที่เปโตรเป็นอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม ก็คงพบว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเอาปลาแบบนั้นมาขึ้นฝั่งได้ด้วยตัวคนเดียว มันคงจะสมเหตุสมผลมากกว่าที่เขาไปร่วมวงกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือและพวกเขาช่วยกันดึงอวนนั้นขึ้นฝั่ง

การอัศจรรย์สองประการเกิดขึ้นในที่นี้: ประการแรก การจับปลามหาศาลได้นั้นหลังจากการทำงานหนักอันสูญเปล่าคืนหนึ่ง และจากนั้น ทั้งๆที่มี “ปลาใหญ่” มากมายขนาดนั้น อวนนั้นก็ไม่ขาด ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นผลมาจากความเชื่อฟังที่มีต่อคำบัญชาของพระเยซู เมื่อเราปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า เราเองก็มั่นใจได้ถึงความสำเร็จและจะไม่มีผลผิดพลาดอันน่าเศร้าใดๆเลย การทำตามความประสงค์ของเราเองคือการเชื่อเชิงความล้มเหลว

ไม่มีคำอธิบายจากพระคัมภีร์ว่าทำไมอวนนั้นถึงมีปลา “หนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว” หรือว่าทำไมจำนวนของปลาเหล่านั้นถูกกล่าวถึง มีข้อเสนอแนะมากมายและการคาดเดาเยอะแยะเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ถ้าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงอยากให้เราทราบว่าจะทำไมถึงมีปลาหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว พระองค์ก็คงบอกเราไปแล้ว บางทีสาวกเหล่านั้นอาจรู้ บางทีนี่อาจเป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับพวกเขาเท่านั้น ผมเห็นว่าเป็นหนึ่งในที่เหล่านั้นที่จะประยุกต์ใช้พระราชบัญญัติ 29:29: “สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย...”

เราไม่ถูกบอกกว่าสาวกเหล่านั้นทำอะไรกับปลาที่พวกเขาจับมาได้ที่น่าอัศจรรย์ ถ้าผมคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมก็คิดว่าพวกเขานำพวกมันเข้าไปในเมืองและขายพวกมัน นี่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล เพราะแน่นอนว่าพวกเขาต้องการเงิน และพระเยซูไม่เคยส่งเสริมการทำให้เสียเปล่า ในการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เมื่ออาหารนั้นถูกรับประทานเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกสาวกว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป” (ยอห์น 6:12) และพวกเขาเก็บ “เศษอาหาร” เหล่านั้นได้สิบสองกระบุงเต็ม คือสิบสองคนนั้นได้คนละกระบุง ดังนั้นเราจึงทราบว่าไม่ว่าพวกเขาทำอะไรกับปลาเหล่านั้นในคราวนี้โดยเฉพาะ พวกมันไม่ได้เสียเปล่า

พระเยซูจะทรงจัดเตรียมสำหรับ ความต้องการต่างๆของเราวันนี้

ข้อ 12: “พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “*เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด*” และในพวกเขาไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เพื่อให้เข้ากับใจความหลักของ “ข่าวประเสริฐความรอด” คำเชิญชวน “*เชิญมา*” จึงถูกพบในข่าวประเสริฐเล่มนี้สามครั้ง:

ในช่วงวันแรกๆของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อหุบเขาจอร์แดนเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีกิจกรรมมากมายพร้อมกับฝูงชนมหาศาลที่ออกไปฟังยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เราอ่านบันทึกเรื่องราวนี้เกี่ยวกับคำเชิญชวนแรกนั้น:

“รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป พระเยซูทรงเหลือवलหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหาอะไร” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “*มาเถิด*” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์...” (ยอห์น 1:35-39) หนึ่งในสาวกเหล่านั้นคืออันดรูว์ และหลังจากใช้เวลาวันนั้นกับพระเยซู เขาก็ไม่เหมือนเดิมอีกเลย

คำเชิญชวนที่สองถูกพบในยอห์น 7:37,38:

“ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้น *จงมาหาเราและดื่ม* ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” พระเยซูกำลังตรัสถึงน้ำที่มีชีวิตในที่นี้ พระองค์ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิต และดวงวิญญาณที่หิวกระหายก็สามารถพบความอิ่มหนำได้ในกรณีจากน้ำนั้นอย่างเสรี เมื่อเราดื่มจากน้ำที่มีชีวิตนั้น มันก็ไหลผ่านเข้าตัวเราในฐานะแม่น้ำ โดยเป็นพรแก่ผู้อื่น

คำเชิญชวนที่สามถูกพบในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่ สาวกเหล่านั้นได้ทำงานหนักด้วยวอนของพวกเขาดลอดทั้งคืนโดยจับปลาไม่ได้เลยสักตัว พวกเขาเหนื่อย ท้อใจ พ่ายแพ้ พระเยซูทรงเปลี่ยนความพ่ายแพ้ของพวกเขาให้กลายเป็นชัยชนะอันเปี่ยมสงราวด้วยคำเชิญชวนอันเรียบง่ายของพระองค์ว่า “*เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด*” ในที่นี้เราได้เห็นการเลี้ยงดูของพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์เอง ผ่านทางฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์ และคำเชิญชวนของพระองค์ยังเป็นเหมือนเดิมวันนี้:

แก่คนเหล่านั้นที่ *สงสัย* พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “*มาเถิด*”

แก่ทุกคนที่ *กระหาย* พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “*มาดื่มเถิด*”

ทุกคนที่ *หิว* ขนบปังแห่งชีวิตได้รับคำเชิญว่า “*เชิญมารับประทานเถิด*”

พระคริสต์ทรงสามารถเปิดเผยพระองค์เองแก่เราได้วันนี้ พระองค์ทรงสามารถเติมเต็มความกระหายของเราและความหิวของเราได้ พระองค์ทรงสามารถตอบสนองทุกความต้องการของเราได้-แต่เราต้องแสวงหา

อาณาจักรของพระองค์ก่อนหากเราหวังให้พระองค์ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อเรา เราต้องดำเนินชีวิตในพระวาระของพระองค์ โดยแสวงหาพระประสงค์และการทรงนำของพระองค์ในทุกสิ่งที่เรากระทำ พระองค์จะช่วยให้รอดคำจูนเรา ตอบสนองความต้องการต่างๆของเรา-ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย-และจะไปกับเรา “จนกระทั่งถึงที่สุด”

การกระทำต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการจัดเตรียมมือเข้าให้แก่เหล่าสาวกที่เหน็ดเหนื่อยของพระองค์แสดงให้เห็นความกรุณาอันอ่อนโยนของพระองค์สำหรับความต้องการฝ่ายร่างกายของพวกเขาและความคิดที่ท้อแท้ของพวกเขา ถึงแม้พระองค์ทรงอยู่ในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ก็ทรงทราบความต้องการต่างๆของพวกเขา และในความอ่อนโยนและความรักพระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการเหล่านั้น ไซ้แล้วครับ ในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วและได้รับสง่าราศีแล้วของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นคนเดิมที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตากรุณา เพียงพอสำหรับทุกสิ่งเหมือนกับตอนที่พระองค์ทรงเดินกับสาวกเหล่านั้นก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ และพระวาระของพระองค์บอกเราอย่างชัดเจนว่า*แม้กระทั่งวันนี้* พระองค์ก็สามารถ “เห็นใจในความอ่อนแอของเรา” เพราะว่าพระองค์ทรง “ถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15)

“และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” พวกสาวกยืนตงตะลึงเมื่อได้เห็นพระเยซูและอาหารที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเพื่อพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ถามว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะว่าพวกเขาพึงพอใจอย่างเต็มเปี่ยมว่านั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความคิดของพวกเขาเต็มไปด้วยความเคารพยำเกรงที่มีต่อพระองค์ผู้ทรงปรากฏตัวและหายตัวได้ตามใจชอบในลักษณะเหนือธรรมชาติ มันดูสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าพระเยซูทรงจัดเตรียมสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์ในหลายคราวก่อนการตรึงกางเขนนั้น แต่คราวนี้โดยเฉพาะไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาสำหรับพวกเขา และพระองค์ตรัสแก่เราวันนี้ว่า “ดูเถิดเรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” (วิว. 3:20)

ข้อ 13: “พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย”

ชายฝั่งทะเลกาลิลีเป็นเขตแดนที่ชายเหล่านี้คุ้นเคย พวกเขาเคยอยู่ที่นั่นกับพระเยซูมาหลายครั้งแล้ว ก่อนหน้านั้น-และบัดนี้ขณะที่พระองค์ทรงรับประทานและดื่มต่อหน้าพวกเขาและนำอาหารที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขามาเสิร์ฟพวกเขา พวกเขาจะสงสัยอีกได้อย่างไร? การกระทำต่างๆของพระองค์และถ้อยคำของพระองค์แสดงออกชัดเจนว่าพวกเขาจะต้องหมายพึ่งพระองค์ต่อไปเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการต่างๆของพวกเขา เหมือนกับที่พวกเขาได้พึ่งพาพระองค์ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ถึงแม้ในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ก็ยังทรงทราบความต้องการต่างๆของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม พระองค์ยังสามารถตอบสนองความต้องการเหล่านั้นได้อยู่เหมือนเดิม และพระองค์ทรงอยากให้เราเข้าใจว่าพวกเขาจะต้องหมายพึ่งพระองค์สำหรับการเลี้ยงดูและการคำจูนแม้กระทั่งหลังจากพระองค์เสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดาแล้วก็ตาม

(บันทึกนี้ไม่บอกเราว่าพระเยซูทรงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์ในคราวนี้ แต่ดูเหมือนว่าพระองค์คงจะทำเช่นนั้น ถึงแม้พระองค์ไม่จำเป็นต้องรับประทานเพื่อที่จะมีกำลังวังชาต่อไปก็ตาม ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พระองค์จะรับประทานเป็นเพื่อนพวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงรับประทานปลาอย่างกับรวงผึ้งในห้องชั้นบนนั้น)

ในปฐมกาล 18 ที่อับราฮัมต้อนรับทูตสวรรค์เหล่านั้น เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่าน ยอมให้เอาน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ต้นไม้เถิด ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน้อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมามายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว” ท่านเหล่านั้นจึงว่า “จงทำตามที่เราบอกเถิด”

“อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาราห์และพูดว่า “จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถังมาขนาดแล้วทำขนมบนเตา” อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็ปรับปรุงเป็นอาหาร เขาเอาเนย น้ำนมและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นได้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน” (ข้อ 4-8) ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ ทรงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์วันนั้นบนชายฝั่งทะเลกาลิลี

มันเป็นธรรมเนียมปกติสำหรับพระเยซูที่จะขอบพระคุณก่อนรับประทานอาหาร ในยอห์น 6:11 ที่พระองค์ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น เราอ่านว่าพระองค์ “ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วย...” แต่เราสังเกตในข้อพระคำตอนที่เราศึกษาอยู่นี้ว่าพระองค์ไม่ได้ขอบพระคุณก่อนอาหารมื้อนั้น

เมื่อพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น พระองค์กำลังกระทำในฐานะ**มนุษย์ที่สมบูรณ์**แบบ-ผู้รับใช้ที่ปรารถนาเพื่อความดีของผู้อื่น ในฐานะพระเยซูคริสต์ที่เป็นมนุษย์พระองค์ทรงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขาในวาระนั้น ในที่นั้นบนชายฝั่ง โดยรับประทานอาหารเข้ากับเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ขอบพระคุณเพราะว่าพระองค์ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว พระองค์ทรงอยู่ในพระกายแห่งการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ และพระองค์ทรงอยากให้พวกเขาจำพระองค์ได้แล้วตอนนี้ ไม่เพียงในฐานะพระเยซูผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขา **พระเจ้า**ในเนื้อหนังเช่นกัน เมื่อพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น **ความเป็นมนุษย์**ของพระองค์ปรากฏเด่นชัดมากกว่า ในที่นี้ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงหวังใย (ในตอนนั้นและตอนนี้ดูเหมือนเดิม) เกี่ยวกับความต้องการฝ่ายร่างกายของเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ก็ได้รับสง่าราศีและเกียรติยศเป็นมงกุฎแล้ว พระคริสต์ผู้ได้รับสง่าราศี

ในลูกา 12:37 โดยพูดถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบ กำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า **นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา**” ใช่แล้วครับ พระองค์จะให้ลูกๆของพระองค์ “กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า” และพระองค์จะเลี้ยงพวกเขาด้วย “มานาที่ซ่อนอยู่” (ว. 2:7,17)

ข้อ 14: “นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงลำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์”

มีการอภิปรายมากมายเกี่ยวกับการกล่าวถึง “ครั้งที่สาม” นี้แน่นอนว่าไม่ใช่ครั้งที่สามที่พระเยซูถูกพบเห็นหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกพบเห็นมาหลายคราวก่อนหน้านี้แล้วโดยคนหลายคน พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวแมกดาลา พระองค์ทรงปรากฏแก่นางโยอันนาและผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เหลือ พระองค์ทรงปรากฏแก่ซีโมนเปโตร และแก่สาวกสองคนนั้นระหว่างทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส พระองค์ทรงปรากฏสองครั้งในห้องชั้นบนนั้นที่มีพวกสาวกอยู่-ครั้งหนึ่งตอนที่โรมัสไม่อยู่ที่นั่น และอีกครั้งเมื่อโรมัสอยู่ด้วย

ความหมายในพระคำข้อนี้ต้องเป็นว่านี่คือครั้งที่สามที่พระองค์ทรงปรากฏเมื่อสาวกของพระองค์จำนวนหนึ่งมารวมตัวอยู่ด้วยกัน การปรากฏห้าครั้งแรกนั้นเกิดขึ้นในวันเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย และการปรากฏครั้งที่หกคือ หนึ่งสัปดาห์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์นั้น การปรากฏเหล่านั้นทั้งหมดถูกบันทึกไว้ในบทที่แล้ว

พระคำสี่ข้อแรกนี้ในบทสุดท้ายของข่าวประเสริฐของยอห์นรวมกันเป็นข้อพระคำตอนหนึ่งที่ไม่ธรรมดา โดยถูกมอบให้แก่เราเพื่อสื่อความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายภายใต้ภาพเปรียบเทียบของเรือ อวนปลา กองไฟ สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงสำหรับยุคพระคุณนี้ขณะที่เราตั้งตาคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในการรับขึ้นไปนั้น ในบันทึกเรื่องราวเหล่านี้คือบทเรียนฝ่ายวิญญาณทั้งหลายที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงอยากให้เราเรียนรู้

ประการแรกคือ การปรากฏตัวที่โดดเด่นครั้งนี้ของพระเยซูแก่เหล่าสาวกของพระองค์เตือนใจเราให้ระลึกถึงหน้าที่หลักของผู้รับใช้ทั้งหลายแห่งข่าวประเสริฐ (และคริสตจักรทั้งหมด) ในระหว่างยุคพระคุณนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเป็น “ผู้หาคนตั้งหาปลา” พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ปราศจากเราท่านทั้งหลายทำอะไรไม่ได้เลย” นี้ถูกพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นแล้วเมื่อพวกเขาตัดสินใจด้วยตัวเองที่จะไปจับปลาและจากนั้นก็หาปลาทั้งคืนโดยไม่ได้ปลาเลยสักตัว จากนั้นความพยายามที่ไร้ผลของพวกเขาถูกเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกับปลาหมาศาลที่เต็มอวนของพวกเขาเมื่อพวกเขาทอดอวนตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

วันนี้ เช่นเดียวกับในตอนนั้น ผู้รับใช้ของพระเจ้าทำอะไรไม่ได้เลยโดยปราศจากพระเยซู โดยปราศจากการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันเป็นที่พอพระทัยพระเยซูที่จะประทานความสำเร็จให้แก่เหล่านักเทศน์ของพระองค์และแก่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อทุกคนของพระองค์ มันเป็นความชื่นชมยินดีของพระองค์ที่จะเห็นงานของพระองค์เติบโตและงอกงาม แต่เมื่อเราวางแผนของเราเองและเลือกทางต่างๆของเราเอง พระเจ้าก็อวยพรเราไม่ได้ เมื่อเราเดินตามการทรงนำของพระองค์เท่านั้น พระองค์จึงจะสามารถอวยพรผู้เชื่อทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ได้วันนี้ เราเป็น “ผู้หาคนตั้งหาปลา” ไขแล้วครับ-แต่เราต้องใช้อวนข่าวประเสริฐ!

เมื่อเช้าที่พระเยซูทรงจัดเตรียมให้เหล่าสาวกของพระองค์วันนั้นบอกเป็นนัยเช่นกันถึงงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่:

“ขอให้เราทั้งหลายร้องยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมฆสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียดสะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า” (วิว. 19:7-9)

ผมเชื่อว่าการปรากฏตัวแบบฉับพลันของพระเยซู ณ โมงยามที่มีมืดมิดในชีวิตของเหล่าสาวกของพระองค์ชี้ไปยังการรับขึ้นไปของคริสตจักร ชายเหล่านี้เป็นชาวประมงผู้มีประสบการณ์ การจับปลาเป็นอาชีพเต็มเวลาของพวกเขาจนกระทั่งพระเยซูได้ทรงเรียกพวกเขาให้ทิ้งแหวนของพวกเขาและติดตามพระองค์ แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาสูญเสียความสามารถของคนที่จะทำอาชีพเต็มของตนให้ได้ดีเสียแล้ว และมันเป็นค่าคืนที่มีมืดมิดสำหรับพวกเขา จากนั้นพระเยซูก็ทรงปรากฏตัวและทุกสิ่งก็เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันจากความมืดเป็นความสว่าง จากความเศร้าเป็นความชื่นชมยินดีและสง่าราศี! ผมเชื่อว่าการรับขึ้นไปของคริสตจักรนั้นเข้ามาใกล้แล้ว ค่าคืนล่วงเลยไปมากแล้ว และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ อีกไม่นานเราจะได้ยินเสียงแตรที่จะเรียกเราให้ขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ:

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพตี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 ธส. 4:16,17)

เหตุจูงใจที่ยอมรับได้หนึ่งเดียวสำหรับการรับใช้

ข้อ 15: “เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”

ก่อนการล้มลงของเปโตร พระเยซูทรงเตือนเขาแล้วว่าซาตานจะทดสอบเขา: พระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอพวกท่านไว้เพื่อจะฝัดร่อนพวกท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” เปโตรตอบกลับคำเตือนนี้ไปว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” (ลูกา 22:31-33)

คุณสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้อธิษฐานขอเพื่อเปโตรจะ *ไม่ล้มลง* ในความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์สามารถป้องกันเขาไม่ให้ล้มลงได้ สิ่งที่พระองค์ทรงอธิษฐานขอก็คือ ที่ความเชื่อของเปโตรจะไม่ขาด มันจำเป็นที่เปโตรจะต้องถูกสอนบทเรียนหนึ่งเกี่ยวกับสภาพที่แท้จริงของใจของเขา เขาต้องเรียนรู้ความไร้ค่าของการมั่นใจในตัวเองและความจริงของสุภาชิต 16:18: “ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่โยโสหน้าการล้ม” การฝัดร่อนของซาตานทำให้จิตวิญญาณของเปโตรถ่อมลงและทำให้เขาให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระผู้ช่วยให้รอดแทนที่จะในตัวเขาเอง

มันคือวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อคนใดก็ตามเมื่อเขาตระหนักว่าเขาไม่ใช่คู่ปรับสำหรับพญามารเลย พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่เคยชนะซาตานในถิ่นของมัน (มธ. 4:1-11) บางครั้งแม้แต่ผู้เชื่อที่อุทิศตัวก็ต้องเผชิญกับประสบการณ์อันน่าเศร้าในชีวิตของตนก่อนที่จะเขาตระหนักถึงความอ่อนแอของตัวเอง แม้แต่อัครทูตเปาโล หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า ก็ประกาศว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก **เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น**” (2 โครินธ์ 12:9,10) การมั่นใจในตัวเองคือลักษณะเฉพาะตัวอย่างหนึ่งของเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงนำเรา พระองค์ไม่ทรงผลักดันเรา พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และพระองค์ทรงนำเหมือนกับที่ผู้เลี้ยงแกะที่ดีควรกระทำ แต่เมื่อแกะปฏิเสธที่จะตาม พวกมันก็ตกในบ่วงแร้วต่างๆ และต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้น เมื่อเราไม่เชื่อฟัง พระเจ้าก็ตีสอนเราเพราะพระองค์ทรงรักเรา:

“เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขี่ยนตีผู้นั้น” ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ... ดังนั้นการตีสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง” (ฮบ. 12:6-11) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ขอแนะนำให้อ่านบทที่สิบสองทั้งบทของหนังสือฮีบรู

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเยซูไม่เพียงอธิษฐานเพื่อเปโตรและสาวกคนอื่นๆ ที่เหลือเท่านั้น แต่เพื่อผู้เชื่อทุกคนด้วย—ซึ่งรวมถึงคุณและผม ในยอห์น 17:20 เราอ่านว่า “ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” เพื่อที่จะตระหนักถึงความจริงอันเต็มเปี่ยมของพระคำข้อนี้ จงใส่ชื่อของคุณในพระคำข้อนี้—นั่นคือ: “ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อจอห์น บราวน์ (หรือแมรี กรีน หรือไม่ว่าชื่อของคุณจะเป็นอะไรก็ตาม) ที่จะเชื่อในข้าพระองค์”

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์ แต่โดยทางพระองค์เท่านั้น (รม. 8:37) บทที่แปดของหนังสือโรมเป็นหนึ่งในบทโปรดของผมในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม—มันขึ้นต้นในพระคริสต์และมันสิ้นสุดในพระคริสต์ และชีวิตคริสเตียนก็เป็นอย่างนั้นเช่นกัน ในโรม 8:1 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”—และในพระคำข้อสุดท้ายของบทนั้นเราอ่านว่า “หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

พระคริสต์ในเราคือความมั่นใจของเราในเรื่องชัยชนะ พระองค์ทรงเป็นผู้พิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ

“พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” นี้เริ่มต้นบทสนทนาที่น่าสนใจอย่างลึกซึ้งในลักษณะเฉพาะตัวและสำคัญสุดๆในข้อความของมัน เราต้องอธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทรงเปิดใจและความคิดของเราเพื่อที่เราจะสามารถเข้าใจข้อความที่ถูกบันทึกในที่นี้สำหรับการสั่งสอนและการเสริมสร้างเราได้

ทำไมพระเยซูถึงตรัสแก่เปโตรโดยตรง? ผมเชื่อว่านี่เป็นเพราะว่าไม่มีใครในสาวกคนอื่นๆที่เหลือที่กล่าวอ้างมากเท่ากับที่เปโตรกล่าวอ้างวันก่อนการตรึงกางเขนนั้น ไม่มีสาวกคนอื่นๆอ้างอย่างมั่นใจขนาดนั้นว่าเขาจะไม่ผันหันกลับและทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเลย เปโตรอ้างว่าเขาจะไปกับพระองค์จนถึงติดคุกหรือถึงความตายก็ดี-กระนั้นเมื่อเวลาทดสอบมาถึง ไม่มีสาวกคนอื่นๆที่ปรากฏว่าไม่มั่นคงขนาดนั้นและอ่อนแอขนาดนั้นในช่วงโมงที่มีมืดมิดเหล่านั้นก่อนพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนไม่นาน

พระเยซูจะทรงเรียกเปโตรไปต่างหากและพูดคุยกับเขาเป็นการส่วนตัวก็ทำได้แทนที่จะพูดต่อหน้าพยานทุกคน แต่เราเกี่ยวข้องกับเราว่า และเปโตรได้ปฏิเสธพระเยซูต่อหน้าพยานหลายคน-ต่อหน้าพวกคัศรูลขององค์พระผู้เป็นเจ้า! มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเปโตรได้ร้องไห้เป็นน้ำตาแห่งการกลับใจใหม่และพระเยซูทรงยกโทษให้เขาแล้ว แต่เขาต้องถูกสอนเพื่อที่ว่าความล้มเหลวแบบเดียวกันนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก เปโตรปฏิเสธพระเยซูสามครั้งต่อหน้าพยานหลายคน ดังนั้นเขาจึงต้องถูกถามสามครั้งว่า “ท่านรักเราหรือ?” และเขาต้องตอบต่อหน้าพยานหลายคน ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเตือนใจเขาให้ระลึกถึงการล้มลงของเขา ความหยิ่งโสของเขา ความมั่นใจมากเกินไปของเขา การขาดการอธิษฐานของเขา และความไว้วางใจของเขาในพลังกำลังของเขาเอง

ใช่แล้วครับ เปโตรได้รับการยกโทษแล้ว-แต่เขายังไม่ได้กลับคืนสู่ตำแหน่งของเขาอย่างเต็มเปี่ยมในฐานะผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐที่ได้รับความไว้วางใจและผู้หาปลาตั้งหากคน นี่คือนี่ที่พระเยซูทรงเริ่มที่จะกระทำต่อหน้าสาวกอีกหกคนนั้น เพราะว่าในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์ทรงทราบความเป็นไปได้ที่ว่าบางคนในพวกที่เหลืออาจกล่าวอ้างได้ว่าเพราะความอ่อนแอและการถอยกลับของเปโตร เขาจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ โดยการทำให้เขากลับคืนสู่สามัคคีธรรมและสิทธิอำนาจอันเต็มเปี่ยม พระเยซูจึงทรงป้องกันไม่ให้ความเป็นไปได้เช่นนั้นเกิดขึ้น หลังจากบทสนทนานี้ แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวว่าเปโตรไม่ได้มีสิทธิอำนาจแบบเดียวกับที่ประทานให้แก่สาวกคนอื่นๆที่เหลือ พวกเขาถือว่าไม่ได้ว่าเขาได้สูญเสียสิทธิของตนในตำแหน่งอัครทูตอันสมบูรณ์แล้ว พระเยซูทรงถามเขาต่อหน้าคนอื่น ทรงยกโทษให้เขาต่อหน้าคนอื่น และทรงมอบหมายหน้าที่แก่เขาต่อหน้าคนอื่นที่จะทำงานของอัครทูตคนหนึ่ง พร้อมกันกับคนอื่นๆในกลุ่มสาวกนั้น

โดยการตรัสโดยตรงแก่เปโตร พระเยซูทรงชี้ให้เห็นเช่นกันถึงคุณสมบัติหลักของสาวกคนหนึ่งและผู้รับใช้คนหนึ่ง-ไม่ใช่คนแบบที่พร้อมที่จะต่อสู้ด้วยดาบเมื่อถูกช่วยๆ ไม่ใช่คนที่เสียดังเอะอะ เต็มไปด้วยความร้อนรนที่หุนหันพลันแล่นโดยปราศจากความรัก ผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐต้องอดกลั้น อดทน อ่อนโยน มีใจรัก จุดมุ่งหมายแรกของเขาควรเป็นการรักอย่างที่ว่าพระเยซูทรงรัก การปรนนิบัติอย่างที่ว่าพระเยซูทรงปรนนิบัติ และการตระหนักว่าทุ่งนาเหล่านั้นชาวพร้อมเกี่ยวแล้วโดยที่พวกคนงานมีน้อยเหลือเกิน ในความรักและความนุ่มนวลเขาควรออกไปตามหาผู้หลงหาย นำพวกเขาเข้ามาในคอก และหลังจากที่พวกเขากลายเป็น

เหล่าสมาชิกของฝูงแกะนั้นแล้ว เขาก็ควรเลี้ยงดูลูกแกะเหล่านั้นและเฝ้าระวังแกะเหล่านั้น เปโตรอยู่ในโรงเรียนของพระเจ้าในที่นี้ และพระคริสต์ทรงสั่งสอนบทเรียนทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่แห่งความจริงแก่เขาที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้เช่นกัน (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่าน 1 โครินธ์ บทที่ 13 ที่เปาโลพูดถึงพระคุณต่างๆแบบคริสเตียน)

คุณสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ถามว่า “เปโตร ท่านเชื่อไหมว่าเราคือพระบุตรของพระเจ้า?” พระองค์ไม่ได้ถามว่า “เปโตร ท่านได้บังเกิดใหม่แล้วหรือยัง?” พระองค์ทรงถามคำถามที่เรียบง่ายมากๆ และตรวจค้นใจ: “เปโตร ท่านรักเราหรือ?” คำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำถามนี้จะดูแลคำถามอื่นๆที่เหลือที่พระองค์อาจถาม

การใช้คำของคำถามนี้-“ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ?”-ได้ทำให้เกิดคำถามและข้อเสนอแนะมากมายเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยใช้วลี “มากกว่าพวกเหล่านี้” ผมเห็นว่าเนื่องจากเปโตรได้รอดตัวมากกว่าสาวกคนใดและจากนั้นก็ล้มเหลวอย่างน่าเวทนามากกว่าสาวกคนใด พระเยซูจึงกำลังถามเขาว่า “เปโตร เมื่อท่านมองย้อนกลับไปทีลโคธาโดยเห็นทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ท่านรักเราอย่างแท้จริงมากกว่าคนอื่นเหล่านี้หรือ? ท่านได้สัตย์ซื่อมากกว่าพวกเขาหรือ?” ดังนั้นพระองค์จึงกำลังแสดงให้เปโตรเห็นสถานที่ของเขาท่ามกลางสาวกคนอื่นๆที่เหลือ เขากำลังรับใช้เพราะความรักอันลึกซึ้งของเขาที่มีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ? หรือเขากำลังรับใช้อย่างหุนหันพลันแล่น พร้อมกับความร้อนรนแต่ปราศจากความรู้? เปาโลแนะนำทิโมธีคนหนุ่มว่า “ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง” (2 ทธ. 2:24,25)

“ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าคุณรักพระองค์” เปโตรรู้ว่าพระเยซูทรงทราบว่าสิ่งใดอยู่ในใจของเขา เขาจำคตินั้นได้ที่เขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และในความถ่อมใจอันจริงใจ เขาตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้อผิดพลาดและความอ่อนแอทุกอย่างของคุณเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบการขาดความเชื่อของคุณเจ้าข้า แต่ทั้งๆที่ทรงทราบเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงทราบเช่นกันว่าคุณรักพระองค์!” ผมคงไม่ประหลาดใจถ้าเปโตรสงสัยอย่างจริงใจว่า “ยอห์นและคนอื่นๆที่เหลือรักพระองค์มากกว่ากับข้าหรือ? พวกเขาจะรักพระองค์ได้มากกว่าหรือ?”

เมื่อเปโตรสรรภาพความรักของเขาที่มีให้แก่พระเยซูต่อหน้าคนอื่น คราวนี้พระเยซูทรงมอบหมายหน้าที่แก่เขาต่อหน้าคนอื่นสำหรับงานรับใช้ในอนาคตของเขา โดยประทานโอกาสแก่เขาที่จะพิสูจน์ความรักที่เขากล่าวอ้าง: “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด!” พระวาทาทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต เปาโลพูดถึง “อาหารแข็ง” แห่งพระวจนะ (1 คร. 3:2) และเปโตรพูดถึง “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” (1 ปต. 2:2) เมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด” พระองค์ก็ทรงหมายความว่าเปโตรจะต้องเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแห่งพระวจนะ โดยเลี้ยงฝูงแกะนั้น ดูแลตัวที่อ่อนแอและเฝ้าระวังแกะเหล่านั้น

บางครั้งเราก็ทำประโยชน์ชั่ววินัยมากกว่าโดยการเลี้ยงบรรดาสมาชิกคริสตจักรที่อ่อนแอ ต่ำต้อย และไม่สำคัญเมื่อเทียบกับการพยายามที่จะช่วยเหลือสมาชิกบางคนที่ยิ่งกว่าตนเติบโตเต็มที่แล้วและไม่

ต้องการความช่วยเหลือใดๆ ยกตัวอย่างเช่น มีคริสเตียนบางคนที่ยินดีรับหน้าที่เป็นอาจารย์สอนชั้นเรียนพระคัมภีร์ผู้ใหญ่ในการสอนรวีวารศึกษา แต่ถ้าพวกเขาถูกเรียกให้สอนชั้นเรียนผู้เริ่มต้น พวกเขาก็ปฏิเสธ การเลี้ยง “ลูกแกะ” เป็นการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ พระเยซูทรงอยากให้เปโตรเข้าใจว่าเขาไม่อาจพิสูจน์ความรักของเขาที่มีให้แก่พระองค์ได้โดยการยึดความเป็นเอกเป็นใหญ่ แสวงหาตำแหน่งสูงๆ หรือพยายามที่จะผงาดขึ้นเหนือคนอื่น ๆ ความรักที่มีต่อพระคริสต์ถูกแสดงออกและถูกพิสูจน์ในการรับใช้ด้วยใจรักและถ่อมใจ

เปโตรไม่เคยล้มเหลวเรื่องนี้ เพราะว่าในเวลาต่อมา ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เขาเขียนถึงคริสตจักรว่า “ข้าพเจ้าจึงตั้งเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม และไม่ใช่มิเหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่รุ่งโรยไม่ได้เลย” (1 ปต. 5:1-4)

พระคุณของพระเจ้าสร้างความเปลี่ยนแปลงในตัวเปโตรจริงๆ! และวิสัยทัศน์ของเขาก็ครอบคลุมไปไกลจริงๆเมื่อเขาเติบโตในพระคุณและในความรู้แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเขาพระเยซูคริสต์ การสนทนาของเขากับพระเยซูเข้าวันนั้นริมทะเลกาลิลีเกิดผลร้อยเท่าหรือมากกว่านั้น

ข้อ 16: “พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “ซิโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”

พระคำข้อนี้มีความคล้ายคลึงกัน (แต่ไม่เหมือนกันทุกประการ) กับข้อก่อนหน้า เราหมายเหตุว่าพระเยซูไม่ได้ถามตรงนี้ว่า “ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ?” นอกจากนี้ ในที่นี้คำบัญชาคือ “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด” แทนที่จะเป็น “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด” โดยคำว่า “แกะ” พระเยซูทรงหมายถึงเหล่าสมาชิกแห่งฝูงแกะนั้นที่ล้ำหน้ามากกว่าในความเชื่อนั้นและในประสบการณ์คริสเตียนของพวกเขา แต่ทั้งลูกแกะและแกะก็ต้องการการเอาใจใส่ดูแลจากผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ

“ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ามีคำกรีกสองคำ โดยคำหนึ่งมีพลังมากกว่าอีกคำที่เหลือ ซึ่งทั้งสองคำถูกแปลเป็น “รัก” ในข้อพระคำตอนนี้ เพื่อที่จะชื่อตรงต่อภาษากรีก หนึ่งในคำเหล่านี้ควรถูกแปลเป็น “รัก” และอีกคำควรถูกแปลเป็น “ชอบ” ในทั้งสองข้อ (ข้อ 15 และข้อ 16) พระเยซูทรงใช้คำที่มีพลังมากกว่าซึ่งถูกแปลอย่างถูกต้องแล้วว่า “รัก” แต่เมื่อเปโตรตอบ เขาใช้คำที่อ่อนกว่าซึ่งควรถูกแปลเป็น “ชอบ” - นั่นคือ “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มีความชอบให้แก่พระองค์” เปโตรไม่ได้พูดอย่างอวดอ้างตรงนี้เหมือนที่เขาได้กระทำตอนที่เขาประกาศว่าเขาจะไม่มีวันทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเลย เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้รู้สึกมั่นใจเหลือเกินเกี่ยวกับความรักของเขาหลังจากที่ได้ทำเรื่องผิดพลาดอันน่าเศร้าขนาดนั้นในคืนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกจับกุม

บางคนประกาศว่าเปโตรมีอำนาจเหนือกว่าอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ แต่หลักคำสอนเช่นนั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ เปโตรไม่เคยใช้อำนาจเหนืออัครทูตคนอื่นๆที่เหลือเลย แต่เมื่อ*คนอื่นๆส่งเขาไป เขาก็เชื่อฟัง*: “เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวาระของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา” (กิจการ 8:14) เรามีบันทึกของเหตุการณ์ตอนหนึ่งเมื่อเปาโลตำหนิเปโตรอย่างเปิดเผย และเปโตรก็เงียบเสียง สำหรับบันทึกเรื่องราวแบบเต็มๆ อ่านกาลาเทีย 2:11-18 ปกติแล้วเปโตรเป็นคนหุนหันพลันแล่น และบ่อยครั้งเขาเป็นผู้พูดแทนคนกลุ่มนั้น โดยเป็นฝ่ายเริ่มก่อนบ่อยๆ-แต่นี้ไม่ได้ส่งผลเป็นการมีอำนาจเหนือกว่าคนอื่นๆของเขา

ข้อ 17: “*พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ”* เปโตรก็เป็นทุกขใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “*ท่านรักเราหรือ*” และเขาทูลพระองค์ว่า “*พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์*” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “*จงเลี้ยงแกะของเราเถิด*”

คำถามนั้นถูกถามเป็นครั้งที่สามว่า “*ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ*” และจากนั้นเราสังเกตเห็นว่า “*เปโตรก็เป็นทุกขใจ*” เพราะว่าพระเยซูทรงถามคำถามนั้นซ้ำซึ่งเขาได้ตอบยืนยันไปแล้วสองครั้ง เปโตรตอบเป็นครั้งที่สาม แต่เขาใช้ภาษาที่มีพลังมากขึ้นตรงนี้ เพราะเขาอ้างความทรงสัมพัทธ์ของพระเยซูอย่างหนักแน่นกว่าแต่ก่อน เขากล่าวว่า “*พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง!*”

ในที่นี้เปโตรสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างแน่นอน เพราะว่า*พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบ “ทุกสิ่ง”*

ในข้อพระคำทั้งสามข้อนี้เราสังเกตเห็นว่าพระเยซูตรัสว่า “*ลูกแกะของเรา...แกะของเรา*” ลูกแกะและแกะเหล่านั้นเป็น*ของพระองค์* ไม่ใช่ของเปโตร ผู้รับใช้บางคนวันนี้ต้องเรียนรู้ว่าฝูงแกะนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของพวกเขา พวกเขาตั้งตนเป็น “*เจ้านายที่เข้มข้มผู้สืบทอดของพระเจ้า*” แทนที่จะรับตำแหน่งอันเป็นสิทธิโดยชอบของพวกเขาในฐานะผู้เลี้ยงรอนทั้งหลาย พวกเขากลายเป็น “*เจ้านาย*” ของคริสตจักรและบริหารมันราวกับว่าพวกเขาเป็นเจ้าของมัน แบบนั้นไม่สอดคล้องกับคำสั่งที่พระเยซูได้ประทานให้แก่เปโตร

“*จงเลี้ยงแกะของเราเถิด*” มีคำกรีกสองคำที่ถูกแปลเป็น “*เลี้ยง*” คำหนึ่งมีความหมายว่า “*การจัดหาอาหารและหญ้า*” และถูกใช้ในข้อ 15 และ 17 อีกคำที่เหลือนั้นมีความหมายไม่เพียงจัดหาอาหารเท่านั้น แต่ยังมี “*นำและชี้ทาง ทำงานของผู้เลี้ยงแกะ*” ผู้เลี้ยงแกะที่ดีไม่เพียง*เลี้ยง*ฝูงแกะของตนเท่านั้น เขายังนำพวกมัน อ้อมหลุมพรางและภัยอันตรายต่างๆ และปกป้องพวกมันให้พ้นจากพวกสุนัขป่าที่อาจเข้าคอกแกะในคอกของแกะด้วย การเลี้ยงเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบของผู้เลี้ยงแกะ แต่การเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีนั้นมิอะไรมากกว่าแค่การจัดหาหญ้าให้แก่ฝูงแกะ

ข้อพระคำเหล่านี้มีความจริงที่คริสตจักรในยุคพระคุณนี้จำเป็นต้องเรียนรู้และเชื่อฟัง พระเยซูทรงถามเปโตรว่า “*ท่านรักเราหรือ?*” ความรักที่มีให้แก่พระคริสต์คือพระคุณที่สำคัญที่สุดที่คริสเตียนคนใดจะมีได้ และแน่นอนว่ามันเป็นพระคุณที่สำคัญที่สุดที่*ผู้รับใช้คนใด*จะมีได้ มันไม่สำคัญว่าคนอื่นๆหนึ่งจะร้อนรนขนาดไหน ได้รับการฝึกฝนมาดีและมีการศึกษาดีขนาดไหน หรือว่าเขามีโหวทสละสลวยขนาดไหน การรับใช้ของเขาจะมีค่า

เพียงนิดเดียวต่ออาณาจักรของพระเจ้าถ้าเขาไม่มีพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั่น-**ความรัก** ผมขอให้คุณเปิดไปดูบทที่สิบสามของ 1 โครินธ์อีกครั้ง ที่เปาโลปิดท้ายความเห็นที่ยืดยาวของเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ **ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด!**” ผู้เชื่อคนหนึ่งอาจขาดในหลายด้าน เขาอาจไม่มีการฝึกฝนและการศึกษาที่เขาต้องการ เขาอาจไม่มีพรสวรรค์แบบที่คนอื่นๆอีกมากมายมี แต่ถ้าใจของเขาแล่นเอ่อด้วยความรักที่มีให้แก่พระเยซู เขาก็สามารถชนะดวงวิญญาณทั้งหลายได้และถวายเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งรับประกันบำเหน็จอันเต็มเปี่ยมในสวรรค์

ความรักให้กำเนิดความรัก **พระเจ้าทรงเป็นความรัก** พระเจ้าทรงรักเราและได้ทรงส่งพระบุตรแห่งความรักของพระองค์มาเพื่อสิ้นพระชนม์แทนเรา พระเยซูไม่ได้ถามเปโตรว่า “ท่านมีการศึกษาดีไหม?” พระองค์ไม่ได้ถามว่า “ท่านมีวิหารดีไหม?” พระองค์ไม่ได้ถามว่า “ท่านเข้าสังคมเก่งไหม?” ไม่ครับ พระองค์ตรัสถามเพียงว่า “**เปโตร ท่านรักเราไหม?**” ถ้าเรารักพระเยซูอย่างที่เราควรรัก เราก็จะรักผู้ที่หลงหายเหล่านั้นมากพอที่จะออกไปตามทางหลวงและพุ่มไม้เหล่านั้นและชนะพวกเขาเพื่อ**พระองค์!**

ผมไม่สงสัยเลยว่าหลังจากการฟื้นฟูของเขาแล้ว เปโตรรักพระเยซูอย่างลึกซึ้งมากกว่าที่เคย และเมื่อเขากลายเป็นชายชรา เขาก็ระลึกถึงวันนั้นบนชายฝั่งทะเลกาลิลีเมื่อพระเยซูได้ทรงขอการยืนยันเรื่องความรักสามครั้ง และจากนั้นก็บัญชาเขาให้เลี้ยงแกะและลูกแกะเหล่านั้นแห่งฝูงแกะของพระเจ้า ความทรงจำเหล่านั้นมีค่ายิ่งต่อเปโตร และ “มีค่าอันประเสริฐ” กลายเป็นคำหนึ่งที่จะถูกใช้บ่อยครั้งในจดหมายฝากเหล่านั้นของเขา ซึ่งถูกเขียนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สำหรับเขาแล้ว ไม่มีข่าวสารใดที่มีค่าอันประเสริฐมากเท่ากับข่าวสารแห่งพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกผู้ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใดๆ

ใน 1 เปโตร 1:18,19 เขาเขียนว่า “ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วย**พระโลหิตอันมีราคา**มากของพระคริสต์” ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย”

ใน 1 เปโตร 2:6,7 เขาเขียนไว้ว่า “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรรวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็น**ศิลามุมเอก**ที่ทรงเลือกแล้ว และเป็น**ศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ** และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็ จะไม่ได้รับความอับอาย’ เหตุฉะนั้น**พระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐ**สำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็น**ศิลามุมเอก**แล้ว’”

นี่ฟังดูไม่เหมือนชายผู้นั้นที่เมื่อคืนก่อนการตรึงกางเขนได้พูดสับสนและประกาศสามครั้งว่า “ข้าไม่รู้จักชานาซาเรธคนนั้น ข้าไม่เคยเจอเขามาก่อน เขาไม่ใช่เพื่อนของข้า!” หลังจากประสบการณ์นั้นบนชายฝั่งทะเลกาลิลี เปโตรได้พบที่หลบภัยจากพายุชีวิตหลังศิลามุมเอกนั้น คือพระเยซู ในศิลานั้นเขาได้พบพละกำลัง และสำหรับเขาศิลามุมเอกนี้ “มี**ค่าอันประเสริฐ**” เปโตรรู้สึก “อับอาย” คืนที่เขาปฏิเสธพระเยซูจริงๆ แต่หลังจากบทเรียนนี้ในความถ่อมใจเขาก็ไม่อับอายอีกต่อไป!

จดหมายฝากฉบับที่สองของเปโตรเริ่มต้นด้วยคำคำนี้: “ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย”

เปโตรเติบโตในพระคุณหลังจากประสบการณ์ที่ทะเลกาลิลีนั้น เขาตระหนักว่าข่าวประเสริฐที่ถูกมอบไว้แก่เขานั้นครอบคลุมมากกว่าแค่การกลับคืนดีกับพระเจ้า การไถ่จากบาป และความรอดจากนรก มันเป็นเรื่องที่สุดแสนวิเศษที่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าและกลับคืนดีกับพระเจ้าโดยฤทธิ์อำนาจแห่งกางเขนนั่น แต่การกลับคืนดีกันและการไถ่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น-ไม่ใช่จุดจบ-แห่งความรอดของเรา พระเยซูทรงบัญชาเปโตรว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา...จงเลี้ยงแกะของเรา”-และคนเหล่านั้นที่จะเลี้ยงคนอื่นก็จะต้องถูกเลี้ยงก่อน วันนั้น เปโตรเริ่มที่จะรับอาหารจากพระวาทที่มีชีวิต น้ำมนต์ ขนมนั้น อาหารแข็งนั้น และจากนั้นเขาจึงสามารถเลี้ยงคนอื่นได้

พระคุณที่ช่วยให้รอดกลายเป็นของเราทันทีเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู แต่ตราบใดที่เรามีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก เราก็คงเติบโตในพระคุณได้และประสบการณ์คริสเตียนของเราก็ขยายใหญ่ได้ เราควรประกาศพร้อมทั้งอัครทูตเปาโลว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่ยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:13,14)

เปโตรเป็นผู้ที่ประกาศว่า “ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตมทา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:3,4)

บันทึกที่มีอยู่ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มที่พูดถึงอัครทูตเปโตรแสดงให้เห็นว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์และพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่สามารถยกแม้กระทั่งคนที่น่าสังเวช ไม่นั่นคงและไร้ความเชื่อขึ้นมาได้ และตั้งเขาให้อยู่เหนือความล้มเหลวและความอ่อนแอทั้งหลายของเขา โดยสร้างเขาให้เป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งแห่งพระพรแก่หลายพันคนที่ต้องการรู้จักข่าวประเสริฐแห่งพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ *ศิลามุมเอกที่มีค่าประเสริฐ ความเชื่ออันมีค่าประเสริฐ และพระสัญญาอันมีค่าประเสริฐเหล่านี้!*

เวลาและลักษณะของการเสียชีวิต ของเปโตรถูกบอกล่วงหน้า

ข้อ 18 และ 19: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไป

ที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

นี่คือ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า” อันสุดท้าย ซึ่งเป็นวลีที่เราคุ้นเคยเหลือเกินในข่าวประเสริฐของยอห์น และถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่เปโตร ในลูกา 22:33 เปโตรได้ประกาศว่าเขาพร้อมที่จะติดตามพระเยซูไปจนถึงคุก-หรือถึงความตาย ในที่นี้พระเยซูทรงรับประกันเขาว่าสิ่งนี้ ซึ่งเป็นเกียรติยศสูงสุดที่จะมาถึงวิสุทธิชนคนหนึ่งได้นั้น จะถูกประทานให้แก่เขา เพราะว่าสิ่งที่เขาเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้านั้นสุดท้ายแล้วจะนำไปสู่การพลีชีพแบบมรณะสักขี เขาจะถูกบังคับให้ต้องเหยียดมือของเขาออก เขาจะถูกมัด และเขาจะถูกแบกไปยังที่ๆ เขาคงไม่เต็มใจที่จะไป-จนถึงคุกและจนถึงความตาย

พระคัมภีร์ไม่บรรยายการเสียชีวิตจริงๆ ของเปโตร แต่ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และบันทึกเรื่องราวสมัยโบราณเป็นพยานถึงคำพยากรณ์ของพระเยซูในที่นี้ พวกนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าเปโตรประสบความตายโดยการถูกตรึงกางเขน และเมื่อพวกเขาฆาตกรรมของเขาพร้อมแล้วก็จะตรึงเขาที่กางเขน เขาก็ขอร้องที่จะถูกตรึงกางเขนกลับหัว ซึ่งประกาศว่าเขาไม่สมควรที่จะตายเหมือนอย่างที่ต้องพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้สิ้นพระชนม์

ผมเชื่อว่าเปโตรหมายความตามที่พูดจริงๆ เมื่อเขาประกาศว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์ไม่ว่าจะติดคุกหรือถึงความตายก็ดี” เขาเต็มใจที่จะมอบชีวิตของตนเพื่อพระเยซู แต่เนื้อหานั้นอ่อนแอ-อ่อนแอกว่าที่เปโตรตระหนัก จากนั้นเมื่อเขาเติบโตในพระคุณและเริ่มเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาก็นับว่าเป็นเกียรติที่จะตายอย่างมรณะสักขีเพื่อถวายเกียรติแด่พระเมษโปดกของพระเจ้าและเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ การเลี้ยงลูกแกะและแกะเหล่านั้นคงจะไม่นำคำสรรเสริญและบำเหน็จฝ่ายโลกมาให้เขา ในทางตรงกันข้าม มันจะนำการทรมานทุกข์ การข่มเหง การติดคุก และความตายมาให้ และมันได้เกิดขึ้นเหมือนอย่างที่ว่าพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า จะเกิดขึ้น

“เมื่อท่านยังหนุ่ม” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเปโตรเป็นชายชราแล้วในตอนนั้น พระเยซูแค่กำลังชี้ให้เห็นว่าเมื่อเปโตรเป็นเด็กหนุ่มหรือเป็นชายหนุ่มที่ละอ่อนกว่านี้เยอะ เขาก็เดินไปที่ๆ เขาเลือกที่จะเดิน คำตรัสนี้มีไว้เพียงเพื่อที่จะเตือนใจเปโตรว่าตอนเป็นหนุ่ม เขาเคยมีอิสรภาพและความเป็นอิสระ-ข่าวประเสริฐมุ่งดำเนินชีวิตแบบอิสระเสรีและผจญภัยบนทะเลกาลิลี

“เมื่อท่านแก่แล้ว” อย่างน้อยก็รับประกันเปโตรว่าเขาจะมีเวลารับใช้อีกหลายปี จะมีวาระต่างๆ แห่งการข่มเหงและความยากลำบาก และในบั้นปลายเขาจะเผชิญกับความตายแบบมรณะสักขีเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่ในระหว่างนี้เขาจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาในพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐ คืองานรับใช้ที่จะมีไปถึงวัยชรา

“ท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” นี่ชี้ไปยังเวลานั้นเมื่อเปโตรจะถูกจับกุม ถูกขังคุก พวกเขาจะสั่งเขาให้เหยียดมือของเขาออก และเขาจะถูกมัดและนำตัวไปประหารชีวิตแบบมรณะสักขี นี่ไม่ได้หมายความว่าเปโตรจะขัดขวางการประหารชีวิตเขา มันหมายความว่าเขาจะถูกพาตัวไปยังที่ๆ ปกติแล้วเขาคงไม่ยอมหรือเต็มใจที่จะไป พระเยซูไม่ได้สัญญาเหล่า

สาวกของพระองค์ว่าจะมีชีวิตที่ราบรื่น ในกรณีนี้พระองค์ทรงรับปากเปโตรเรื่องผลที่ตามมาเหล่านั้นแห่งงานรับใช้ของเขา สิ่งที่เขาต้องแลกในการเลี้ยงลูกแกะและแกะเหล่านั้นอย่างสัตย์ซื่อ

ไม่มีผู้เชื่อคนใดมีความสุขกับการทนทุกข์ พระเยซูไม่ได้มีความสุขกับกลโกธา พระองค์ทรงสู้ทนทางเขนนั่น ทรงถือว่าความละเอียดไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร เพราะเห็นแก่ความชื่นชมยินดีที่ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (ฮบ. 12:2) สำหรับคริสเตียน เรานับว่ามันเป็นสิทธิพิเศษที่สามารถร่วมแบ่งปันกับพระคริสต์ เพราะเรารู้ว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน (รม. 8:17; 2 ทธ. 2:12) คริสเตียนทั้งหลายไม่ปรารถนาที่จะตาย พวกเขาไม่มีความสุขกับความคิดที่จะตาย แต่บุคคลที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงย่อมไม่กลัวที่จะตาย

มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการกลัวที่จะตายกับการกระวนกระวายที่จะตาย ผมหวังใจว่าผมจะยังมีชีวิตอยู่เมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น ผมหวังว่าจะเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่สามารถให้ร้องได้ว่า “โอ ความตายเอ๋ย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ หลุมศพเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน?” จะมีหลายคนที่ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น และวิสุทธิชนเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน “ในพริบตาเดียว” และถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ (1 คร. 15:51-55) ผมปรารถนาที่จะอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ได้ยินเสียงแตรของพระเจ้าและเสียงเรียกนั้นที่จะพาเราไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ ผมขอกล่าวซ้ำว่า ผมไม่กระวนกระวายที่จะตาย ผมอยากมีชีวิตอยู่ตราบใดที่พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้ผมมีชีวิตอยู่ แต่ผมไม่กลัวที่จะตาย: “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์” (1 ยอห์น 4:18) *พระเยซูในใจนั้น* ทรงเป็นความรักที่สมบูรณ์แบบ!

ผู้เชื่อทั้งหลายอาจรำคาญ แต่พวกเขาจะไม่บ่นอย่างไม่พอใจหากพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า ถูกควบคุมและถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลและสิลาสติดคุกที่เมืองฟีลิปปี พวกเขาถูกทุบตี พวกเขาถูกขังอยู่ในห้องขังชั้นในสุดโดยที่เท้าของพวกเขาถูกจับใส่โซ่ไว้อย่างแน่นหนา แต่เมื่อถึงเที่ยงคืนพวกเขาก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า อ่านเรื่องราวเต็มๆได้ในบทที่สิบหกของหนังสือกิจการ

ไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าเหล่านักอรรถาธิบายจะตีความสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่เปโตรในที่นี่อย่างไรถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตัดข้อ 19 ออกไป! คำกล่าวที่ว่า “*ความตายอย่างไร*” ในภาษากรีกอ่านว่า “*ความตายแบบไหน*” ข้อ 18 พรรณนาถึงความตายที่เปโตรจะตาย และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ก็เห็นพ้องตรงกันว่ามันพรรณนาถึงความตายโดยการถูกตรึงกางเขน

ผมขอบคุณพระเจ้าเหลือเกินสำหรับข้อ 19 เพราะว่ามันสอนอย่างชัดเจนและอย่างไม่ผิดเพี้ยนว่าผู้เชื่อสามารถ*ถวายเกียรติพระเจ้า*ได้ในความตายเช่นเดียวกับในชีวิต วันนี้พระเจ้ากำลังเรียกเราให้*มีชีวิตอยู่*เพื่อพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้เราร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (รม. 12:1)-แต่ถ้าวันนั้นมาถึงเมื่อเราต้องประทับตราคำพยานของเราด้วยโลหิตของเรา เราก็สามารถถวายเกียรติพระเจ้าในความตายได้อย่างแน่นอน

เหล่านักประวัติศาสตร์คริสตจักรบอกเราว่าผู้ที่ตายแบบมรณะสักขีในสมัยของ “มารีย์ผู้กระหายเลือด” และผู้ปกครองที่โหดเหี้ยมคนอื่น ๆ ได้ถวายเกียรติพระเจ้าโดยความตายมากกว่าโดยชีวิต เมื่อวิสุทธิชน

คนหนึ่งของพระเจ้าเดินไปที่เสาประหารพร้อมกับเช็ดหน้าอย่างภาคภูมิใจเป็นพยานถึงสันติสุขและความชื่นชมยินดีในใจของตนและสิ้นชีพพร้อมกบรอยยิ้มบนใบหน้าของเขา เขาก็ให้คำพยานที่พวกคนที่ปฏิเสธพระเจ้า พวกคนไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้า และพวกเขาตกรจะไม่มีวันลืม

เมื่อพระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด” ผมเชื่อว่าพระองค์ไม่ได้หมายความว่าแค่ให้เปโตรติดตามพระองค์ในขณะนั้น แต่ยังหมายความว่าเขาจะต้องติดตามพระองค์ไปตลอดชีวิต การประชุมมือเข้านั้นสิ้นสุดลงและพระเยซูทรงบัญชาเปโตรให้ทิ้งเรือเหล่านั้นและแหวนเหล่านั้นและมาด้วยกันกับพระองค์ ให้ติดตามพระองค์ไม่ใช่แค่วันนั้น แต่ตลอดชีวิตและการรับใช้ของอัครทูตผู้นั้น ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป

พระเยซูยังทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้ พระองค์ตรัสแก่เราทุกคนว่า “จงมาหาเรา...จงเรียนรู้จากเรา...จงตามเรามา”: “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

ข้อ 20 และ 21: “เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร” เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไรร”

ธรรมชาติของเปโตรถูกขับให้เด่นชัดโดยลักษณะเฉพาะตัวสามประการ: ประการแรก เขาเป็นคน *หุนหันพลันแล่น*-ผมสงสัยว่าเหล่าเพื่อนสาวกของเขาเคยรู้ไหมว่าจะคาดหวังอะไรจากเขาได้ต่อไป ประการที่สอง เขาเป็นคนที่ *ชอบซักถาม* ประการที่สาม เขาเป็นคนที่ *เจ้าอารมณ์*-เขาอาจมีความสุขสุดๆชั่วขณะหนึ่ง และเศร้าสุดๆในอีกชั่วขณะต่อมา

เมื่อเขาริมทะเลนั้นสิ้นสุดลงแล้ว แต่พวกสาวกเหล่านั้นยังอยู่เป็นเพื่อนพระเยซูต่อไป มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ที่ได้แน่ใจว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว เปโตรได้รับคำบัญชาของตนแล้ว-“จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา...จงเลี้ยงแกะของเรา...จงตามเรามาเถิด” ทันใดนั้นเปโตรก็มองไปที่ยอห์น (“สาวกที่พระเยซูทรงรัก”) และถามว่า “*พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไรร*” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “*พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์แล้วเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพระองค์จะต้องทำ จนถึงลักษณะการเสียชีวิตของข้าพระองค์ คราวนี้แล้วยอห์นล่ะ? จะเกิดอะไรขึ้นกับเขา? หน้าที่ต่างๆของเขาจะเป็นเช่นไร?*”

หนึ่งในจุดอ่อนที่ใหญ่โตที่สุดของเปโตรคือ การมองไปที่คนอื่น คิดเกี่ยวกับคนอื่น และพยายามที่จะเอาใจคนอื่น เขาสนใจเกี่ยวกับยอห์นและสิ่งที่ยอห์นจะต้องกระทำมากกว่าที่เขาสนใจหน้าที่ๆตัวเขาเองพึงได้รับมา คำดำหนิขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นนุ่มนวล แต่มันก็เป็นคำดำหนิอยู่ดีขณะที่พระองค์ทรงตอบคำถามของเปโตร

ข้อ 22: “*พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านแล้ว ท่านจงตามเรามาเถิด”*

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เปโตรเอ๋ย ถ้าเราเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านและถ้าท่านจะต้องทำตามความประสงค์ของเราโดยการเลี้ยงลูกแกะของเราและแกะของเรา ถ้าท่านอยากจะเป็นผู้เลี้ยงรองของเรา *ท่าน*

ก็ต้องให้สายตาของท่านจดจ่ออยู่ที่เรา-ไม่ใช่ที่ยอห์นหรือที่คนอื่นๆ สิ่งที่เกิดขึ้นกับยอห์นไม่ใช่ขงการอะไรของท่าน”

ข้อ 20 บอกเราว่าเปโตรเหลือवल้งและเห็นยอห์นตามมา ถ้าเปโตรให้สายตาของตนมองตรงไปข้างหน้าต่อไปแทนที่จะเหลียวกลับไปดูข้างหลังเขา เขาก็คงไม่คิดที่จะถามคำถามนั้นที่นำคำตำหนิมาให้จากพระเยซู พระองค์เพิ่งบัญชาเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด” และถ้าเปโตรมองตรงไปข้างหน้าต่อไป โดยติดตามพระเยซู เขาก็คงไม่มีโอกาสที่จะอยากรู้หรืออยากเห็นเกี่ยวกับยอห์น

วิสุทธิชนของพระเจ้าไม่ควรหันกลับไปมอง หากเราอยู่ในที่ๆพระเจ้าทรงอยากให้เราอยู่ หากเรากำลังทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกเราให้กระทำ เช่นนั้นแล้วคำบัญชาของเราก็คือ จงทำมันให้ดี และถ้าเราทำเต็มที่เพื่อพันธกิจที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เรา เราก็มจะได้รับบำเหน็จครบถ้วนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต-และไม่มีเวลาที่จะอยากรู้หรืออยากเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับสิ่งที่คนอื่นกำลังทำอยู่! พระเจ้าทรงกระทำกิจกับบุคคลเป็นรายตัว พระองค์ทรงเรียกเราแต่ละคน และผู้เชื่อแต่ละคนมีงานรับใช้ของตัวเอง ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นคนต้นเรือนของพระเจ้า และถ้าเราทำสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งเราให้กระทำ เราก็มียุ่งเสียจนเราไม่มีเวลาที่จะถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับงานรับใช้หรือหน้าที่คนต้นเรือนของเพื่อนคริสเตียนทั้งหลายของเรา

ในบทสุดท้ายของคำพยากรณ์ที่พระเจ้าประทานให้แก่ดาเนียล เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร” พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถาะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย...แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น” (ดนล. 12:8,9,13) ดาเนียลไม่เข้าใจทุกอย่างที่เขาได้เขียน แต่พระเจ้าทรงรับประกันเขาว่าเมื่อถึงเวลาครบกำหนดถ้อยคำเหล่านี้จะถูกเข้าใจ และดาเนียลไม่จำเป็นต้องเป็นทุกชั่วอนเกี่ยวกับมันเลย ถ้าเราในฐานะผู้เชื่อมองไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้า เชื่อฟังพระองค์ เดินตามรอยพระบาทของพระองค์ และแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์สำหรับชีวิตของเราเอง เราก็มืดมีความสุขและได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า-และเราก็มืดว่าวุ่นใจเกี่ยวกับคนอื่นๆ

พระเยซูทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้นกับยอห์น พระองค์ทรงรู้ว่ายอห์นจะถูกเนรเทศไปยังเกาะปีทมอส เพราะคำพยานของเขา และเขาจะอยู่ตัวคนเดียวในการถูกเนรเทศเป็นเวลาหลายวัน แต่การเปิดเผยเรื่องนี้แก่เปโตรจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า? มันจะมีแต่ทำให้เขาเศร้าใจ และพระเยซูทรงรู้ว่าเปโตรจะมีความผิดหวังและการข่มเหง การทดสอบและความทุกข์ลำบากทั้งหลายมากพออยู่แล้ว โดยที่ไม่ต้องพยายามแบกภาระของยอห์นด้วย มันส่งผลดีต่อเปโตรที่เขาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับยอห์น

คุณเคยหยุดเพื่อที่จะขอบพระคุณพระเจ้าบ้างไหมที่พระองค์ไม่ให้เรารู้ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น? ถ้าพระองค์จะทรงเปิดเผยวันพรุ่งนี้ของเรา เขาก็คงไม่มีสักชั่วขณะแห่งความพึงพอใจและสันติสุขอันสมบูรณ์เลย! พระเจ้าทรงทราบวันพรุ่งนี้ของเราแต่ละวันจนถึงวันนั้นที่พระองค์ทรงเรียกเรากลับบ้าน แต่ผมตีใจที่เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ ดำเนินโดยความเชื่อ และทุกลมหายใจเราถูกพิทักษ์รักษาไว้ในความรักของพระองค์

ข้อ 23: “เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สวากคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า “สวากคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”

เพราะสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่เปโตรในที่นี้ ประเพณีแรกในคริสตจักรจึงได้ถือกำเนิดขึ้น มันกลายเป็นคำกล่าวทั่วไปในสมัยนั้นท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายว่ายอห์นจะไม่มีวันตาย เขาจะมีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระเยซูเสด็จมายังแผ่นดินโลกเป็นครั้งที่สอง บางคนน่าจะเชื่อว่ายอห์นจะถูกรับขึ้นไปเหมือนอย่างเอโนคและเอเลียห์ และคนอื่นก็คิดว่าเขาจะมีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระเยซูเสด็จกลับมาจริงๆ เพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้น แต่ยอห์นกล่าวชัดเจนมากกว่าว่าพระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าแบบนั้นเลย พระองค์มิได้ตรัสว่ายอห์นจะมีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับมา และพระองค์มิได้ตรัสว่ายอห์นจะไม่ตายด้วย พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น...”

เราเห็นในที่นี้ว่าประเพณีสามารถเริ่มต้นได้อย่างง่ายดายเพียงไร ว่าความจริงสามารถถูกบิดเบือนและถูกเข้าใจผิดได้อย่างง่ายดายขนาดไหน เราไม่จำเป็นต้องเพิ่มการสันนิษฐานใดๆ เข้ากับพระวจนะของพระเจ้า เราจำเป็นต้องอ่านมันแบบคำต่อคำ บรรทัดต่อบรรทัด และให้พระวจนะกล่าวสิ่งที่มันกล่าวโดยไม่ต้องเพิ่มสิ่งที่เราคิดหรือสันนิษฐานเข้าไป พระวจนะของพระเจ้าคือตำราเรียนของเรา มันคือความจริง และเราไม่กล้าหันเหไปจากมัน

เมื่อเอาคำเล็กน้อยออกไป-“ถ้า”-ก็คงจะทำให้คำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าอ่านว่า “เราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าโดยการเอาคำๆ หนึ่งออกไปหรือเติมคำๆ หนึ่งเข้าไป *ข่าวสาร* แห่งพระวจนะก็อาจถูกบิดเบือนและทำให้เสียหายได้ สวากคนอื่นๆ ที่เหลือได้ยินสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่เปโตร และเห็นได้ชัดว่าคนหนึ่งของพวกเขา ในการเอาความนี้ไปบอกต่อ ก็เล่าซ้ำอย่างไม่ถูกต้องหรือคนเหล่านั้นที่ได้ยินเรื่องราวนั้นก็นำไปบอกต่ออย่างไม่ถูกต้อง และคำกล่าวนั้นก็กลายเป็นเรื่องที่เชื่อกันโดยทั่วไปในแถบชนบทนั้นว่า *ยอห์นจะไม่ตาย*

ข้อ 24: “สวากคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนถึงเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคุณพยานของเขาเป็นความจริง”

โดยสอดคล้องกับความถ่อมใจอันเป็นธรรมเนียมปกติของเขา ยอห์นไม่เอ่ยชื่อของตนแต่เรียกตัวเองว่าเป็น “สวากคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้” เขาเขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำแก่เขา และเขาเป็นพยานรับรองในที่นี้ว่าเขาบอกความจริงตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียน เขาประกาศว่าคุณพยานของหนังสือนี้เป็นที่เชื่อถือได้เพราะว่าทุกคำในมันเป็นความจริง

ข้อ 25: “มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน”

ผมเชื่อสิ่งที่พระคำข้อนี้ประกาศตามตัวอักษร ไม่มีผู้ใดจะทราบได้ในชีวิตนี้ว่าพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ก็อย่าง พระองค์ได้ทรงกระทำก็สิ่ง และพระองค์ได้ตรัสก็คำที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือใดๆ เลย-

และถ้าสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดถูกเขียนไว้ เรื่องราวเหล่านั้นก็คงต้องใช้หนังสือหลายเล่มจนทั้งโลกคงไม่สามารถดูหนังสือเหล่านั้นได้!

ยกตัวอย่างเช่น ในข่าวประเสริฐของมัทธิวเราอ่านว่า: “พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์ทรมาน คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป” (มธ. 4:23-25)

ในพระคำตอนสั้นๆนี้ตอนเดียว จงสังเกตการอัศจรรย์เหล่านั้น การรักษาโรคเหล่านั้น คำเทศนาเหล่านั้นที่ถูกเทศนา ซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ในนอกจากในคำกล่าวอันเรียบง่ายที่ว่าพระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้

เมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาส่งพวกศิษย์ไปถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา” (มธ. 11:2-5) อีกครั้งที่ไม่มียายละเอียดถูกให้ไว้แค่คำกล่าวง่ายๆที่เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจกรรมมากมายที่เกิดขึ้นตามมาไม่ว่าพระเยซูเสด็จไปที่ใดก็ตาม

หากเรามีรายงานแบบละเอียดเกี่ยวกับการอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเยซูทรงกระทำ โลกนี้ก็คงเต็มล้นไปด้วยหนังสือมากมาย แต่ขอบคุณพระเจ้าสำหรับข่าวประเสริฐของยอห์น ข่าวประเสริฐที่บอกเราว่าพระเจ้าทรงรักเราและได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์แทนเรา ขอบคุณพระเจ้าสำหรับข่าวประเสริฐเล่มนี้ที่บอกเราให้ฟังพระวจนะของพระองค์ เชื่อพระวจนะของพระองค์ และความรอดก็เป็นของเรา ใน “ข่าวประเสริฐความรอด” นี้ เราเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นน้ำแห่งชีวิต ขนบปังแห่งชีวิต ความสว่างของโลก ทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น!

นี่ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นที่ไม่ถูกบันทึกไว้ที่พระเยซูได้ทรงกระทำนั้นเป็นสิ่งไม่สำคัญ พระองค์ไม่เคยตรัสถ้อยคำใดที่เปล่าประโยชน์ พระองค์ไม่เคยทำสิ่งใดที่ไม่สำคัญหรือเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อสิ่งต่างๆที่ถูกเขียนไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนี้-มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น-ก็คงไม่เชื่อหากพวกเขามีโลกที่เต็มไปด้วยหนังสือมากมายเกี่ยวกับพระเยซูและงานรับใช้และภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้!

เมื่อเศรซฐึคนนั้นเงยหน้าขึ้นในนรกและอ่อนวอนอับราฮัมให้ส่งลาซารัสไปเตือนพี่น้องห้าคนของเขาไม่ให้มายังสถานที่อันเลวร้ายนั้น อับราฮัมก็ตอบกลับว่า “เรามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ เศรซฐึนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจาก **ความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ**’” (ลูกา 16:27-31)

ผมขอบคุณพระเจ้าจริงๆสำหรับข่าวประเสริฐของยอห์น ผมได้เทศนาคำเทศนาจากข่าวประเสริฐเล่มนี้มากกว่าจากหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ผมได้เห็นผู้คนบังเกิดใหม่เมื่อถึงจุดสูงสุดของคำเทศนา

ต่างๆที่ถูกเทศนาจากข่าวประเสริฐเล่มนี้มากกว่าจากหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์ และผมจะใช้ข่าวสารของมันต่อไปตราบใดที่พระเจ้ายังทรงให้ผมอยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อเทศนาพระวาทะของพระองค์! ทั้งหมดที่เราต้องรู้เพื่อที่จะบังเกิดใหม่และกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าถูกพบในข่าวประเสริฐของยอห์น

แท้จริงแล้ว “ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16) การรับสภาพมนุษย์เป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้าถ้าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทำให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ พระองค์ผู้ที่ดำรงอยู่ก่อนแล้วและเป็นผู้เดียวที่บังเกิดมาจากพระบิดาต้องให้นิยามและปกป้องลักษณะเฉพาะแห่งการรับสภาพมนุษย์ในฐานะเป็นการกระทำที่ชัดเจนของพระเยซูฮิวาห์พระเจ้า และไม่ใช้การกระทำของมนุษย์เลยแม้แต่นิดเดียว มนุษย์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการรับสภาพมนุษย์นั้น พระวาทะกล่าวชัดเจนว่า *ผู้หญิง* ไม่สามารถปฏิสนธิบุคคลได้แม้กระทั่งในโลกธรรมชาติ: “เพราะว่าขณะนั้นเขา (เลวี) *ยังอยู่ในเอวของบิดาของเขา* (อับราฮัม) ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม” (ฮบ. 7:10)

มนุษย์ที่บาปหนาไม่สามารถให้กำเนิดธรรมชาติมนุษย์ที่ไร้บาปได้ และสิ่งซึ่งได้บังเกิดจากมารีย์นั้นคือธรรมชาติมนุษย์ที่ไร้บาป ธรรมชาติที่ถูกสร้างขึ้นได้โดยและผ่านทางกรกระทำแบบแทรกแซงที่แสนอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น และเมื่อพระเยซูฮิวาห์พระเจ้า พระบิดานิรันดร์ ทรงปกคลุมมารีย์ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายหัวปีของเธอซึ่งมีความเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าเองได้ทรงสร้างขึ้น

พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถจัดหาสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องเพื่อทำการลบมลทินบาป ถ้าจะต้องทำการลบมลทิน ผู้หนึ่งที่ไม่**มีบาป**ก็ต้องตาย แต่*พระเจ้าทรงตายไม่ได้* พระองค์ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล ด้วยเหตุนี้ผู้หนึ่งที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบมลทินบาปจึงต้องมีสภาพของมนุษย์ แต่เป็นสภาพของมนุษย์ที่ไม่**มีบาป** และพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และไร้บาปเพียงผู้เดียวทรงสามารถสร้างสภาพเช่นนั้นได้ ดังนั้นเพื่อที่ตัวแทนผู้นี้จะทนทุกข์ความมรณา เพื่อทำการลบมลทินบาป และชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระเจ้าจึงต้องมารับสภาพมนุษย์

ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและพระเจ้าพระบุตรนิรันดร์องค์นั้น พระเยซูทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดามาตลอดชั่วนิรันดร์กาล เพราะตำแหน่งของพระบุตรและหน้าที่ของพระองค์ในตรีเอกานุภาพนั้น พระองค์จึงทรงเป็นผู้เดียว**ของ**ตรีเอกานุภาพที่สามารถรับสภาพเนื้อหนังได้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงปรากฏในเนื้อหนัง และในพระองค์เราเห็นพระวาทะผู้รับสภาพมนุษย์ ในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง พระเยซูได้เสด็จไปที่กางเขนนั่น ทรงถวายความเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์เป็นเครื่องบูชา *เครื่องสัตวบูชา* นั้นเพื่อไถ่บาป ซึ่งถูกถวายหนเดียวพอ และมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์

สิ่งใดเล่าที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย? มันคือการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้หรือ? พระเยซูทรงประกาศว่า “เราทำตามชอบพระทัย (พระบิดา) เสมอ” (ยอห์น 8:29) *นี่หรือ*คือสิ่งที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย? มันคือความทุกข์ทรมานอันน่ากลัวที่พระเยซูได้ทรงสู้ทนในสวน

เกทเสมณีหรือตอนที่เหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือนหยดเลือด? มันคือความทุกข์ทรมานอันเลวร้ายของพระองค์หรือเมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” ไม่ใช่เลยครับ มันไม่ใช่สิ่งเหล่านี้ที่ตอบสนองความบริสุทธิ์ ความชอบธรรม และความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า **มันคือคุณค่าอันไม่มีขีดจำกัดแห่งความเป็นบุคคลที่ไร้ขีดจำกัดของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั่น!** มันคือ**บุคคลผู้**นั้นที่ได้ถวายเครื่องสัตวบูชา นั่น **มันคือพระเยซู**

และพระองค์ผู้ได้ทำการลบมลทินบาปแล้วจะเสด็จมาอีกทีเพื่อมารับเราในเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเมื่อบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นและวิสุทธิชนทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีนั้น: “และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’” (ฮบ. 1:6)

ข่าวประเสริฐอันแสนสุขนี้ของยอห์นบอกเราเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และกล่าวถึงพวกมันอย่างชัดเจน พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อทำการวิงวอนเผื่อเรา ชีวิตคริสเตียน**หนึ่งเดียว** เท่านั้นได้เริ่มต้นขึ้นในเมืองเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดียและได้สิ้นสุดลงที่กางเขนนั้น และชีวิตนั้นคือพระเยซู ชีวิตคริสเตียนอื่นๆทุกชีวิตเริ่มต้นที่กางเขนนั้น และวันหนึ่งเราจะพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศและหลังจากยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นเราจะกลับมายังแผ่นดินโลกกับพระองค์เพื่อที่จะครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี!

ท่านผู้อ่านที่รัก **คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? คุณได้รับความรอดอย่างแท้จริงโดยพระคุณของพระเจ้า** ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูหรือยัง? ขณะที่ผมจะปิดท้ายอรรถาธิบายเล่มนี้ ผมขอทบทวนและอธิษฐานอย่างถ่อมใจว่าคุณไม่ใช่ผู้เชื่อ คุณจะศึกษาข่าวประเสริฐของยอห์น อ่านมันซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกว่าคุณได้รับความรอด

“พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (บทที่ 20 ข้อ 30,31)